

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Osudná léčba.pdb

PDB Name: Osudná léčba
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NAKLADATELSTVÍ IKAR

Robin Cook

Osudná léčba

Copyright C 1994 by Robin Cook

All rights reserved

Translation © 1995, 1998 by Veronika Bártová a Jiří Kostecký

Jacket photo © 1995 by Martin Klimo Jacket design 1995, 1998 by Viera Fabianová Czech edition © 1995, 1998 by Ikar

Děj tohoto románu se nezakládá na skutečnosti.

Místa a osoby jsou vymyšlené, přestože jména mohou být skutečná.

Místa ani osoby nemají představovat skutečnost ani naznačit, že by se něco podobného opravdu stalo.

Úvod

Sedmáctý únor byl pro Sama Fleminga osudným dnem.

Sam se považoval za mimořádně šťastného člověka. Pracoval jako komisionář jedné z největších firem na Wall Streetu a ve věku čtyřiceti šesti let zbohatl. S dovedností hráče, který ví, kdy přestat, vzal pak všechnen majetek a prchl na sever, pryč z betonové džungle New Yorku, do idylického Bartletu ve Vermontu.

Tam začal dělat to, po čem vždy toužil: malovat.

Součástí Samova štěstí bylo jeho dobré zdraví, ale sedmáctého února v půl páté se začalo dít něco podivného.

Množství molekul vody v mnoha buňkách jeho těla se začalo štěpit na dvě složky: celkem neškodný atom vodíku a velmi nestabilní a těžce destruktivní volné radikály. Tyto změny, probíhající na molekulární úrovni, aktivovaly Samovy buněčné obranné mechanismy. Ale právě v tento den byla obrana proti volným radikálům velmi rychle vyčerpána. Ani antioxidačně působící vitamíny C, E a beta karoten, které pečlivě užíval každý den, nemohly zvládnout ten náhlý zdrcující příval.

Volné radikály začaly chemicky okusovat tělo Sama Fleminga zevnitř.

Netrvalo dlouho a postižené buňky začaly propouštět vodu a elektrolyty.

Zároveň se štěpily a inaktivovaly některé buněčné bílkovinné enzymy.

Byla napadena i řada molekul DNK a zničeno nesčetně specifických genů.

Sam, ležící na nemocničním lůžku ve Všeobecné nemocnici v Bartletu, si ani neuvědomoval, jak závažná molekulární bitva probíhá v jeho buňkách. Uvědomoval si ale některé z jejích důsledků: zvýšení teploty, zažívací obtíže a dušnost.

Později odpoledne se na Sama přišel podívat jeho chirurg, doktor Portland, který s leknutím a zklamáním zaregistroval jeho horečku. Když si poslechl Samovo dýchání, poznal, že se objevila komplikace. Vypadalo to, že se k jinak hladkému pooperačnímu průběhu po chirurgickém řešení zlomeniny kyčle přidal zápal plic. To už byl Sam apatický a lehce dezorientovaný. Doktor Portland mu vysvětloval jeho stav, ale Sam ho nechápal. Nevnímal, že mu lékař předepsal antibiotika a ujišťoval ho o brzkém uzdravení.

Naneštěstí se chirurg zmylil. Předepsaná antibiotika na šířící se infekci nepůsobila. Sam se už ani neprobral, aby ocenil tu ironii osudu, že přežil dvě přepadení v New Yorku, havárii osobního letadla ve Westchesteru a ošklivou automobilovou nehodu v New Jersey jen proto, aby pak zemřel na komplikace pádu na námraze před Staleyho železářstvím na Main Street v Bartletu ve Vermontu.

4

Pátek

18. března

Harold Traynor udělal významnou pauzu, aby vychutnal tu chvíli, kdy stál před nejvlivnějšími zaměstnanci Všeobecné nemocnice v Bartletu. Právě je požádal o pozornost.

Shromážděná skupina všech přednostů oddělení poslušně ztichla. Oči všech se na něj upíraly. Traynor byl pyšný na obětavost, s jakou se věnoval své funkci předsedy nemocniční rady. Vychutnával okamžiky, jako byl tento, kdy jeho pouhá přítomnost vyvolávala úctu.

"Děkuji vám, že jste všichni dnes večer přišli, přestože venku sněží.

Svolal jsem vás, abych vás ujistil, že se nemocniční rada vážně zabývá tím nešťastným přepadením sestry Prudence Huntingtonové na dolním parkovišti, k němuž došlo minulý týden. Závažnost té události nijak nesnižuje fakt, že jeden z členů nemocniční stráže znásilnění našťastí zabránil svým příchodem."

Traynor se odmlčel a významně se podíval na Patrika Sweglera. Šéf nemocniční stráže uhnul před Traynorovým obviňujícím pohledem. Přepadení slečny Huntingtonové bylo již třetí za poslední rok a Swegler se pochopitelně cítil odpovědný.

"Tato přepadení musí skončit!" Traynor se podíval směrem, kde seděla Nancy Widnerová, hlavní sestra. Všechny tři oběti byly sestry, spadající do její kompetence.

"Bezpečnost našich zaměstnanců musí být naším prvořadým zájmem," pokračoval Traynor a očima přelétl od Geraldiny Polcariové, vedoucí dietních sester, ke Glorii Suarezové, vedoucí úklidového personálu. "Proto navrhla výkonná rada postavit na místě dolní parkovací plochy několikapatrové uzavřené parkoviště. To bude přímo spojeno s hlavní nemocniční budovou, bude mít řádné osvětlení a bude vybaveno průmyslovou televizí."

Traynor pokynul vedoucí správy nemocnice Helen Beatonové. Na tento pokyn Beatonová zvedla přehoz z konferenčního stolu a odhalila podrobný architektonický model stávající nemocnice včetně navrhované přístavby: masivní třípatrové konstrukce, spojené se zadní stranou hlavní budovy.

Traynor obešel stůl a postavil se vedle modelu, provázen souhlasnými výkřiky. Konferenční stůl sloužil často k předvádění různých nemocničních přístrojů a zařízení, o jejichž nákupu se uvažovalo. Traynor se natáhl a odsunul stojan se zkumavkami, aby byl model lépe viditelný. Potom se podíval na své posluchače. Všechny pohledy byly upřeny na model, všichni s výjimkou Wernera Van Slykea povstali.

S parkováním byl ve Všeobecné nemocnici v Bartletu vždy problém, hlavně v nepříznivém počasí. A tak Traynor věděl, že jeho navrhovaná přístavba bude přijata s vděčností i bez těch opakovaných případů přepadení na dolním parkovišti. Byl spokojen, že vše pokračuje tak úspěšně, jak předpokládal. Všichni zářili nadšením. Jen nevrlý Van Slyke, vedoucí technického oddělení a údržby, se ani nepohnul.

"Co se děje?" ptal se Traynor. "Nelíbí se ti ten návrh?"

5

Van Slyke se podíval na Traynora, aniž by na sobě dal cokoli znát.

"Tak co?" Traynor cítil, jak v něm narůstá napětí. Van Slyke ho uměl rozčilit. Traynor ho neměl rád pro jeho lakonické chladné vystupování.

"Jde to," prohlásil Van Slyke znuděně.

Než na to mohl Traynor zareagovat, dveře konferenční místnosti se rozletěly a třísky do zarážky na zemi. Všichni leknutím poskočili, nejvíce Traynor.

Ve dveřích stál Dennis Hodges, temperamentní, i když trochu podsaditý sedmdesátník s drsnými rysy a ošlehanou tváří. Měl velký červený nos a usazené oči. Přes manšestrové kalhoty měl tmavě zelený vlněný kabát, na hlavě zasněženou červeně kostkovanou čepici. Ve zdvižené levé ruce třímал svazek papírů.

Nebylo pochyb, že je Hodges naštvaný. Také z něj silně táhl alkohol.

Jeho tmavé, hluboko posazené oči probodly všechny přítomné a pak se zaměřily na Traynora.

"Chci s tebou mluvit o svých bývalých pacientech, Traynore. Beatonová, s vámi taky," dodal Hodges a vrhl na ni rychlý znechucený pohled. "Nevím, jak si myslíte, že fídíte tuhle nemocnici, ale mně se to ani trochu nelíbí!"

"To snad ne," zabručel si pro sebe Traynor, jakmile se vzpamatoval z Hodgesova nečekaného příchodu. Jeho leknutí rychle vystřídala zlost.

Rychlý pohled na ostatní mu potvrdil, že Hodgese vidí stejně rádi jako on sám.

"Doktore Hodgesi," začal Traynor a snažil se být zdvořilý. "Domnívám se, že je zcela jasné, že tu máme poradou.

Kdybyste byl tak laskav a omluvil nás."

"Kašlu na to, co tu děláte," vyštěkl Hodges. "Ať je to co chce, je to naprosto nepodstatné ve srovnání s tím, co jsi ty a ta tvoje rada provedl mým pacientům." Potácel se směrem k Traynorovi. Ten se instinktivně odtáhl. Pach whisky byl velmi intenzivní.

"Doktore Hodgesi," řekl Traynor vztekle. "Teď není vhodná doba na vaše vyrušování. Rád se s vámi sejdu zítra a promluvíme si o vašich stížnostech. Teď buďte tak laskav a nechte nás pokračovat v práci. . ."

"Chci si promluvit teď!" křičel Hodges. "Vůbec se mi nelíbí, co děláš ty a ta tvoje rada."

"Poslouchej mě, ty blázne," okřikl ho Traynor. "Nekřič tolik! Nemám ani tušení, co máš na mysli. Ale řeknu ti, co já a celá rada děláme: všemožně se snažíme udržet tuhle nemocnici v chodu, a to není dneska jednoduché v žádné nemocnici. A tak odmítám jakékoli náznaky, že je tomu naopak. A teď buď rozumný a nech nás pracovat."

"Nebudu čekat," trval na svém Hodges. "Promluvíme si s tebou a s Beatonovou teď hned. Ošetrovatelská péče, diety a ty nesmysly týkající se úklidu můžou počkat. Tohle je důležitější."

"No," poznamenala Nancy Widnerová. "To jste celý vy, doktore Hodgesi. Vrazíte sem a vykládáte, že ošetrovatelské problémy nejsou důležité."

Tak abyste věděl ..."

6

"Počkejte!" vložil se do toho Traynor a natáhl ruce v uklidňujícím gestu. "Nebudeme se tu všichni překřikovat. Jedná se tu, doktore Hodgesi, o tom pokusu o znásilnění, ke kterému došlo minulý týden. Určitě nechcete naznačit, že jedno znásilnění a dva další pokusy, které má na svědomí nějaký muž v lyžařské masce, nejsou důležité."

"Jsou důležité, ale ne tolik jako to, co mám na mysli. Navíc ta znásilnění jsou jasně vnitřní záležitost."

"Tak pozor!" dožadoval se Traynor. "Chcete říct, že víte, kdo to má na svědomí?"

"Řekněme to takhle," odpověděl Hodges. "Mám podezření. Ale teď se o tom zrovna nechci bavit. Teď se chci bavit o těch pacientech." Aby zdůraznil svá slova, praštil o stůl papíry, které držel v ruce. Helen Beatonová sebou cukla a řekla: "Jak si dovoluujete sem takhle vrazit, jako by vám to tu patřilo, a říkat nám, co je a co není důležité. Jako správce v důchodu na to máte sotva právo."

"Děkuji vám za radu, o kterou nestojím," odsekl Hodges.

"No tak, no tak," povzdechl znechuceně Traynor. Porada se mu změnila ve slovní potyčku. Zvedl Hodgesovy papíry, vrazil mu je zpět do ruky a vyprovodil ho ze dveří. Hodges zpočátku kladl odpor, ale pak se podvolil.

"Musíme si promluvit, Harolde," řekl Hodges venku. "Je to důležité."

"Věřím ti to," ujist'oval ho Traynor a snažil se, aby to znělo upřímně.

Věděl, že dříve nebo později bude nucen Hodgesovy stížnosti vyslechnout.

Hodges se stal správcem nemocnice v době, kdy Traynor ještě chodil do základní školy. Stal se jím v době, kdy většina lékařů nestála o to vzít na sebe tu zodpovědnost. Za těch třicet let u kormidla Hodges změnil Všeobecnou nemocnici v Bartletu z malého okresního zařízení v nemocnici třetího typu. Když odešel před třemi lety do důchodu, předal stále se rozrůstající nemocnici Traynorovi.

"Podívej, ať je to co je to, určitě to počká do zítřka. Promluvíme si při obědě. Zařídím, aby se k nám připojil i Barton Sherwood a doktor Delbert Cantor. Jestli chceš jednat o koncepci, bude lepší, když u toho bude místopředseda a personální šéf. Nemám pravdu?"

"Asi jo," připustil Hodges neochotně.

"Tak domluveno," potvrdil Traynor konejšivě. Teď, když uklidnil Hodgese, přál si co nejdříve se vrátit a zachránit z porady, co se dá. "Spojím se s nimi dnes večer."

"Přestože už nejsem správcem nemocnice," dodal ještě Hodges, "cítím pořád ještě zodpovědnost za to, co se tu děje. Koneckonců nebýt mě, nebyl bys nikdy zvolen členem rady nemocnice, natož jejím předsedou."

"To je mi jasné," odpověděl Traynor. Pak zažertoval: "Jen nevím, jestli ti za tu ohromnou čest mám děkovat, nebo tě za ni proklínat."

"Obávám se, že ti ta moc stoupá do hlavy," pokračoval Hodges.

"No tak!" ohradil se Traynor. "Co si pod tou "mocí" představuješ? Ta funkce představuje jen a jen jednu starost za druhou."

"V podstatě řídíš celek, který představuje sto milionů dolarů," řekl

7

Hodges. "Zaměstnáváš nejvíc lidí v téhle části státu a to znamená moc."

Traynor se nervózně zasmál. "Stejně je to jak kámen na krku. A máme štěstí, že jsme v provozu. Nemusím ti připomínat, že naši dva konkurenti už nejsou. Nemocnice Valley je zavřena a z nemocnice Mary Sacklerové udělali léčebnu dlouhodobě nemocných."

"Máš pravdu, že jsme naštěstí v provozu, ale vy všichni u vesla zapomináte, jaké má nemocnice poslání."

"To jsou kecý!" vyjel Traynor, který se přestával ovládat. "Vy starci si musíte zvyknout na novou realitu. Vést nemocnici v podmínkách snížených nákladů, řízení péče a vládní intervence není jednoduché. Nejde už o zisky, jako to bylo za tebe. Doba se změnila. Musíme se přizpůsobit a vymyslet nové taktiky, abychom přežili. To je nařízení Washingtonu."

Hodges se mu vysmál. "Washington určitě nenařizuje to, co děláš ty a ti tvoji komplici."

"Ksaku, to víš, že to nenařizuje. Říká se tomu konkurence, Dennisi."

Přežití těch nejspokojnějších a nejpřízřusivějších. To už není jen hbité přelévání financí, které vám procházelo."

Traynor se zarazil; uvědomil si, že ztrácí rozvahu. Setřel si z čela pot a zhluboka se nadechl. "Poslouchej, Dennisi, musím se tam ještě vrátit. Ty jdi domů, uklidni se a pořádně se vyspi. Sejdeme se zítra a probereme všechno, co máš na srdci, ano?"

"No, jsem trochu utahanější," připustil Hodges.

"To si souhlasil Traynor."

"Tak zítra v poledne. Slibuješ? Nebudeš se vymlouvat?"

"Nebudu, platí," slíbil Traynor a plácl Hodgese po zádech. "Tak zítra přesně ve dvanáct na oběd."

Traynor s úlevou sledoval, jak se jeho starý učitel těžkopádně potácí do nemocniční haly a pohupuje se v kyčlích, jako by je měl ztuhlé. Traynor se vracel do konferenční místnosti a obdivoval se Hodgesově zvláštní schopnosti vyvolávat skandál. Bohužel Hodges už překročil mez, kdy byl jen na obtíž. Teď už překročil všechny meze.

"Může tu být ještě chvíli klid!" křikl Traynor do zmatku, který za jeho nepřítomnosti zavládl. "Omlouvám se za to přerušení. Bohužel starý doktor Hodges má zvláštní dar se objevovat v nejméně vhodné dobu."

"To je slabé slovo," prohlásila Beatonová. "Věčně vráží do mé pracovny a stěžuje si, že se některému z jeho bývalých pacientů nedostalo prominentní péče. Chová se, jako by to tu stále řídil."
"Ani jídlo se mu nezdá dost dobré," stěžovala si Geraldina Polcariová.
"Ani úklid," dodala Gloria Suarezová.
"Chodí za mnou tak jednou za týden," řekla Nancy Widnerová. "Pokaždé má tutéž stížnost: sestry nevěnují jeho bývalým pacientům dostatečnou péči."
"Je jako jejich samozvaný bojovník za lidská práva," ozvala se opět Beatonová.
"Oni jsou také jediní, kdo ho ve městě může vystát," řekla Nancy.
"Všichni ostatní ho považují za starého podivína a blázna."

8

"Myslíte, že opravdu ví, kdo přepadl ty dívky?" zeptal se Patrik Swegler.
"Probůh, to ne," odpověděla Nancy. "Jen chtěl být zajímavý."
"Co si myslíte vy, pane Traynore?" nedal se odbýt Patrik Swegler.
Traynor pokrčil rameny. "Pochybuji o tom, že něco ví, ale zeptám se ho, až ho zítra uvidím."
"Nezávidím vám ten zítřejší oběd," litovala ho Beatonová.
"Taky se na něj netěším," připustil Traynor. "Vždycky jsem si říkal, že si zaslouží určitý respekt, ale mám-li říct pravdu, to předsevzetí mě už trochu opouští.
Tak, a teď se vrátíme k našemu předchozímu tématu." Traynorovi se podařilo pokračovat v přerušeném jednání, ale neměl z něj už ten večer žádné potěšení.

Hodges se vlekl prostředkem Main Street. Momentálně po ulici nejelo žádné auto. Sněžné pluhy ji ještě neprojely a celé město halila dvoupalcová vrstva sypkého sněhu a další stále padal.
Hodges si pro sebe tiše klel, částečně tím ventiloval svou zlost. Teď cestou domů, v něm vzrůstal vztek nad tím, že se nechal Traynorem tak odbýt.
Když došel k městskému parku s opuštěným, sněhem pokrytým altánkem, viděl směrem na sever vedle metodistického kostela, přímo na Front Street, nejasné obrysy hlavní nemocniční budovy. Zastavil se a zamyšleně se na ni díval.
Dolehla na něj jakási neblahá předtucha, až se otřásl.
Obětoval nemocnici celý život proto, aby sloužila obyvatelům města.
Teď se obával, že ve svém poslání pokulhává.
Hodges se otočil a pokračoval ve své cestě po Main Street. Fotokopie, které nesl v ruce, nacpal do kapsy kabátu. Zábly ho prsty. Když došel o blok dále, opět se zastavil. Tentokrát se zadíval do oken hospody Iron Horse. Na chladný, sněhem pokrytý trávník se z nich linulo vábívé planoucí světlo.
Hodgesovi trvalo jen okamžik, aby ujistil sám sebe, že mu ještě jedna sklenička neublíží. Koneckonců jeho žena Clara, která teď tráví více času s rodinou v Bostonu než s ním v Bartletu, na něj stejně nečeká. Jejich praktické odcizení má i své výhody. Hodges si byl jistý, že to malé posílení navíc mu pomůže zvládnout tu dvacetiminutovou cestu domů, která ho ještě čekala.
V předstíni odupal sněh z pracovních bot s gumovou podrážkou a pověsil kabát na dřevěný věšák. Čepici odložil na poličku nad věšákem. Prošel halou kolem velké šatny, která se používala jen ve výjimečných případech, a zastavil se u vchodu do baru.
Místnost byla obložená neleštěným smrkem, který za ta dvě století provozu získal tmavou patinu. Jedné stěně dominoval ohromný žhnoucí krb z hrubě opracovaných kamenů.
Hodges přelétl místnost pohledem. Společnost, která se tu sešla, nebyla

9

podle jeho chuti, sotva připomínala staré časy. Byl tam Barton Sherwood, prezident Národní banky Green Mountain, nyní, díky Traynorovi, zároveň místopředseda nemocniční rady. Sherwood seděl spolu s Nedom Banksem, nepříjemným majitelem továrny na ramínka.
U dalšího stolu seděli doktor Delbert Cantor s doktorem Paulem Darnellem. Stůl byl přeplněn lahvemi od piva, miskami se zbytky smažených brambůrků a talířky od sýra. Hodgesovi připomínali pár prasat u koryta.
Zloměk vteřiny Hodges zauvažoval o tom, že vytáhne ty papíry z kapsy kabátu a promluví si o nich se Sherwoodem a Cantorem. Ale hned zas tu myšlenku zavrhl. Neměl na to náladu a navíc věděl, že Cantor ani Darnell ho nemají v lásce. Cantor, radiolog, i Darnell, patolog, utrpěli tím, když před pěti lety Hodges připojil jejich oddělení k nemocnici. Nemohl očekávat, že budou pozornými posluchači jeho stížností.
U baru stál John MacKenzie, další z místních, kterého by Hodges raději obešel. Měl s ním starou rozepří. John byl majitelem autoservisu Mobile u dálnice a staral se řadu let o Hodgesova auta. Když mu ale opravoval auto naposledy, nesprávil ho. Hodges musel auto odvézt znovu k opravě až do značkového servisu v Rutlandu. Johnovi za opravu nezaplatil.
Kousek dál za Johnem MacKenziem seděl Pete Bergan. Když ho Hodges uviděl, tiše zaúpěl. Pete byl asfyktické dítě, které nikdy nedokončilo ani šestou třídu. V osmnácti letech skončil školu a živil se různými pomocnými pracemi. Hodges mu zařídil místo v údržbě nemocnice, ale pak se byl nucen podílet na jeho vyhození, když se zjistilo, že je zcela nespolehlivý.

Pete mu to měl za zlé.

Za Petem bylo několik prázdných barových stoliček. Za barem, o schod níže, byly dva boxy se stoly. Ze staromódní hrací skříně u zdi, která byla snad z padesátých let, se linula hudba. Kolem stolků v boxech byla skupinka studentů z Bartletské fakulty, malé liberální umělecké školy, která se nedávno stala koedukovanou.

Hodges chvíli váhal u vchodu, rozhodoval se, zda mu jedna sklenička stojí za to, aby se sešel s těmito lidmi. Nakonec jej vzpomínka na zimu venku a očekávání příjemného tepla skotské postrčily do místnosti.

Hodges přešel až k nejvzdálenějšímu konci baru, vylezl na stoličku, aniž by si kohokoli všiml. Teplo, sálající z krbu, mu zahřívalo záda. Před ním se objevila sklenička a obtloustlý barman Carleton Harris mu nalil Dewar's bez ledu. Carleton a Hodges se znali už dlouho.

"Bude lepší, když si sedneš někam jinam," radil mu Carleton.

"Proč?" ptal se Hodges. Byl rád, že si ho nikdo nevšiml, když přišel.

Carleton ukázal na poloprázdnou sklenici na baru asi tak metr vedle.

"Náš neohrožený policejní šéf, pan Wayne Robertson, si zaskočil na skleničku. Jenom si odskočil."

"Do háje!" prohlásil Hodges.

"Nemůžeš říct, že jsem tě nevaroval," dodal Carleton a obrátil se k několika studentům, kteří přišli k baru.

"No, to je jeden za vosumnáct a druhý bez dvou za dvacet," bručel si Hodges pro sebe. Pokud by se posunul na druhý konec baru, narazil by na

10

Johna MacKenzieho. Rozhodl se zůstat tam, kde byl. Zvedl skleničku ke rtům.

Než se stačil napít, plácl ho někdo po zádech. Dělal co mohl, aby se mu sklenička nerozbila o zuby a nerozlila se.

"Jé, no to je přece Masticár!"

Hodges se otočil a díval se přímo do opilé tváře Wayne Robertsona.

Robertson byl podsaditý dvačtyřicátník. Kdysi býval samý sval, teď to byl z poloviny tuk. Nejvýraznější na jeho profilu bylo břicho, které přetékalo přes policejní opasek. Byl v kompletní uniformě, včetně pistole.

"Jsi opilý, Wayne," řekl mu Hodges. "Jdi radši domů a vyspi se z toho."

Otočil se zpátky k baru a znovu se pokusil se napít.

"Díky tobě se nemám ke komu domů vracet."

Hodges se opět pomalu otočil a podíval se na Robertsona. Robertson měl zarudlé oči, téměř tak rudé, jako tlusté brunátné tváře. Blond vlasy měl ostříhané na ježka ve stylu padesátých let.

"Wayne," začal zvolna Hodges, "přece se k tomu zase nebudeme vracet. Tvoje žena, dej jí pámbu věčnou slávu, nebyla moje pacientka. Jsi opilý. Jdi domů."

"Tys tu blbou nemocnici řídil," odpověděl Robertson.

"To neznamená, že jsem byl zodpovědný za každý případ, ty troubo," řekl Hodges. "A navíc je to už deset let." Znovu se pokusil otočit k baru.

"Ty hajzle!" zavrčel Robertson. Natáhl se, chytil Hodgese za košili pod krkem a snažil se ho zvednout z barové židle.

Carleton Harris vyběhl zpoza baru rychlostí, která byla při jeho tloušťce téměř neskutečná, a postavil se mezi oba muže.

Vyprostil Hodgese z Robertsonova sevření. "Tak pozor, pánové," řekl. "Každý do svého kouta. Rvačky tu v Iron Horse nepěstujeme."

Hodges si našťavaně narovnal košili, sáhl po své skleničce a odešel na opačný konec baru. Když šel kolem Johna MacKenzieho, zaslechl, jak John zamumlal: "Zkrachovalá existence." Hodges se nechtěl nechat vyprovokovat.

"Carlone, neměl ses do toho plést," zavolal doktor Cantor na barmana. "Kdyby byl Robertson Hodgese odstřelil, polovina města by zajásala."

Doktor Cantor a doktor Darnell se tomu komentáři hlučně smáli. Jeden povzbuzoval druhého a oba se plácali do stehů a dusili se smíchy a pivem.

Carleton je ignoroval a šel pomoci Bartonovi Sherwoodovi, který šel se sklenicemi pro další pití.

"Doktor Cantor má pravdu," řekl Sherwood tak nahlas, aby ho každý v hospodě slyšel. "Až si příště Hodges a Robertson vjedou do vlasů, nech je být."

"Ty toho taky nech," poznamenal Carleton, když Sherwoodovi hbitě naléval.

"Počkej, něco ti o doktoru Hodgesovi povím," řekl Sherwood opět tak hlasitě, aby ho každý dobře slyšel. "Není to dobrý soused. Nějakým historickým omylem se stalo, že vlastní úzký výběžek půdy, která rozděluje mé

11

dva pozemky. A co si myslíš, že udělal? Postavil tam ohromný plot."

"Samozřejmě, že jsem si svůj pozemek oplotil," zavolal Hodges. Nebyl schopný udržet jazyk za zuby. "Byl to jediný způsob, jak dosáhnout toho, aby mi ty zatracený koně nesrali po celém pozemku."

"Tak proč ten pruh země neprodáš?" dožadoval se Hodgesovy odpovědi Sherwood. "Stejně ti k ničemu není."

"Nemůžu ji prodat, protože patří mé ženě," odpověděl Hodges.

"Nesmysl," pokračoval Sherwood. "To, že tvůj dům i půda je psaná na tvou ženu, je jen starý trik, jak uchránit majetek před zabavením při soudním sporu pro zanedbání povinné péče. Sám jsi mi to říkal."

"Tak snad abys radši znal pravdu," prohlásil Hodges. "Chtěl jsem jednat diplomaticky, ale nebudu. Tu půdu neprodám, protože mě števeš."

Je to pro tvuj zakrnělej mozek srozumitelnější?"

Sherwood se otočil do místnosti a oslovil všechny přítomné: "Všichni jste svědky. Doktor Hodges přiznává, že tak jedná ze zášti. To samozřejmě není nic, co by nás překvapilo, ale je to sotva křesťanský přístup k věci."

"Drž hubu," odvětil Hodges. "Je to značně pokrytecký, když jako ředitel banky zpochybňuješ něčí křesťanskou etiku - se všemi těmi vyvlastněnými zadluženými nemovitostmi, které máš na svědomí. Tys vyhnal spoustu rodin z jejich domovů."

"To je něco jiného," řekl Sherwood. "To je kšeft. Musím mít na paměti své akcionáře."

"Kecy," prohlásil Hodges a mávl nad tím rukou.

Náhly ruch u dveří přilákal Hodgesovu pozornost. Otočil se právě včas, aby viděl vcházet do baru Traynora a ostatní účastníky té schůzky v nemocnici. Viděl, že Traynor není jeho přítomností nijak nadšen. Hodges pokrčil rameny a otočil se ke své skleničce. Ale nemohl ignorovat tu náhodu, že se tu sešli všichni tři ředitelé: Traynor, Sherwood a Cantor.

Hodges chytil svoji skleničku, sklouzl ze židle a následoval Traynora ke stolu, u kterého seděl Sherwood a Banks. Hodges poklepal Traynorovi na rameno.

"Co kdybychom si promluvili teď?" navrhl Hodges. "Jsme tu všichni."

"Dej s tím pokoj, Hodgesi," vyštěkl Traynor. "Kolikrát ti to mám říkat?"

Nechci dneska o ničem mluvit. Promluvíme si zítra!"

"O čem si chce promluvit?" zeptal se Sherwood.

"O něčem, co se týká nějakých jeho starých pacientů," odpověděl Traynor. "Slíbil jsem mu, že se s ním sejdu zítra v poledne."

Co se děje?" vmísil se do debaty doktor Cantor. Vycítil, že se něco bude dít, a ke stolu ho to táhlo jako žraloka kus krvavého masa.

"Doktor Hodges je nespokojený s tím, jak vedeme nemocnici," odpověděl Traynor. "Zítra o tom uslyšíme."

"Bezpochyby to bude zase ta stará stížnost," vložil se do toho Sherwood. "Jeho starým pacientům se nedostává prominentních služeb."

"To je nevděk!" prohlásil doktor Cantor, a nepustil ke slovu Hodgese, který chtěl něco říct. "Věnujeme veškerý svůj volný čas pro dobro nemoc-

12

nice, snažíme se ji udržet nad vodou a co z toho máme: nic, jen samé kritizování."

"Houby pro dobro," zavrčel Hodges. "Ani jeden z vás mě neoblažne."

Vaše péče není pro dobročinnost. Ty, Traynore, využíváš svého postavení, aby sis vylepšil své sebevědomí a pocit důležitosti. Váš zájem, Sherwoode, není zdaleka na takové úrovni. Vám jde jen a jen o prachy, protože nemocnice je největším zákazníkem banky. A váš zájem, Cantore, je stejně nízký. Máte zájem jen o radiodiagnostické centrum, které jsem v náhlém hnutí mysli povolil jako samostatné oddělení. Ze všech rozhodnutí, která jsem jako správce nemocnice udělal, lituji nejvíc právě toho."

"Považoval jste to za výhodné opatření, když jste ho zřizoval," odpověděl doktor Cantor.

"Jenom proto, že to byl jediný způsob, jak získat pro nemocnici nový CT," vysvětloval Hodges. "Pak jsem pochopil, že se ten přístroj zaplatí sám ani ne za rok provozu, a zjistil jsem, že vy a všichni ostatní radiologové okrádáte nemocnici o peníze, které si mohla vydělat."

"Nechci zase začínat tenhle starý spor," řekl doktor Cantor.

"Já taky ne," souhlasil Hodges. "Ale podstatný je, že nic z toho co vy všichni děláte, nemá nic společného s dobročinností. Jde vám o zisk a ne o dobro pacientů a společnosti."

"Ty nemáš co mluvit," odsekl Traynor. "Řídils nemocnici ke svému osobnímu prospěchu. Jen řekni, kdo se celý ty roky staral o tvůj dům?"

"Co, co tím chceš říct?" zakoktal Hodges a přešel očima po všech, kdo seděli před ním.

"To není tak složitá otázka," prohlásil Traynor popoháněný zlostí.

Trefil se do černého a nehodlal se vzdát.

"Nechápu, co s tím má můj dům společného," dostal ze sebe Hodges.

Traynor si stoupl na špičky a rozhlédl se po místnosti. "Kde je Van Slyke?" zeptal se. "Někde tu byl."

"Sedí u krbu," oznámil Sherwood a ukázal na něj. Musel se ovládat, aby se nezačal spokojeně usmívat. Ta záležitost s Hodgesovým domem už ho páčila značnou dobu. Nezačal s ní dříve jen proto, že to Traynor zakázal.

Traynor zavolal na Van Slykea, ale ten dělal, že neslyší. Traynor zavolal znovu, tentokrát tak hlasitě, že to musel slyšet každý. Veškerá konverzace ustala. Místnost ztichla, jen z hrací skříně se linula hudba.

Van Slyke šel pomalu od krbu, celý nesvůj proto, že se stal středem pozornosti. Byl si vědom toho, že se na něj všichni dívají. Brzy ale ztratili zájem a pokračovali v přerušené konverzaci.

"Propána, člověče," obrátil se na něj opět Traynor. "Jdeš jako svázaný."

Někdy mám dojem, že je ti osmdesát a ne třicet."

"Promiň," řekl Van Slyke s kamennou tváří.

"Chci se tě na něco zeptat," pokračoval Traynor. "Kdo se stará o Hodgesův dům a pozemek?"

Van Slyke se podíval z Traynora na Hodgese a na rtech se mu objevil jízlivý úsměšek. Hodges se odvrátil.

"No tak?" ptal se Traynor znovu.

13

"My," odpověděl Van Slyke.

"Buď trochu konkrétnější," pokračoval Traynor. "Co to znamená "my" "Správa nemocnice," upřesnil Van Slyke. Neodtrhl z Hodgesa oči. Ani nepotlačil ten jízlivý úsměv.

"Jak dlouho už to trvá?" ptal se dál Traynor.

"Bylo to tak už dávno před tím, než jsem nastoupil," řekl Van Slyke.

"Tak dneškem to skončí," rozhodl Traynor. "Rozumiš?"

"Jistě," ujistil ho Van Slyke.

"Díky, Wernere," řekl Traynor. "Můžeš jít a dát si u baru pivo, my si tu ještě s doktorem Hodgesem popovídáme." Van Slyke se vrátil na své místo u krbu.

"Znáte to," pokračoval Traynor, "tak dlouho se chodí se džbánem. . ."

"Drž hubu!" zařval na něj Hodges. Chtěl ještě něco dodat, ale zarazil se.

Místo toho vyšel v návalu vzteku z místnosti, popadl kabát a čepici a vyrazil do zasněžené noci.

"Ty starej blázne," bručel si Hodges pro sebe, když mířil na jih za město. Měl na sebe vztek, že se nechal nějakým vejtahou odvést od svého spravedlivého rozhořčení ohledně péče o nemocné. Ale byla pravda, že se nemocnice starala o jeho pozemek i o dům. Začalo to už před lety. Lidé z údržby se prostě jednou objevili, aniž je zval. Ale neudělal nic pro to, aby už nechodili.

Dlouhá cesta domů tou mrazivou nocí stačila zmírnit Hodgesův pocit viny nad tou přijímanou službou. Koneckonců, nemělo to přece nic společného s péčí o pacienty. Když odbočil do svého zasněženého vjezdu, rozhodl se zaplatit za ty poskytované služby nějakou rozumnou sumu.

Nechtěl, aby se díky této aféře zapomnělo na mnohem důležitější problémy.

Když byl v polovině cesty k domu, viděl až na dolní louku. Na ní postavil ten plot, který bránil Sherwoodovým koním, aby mu běhali na pozemek. Mezi padajícími vločkami sněhu byl plot sotva vidět. Ten kus země tomu bídákovi nikdy neprodá. Sherwood dostal pozemek na druhé straně díky tomu, že byl zabaven zadlužené rodině. Živitel té rodiny byl jedním z Hodgesových pacientů. Byl to dokonce jeden z těch pacientů, jejichž dokumentaci měl Hodges v kapse.

Hodges odbočil z cesty na zkratku, která vedla kolem rybníčku. Viděl, že tam děti ze sousedství hrály hokej - z ledu byl odklizen sníh a na něm stály hokejové branky. Za rybníčkem se ve sněhu tyčil Hodgesův dům.

Hodges obešel dům a zamířil k postranním dveřím, které vedly do dřevěného přístavku, spojujícího dům se stodolou.

Odupal sníh z bot a vešel. V předsíni sundal kabát a pověsil ho na věšák. Zašmátral ještě v kapse a vyndal z ní papíry, které do ní strčil, a odnesl si je do kuchyně.

Položil je v kuchyni na stůl a šel si do pracovny nalít skleničku místo té, kterou nedopil v hospodě. Neodbytné klepání na dveře ho zastavilo v polovině cesty přes jídelnu.

Hodges se překvapeně podíval na hodinky. Kdo ho může jít navštívit

14

tak pozdě za takového počasí? Obrátil se, šel zpět přes kuchyni do předsíně. Rukávem otřel zamlžené sklo na dveřích. Viděl jen obrysy postavy.

"Co to má znamenat?" zabručel Hodges, když otvíral dveře. "Když tak o tom všem přemýšlím, nečekal bych, že mě přijdeš navštívit, zvláště ne v tuhle dobu."

Hodges si prohlížel návštěvníka; ten mlčel. Hodgesovi kolem nohou létaly vločky sněhu dovnitř.

"Do háje," pokrčil Hodges rameny, "když už něco chceš, tak pojď do kuchyně." Pustil dveře a zamířil do kuchyně jako první. "Jenom nemůžeš očekávat, že budu hrát zdvořilého hostitele. A zavři za sebou ty dveře!"

Když došel ke schodu, který byl ve dveřích do kuchyně, otočil se, aby se ujistil, že jsou dveře zavřené. Koutkem oka zahlédl něco, co se mu řítilo na hlavu. Reflexivně uhnul.

Ten reflex zachránil Hodgesovi život. Kovová tyč mu sjela po spánku, ale seděla mu kůži. Úder skončil na jeho rameni a přerazil mu klíční kost.

Zároveň Hodgesa vhodil do kuchyně.

Zarazil se o kuchyňský stůl. Rukama se zachytil o jeho okraj, aby neupadl. Z rozseknuté kůže na hlavě mu tryskala krev na papíry, které ležely na stole. Hodges se otočil právě včas, aby zahlédl, jak se útočník na něj opět vrhá se zdviženou paží. Ruka v rukavici svírala tyč, která vypadala jako krátký plochý sochor.

Když se zbraň rozmáchla ke druhému úderu, Hodges se natáhl po obnaženém předloktí, sevřel je a zmínil tak její dopad. Přesto kov opět rozsekl Hodgesovi kůži na hlavě. Z poraněných tepen opět vystříkla krev.

Hodges zoufale zaryl nehty do předloktí svého vraha. Věděl, že ho nesmí pustit, nemůže mu dovolit další úder.

Obě postavy spolu chvíli zápasily. V tom tanci smrti se točily po kuchyni a narážely do stěn, převracely židle a rozbíjely nádobí. Krev tekla proudem.

Útočník zařval bolestí a konečně se mu podařilo ruku uvolnit. Železná tyč se znovu zvedla do děsivé výšky a dopadla plnou silou na Hodgesovo předloktí. Obě kosti praskly pod nárazem jako suché větvičky.

Kovová tyč se ještě jednou zvedla nad nešťastným Hodgesem a dopadla s plnou silou. Tentokrát její dráhu nic nenarušilo: dopadla přímo na temeno Hodgesovy nechráněné hlavy a zarazila úlomek lebeční kosti hluboko do mozku. Hodges se v milosrdném bezvědomí sesunul těžce k zemi.

15

Sobota
24.dubna

Blížíme se k řece," řekl David Wilson své dceři Nikki, která seděla na sedadle vedle něho. "Víš jak se jmenuje?" Nikki se na otce podívala mahagonovými očima a odhrnula si z čela pramínek vlasů.

David riskl pohled jejím směrem a ve slunečním světle, které pronikalo předním sklem, zachytil drobné žluté čárky v jejích duhovkách. Hodily se k medově zlatým pruhům v jejích vlasech.

"Jediné řeky, které znám," řekla Nikki, "jsou Mississippi, Nil a Amazonka. A protože žádná z nich není tady v New Englandu, musím přiznat, že nevím."

David ani jeho žena se neubránili zasmání.

"Co je na tom k smíchu?" dožadovala se Nikki uraženě.

David se podíval do zpětného zrcátka a dorozuměl se s Angelou pohledem. Oba si mysleli totéž a často o tom spolu hovořili: Nikki působila dospělejším dojmem, než odpovídalo jejímu kalendářnímu věku. Považovali to za roztomilý rys její povahy, který svědčil o její inteligenci. Zároveň si uvědomovali, že jejich dcera dospívá rychleji než je obvyklé, protože je nemocná.

"Proč jste se smáli?" trvala Nikki na svém.

"Zeptej se mámy," řekl David.

"Ne, měl by ti to vysvětlit táta."

"Koukejte se, vážení," protestovala Nikki. "To není spravedlivé. Dobrá, tak si to budu muset najít sama." Vzala z příhrádky mapu.

"Jsme na dálnici 89," řekl David.

"To vím!" prohlásila Nikki dotčeně. "Nepotřebuju rady."

"Promiň," řekl David se smíchem.

"Tady je to," jákala Nikki. Otáčela mapu, aby mohla lépe přečíst jméno.

"Je to řeka Connecticut. Přesně jako ten stát."

"Správně," řekl David. "A tvoří hranici mezi. . ."

Nikki se chvíli dívala na mapu. "Odděluje Vermont od New Hampshiru."

"Zase správně," David ukázal dopředu a dodal: "A tady ji máme."

Všichni zmlkli, když se jejich osm let staré Volvo řítilo přes most. Pod nimi se valila řeka směrem na jih.

"Na horách asi ještě taje sníh," podotkl David.

"Uvidíme hory?" zeptala se Nikki.

"Určitě," odpověděl David. "Green Mountains."

Na druhé straně mostu se dálnice postupně stáčela k severozápadu.

"Už jsme ve Vermontu?" zeptala se Angela.

"Ano, mamko!" řekla Nikki.

"Jak daleko je Bartlet?" ptala se Angela dál.

"Nevím přesně," odpověděl David. "Možná hodinu cesty."

O hodinu a čtvrt později míjelo jejich Volvo nápis: "Vítejte v Bartletu, sídle Bartletské fakulty."

David sundal nohu z plynu a auto zpomalilo. Byli na široké ulici vhodně

16

nazvané Main Street. Lemovaly ji vysoké duby. Architektonicky tu byla směs koloniálního a viktoriánského stylu.

"Zatím to vypadá jako v pohádce," řekla Angela.

"Tahle novoanglická města vypadají někdy jako v disneyovce," podotkl David.

Angela se zasmála. "Někdy si myslím, že máš radši kopii než originál."

Když přijeli kousek dál, obytné domky ustoupily obchodním a úředním budovám, většinou cihlovým s viktoriánskými ozdobami. V centru stály řady tří a čtyřpatrových cihlových domů. Kamenná deska na každém z nich oznamovala rok stavby. Většina z nich byla z konce devatenáctého nebo ze začátku dvacátého století.

"Podívej!" volala Nikki. "Támhle je kino." Ukazovala na oprýskanou tabuli nad vchodem, která velkými písmeny hlásala program. Vedle kina byla pošta s otrhanou americkou vlajkou, která se třepetala ve větru.

"Máme štěstí na počasí," poznamenala Angela. Obloha byla bleďounce modrá, posetá nadýchanými bílými obláčky. Teplota se blížila třicítce.

"Co je to támhle?" vyptávala se Nikki. "Vypadá to jako tramvaj bez kol."

David se zasmál. "Říká se tomu vagonová jídelna," řekl. "Byly oblíbené někdy v padesátých letech."

Nikki napínala bezpečnostní pás, dychtivě se nakláněla dopředu, aby z čelního okna všechno viděla.

Jak se blížili středu města, viděli několik šedavých žulových budov, které byly rozhodně působivější než cihlové stavby, zvláště Národní banka Green Mountain s nápadnou ozubenou věží a hodinami.

"Tahle budova vypadá vážně jako z disneyovky," podotkla Nikki.

"Ty jsi stejná jako táta," řekla Angela.

Dojeli k městskému parku, z jehož trávníku svítila téměř letní zeleň.

Krokusy, hyacinty a žluté narcisy vykukovaly z trávy a zdobily hlavně vyhlídkovou věžičku uprostřed parku. David zajel k chodníku a zaparkoval.

"Když to srovnáte s Bostonem kolem Městské nemocnice," poznamenal, "je tohle úplně ráj."

Na severním konci parku stál velký bílý kostel, který vypadal zvenku velmi prostě, až na vysokou štíhlou věž. Byla v novogotickém slohu, plná spleťtých ozdob a drobných postranních věžiček. Zvonice byla uzavřena mezi sloupy a lomenými oblouky.

"Do pohovorů máme ještě pár hodin času. Co budeme dělat?" zeptal se David.

"Co kdybychom se ještě trochu projeli kolem a pak si dali oběd?" navrhla Angela.

"Souhlasím." David znovu nastartoval a jel dál po Main Street. Na západním konci parku měli knihovnu, která byla postavena ze stejné šedé žuly jako banka. Vypadala spíš jako italská vila.

Hned za knihovnou byla základní škola. David zajel k okraji silnice, aby si ji Nikki mohla prohlédnout. Byla to zajímavá třípatrová cihlová stavba

17

z přelomu století, k níž bylo připojeno stylově nezařaditelné křídlo z pozdější doby.

"Co ty na to?" zeptal se David Nikki.

"Sem bych chodila do školy, kdybysme se sem přestěhovali?" zeptala se Nikki.

"Asi ano," odpověděl David. "Nedovedu si představit, že by takhle malé město mělo víc škol."

"Je pěkná," řekla Nikki.

Pokračovali v cestě. Rychle projeli obchodní částí města a ocitli se uprostřed areálu Bartletské fakulty. Většina budov byla také ze šedé žuly, kterou viděli ve městě, nechyběly ani stejné bílé okenní rámy a dveře. Mnoho budov bylo obrostlých břečťanem.

"Podstatně jiné, než Brownova univerzita," řekla Angela. "Kouzelné!"

"Často si říkám, jaké by to asi bylo, studovat na takové malé fakultě," podotkl David.

"To by ses byl nesetkal s mamkou," řekla Nikki, "a nebyla bych já."

David se zasmál. "Máš pravdu. Jsem rád, že jsem chodil na Brownovu."

Propletli se areálem fakulty a vraceli se do centra. Přejeli přes řeku Roaring a uviděli dva staré mlýny. David vysvětlil Nikki, jak se dřív používalo vodní energie. V jednom z mlýnů byla teď firma s počítačovým softwarem, ale mlýnské kolo se pomalu otáčelo. Podle návěstí sídlila ve druhém mlýně Novoanglická továrna na šatní ramínka.

Ve městě zastavil David u parku. Tentokrát vystoupili z auta a šli pomalu po Main Street.

"To je úžasné, podívejte: žádné smetí, žádné nápisy po zdech, žádní bezdomovci," upozornila je Angela. "Je to, jako když se octneš v úplně jiné zemi."

"A co si myslíš o lidech?" zeptal se David. Chodce potkávali od okamžiku, co opustili auto.

"Řekla bych, že vypadají rezervovaně," odpověděla Angela. "Ale ne nepřívětivě."

David se zastavil před Staleyho železářstvím. "Zajdu dovnitř a zeptám se, kde bychom se mohli najíst."

Angela přikývla. Dívaly se s Nikki na boty v sousední výkladní skříni.

David byl bleskově zpátky. "Říkají, že na rychlý oběd je nejlepší vagonová jídelna, ale že hospoda Iron Horse vaří nejlíp. Jsem pro jídelnu."

"Já taky," volala Nikki.

"Dobrá, tím je to vyřešené," řekla Angela.

Všichni si dali hamburger po starodávnu: opečené housky, syrová cibule a spousta kečupu. Když dojedli, Angela se omluvila.

"Nemůžu na pohovor, pokud si nevyčistím zuby," řekla.

David si vzal po zaplacení pár mentolek.

Když se vraceli k autu, potkali ženu, která vedla štěně zlatého retrívra.

"Jé, ten je bezvadný!" obdivovala ho Nikki.

Žena se ochotně zastavila, aby si Nikki mohla pejska pohladit.

"Jak je starý?" ptala se Angela.

18

"Dvanáct týdnů," řekla žena.

"Mohla byste nám poradit, jak se dostaneme ke zdejší Všeobecné nemocnici?" zeptal se jí David.

"Jistě," řekla žena. "Jedte podle parku. Ulice napravo je Front Street."

A po té pojedete až ke vchodu do nemocnice."

Poděkovali a šli dál. Nikki šla bokem napřed, aby déle viděla štěně.

"Ten byl prima," řekla. "Jestli tu budeme bydlet, mohla bych mít psa?"

David s Angelou se na sebe podívali. Oba to dojalo. Nikkiným skromným přáním po všech jejích zdravotních problémech jim zjihlo srdce.

"To víš, že můžeš mít psa," řekla Angela.

"Můžeš si ho dokonce vybrat," řekl David.

"Tak to tu chci bydlet," rozhodla se Nikki. "A co vy?"

Angela se podívala na Davida s nadějí, že odpoví, ale naznačil jí rukou, aby otázku ignorovala. Angela hledala nějakou odpověď, ale nevěděla, co říct. "Jestli tu budeme nebo ne, to je složitá otázka, řekla konečně."

"Musíme zvážit moc věcí."

"Co například?" zeptala se Nikki.

"Například jestli tu budou chtít mne a tatínka," řekla Angela a oddychla si, že přišla na jednoduché vysvětlení. To už byli zpátky v autě.

Všeobecná nemocnice v Bartletu byla větší a impozantnější, než David a Angela očekávali, i když věděli, že je to konziliární centrum pro značnou část státu.

Přestože nápis jasně říkal: "Parkování za nemocnicí", David zastavil u chodníku, ale nechal motor běžet.

"Je to tu opravdu krásné," řekl. "Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového řeknu o nemocnici."

"Nádherný výhled!" řekla Angela.

Nemocnice stála ve svahu kopce na sever od města. Byl z ní výhled na jih a její přední stěna se koupala v jasném slunečním světle. Dole pod sebou na úpatí kopce viděli celé město. Zvlášť dobře bylo vidět věž metodistického kostela. V dále tvořily Green Mountains zvlněnou hranici horizontu.

Angela se dotkla Davidovy paže. "Měli bychom jít dovnitř," řekla. "Za deset minut mám být na pohovoru."

David zařadil rychlost a objel nemocnici k zadnímu traktu. Byla tam dvě parkoviště terasovitě nad sebou, jednotlivé řady oddělené stromy.

Parkoviště pro návštěvníky našli u zadního vchodu do nemocnice na spodním parkovišti.

Vhodně umístěné nápisy usnadňovaly hledání administrativní části nemocnice a ochotná sekretářka jim poradila, jak najdou pracovnu Michaela Caldwell. Michael Caldwell byl ředitel nemocnice pro léčebně preventivní péči.

Angela zaklepala na rám otevřených dveří. Michael Caldwell se podíval jejich směrem od psacího stolu, pak vstal a šel je pozdravit. Angele okamžitě připomněl olivovou pletí a pohlednou atletickou postavou Davida.

I věkem připomínal Davidovu třicítku a byl taky asi šest stop vysoký.

19

Také vlasy se mu přirozeně rozdělovaly uprostřed. Ale tím podobnost končila. Caldwellovy rysy byly tvrdší než Davidovy. Měl úzký orlí nos.

"Pojďte dál!" řekl Caldwell srdečně. "Prosím, všichni." Rychle jim připravoval židle.

David se podíval tázavě na Angelu. Angela pokrčila rameny. Jestli chce Caldwell hovořit s celou rodinou, ona není proti.

Když se krátce představili, Caldwell si zase sedl za stůl, na němž měl připraveny desky s Angelinými doklady. "Prošel jsem vaši žádost a musím říct, že na mne udělala velmi dobrý dojem," řekl.

"Děkuju vám," řekla Angela.

"Upřímně řečeno, nečekal jsem ženu patoložku," řekl Caldwell, "ale potom jsem zjistil, že to je oblast stále více vyhledávaná ženami."

"Pracovní doba je výhodnější," řekla Angela. "V tomto oboru lékařská praxe nevylučuje rodinu." Studovala jeho reakce. Jeho komentář jí byl trochu nepříjemný, ale zdržela se úsudku.

"Z doporučujících dopisů mám pocit, že oddělení patologie Městské nemocnice v Bostonu vás považuje za jednoho ze svých nejschopnějších patologů."

Angela se usmála: "Snažila jsem se."

"A vaše vysvědčení z Kolumbijské lékařské fakulty jsou rovněž imponující," řekl Caldwell. "A proto bychom vás tady ve Všeobecné nemocnici v Bartletu chtěli mít. Je to docela jednoduché. Ale možná se chcete na něco zeptat."

"David taky žádal o místo v Bartletu," řekla Angela. "U největšího místního ambulantního zařízení, které spadá pod Oblastní zdravotní pojišťovnu ve Vermontu."

"Říkáme jí OPV," řekl Caldwell. "Je to jediné ambulantní zařízení v celé oblasti."

"Naznačila jsem v dopise, že můžu nastoupit jen v případě, když bude přijat i David a naopak," řekla Angela.

"Toho jsem si vědom," řekl Caldwell. "Už jsem si dovolil OPV kontaktovat a promluvit s regionálním ředitelem Charlesem Kelleyem. Kanceláře mají přímo tady v naší správní budově. Ovšem, já za ně nemohu oficiálně mluvit, ale myslím, že tu nebude žádná překážka."

"Mám se s panem Kelleyem sejít hned jak skončíme tady," řekl David.

"Báječné!" řekl Caldwell. "Takže paní doktorko, naše nemocnice by vám chtěla nabídnout místo patologa. Budete spolupracovat se dvěma dalšími kolegy. První rok budete mít plat osmdesát dva tisíce dolarů."

Když se Caldwell sklonil nad deskami na psacím stole, Angela mrkla na Davida. Osmdesát dva tisíce dolarů, to znělo jako ohromné bohatství - po tolika letech dluhů a ubohého příjmu. David se na ni spiklenecky usmál, zřejmě ho napadlo totéž.

"Ještě mám jednu informaci, kterou bych chtěl odpovědět na váš písemný dotaz," pokračoval Caldwell. Chvilí váhal, pak dodal: "Snad bychom si o tom měli promluvit sami."

"To není třeba," řekla Angela. "Předpokládám, že máte na mysli cy-

20

stickou fibrózu naší dcery. Aktivně se podílí na své léčbě a tudíž před ní nemáme žádná tajemství."

"Dobře," řekl Caldwell a usmál se trochu na Nikki, než pokračoval.

"Zjistil jsem, že tady v Bartletu je pacientka se stejnou chorobou. Jmenuje se Caroline Helmsfordová a je jí devět let. Zařídil jsem vám schůzku s jejím lékařem, doktorem Bertrendem Pilsnerem. Je to jeden z pediatriů OPV."

"Děkuji vám za ochotu," řekla Angela.

"To nebyl problém," odpověděl Caldwell. "Je jasné, že vás chceme mít v našem krásném městě. Musím se ale přiznat, že jsem si nic neprostudoval o chorobě vaší dcery, než jsem to zařizoval. Třeba je něco, co bych měl vědět, abych mohl pomoci víc."

Angela se podívala na Nikki. "Co kdybys vysvětlila panu Caldwellovi, co je cystická fibróza?"

"Cystická fibróza je dědičné onemocnění," řekla Nikki vážně a jako by se to naučila z paměti. "Jsou-li oba rodiče přenašeči, je pětadvacetiprocentní pravděpodobnost, že to dítě zdědí. Asi jedno ze dvou tisíc dětí je takto postiženo." Caldwell kývl a snažil se potlačit úsměv. Trochu ho znervózňovalo, že ho poučuje osmileté dítě.

"Největší problém je s dýchacím ústrojím," pokračovala Nikki. "Hlen v plicích je hustší než v plicích normálních lidí. Plíce hustý hlen obtížně odstraňují a to vede k zahlenění a stoupá riziko infekce. Chronická bronchitida a zápal plic jsou největší hrozbou. Stav pacientů se hodně liší: někdo je vážně postižen, někdo zase, jako já, musí být jen opatrný, aby nenachladl, a musí provádět pravidelnou respirační terapii."

"Velice zajímavé," řekl Caldwell. "Zní to úplně odborně. Možná, že by ses měla stát lékařkou, až vyrosteš."

"Já taky chci," řekla Nikki. "Budu studovat plicní lékařství."

Caldwell vstal a pokynul jim ke dveřím. "Páni doktoři a budoucí paní doktorko, což kdybychom teď přešli do vedlejší budovy a navštívili doktora Pilsnera?"

Z administrativního oddělení hlavní budovy nemocnice to byl jen kousek cesty. Za pár minut prošli protipožárními dveřmi, za nimiž se chodba pokrytá PVC změnila v luxusnější, pokrytou kobercem.

Dr Pilsner byl uprostřed pilné odpolední práce, ale ochotně si na Wilsonovy udělal čas. Hustými bílými vousy trochu připomínal Krise Kringla.

Nikki se zalíbil hned, jak se k ní sklonil a podal jí ruku. Jednal s ní víc jako s dospělou než jako s dítětem.

"Máme tu v nemocnici báječného respiračního terapeuta," sdělil Wilsonovým. "A nemocnice je na plicní choroby dobře vybavená. Kromě toho jsem absolvoval postgraduální studium na oddělení pro choroby dýchacího ústrojí v dětské nemocnici v Bostonu. Takže se můžeme o Nikki docela dobře postarat."

"No sláva!" zvolala Angela, očividně nadšená a s pocitem úlevy. "To jste nás opravdu uklidnil. Od té doby, co se zjistila její choroba, rozhodujeme se ve všem podle jejích potřeb."

21

"To je správné," řekl Dr Pilsner. "Bartlet by pro ni bylo vhodné místo, nemá příliš znečištěné životní prostředí, vzduch je tu čistý a svěží. Pokud nemá alergii na pyly, myslím, že by to pro ni bylo zdravé místo."

Caldwell dovedl Wilsonovy do kanceláře OPV. Než je opustil, požádal je, aby se po Davidově pohovoru vrátili k němu. Recepční v OPV poslala Wilsonovy do malé čekárny. Ani neměli čas se podívat na časopisy a Charles Kelley už vyšel ze své pracovny.

Kelley byl statný muž. Když si s Davidem podali ruce, převyšoval ho o dobrých osm palců. Měl opálený obličej a v pískově zbarvených vlasech prosvítaly zářivě plavé pramínky. Na sobě měl bezvadný oblek šitý na míru. Choval se velmi ochotně a temperamentně, spíš jako schopný obchodní zástupce velké firmy než administrativní pracovník zdravotní pojišťovny.

Jako Caldwell, i on pozval celou rodinu Wilsonových do své kanceláře.

A stejně jako on se vyjadřoval pochvalně.

"Zkrátka, chceme vás tady, Davide," řekl a poklepal zavřenou pěstí do stolu. "Potřebujeme vás do našeho kolektivu. Jsme rádi, že máte atestaci z interny a to dokonce z Městské nemocnice v Bostonu. A protože tady se město stále víc rozrůstá, budeme potřebovat i vaši specializaci.

Budete ohromným přínosem pro naši základní léčebnou i preventivní péči, o tom není pochyb."

"Jsem rád, že vás to těší," odpověděl David s rozpačitým pokrčením ramen.

"OPV se v téhle části Vermontu rychle rozrůstá, zvláště tady v Bartletu," chvaloval si Kelley. "Léčíme zaměstnance podniků jako je továrna na ramínka, fakulta, výrobce počítačového softwaru a všechny státní a městské zaměstnance."

"To zní jako monopol," zažertoval David.

"Spíš si myslíme, že to má co dělat s tím, jak se staráme o kvalitu péče a omezení nákladů," řekl Kelley.

"Samozřejmě," souhlasil David.

"První rok budete mít jednačtyřicet tisíc," řekl Kelley.

David přikývl. Uvědomil si, že si ho Angela bude trochu dobírat, protože jeho plat byl přesná polovina jejího, i když věděli už dřív, že její plat bude znatelně vyšší.

"Měl bych vám ukázat vaše budoucí pracoviště," nabídl Kelley. "Budete tak mít možnost lépe pochopit, jak tu pracujeme a jaké to je, když je tu člověk zaměstnán."

David se podíval na Angelu. Kelley uměl rozhodně prodávat lépe než Caldwell.

Ordinace mu připadala jako sen. Výhled na jih přes Green Mountains byl tak malebný, že vypadal jako obraz.

David si všiml čtyř pacientů v čekárně, kteří si četli časopisy. Požádal Kelleyho o vysvětlení.

"Tyto prostory budete mít společně s doktorem Randallem Portlan-

22

dem," vysvětloval Kelley. "To je ortoped. Sympatický člověk. Zjišťujeme, že využívání recepčních a sester pro více pracovišť je efektivní, pokud se týká našeho rozpočtu. Počkejte, podívám se, jestli bychom ho mohli pozdravit." Kelley přistoupil k něčemu, co David považoval za zrcadlo, a zaklepal.

Otevřelo se a za ním byla recepční. Kelley s ní chvíli mluvil, než se zrcadlová stěna zase zavřela.

"Přijde za chvíli," oznámil Kelley, když se vrátil k Wilsonovým. Vysvětlil jim, jak je celé pracoviště rozvrženo. Otevřel dveře na západní straně čekárny a provedl je po prázdných, nově zařízených ordinacích. Vzal je taky do místnosti, kde bude Davidova ordinace. Měla stejně nádherný výhled na jih jako čekárna.

"Nazdar vespolek," zahlaholil venku hlas. Wilsonovi se otočili od okna a uviděli mladě, ale unaveně vypadajícího muže, který vstoupil do místnosti. Byl to Dr Randall Portland. Kelley je všechny představil, i Nikki, která si s doktorem Portlandem potřásla rukou stejně jako s doktorem Pilsnerem.

"Říkej mi Randy," řekl Dr Portland, když podával ruku Davidovi.

David cítil, jak si ho Portland měří.

"Hraješ basket?" zeptal se.

"Příležitostně," odpověděl David. "V poslední době jsem neměl moc času."

"Doufám, že u nás budeš pracovat," řekl Randy. "Potřebujeme tu další hráče. Aspoň někoho, kdo by hrál místo mne."

David se usmál.

"Fajn. Jsem rád, že jsem vás poznal, lidi. Bohužel musím jít."

"Má spoustu práce," vysvětloval Kelley, když doktor Portland odešel.

"Máme momentálně jen dva ortopedy, ale potřebujeme tři."

David se vrátil k okouzlujícímu výhledu.

"Tak co tomu říkáte?" zeptal se Kelley.

"Řekl bych, že to na nás dělá velice dobrý dojem," řekl David a podíval se na Angelu.

"Musíme si to všechno pořádně promyslet," řekla.

Když se rozloučili s Charlesem Kellem, vrátili se do Caldwellovy kanceláře. Navrhl, že rychle provede Davida a Angelu po nemocnici.

Nikki nechali v klubovně, o níž se staraly dobrovolnice v růžových šatech.

Nejdřív se zastavili v laboratoři. Angelu nepřekvapilo, když zjistila, že laboratoř je nejmodernější, jakou kdy viděla.

Když jí ukázal patologii, kde bude většinou pracovat, Caldwell ji vzal za vedoucím oddělení, Dr Benjaminem Wadleym.

Dr Wadley byl distingovaný stříbrovlasý muž něco přes padesát. Angela si uvědomila, že jí připomíná otce.

Když se představili, doktor Wadley hned řekl, že ví o jejich dceři. Než na to mohli něco říct, už chválil místní školství.

"Moje děcka byla školou nadšená. Jedno je teď na Wesleyovské v Connecticutu. Druhé bude končit střední školu a už je přijato na Smithovu fakultu."

23

O několik minut později, jakmile se rozloučili s Dr Wadleym a šli za Caldwellem, si Angela vzala Davida stranou.

"Všiml sis té podobnosti mezi doktorem Wadleym a mým otcem?" šeptala.

"Teď, když to říkáš, si to uvědomuju," řekl David. "Má totéž držení těla a tutéž sebejistotu."

"Zdá se mi to pozoruhodné," řekla Angela.

"Nesmíme brát tu podobu moc hystericky," vtipkoval David.

Další na jejich obchůzce byla pohotovostní příjmová ambulance a po ní radiodiagnostické oddělení. Davida zvláště nadchla nedávno získaná magnetická rezonance.

"Ta je lepší než v Městské nemocnici v Bostonu," poznamenal David.

"Kde jste na to vzali peníze?"

"Radiodiagnostické oddělení je společný podnik nemocnice a doktora Cantora, jednoho z našich lékařů," vysvětlil Caldwell. "Soustavně pracoviště modernizují."

Na radiodiagnostickém oddělení prošli David a Angela novou budovu radioterapie, která se mohla chlubit nejnovějším lineárním urychlovačem.

Odtamtud se vraceli k hlavní budově nemocnice a k novorozenecké jednotce intenzivní péče.

"Nemám slov," přiznal David, když prohlídka skončila.

"Slyšeli jsme, že je nemocnice dobře vybavená," řekla Angela, "ale je to mnohem lepší, než jsme si představovali."

"My jsme na to pochopitelně pyšní," řekl Caldwell cestou zpátky do své kanceláře. "Museli jsme značně modernizovat, abychom získali smlouvu s OPV. V konkurzu byla nemocnice ve Valley a nemocnice Mary Sacklerové. Naštěstí jsme vyhráli."

"Ale všechno to vybavení a modernizace stojí spoustu peněz," řekl David.

"To je samozřejmé," souhlasil Caldwell. "Dneska není jednoduché řídit nemocnici, obzvlášť v období, kdy jsme vládou nuceni ke konkurenčnímu chování. Celkový rozpočet je nízký, ceny stoupají. Je těžké podnik vůbec udržet." Caldwell podal Davidovi desky. "Tady je několik informací o nemocnici. Třeba vás to pomůže přesvědčit, abyste sem přišli a přijali místa, která vám nabízíme."

"A co bydlení?" vzpomněla si ještě Angela.

"Dobře že se ptáte," řekl Caldwell. "Měl jsem vás požádat, abyste zašli do Národní banky Green Mountain za Bartonem Sherwoodem. Barton je místopředseda nemocniční rady. A je taky prezidentem banky. Řekne vám něco o tom, jak hodně město nemocnici podporuje."

Jakmile vyzvedli Nikki z klubu, kde se báječně bavila a ani se jí nechtělo pryč, odjeli Wilsonovi zpátky k parku, odkud došli pěšky do banky. Bylo příznačné pro jejich příjetí v Bartletu, že i Barton Sherwood se jim okamžitě věnoval.

"Vaše žádosti byly příznivě přijaty na poslední schůzi výkonné rady," řekl jim Barton Sherwood, opřel se a palce zahákl v kapsičkách u vesty.

Byl to drobný muž, téměř šedesátník, s řídnoucími vlasy a s uzounkou čárkou knírku. "Pevně věříme, že se objevíte v bartletské rodině. Abych vás k tomu povzbudil, chci, abyste věděli, že Národní banka Green Mountain vám hodlá nabídnout první i druhou hypotéku, abyste si mohli koupit dům."

David a Angela byli jako omráčeni a nebyli schopni slova. Nikdy, ani v nejodvážnějších představách si nemysleli, že by si mohli koupit dům hned první rok, až opustí své současné zaměstnání. Měli málo peněz, ale zato spoustu dluhů za studium: přes sto padesát tisíc dolarů.

Sherwood pokračoval v informacích o detailech, ale ani David ani Angela se nemohli soustředit. Až zpátky v autě se jim vrátila řeč.

"Nemůžu tomu věřit," řekl David.

"Je to tak ohromné, že se to zdá být neskutečné," souhlasila Angela.

"Znamená to, že se budeme stěhovat do Bartletu?" zeptala se Nikki.

"Uvidíme," řekla Angela.

Protože David řídil z Bostonu, nabídla Angela, že bude řídit domů.

Cestou David přečetl informace, které jim Caldwell dal.

"Tohle je zajímavé," řekl. "Tady je výstřížek z místních novin. Píše se tu o smlouvě mezi Všeobecnou nemocnicí v Bartletu a OPV. Říkají, že smlouva byla uzavřena, když nemocniční rada pod vedením Harolda Traynora konečně souhlasila s požadavkem OPV, že budou poskytovat hospitalizaci za blíže neurčený měsíční paušál na jednoho pacienta, což je způsob snížení nákladů, doporučovaný vládou a podporovaný organizacemi HMO."

"To je příklad toho, jak jsou nemocnice a lékaři nuceni dělat ústupky," řekla Angela.

"Máš pravdu," souhlasil David. "Přijetím paušálu je nemocnice nucena jednat jako pojišťovna. Přijímá na sebe rizika pacientů přihlášených do OPV."

"Co je to paušál na pacienta?" zeptala se Nikki.

David se otočil na sedadle. "Paušál na osobu znamená, že organizace dostává určitý obnos na osobu," vysvětloval.

"Ve zdravotnictví je to většinou na měsíc."

Nikki ještě nechápala.

David se jí to pokusil znovu vysvětlit. "Konkrétní příklad: řekněme, že OPV platí Bartletské nemocnici tisíc dolarů na jednoho plánovaného pacienta. Když během toho měsíce musí být někdo hospitalizován z jakéhokoli důvodu víckrát, OPV už nemusí nic víc platit. A když během měsíce není nikdo nemocný, nemocnice vydělává jako mafián. Ale co když všichni onemocní a musí do nemocnice? Co myslíš, že se pak stane?"

"Já myslím, že to ještě pořad nemůže pochopit," řekla Angela.

"Chápu," zvolala Nikki. "Když všichni onemocní, nemocnice je na mizině."

David se potěšeně usmál a rýpl z legrace Angelu pod žebra. "Slyšíš?" řekl vítězoslavně. "Moje dcera je takhle chytrá!" Za pár hodin byli doma u svého bytu na jižním konci města. Angela

měla štěstí, že našla místo na zaparkování jen o půl bloku dále. David opatrně probudil Nikki, která mezitím usnula. Šli pak společně ke svému bytu a po schodech do čtvrtého poschodí.

"Ne, to je zlý sen!" zvolala Angela.

"Co se děje?" zeptal se David.

Angela ukázala na dveře. Dveřní rám byl prasklý od místa, kam kdosi zasekl páčidlo. David natáhl ruku a strčil do dveří. Otevřely se lehce samy.

Všechny tři zámky byly vypáčené.

David se natáhl dovnitř a rozsvítil. Byt byl vzhůru nohama: nábytek převrácený, obsah skříní a zásuvek rozházený po podlaze.

"To je strašné!" zvolala Angela a slzy se jí hnuly do očí.

"Klid!" řekl David. "Co se stalo, stalo se. Jen žádnou hysterii!"

"Co tím myslíš, jen žádnou hysterii?" dožadovala se Angela. "Zničili nám domov. Televize zmizela."

"Můžeme si koupit novou," řekl David klidně.

Nikki se vrátila ze svého pokojíčku a hlásila, že tam se ničeho nedotkli.

"Můžeme být vděční aspoň za to," řekl David.

Angela zmizela do ložnice a David prohlížel kuchyň. Kromě toho, že v rohu roztával zbytek zmrzliny, byla místnost v pořádku.

David zvedl telefon a vytočil 911. Když čekal na spojení, objevila se Angela se slzami stékajícími po tvářích a držela prázdnou šperkovničku.

Když David oznámil všechny detaily, obrátil se k Angele. Ta se zoufale snažila ovládnout.

"Jen prosím tě neříkej zase nic rozumného," podařilo se Angele přemoci slzy. "Neříkej, že si můžeme koupit nové šperky."

"Dobře, dobře," řekl David vliďně.

Angela si osušila slzy o rukáv. "Být zpátky v tomhle zřízeném bytě dělá Bartlet ještě lákavějším," řekla. "Teď jsem víc než ochotná s klidem opustit tyhle městské hrůzy."

"Nemám osobně nic proti němu," sděloval Dr Randall Portland své ženě Arlene, když vstávali po večeři od stolu. Arlene pokynula dvěma chlapcům, Markovi a Allenovi, aby pomohli sklidit se stolu. "Jenom se nechci dělit o svoje pracoviště s internistou."

"Proč ne?" zeptala se Arlene a brala od chlapců nádoby a shrnovala zbytky jídla do odpadkového koše.

"Protože nechci, aby moji pacienti, kteří jsou po operaci, čekali ve stejné čekárně jako fůra nemocných lidí," vyštěkl Randy. Zavřel nedopitou láhev bílého vína a dal ji do lednice.

"Dobře," řekla Arlene. "To bych pochopila. Myslela jsem, že se jedná o nějaké přízemní handrkování mezi chirurgem a internistou."

"Nebud' směšná," řekl Randy.

"No, snad si pamatuješ všechny ty vtipy, které jsi vyprávěl o internistech, když jsi začínal," připomněla mu Arlene.

"To byl jen řečnický trénink," řekl Randy. "Ale tohle je něco jiného."

26RoBIN cook

Nechci, aby se pacienti s infekcemi motali kolem mých. Můžeš říct, že to je pověra, mně je to fuk. Ale už jsem zažil tolik komplikací u svých pacientů, že jsem na to háklivý."

"Můžeme se dívat na televizi?" zeptal se Mark. Allen s andělsky krásnýma očima stál za ním. Jednomu bylo sedm, druhému šest let.

"Už jsme se přece dohodli. . ." začala Arlene, ale pak zmlkla. Bylo těžké odolat žadonícímu výrazu těch chlapců. A kromě toho chtěla mít chvíli pro Randyho. "Dobrá, půlhodinku."

"Bezva," zajásal Mark a Allen to po něm opakoval, když se řítili z jídelny.

Arlene vzala Randyho pod paží a odváděla ho do obývacího pokoje.

Posadila ho na pohovku a sama si sedla na židli proti němu. "Nelíbí se mi, jak mluvíš," řekla. "To jsi ještě pořád tak rozčilený kvůli Samu Flemingovi?"

"To si piš, že jsem pořád rozčilený kvůli Samu Flemingovi," řekl Randy podrážděně. "Když jsem byl mladý sekundář, neztratil jsem jediného pacienta. Teď už zemřeli tři."

"Jsou některé věci, které nemůžeš ovlivnit," řekla Arlene.

"Ani jeden z nich neměl umřít," řekl Randy. "Zvlášť ne v mé péči. Jsem jen doktor přes kosti, který jim spravuje končetiny."

"Myslela jsem, že už jsi tu depresi zvládl," řekla Arlene.

Než mohl Randy odpovědět, zazvonil telefon. Arlene vyskočila. Naučila se nenávidět ten zvuk, zvlášť když měl Randy pacienty po operaci. Zvedla sluchátko po druhém zazvonění a doufala, že volá někdo známý. Naneštěstí to bylo jinak. Byla to sestra z nemocnice a chtěla mluvit s doktorem Portlandem.

Arlene předala sluchátko manželovi. Vzal ho vážavě a poslouchal. Po chvíli zbledl. Položil pomalu sluchátko a podíval se na Arlene.

"Je to to koleno, co jsem dělal ráno," řekl. "William Shapiro. Je špatný."

Nechce se mi tomu věřit. Je to zase to samé: má horečku a je zmatený."

Pravděpodobně pneumonie."

Arlene vstala a přistoupila k manželovi. Objala ho a přitiskla k sobě.

"Je mi to líto," nevěděla, co jiného by řekla.

Randy neodpověděl. Ani se několik minut nepokusil pohnout. Potom se tiše vyprostil z Arlenina náručí a vyšel zadními dveřmi, aniž promluvil.

Arlene sledovala, jak sjíždí autem od domu a vjíždí na silnici. Narovнала se a zavrtěla hlavou. Měla o manžela starost, ale nevěděla, co dělat.

27

Pondělí

3.května

Harold Traynor nahmatl mahagonové, zlatem vykládané předsednické kladívko které si koupil v Bostonu u firmy Shreve, Crump a Low. Stál v čele stolu v knihovně Všeobecné nemocnice v Bartletu. Před ním byl řečnický pult, který dal udělat pro nemocniční zasedací místnost. Byly na něm pohozené jeho četné poznámky, které dal ráno opsat sekretářce na stroji. Od pultu až doprostřed stolu byla rozhozená obvyklá sbírka různého zdravotnického materiálu, který byl průběžně hodnocen nemocniční radou. Všemmu tomu nepořádku vévodil model plánovaného krytého parkoviště.

Traynor zkontroloval čas. Bylo přesně 18.00. Vzal kladívko do pravé ruky a udeřil vehementně do podstavce. Traynor byl puntičkář a na dochvilnost si obzvlášť potrpěl.

"Dovoľte, abych zahájil schůzi výkonného výboru Všeobecné nemocnice v Bartletu," zvolal s dostatečnou dávkou bombastičnosti. Měl na sobě svůj nejlepší pruho vaný oblek, na nohou čerstvě naleštěné boty se zvýšenou podrážkou. Měřil pouze pět stop sedm palců a nesl to jako křivdu.

Tmavé řídké vlasy měl pečlivě zastřížené a umně sčesané přes pleš na temeni.

Traynor věnoval přípravě těchto schůzí hodně času a úsilí, jak co do obsahu, tak i co do svého vzhledu. Tentokrát šel po návratu z jednodenní cesty do Montpelieru rovnou domů, aby se osprchoval a převlékl. Protože neměl času nazbyt, už se nezastavil ve své pracovně. Harold Traynor byl advokátem v Bartletu a specializoval se na pozemkové záležitosti

a daně.

Jako podnikatel se také zajímal o spoustu obchodních transakcí ve městě.

Před ním seděli Barton Sherwood, místopředseda; Helen Beatonová, předsedkyně nemocniční správy; Michael Caldwell, viceprezident a ředitel nemocnice pro léčebně preventivní péči; Richard Arnsworth, pokladník; Clyde Robeson, tajemník a Dr Delbert Cantor, současný vedoucí personálního oddělení.

Přesně podle předepsaného postupu pro parlamentní jednání v Robertových "Pravidlech o řízení zasedání", která si koupil poté, co ho zvolili předsedou, vyzval Traynor Clyde Robesona, aby přečetl zápis z poslední schůze.

Po přečtení a schválení zápisu si Traynor odkašlal, než se dal do čtení měsíční zprávy předsedy. Postupně se díval na všechny členy výkonného výboru, aby se přesvědčil, že poslouchají. Poslouchali, až na Dr Cantora, který se jako obvykle nudil a pečlivě si čistil nehty.

"Máme před sebou naléhavé úkoly," začal Traynor. "Jako konziliární centrum jsme byli ušetřeni některých finančních problémů, jaké mají menší okresní nemocnice, ne však všech. Budeme muset pracovat mnohem intenzivněji než dosud, má-li nemocnice přežít tuto těžkou dobu.

Ovšem i v těchto pochmurných dnech příležitostně vysvitne slunce. Jak někteří z vás bezpochyby slyšeli, jeden z mých vážených klientů, William Shapiro, zesnul minulý týden na pneumonii, která jej postihla po operaci

28

kolena. Ačkoli velice lituji této předčasné smrti pana Shapira, s potěšením oficiálně oznamuji, že pan Shapiro velkomyslně označil nemocnici za jediného dědice pojistky ve výši tří milionů dolarů."

Mezi přítomnými se ozvalo souhlasné mručení.

Traynor si zdvižením ruky zjednal ticho. "Toto dobročinné gesto nemohlo přijít ve vhodnější dobu. Vytáhne nás z pasiva a postrčí nás do aktiva, ne však nadlouho. Špatnou zprávou tohoto měsíce je nedávné zjištění, že náš amortizační fond na hlavní smluvní závazky do značné míry neodpovídá plánovaným cílům."

Traynorův pohled se zabodl do Sherwooda, jehož knír sebou nervózně zaškubal.

"Fond bude třeba posílit," řekl Traynor. "Značná část třímilionového odkazu se na to bude muset obětovat."

"Nebyla to jen moje vina," vyhrkl Sherwood.

"Připomínka Bartona Sherwooda se neuznává," vyštěkl Traynor.

Na okamžik to vypadalo, že mu Sherwood něco odpoví, ale nakonec se zřejmě rozhodl mlčet.

Traynor se soustředil na své poznámky ve snaze se uklidnit po Sherwoodově výbuchu. Traynor nesnášel výtržnosti.

"Díky odkazu pana Shapira," pokračoval Traynor, "nebude mít fondový debakl tragické následky. Problém je, jak zařídit, aby revize na ten deficit nepřišla. Nemůžeme si dovolit, aby se naše smluvní sazby změnily.

Důsledkem toho budeme nuceni odložit uvolnění úvěru na krytí parkoviště do té doby, než se obnoví amortizační fond.

Mezitím, jako dočasné opatření, které by mělo zabránit přepadávání našich sester, jsem požádal Helen Beatonovou, aby zařídila instalaci osvětlení na parkovišti."

Traynor se rozhlédl po místnosti. Podle pravidel o řízení zasedání měla být ta záležitost předložena jako návrh, mělo se o ní diskutovat a hlasovat, ale nikdo se neozval.

"Poslední bod se týká doktora Dennise Hodgesa," řekl Traynor. "Jak všichni víte, doktor Hodges zmizel v březnu.

Minulý týden jsem se setkal se šéfem policie Wayne Robertsonem, abych s ním tu věc projednal.

Zatím se neobjevily žádné stopy, které by vedly k odhalení jeho pobytu.

Jestliže se doktor Hodges stal obětí zločinu, nejsou pro to žádné důkazy, i když šéf policie Robertson připustil, že čím déle je doktor Hodges nezvěstný, tím spíš to znamená, že již nežije."

"Já bych řekl, že žije," řekl Dr Cantor. "Jak znám toho neřáda, vyvaluje se někde na Floridě a směje se pod fousy vždycky, když si vzpomene, jak my tu zápasíme s těma byrokratickýma buzeracema!"

Traynor použil kladívka. "Prosím vás!" vykřikl. "Udržujeme tu alespoň nějaký pořádek."

Cantorův znužený výraz se změnil v opovržení, ale už neřekl nic.

Traynor probodl Cantora pohledem, než celou věc uzavřel: "Ať máme jakékoli osobní pocity vůči doktoru Hodgesovi, faktem je, že sehrál kardinální roli v historii naší nemocnice. Nebýt jeho, byla by tato nemocnice

29

jednou z mnoha malých okresních nemocnic. Proto se jeho osobou musíme po zásluze zabývat.

Chtěl jsem informovat výkonný výbor o tom, že jeho manželka, která ho již dříve opustila, se rozhodla prodat dům. Před několika lety přesídlila do svého rodného Bostonu. V rozhovoru s Robertsonem vyjádřila určitou naději, že se její manžel objeví, ale podle toho, co šefovi policie řekla, to vypadá, že se rozhodla přetřhat veškerá spojení s Bartletem. Připomínám tuto záležitost teď, protože si myslím, že někdy v blízké budoucnosti si může tato rada přát postavit pomník, který by připomínal Hodgesovy značné zásluhy o Všeobecnou nemocnici v Bartletu."

Skončil, posbíral si poznámky a oficiálně předal vedení schůze Helen Beatonové, aby přednesla měsíční zprávu.

Beatonová vstala ze židle a odstrčila ji. Bylo jí asi pětatřicet, měla rezavě hnědé vlasy ostříhané nakrátko. Měla široký obličej, podobně jako Traynor. Na sobě měla praktický modrý kostým doplněný hedvábným šátkem.

"Hovořila jsem tento týden s několika skupinami lidí ve městě," začala.

"Při každé příležitosti byly tématem rozhovoru finanční potíže nemocnice.

Bylo zajímavé zjistit, že většina lidí si v podstatě naše problémy neuvědomuje, i když v tisku jsou neustále zprávy o

zdravotnictví. V rozhovorech jsem zdůrazňovala, jak je nemocnice pro město a nejbližší okolí důležitá po stránce ekonomické. Dala jsem jasně najevo, že měla-li by být nemocnice uzavřena, každý podnikatel a každý obchodník by byl zasažen. Vždyť nemocnice má největší počet zaměstnanců v této části státu. Také jsem každému připomněla, že neexistuje zdanění ve prospěch nemocnice a že vytváření fondů je a zůstane jedinou klíčovou možností, jak ji udržet otevřenou."

Beatonová zmlkla a odložila první list svých poznámek. "A teď to, co se týká špatných zpráv," řekla a ukazovala velké grafy, které ilustrovaly informace, které se chystala sdělit. Když mluvila, držela grafy ve výši prsou. "Příjem pacientů v průběhu dubna byl dvanáct procent nad očekáváním. Během března dělal náš průměrný denní příjem pacientů o osm procent víc a průměrná délka hospitalizace byla o šest procent delší. Toto jsou jasně varující čísla a jsem přesvědčena, že náš pokladník Richard Arnsworth se o nich zmíní."

Beatonová zvedla poslední graf. "A konečně vám musím sdělit, že pokleslo využití pohotovostní příjmové ambulance, která, jak víte, není součástí naší dohody s OPV o paušálu. A aby toho nebylo málo, odmítá OPV proplácet řadu našich požadavků na akutní výkony s odůvodněním, že nebyla dodržena pravidla OPV."

"Krucí, to přece není chyba nemocnice," řekl Dr Cantor.

"OPV se nezajímá o takové triviálnosti," odpověděla Beatonová. "V důsledku toho jsme nuceni účtovat tyto výkony přímo pacientům a ti jsou z toho pochopitelně rozhořčeni. Většina jich odmítá platit a odkazuje nás na OPV."

"Zdravotnictví bude brzy postrachem všech," řekl Sherwood.

"Řekněte to svému poslanci ve Washingtonu," pronesla Beatonová.

30

"Neodbočujme," připomněl Traynor.

Beatonová mrkla na poznámky a pokračovala: "Ukazatele kvality za duben jsou v mezích normálu. Přestupků bylo méně než v březnu a nedošlo k žádnému zanedbání povinné péče."

"Zase jeden zázrak," komentoval Dr Cantor.

"Další nepříjemná zpráva za duben se týká pobouření odborů," pokračovala Beatonová. "Ohlásili nám, že jak diety, tak úklid byly kritizovány."

Není třeba zdůrazňovat, že odbory mohou významně zhoršit naše finanční problémy."

"To je jeden průsvih za druhým," komentoval Sherwood.

"Jsou dvě oddělení, kde nedodržují standard," pokračovala rychle Beatonová, "a to novorozenecká jednotka intenzivní péče a pracoviště lineárního urychlovače. V průběhu dubna jsem projednala tuto situaci s OPV, protože naše stále výdaje na údržbu těchto jednotek jsou vysoké. Zdůraznila jsem, že to byli právě oni, kdo vyžadoval tyto služby. OPV slíbila, že se podívá na převážení pacientů z oblastí, které tyto služby nejsou schopné poskytovat, a budou tyto speciální služby adekvátně refundovat."

"To mi připomíná," přerušil ji Traynor, který jako předsedající cítil, že má na to právo, "co je s tím starým kobaltovým zářičem, který jsme nahradili lineárním urychlovačem? Nebyly nějaké dotazy ze státního schvalovacího oddělení nebo z komise pro regulaci nukleárního vybavení?"

"Vůbec nic," odpověděla Beatonová. "Dali jsme jim zprávu, že přístroj prodáváme jedné vládní nemocnici v Paraguayi a že čekáme na zaplacení."

"Nerad bych byl zapleten do nějakého byrokratického běsnění kolem toho přístroje," varoval Traynor.

Beatonová přikývla a vrátila se k poslední stránce svých poznámek. "A bohužel tu mám na závěr ještě další špatné zprávy. V noci, těsně před půlnocí, došlo na parkovišti k dalšímu pokusu o znásilnění."

"Cože?" křičel Traynor. "Proč jste mě neinformovali?"

"Dozvěděla jsem se to až dnes ráno," vysvětlila Beatonová. "Snažila jsem se vám volat, ale nebyl jste u sebe. Nechala jsem vám vzkaz, abyste mi zavolal, ale neozval jste se."

"Byl jsem celý den v Montpelieru," vysvětlil Traynor. Byl tou zprávou ohromen. "Krucinál, to přece musí jednou skončit! Je to hrůza! Ani nechci pomyslet na to, co tomu říkají v OPV."

"Potřebujeme to kryté parkoviště," řekla Beatonová.

"Musí počkat, až na ně budeme mít peníze," řekl Traynor. "Žádám, aby bylo urychleně zavedeno to osvětlení, rozumíte?"

"Už jsem mluvila s Wernerem Van Slykem," řekla Beatonová. "A ten už mi sdělil, že se spojil s firmou, která dělá elektroinstalace. Dohlédnu na to, aby to udělali okamžitě."

Traynor se ztěžka posadil a vzdychl si. "To je neuvěřitelné, co všechno dneska patří k vedení nemocnice. Proč jsem se jen k tomu propůjčil?" Vzal program schůze, podíval se na něj a požádal pokladníka Richarda Arnswortha, aby přednesl svou zprávu.

Arnsworth se zvedl. Byl brýlatý, puntičkářský, prostě typický účetní,

31

a měl tak tichý hlas, že všem dalo dost námahy, aby mu rozuměli. Začal tím, že je upozornil na bilanční arch, který každý dostal ráno v obálce s informacemi.

"Na první pohled je zřejmé," řekl Arnsworth, "že měsíční výdaje ještě stále výrazně převyšují měsíční paušální platby OPV. Lze říct, že rozdíl se zvětšil vzhledem ke zvýšení počtu přijímaných pacientů a k rostoucí délce hospitalizace."

Rovněž tak přicházíme o prostředky, pokud se týká pacientů, kteří spadají pod Medicare a nejsou zahrnuti pod OPV, a

rovněž pokud se týká všech nemajetných, kteří nemají žádné pojištění. Procento platících pacientů a těch, kteří mají běžné pojištění, je tak nízké, že nelze pokrýt ztráty přesunem nákladů.

Výsledkem toho je, že vinou trvajících ztrát je stav nemocniční hotovosti bídný. Proto doporučuji, abychom přešli ze šestiměsíčního plánování investic na měsíční."

"Už se na tom pracuje," oznámil Sherwood.

Když se Arnsworth posadil, Traynor požádal o připomínky k pokladnickové zprávě. Návrh byl okamžitě podpořen a jednomyslně přijat. Traynor se pak obrátil na Dr Cantora, aby podal zprávu o zdravotnických zaměstnancích.

Dr Cantor se pomalu zvedl a opřel se klouby rukou o stůl. Byl to mohutný rozložitý člověk s nezdravě bledou pletí. Na rozdíl od ostatních referujících neměl připravené poznámky.

"Tentokrát mám jen pár věcí," řekl ledabyle. Traynor se podíval na Beatonovou a zachytil její pohled, pak s nevolí zakroutil hlavou. Nenáviděl Cantorovo pohrdavé vystupování na schůzích.

"Všichni anesteziologové jsou ve zbrani," řekl Dr Cantor. "Ale předpokládám, že už byli oficiálně informováni, že jejich oddělení přebírá nemocnice a že budou dostávat stálý plat. Dovedu si představit, jak jim je, zažil jsem totéž za Hodgese."

"Myslíte, že se odvolají prostřednictvím soudu?" zeptala se Beatonová.

"To určitě," odpověděl Dr Cantor.

"Nechte je, ať to udělají," řekl Traynor. "Už tu byl precedens na patologii a radiologii a dopadlo to dobře. Nechce se mi věřit, že by si mysleli, že budou nadále samostatně účtovat, když máme paušál. To by nemělo smysl."

"Byl jmenován nový vedoucí oddělení pro využívání zařízení," řekl Dr Cantor a změnil tak předmět jednání. "Jmenuje se Dr Peter Chou."

"Bude pro nás doktor Chou znamenat nějaké těžkosti?" zeptal se Traynor.

"Pochybuju," odpověděl Dr Cantor. "Ani o tu funkci nestál."

"Promluvím s ním," řekla Beatonová.

Traynor přikývl.

"A poslední bod, týkající se zdravotnických zaměstnanců," pokračoval Cantor, "je MUDr 91. Bylo mi sděleno, že se celý měsíc neopil."

"Ale stejně ho nechte jen na zkoušku," řekl Traynor. "Neriskujme. Už jednou měl recidivu."

32

Dr Cantor se posadil.

Traynor se zeptal, jestli jsou ještě nějaké nové záležitosti k projednání.

Když se nikdo nehlásil, dal návrh k ukončení schůze. Dr Cantor dychtivě zvolal "hlasuju pro" a když všichni vyjádřili souhlas, Traynor udeřil kladívkem a schůzi ukončil.

Traynor a Beatonová jen pomalu rovnali své papíry. Všichni ostatní vyrazili z konferenční místnosti a mířili k hospodě Iron Horse. Když v místnosti dozněl zvuk venkovních dveří, zavíraných za odcházející skupinou, Traynorovy oči se setkaly s očima Beatonové. Traynor položil aktovku, obešel stůl a vášnivě Beatonovou objal.

Pak ruku v ruce rychle opustili konferenční místnost a odebrali se přes halu na gauč v pracovně Helen Beatonové, jako již mnohokrát předtím.

Tam se v příšeří milovali jako posedlí. Tak to dělali po schůzích výkonného výboru už skoro rok. Scénář jim byl oběma dokonale znám a netrval dlouho. Svlékáním se nezdržovali.

"Myslím, že to byla dobrá schůze," podotkl Traynor, když si zase upravili zevnějšek.

"Souhlasím," řekla Beatonová. Rozsvítila a přešla k zrcadlu na zdi.

"Líbilo se mi, jak jsi zvládl tu věc s osvětlením parkoviště. Obešlo se to bez zbytečné debaty."

"Děkuju," řekl Traynor potěšeně.

"Ale trápí mě ta finanční situace," připustila Beatonová, když si opravovala naličení. "Nemocnice se musí zhroutit, jestli to takhle půjde dál."

"Máš pravdu," připustil Traynor s povzdechem. "Taky mám starosti."

Nejradši bych zakroutil krkem některému z těch lidí z OPV. Je to ironické, že tahle řízená soutěživost a celý ten nesmysl nás může docela snadno dovést ke krachu. Celý ten rok vyjednávání s OPV znamená možná ztrátu v každém případě. Kdybychom byli nesouhlasili s paušálem, nebyli bychom mohli uzavřít smlouvu a mohli jsme to tu zavřít, jako zavřeli nemocnici ve Valley. A když jsme souhlasili s paušálem, možná nás krach nemine."

"Každá nemocnice má problémy," podotkla Beatonová. "Na to nesmíme zapomínat, i když je to slabá útěcha."

"Myslíš, že je nějaká naděje na předělání smlouvy s OPV?" zeptal se Traynor.

Beatonová se posměšně ušklíbala: "V žádném případě," řekla.

"Nevím, co jiného by se dalo dělat," řekl Traynor. "Ztrácíme peníze přes celý ten plán BLP, který navrhoval doktor Cantor."

Beatonová se upřímně rozesmála. "Budeme muset ten akronym změnit, zní to legračně. Co takhle místo "bazální léčebná péče" to nazvat "bazální léčebná opatření", BLO zní mnohem líp než BLP."

"Mně se BLP docela líbí," řekl Traynor. "Připomíná mi, že to bylo hloupé, když jsme stanovili paušální sazbu tak nízko."

"Caldwell a já jsme přišli na nápad, který by nám mohl ohromně pomoci," řekla Helen. Přitáhla si židli a sedla si proti Traynorovi.

"Neměli bychom už raději jít do Iron Horse?" zeptal se Traynor.

"Nechceme přece, aby nás někdo podezíral. Tohle je maloměsto."

"Jenom chvilíčku," slibovala Beatonová. "Přemýšleli jsme s Caldwellem o tom, jak námi vybraní konzultanti navrhli paušální sazbu, která se ukázala být tak nízká. Uvědomili jsme si, že jsme jim předložili statistické údaje o hospitalizaci, které nám dala OPV. Nikdo z nás si neuvědomil, že ty statistické údaje byly založené na zkušenostech OPV z jejich vlastní nemocnice v Rutlandu."

"Myslíš, že nám OPV dala falešná čísla?" zeptal se Traynor.

"To ne," řekla Beatonová. "Ale jako každá zdravotnická pojišťovna, když se jedná o její vlastní nemocnici, stimuluje ekonomicky své lékaře, aby omezili hospitalizace. O tom nemá veřejnost ani ponětí."

"Myslíš zvláštní odměny lékařům?" zeptal se Traynor.

"Přesně tak," řekla Beatonová. "Vlastně je příplatkem podplácení. Čím víc lékař sníží procento hospitalizovaných pacientů, tím větší je bonus. Je to velmi efektivní. Caldwell i já si myslíme, že bychom mohli zavést podobný ekonomický stimul tady v naší nemocnici. Jediný problém je, že bychom na to potřebovali do začátku nějaký kapitál. Jakmile se to zavede, zaplatí se to sníženými náklady na hospitalizaci."

"To zní nádherně," nadšeně přitakal Traynor. "Věnujme se tomu."

Možná že takový program bude ve spojení s BLP eliminovat naše pasiva."

"Sjednám schůzku s Charlesem Kellem a projednáme to," slíbila Beatonová, když si oblékala kabát.

"Když už jsme u těch úspor," dodala ještě, když procházeli dlouhou chodbou k východu. "Pevně doufám, že nebudeme muset žádat o potvrzení nezbytnosti, co se týče srdečních operací. Je to podstatné, abychom nemuseli."

Bude nutné dbát na to, aby OPV i nadále posílala své pacienty na bypass do Bostonu a nepřisoudili CON nám."

"Nadšeně souhlasím," řekl Traynor, když otvíral Beatonové dveře. Vyšli z nemocnice a zamířili na dolní parkoviště. "To byl jeden z důvodů, proč jsem byl dnes v Montpelieru. Zahájil jsem určité zákulisní intervence."

"Ale jestliže získáme CON, budeme mít co dělat s dalším schodkem," varovala Beatonová.

Došli ke svým autům, která měli zaparkovaná vedle sebe. Než se usadil za volant, Traynor se rozhlédl po tmavém parkovišti, ke skupině stromů, které oddělovaly dolní parkoviště od horního.

"Je tu větší tma, než jsem si myslel," volal na Beatonovou. "Tady si o ty problémy zrovna říkáme. Musíme sem dát to osvětlení."

"Hned se do toho pustím," slibovala.

"Je to hrůza!" řekl Traynor. "Ke všem těm trablům se ještě musíme trápit kvůli nějakému násilníkovi. Víš nějaké detaily o tom posledním případu?"

"Stalo se to kolem půlnoci," sdělovala Beatonová. "A tentokrát to nebyla sestra. Byla to jedna z těch dobrovolnic, Marjorie Kleberová."

"Ta učitelka?" zeptal se Traynor.

"Ano," řekla Beatonová. "Od té doby, co byla sama nemocná, tu pracuje dobrovolně o víkendech."

34

"A co ten násilník?" zeptal se Traynor.

"Tentýž popis: asi šest stop vysoký, s lyžařskou maskou. Kleberová říkala, že držel pouta."

"To může být dobré vodítko," řekl Traynor. "Jak se jí podařilo utéct?"

"Zase šťastná náhoda," odpověděla. "Noční strážný se zrovna objevil při obchůzce."

"Asi bychom měli posílit i hlídky," navrhoval Traynor.

"Na to nemáme peníze," odporovala Beatonová.

"Asi bych měl promluvit s Wayne Robertsonem a zjistit, jestli by nám nepomohla policie," řekl Traynor.

"To jsem už udělala," sdělila mu Beatonová. "Ale Robertson nemá dost lidí na to, aby sem každou noc někoho poslal."

"Zajímalo by mě, jestli Hodges opravdu toho násilníka znal."

"Myslíš, že by jeho zmizení s tím mohlo mít něco společného?" zeptala se.

Traynor pokrčil rameny. "Na to jsem nemyslel. Ale asi je to možné."

Nebyl z těch, co si nechávají své názory pro sebe."

"To je ale strašné pomyšlení," otřásla se.

"Ano," pokračoval Traynor. "Chci být o podobných věcech hned informován. Mohou mít pro nemocnici tragické následky. A zvláště nechci žádná překvapivá sdělení na schůzích výkonné rady. Vrhá to na mne špatné světlo."

"Omlouvám se," řekla Beatonová, "ale snažila jsem se ti zavolat. Budu dělat všechno pro to, abys byl příště včas informován."

"Tak. Uvidíme se v Iron Horse," řekl Traynor, usadil se do auta a nastartoval.

35

Čtvrtek

20. května

"Musím už jít, abych vyzvedla dítě ze školy," řekla Angela svému kolegovi Marku Danforthovi "A co všechny ty preparáty?" zeptal se Mark.

"Co můžu dělat?" utrhla se Angela.

"Musím vyzvednout dceru."

"Dobře," řekl Mark. "A neštěkej na mne. Jen jsem se zeptal. Chtěl jsem ti nějak pomoci."

"Promiň," řekla Angela. "Jsem prostě přetažená. Kdybys mohl projít těch pár zbývajících, byla bych ti vděčná." Vzala pět preparátů z přihrádky.

"To není problém," řekl Mark a přidal Angeliny preparáty na svou hromádku.

Angela vypnula a přikryla mikroskop, popadla své věci a vyběhla z nemocnice. Sotva vyjela z parkoviště, dostala se do dopravní špičky.

Když konečně zastavila před školou, Nikki seděla jako ztracená na schodech před vchodem. To místo nebylo hezké. Budova školy byla počmáraná nápisy a kolem dokola byl samý beton. Až na skupinku dětí ze šestky a sedmičky, které házely na koš za vysokým drátěným plotem, nebyly v dohledu žádné děti školního věku. Skupina lelkujících výrostků ve směšně plandavém oblečení okouněla u školní budovy. Hned naproti přes ulici byl přístřešek z krabic, patřící nějakému bezdomovci.

"Promiň, že jdu pozdě," řekla Angela, když Nikki nastoupila do auta a zapínala si bezpečnostní pás.

"Nic se nestalo," řekla Nikki. "Ale měla jsem trochu strach. Dneska bylo ve škole velké pozdvižení. Byla tu policie a tak."

"Co se stalo?"

"Jeden kluk ze šestky měl na hřišti pistoli," řekla Nikki klidně. "Vystřelil z ní a tak ho zavřeli."

"Ublížil někomu?"

"Ne-e," řekla Nikki a zavrtěla hlavou.

"Jakto, že měl pistoli?" ptala se Angela.

"Prodává drogy," odpověděla Nikki.

"Aha," řekla Angela a snažila se zachovat klid jako její dcera. "Jak ses o tom dozvěděla? Od dětí?"

"Ne. Byla jsem tam," řekla Nikki a potlačila zívnutí.

Angela stiskla bezděčně pevněji volant. Státní škola byl Davidův nápad.

Oba se snažili najít pro Nikki nějakou vhodnou školu. A s touto, až dosud, byla Angela docela spokojená. Ale teď byla zděšená, a to tím víc, že Nikki byla schopna o té příhodě mluvit s takovou samozřejmostí. Pomyslení, že se na to Nikki dívá jako na normální událost, bylo hrozné.

"Dneska jsme měli zase suplování," řekla Nikki. "A ta učitelka mi nedovolila si po obědě udělat polohovou drenáž."

"To je mi líto, miláčku," řekla Angela. "Jsi zahleněná?"

"Trochu," odpověděla Nikki. "Špatně se mi dýchalo, když jsem přišla zvenku, ale pak to přešlo."

36

"Uděláme to hned, jak přijdem domů," slibovala Angela. "A já znovu zavolám do školy. Nevím, proč dělají problémy." Angela věděla, čím to bylo: příliš mnoho dětí a nedostatek učitelů, a ti, které měli, se neustále střídali. Každých pár měsíců jim musela Angela volat a říkat jim že Nikki potřebuje respirační terapii.

Angela zaparkovala vedle již zaparkovaného auta, nechala Nikki ve voze a spěchala do obchodu s potravinami pro něco k večeři. Když se vrátila, měla pod stěračem parkovací lístek.

"Říkala jsem té paní, že budeš hned zpátky, ale řekla 'jo' a stejně nám ten lístek dala," vysvětlovala Nikki.

Angela neslyšně zaklela.

Další půlhodinu objížděly bezprostřední sousedství a hledaly místo na zaparkování. Když už to Angela chtěla vzdát, našly volné místo.

Angela dala do ledničky co bylo potřeba a pak s Nikki provedly respirační terapii. Obvykle to dělaly jen ráno. Ale někdy, většinou když bylo hodně znečištěné ovzduší, to musely dělat častěji.

Zavedly si rutinu, která začínala tím, že si Angela poslechla fonendoskopem, jestli Nikki nepotřebuje bronchodilatans. Potom vzaly vycpanou sedačku, kterou koupily v bazaru, a Nikki zaujímala postupně devět různých poloh, při kterých se pomocí gravitace drenážovaly různé plicní segmenty. Když Nikki zaujala určitou polohu, Angela poklepávala na hrudník zavřenou rukou. Každá poloha zabrala dvě až tři minuty. Za dvacet minut byly hotové.

Po respirační terapii se Nikki pustila do domácích úkolů a Angela odešla do kuchyně, která spíš připomínala kuchyňku v ponorce, a dala se do přípravy večeře. O půl hodiny později přišel David. Byl vyčerpaný, protože celou předchozí noc strávil v práci.

"To byla noc," řekl a pokusil se políbit Nikki na tvář ale ta se odtáhla, aby se mohla nerušeně soustředit na knihu.

Seděla u jídelního stolu, protože do jejího pokojíčku se psací stůl nevešel.

David vešel do kuchyně a byl podobně odbyt Angelou, která připravovala večeři. Po tomto dvojnásobném odmítnutí se David otočil k ledničce a po určitých obtížích s otvíráním dveří - když byli oba v kuchyni, nebylo tam už k hnutí - vytáhl pivo.

"Měli jsme dva pacienty s AIDS, kteří prošli pohotovostní příjmovou ambulancí. Měli všechno, nač si jen vzpomeneš," řekl. "A vrchol všeho byly dvě srdeční zástavy. Lékařský pokoj jsem ani neviděl, o spánku ani nemluví."

"Jestli hledáš útěchu, jsi na špatné adrese," řekla Angela a dávala vařit těstoviny. "Kromě toho mi tu překážíš."

"Máš bezvadnou náladu," poznamenal David, vysunul se z malé kuchyňky a zaujal malebnou pozici na jedné ze stoliček u pultu, oddělujícího kuchyň od obývacího prostoru.

"Já měla taky úděsný den," řekla Angela. "Musela jsem odejít od nedodělané práce, abych mohla vyzvednout Nikki ze školy. Není to fěr, když to musím dělat já každý den."

"Tak proto jsi hysterická?" zeptal se David. "Kvůli vyzvedávání Nikki?"

Myslel jsem, že jsme to už jednou probrali a rozhodli. Hergot, vždyť jsi to tak sama navrhla. Říkalas, že si spíš můžeš předem rozvrhnout čas než já."

"Nemůžete být tišeji," zavolala Nikki. "Snažím se číst."

"Nejsem hysterická," vyhrkla Angela tišeji. "Jenom jsem v neustálém stresu. Nerada se spoléhám na to, že druzí dělají moji práci. A Nikki měla dneska dost znepokojující zprávy."

"A to?"

"Zeptej se jí," řekla Angela.

David sklouzl z barové stoličky a vtlačil se do jedné z židlí u jídelního stolu. Nikki mu pověděla, co se stalo. Angela přišla a začala prostírat kolem jejich knih.

"Ještě pořád jsi pro státní školu, když slyšíš o zbraních a drogách v šesté třídě?" zeptala se Angela.

"Státní školy se musí podporovat," řekl David. "Já jsem taky chodil do státní školy."

"Ale časy se mění," řekla Angela.

"Když utečou lidé jako my, nebudou mít státní školy šanci," řekl David.

"Nehodlám být idealista, když se jedná o bezpečnost mé dcery," utrhla se na něho Angela.

Když byla večeře hotová, snědli špagety marinara se salátem v napjatém tichu. Nikki pokračovala ve čtení a rodiče ignorovala. Angela několikrát hlasitě vzdychla a projela rukou vlasy. Měla slzy na krajíčku. David soptil.

Myslel si, že po tom, co tak namáhavě pracoval v uplynulých šestatřiceti hodinách, si nezaslouží takové zacházení. Angela náhle odstrčila židli, popadla svůj talíř a hodila ho do dřezu.

Rozbil se a David i Nikki vyskočili.

"Angelo," řekl David a snažil se vši silou mluvit klidně. "Přeháníš to."

Pojď, promluvíme si o vyzvedávání Nikki ze školy. Musí být nějaké řešení."

Angela si setřela neovládnuté slzy z koutků očí. Byla by mu chtěla vztekle říct, že on také není vždy racionálním, příjemným partnerem, ale ovládla se.

Otočila se od dřezu. "Víš," řekla, "skutečný problém je v tom, že se stále vyhýbáme rozhodnutí, co budeme dělat od prvního července."

"Myslím, že teď není vhodný čas na to, dělat závažná rozhodnutí o zbytku života," řekl David. "Jsme unavení."

"Ale houby," odsekla Angela. Vrátila se ke stolu a posadila se. "Ty si pořád myslíš, že není vhodná chvíle. Ale čas letí a žádné rozhodnutí je taky rozhodnutí. První červenec je za půldruhého měsíce."

"Dobrá," řekl David rezignovaně. "Vezmu si svůj seznam." Chtěl vstát, ale Angela ho zadržela.

"Nepotřebujeme žádný seznam," řekla. "Máme tři možnosti. Čekali jsme na odpověď z New Yorku, a ta přišla před třemi dny. Takže tady jsou naše možnosti jako na dlani: můžeme jít do New Yorku, já dostanu stipendium na postgraduál v soudním lékařství a ty na plicním. Můžeme

38

taky zůstat tady v Bostonu, kde já budu dělat soudní a ty půjdeš na Harvardskou lékařskou fakultu. Nebo můžeme odejít do Bartletu a začít pracovat."

David si přejížděl jazykem po vnitřku úst. Snažil se myslet. Ale únavou ani to nemohl. Chtěl si vzít svůj seznam, ale Angela ho stále držela za ruku.

"Trochu se bojím nechat akademického života," řekl konečně.

"Úplně s tebou souhlasím," řekla Angela. "Vlastně žijeme už tak dlouho jako studenti, že si neumíme představit jiný život."

"Pravda je, že v posledních čtyřech letech jsme pro sebe měli málo času," řekl David.

"V určitých momentech je otázka kvality života důležitá," souhlasila Angela. "Je jasné, že pokud zůstaneme v Bostonu, budeme muset bydlet dál v tomhle bytě. Jsme moc zadlužení na to, abychom se přestěhovali do jiného."

"A v New Yorku by to asi bylo totéž," řekl David.

"Ledaže bychom přijali nějakou pomoc od mých rodičů."

"Vždycky jsme se tomu snažili vyhnout," připomínal jí David. "S jejich pomocí souviselo vždycky příliš mnoho závazků."

"To je pravda," řekla Angela. "Další věc, kterou musíme brát v úvahu je Nikkino zdraví."

"Já chci psa," vmísila se Nikki.

"Nikki je v pořádku," řekl David.

"Ale tady i v New Yorku je špatný vzduch. A na to by jednou doplatila."

A mám už dost zločinnosti tady ve městě."

"Naznačuješ tím, že chceš jít do Bartletu?" zeptal se David.

"Ne," řekla. "Jen se snažím zvážit všechny možnosti. Ale musím přiznat, že když slyším o zbraních a drogách v šesté třídě, Bartlet se mi jeví čím dál tím lákavější."

"Zajímalo by mě, jestli je to tam tak božské, jak si představujeme," zamyslel se David. "My tak málo někam jezdíme, že si to tam idealizujeme."

"Bylo by jednoduché to zjistit," řekla Angela.

"Pojedme tam!" křičela Nikki.

"Dobře," řekl David. "Dneska je čtvrtek, co třeba v sobotu?"

"Souhlasím," řekla Angela.

"Hurá," vykřikla Nikki.

39

Pátek

21. května

Traynor podepsal všechny dopisy, které ráno nadiktoval, a udělal z nich úhlednou hromádku na rohu psacího stolu. Pak rychle vstal a oblékl si kabát. Už procházel vnější kanceláří a pospíchal k Iron Horse na oběd, když ho jeho sekretářka Collette zavolala zpátky k telefonu. Volal Tom Baringer.

Zabručel cosi a vrátil se ke svému stolu. Tom byl velmi důležitý klient a nebylo tudíž vhodné ho nechat čekat.

"Že neuhádneš, kde jsem," řekl Tom. "Jsem tady na ambulanci a čekám, až přijde doktor Portland a dá mě dohromady."

"Proboha, co se stalo?" lekl se Traynor.

"Ale, taková blbost!" připustil Tom. "Výndaval jsem listí ze žlabů a žebřík, na kterém jsem stál, se převrátil. Zlomil jsem si kyčel. Aspoň tak mi to řekl doktor tady na ambulanci."

"To je mi líto," řekl Traynor.

"Mohlo to dopadnout i hůř," řekl Tom. "Ale je jasné, že nemůžu být na té schůzce, kterou jsme plánovali na dnešní odpoledne."

"To je samozřejmé," řekl Traynor. "Je něco důležitého, cos tam chtěl projednat?"

"To počká," řekl Tom. "Ale počkej, dokud tě mám na drátě, co kdybys využil svého vlivu a zařídil, abych tu měl k dispozici telefon. Myslím, že si zasloužím prominentní péči, ne?"

"Máš ho mít," odpovídal ochotně Traynor. "Osobně na to dohlédnu."

Zrovna jdu na oběd s vedoucí správou nemocnice."

"To sis dobře naplánoval," řekl Tom. "Tak za mě ztrat' slovo."

Když Traynor zavěsil, řekl sekretářce, aby zrušila schůzku s Tomem a nechala místo v diáři volné. Získaný čas využije k vyřízení další korespondence.

Traynor přišel na oběd první. Objednal si suché martini a přejel očima místnost s dřevěným stropem. Jak bylo poslední dobou obvyklé, dali mu nejlepší stůl v příjemném výklenku s výhledem na divokou řeku Roaring, která protékala krajinou za restaurací. Traynorovo potěšení se ještě podtrhlo tím, že spatřil Jeba Wigginsa, svého dávného rivala a potomka jedné z mála zámožných rodin v Bartletu. Seděl na mnohem podřadnějším místě.

Jeb dříve vždy jednal s Traynorem přezíravě. Traynorův otec pracoval v továrně na ramínka, která tehdy byla jedním z Wigginsových podniků.

Traynor si pochvaloval, jak se role obrátily: teď on vlastní největší podnik ve městě.

Helen Beatonová a Barton Sherwood přišli společně. "Omlouváme se, že jdeme pozdě," řekl Sherwood a přidržel Beatonové židli.

Číšník přinesl oběma jejich obvyklé aperitivy a všichni si objednali jídlo.

Hned jak číšník odešel, spustila Beatonová: "Mám dobré zprávy. Dnes ráno jsem se sešla s Charlesem Kelleym a ten si myslí, že naše idea zavedení odměn pro lékaře OPV není problém. Jen se zajímal o to, jestli to OPV nebude něco stát, což nebude. Slíbil, že to sdělí dnes odpo-

40

ledne svým nadřízeným, ale domnívám se, že žádné potíže nebudou."

"No, to je báječné," řekl Traynor.

"Sejdeme se zase v pondělí," dodala Beatonová. "Byla bych ráda, kdybyste taky přišel, pokud máte čas."

"Určitě přijdu," odpověděl Traynor.

"Teď potřebujeme jen počáteční kapitál," pokračovala Beatonová.

"Kvůli tomu jsem se sešla s Bartonem a myslím, že jsme to vyřešili."

Beatonová stiskla Sherwoodovi ruku.

Sherwood se naklonil přes stůl a tlumeným hlasem řekl: "Pamatujete se na ten tajný fond, který jsme založili z provize na výstavbu budovy pro radioterapii? Uložil jsem ho na Bahamách. Podle potřeby z toho budu vybírat malé částky. Něco z toho můžeme použít na zaplacení prázdnin na Bahamách, to je nejjednodušší. Můžeme z toho taky platit letenky na Bahamách."

Servírka přinesla jídlo a nikdo z nich nepromluvil, dokud neodešla.

"Mysleli jsme, že prázdniny na Bahamách by mohly být něco jako Grand Prix," vysvětlila Beatonová. "Mohla by to být odměna tomu lékaři, který vykáže nejnížší počet hospitalizací za rok."

"To je perfektní," přitakal nadšeně Traynor. "Celý ten nápad mi připadá čím dál tím lepší."

"Měli bychom to rozjet co nejrychleji," řekla Beatonová. "Květnová čísla jsou zatím ještě horší než dubnová. Příjmy je víc a finanční ztráty úměrně tomu rostou."

"Mám nějaké dobré zprávy," řekl Sherwood. "Amortizační fond nemocnice už je zase na plánované úrovni s posílením o hotovost z odkázané pojistky. Udělalo se to takovým způsobem, že žádná kontrola na nic nepříjde."

"Jedna krize za druhou," postěžoval si Traynor. Nehodlal přiznat Sherwoodovi zásluhu o vyřešení problému, který zavinil.

"Mám rozjet půjčku na kryté parkoviště?" zeptal se Sherwood.

"Ne," odpověděl Traynor. "Naneštěstí to nejde. Musíme ještě na městskou radu pro nové schválení. Jejich souhlas byl podmíněný okamžitým zahájením projektu." S pohrdlivým výrazem pokynul Traynor hlavou k vedlejšímu stolu. "Předseda městské rady Jeb Wiggins si myslí, že bude v háji turistická sezona, když budeme v létě stavět."
"To je směla," vzdychl Sherwood.
"Mám taky nějaké dobré zprávy," dodal Traynor. "Dnes ráno jsem se

dozvěděl, že naše žádost o nadaci k financování kardiovaskulárních operací byla pro tento rok zamítnuta. Není to hrozné?"

"Jaká tragédie," zvolala Beatonová se smíchem. "Zaplat' pánbůh!"
Když dostali kávu, vzpomněl si Traynor na telefonát Toma Baringera.
Pověděl o tom Beatonové.

"Já už vím, že je přijatý," řekla. "Před nějakou dobou jsem uložila do počítače seznam prominentů a při jejich přijetí k hospitalizaci dostanu hned avízo. Už jsem mluvila s Caldwellem a ten dohlédne, aby se panu Baringerovi dostalo náležitě péče. Kolik dělá ten fond?"

41

"Jeden milion," řekl Traynor. "Nic moc, ale zaplat' pánbůh za to."

Když dopili kávu, vyšli ven do zářivého odpoledního slunce.

"Jak to vypadá s osvětlením parkoviště?" zeptal se Traynor.

"Už je to hotové," odpověděla Beatonová. "Dodělali to už víc než před týdnem. Ale rozhodli jsme se omezit osvětlení jen na dolní část parkoviště.

Horní se používá jen ve dne a ušetřili jsme tím spoustu peněz."

"To zní rozumně," souhlasil Traynor.

U banky narazili na Wayne Robertsona. Široký klobouk ve stylu jízdní policie měl naražený do čela, aby mu chránil oči před sluncem. A aby byla ochrana dokonalá, měl ještě zrcadlové sluneční brýle.

"Dobré odpoledne," pozdravil Traynor přátelsky.

Robertson se dotkl okraje klobouku jako by salutoval.

"Jsou nějaké převratné novinky v Hodgesově případu?" ptal se Traynor.

"Nejsou," odpověděl Robertson. "Vlastně uvažujeme, že to zabalíme."

"To by bylo předčasné," varoval Traynor. "Uvědom si, že ten starý neřád se uměl vynořit vždycky, když to nikdo nečekal."

"A ani po něm nikdo netoužil," dodala Beatonová.

"Doktor Cantor si myslí, že je na Floridě," řekl Robertson. "Už tomu taky začínám věřit. Myslím, že ten malý skandál kolem toho, jak nemocnice převzala do správy jeho dům, ho vyvedl natolik z míry, že zmizel z města."

"Myslel jsem, že vydrží víc," podotkl Traynor. "Ale člověk nikdy neví."

Pak se rozloučili, popřáli si pěkný víkend a šli každý po své práci.

Když Beatonová vyjížděla do kopce k nemocnici, myslela na Traynora a svůj vztah k němu. Nebyla šťastná, chtěla víc. Ty jejich schůzky jednou dvakrát za měsíc byly sotva to, co očekávala.

Beatonová a Traynor se setkali před několika lety na kurzu daňového systému v Bostonu. Ona tehdy pracovala ve městě jako asistentka vedoucího správy jedné harvardské nemocnice. Od prvního okamžiku se vzájemně přitahovali. Prožili spolu bouřlivý týden, pak se občas scházeli, dokud jí Traynor nezařídil v Bartletu místo vedoucí nemocniční správy.

Nechala si namluvit, že jednou budou žít spolu, ale stále se nic nedělo.

Traynor se nerozvedl, přestože tvrdil, že to bude brzy. Beatonová cítila, že s tím musí něco udělat, ale nevěděla co.

Po návratu do nemocnice šla Beatonová rovnou do pokoje č. 204, kde, jak předpokládala, měl být Tom Baringer. Chtěla se přesvědčit, že má veškeré pohodlí. Nebyl tam. Místo něho tam našla pacientku jménem Alice Nottinghamová.

Beatonová se zamračila, seběhla do prvního patra a vešla do Caldwellovy pracovny.

"Kde je Baringer?" zeptala se odměřeně.

"Pokoje číslo 204," odpověděl Caldwell.

"Pokud pan Baringer nepodstoupil operaci na změnu pohlaví a nevystupuje teď pod jménem Alice, není na pokoji 204."

Caldwell vyskočil. "Pak není něco v pořádku!" Prošel kolem Beatonové a pospíchal přes halu na příjem. Tam vyhledal Janice Sperlingovou a zeptal se jí, co se stalo s Tomem Baringerem.

42

"Dala jsem ho na 209," odpověděla Janice.

"Ale já jsem řekl, abyste ho dala na 204!" řekl Caldwell.

"Já vím," souhlasila Janice. "Ale pak se uvolnila 209. Je to větší pokoj."

Říkal jste, že pan Baringer je prominentní pacient. Tak jsem si myslela, že mu bude pokoj 209 lépe vyhovovat."

"Na 204 je to nové ortopedické lůžko a je z ní lepší výhled," řekl Caldwell. "Ten člověk si zlomil kyčel. Buď vyměňte místnost nebo lůžko."

"Zajisté!" řekla Janice a zvedla oči ke stropu. Některým lidem se prostě člověk nezavděčí.

Caldwell šel za Beatonovou do její pracovny a ve dveřích se omlouval:
"Lituji, ale došlo k nějakým změnám. Během hodiny bude všechno v pořádku. Slibuji."
Beatonová kývla a vrátila se ke své práci.

43

Sobota
22. května

David nařídil budík na tři čtvrtě na šest jako každý jiný všední den. Ve čtvrt na sedm už byl na cestě do nemocnice. Teplota už stoupla přes třicítku a obloha byla jasná. Před devátou měl vizitu hotovou a vracel se domů.
"No tak, kamarádi," volal, když vešel do bytu. "Nenechte mě čekat celý den. Vyrazíme."
Nikki se objevila ve dveřích svého pokojíčku. "Tati, to není fér. My čekáme na tebe!"
"Dělám si legraci," řekl David se smíchem a zalechtal Nikki.
Za chvíli byli na cestě. Netrvalo dlouho a holé město bez zeleně ustoupilo předměstím se zahrádkami a pak rozsáhlejším zalesněným plochám.
Čím byli severněji, tím bylo okolí hezčí, zvláště teď, když byly stromy zelené.
Jakmile dojeli do Bartletu, David zpomalil. Vychutnávali výhled jako horliví turisté.
"Je to ještě hezčí, než jsem si pamatovala," řekla Angela.
"Hele, tamhle je to štěňátko!" zvolala Nikki a ukazovala přes silnici.
"Můžeme zastavit?"
David zajel na prázdné parkoviště. "Fakt! Poznávám tu paní," řekl.
"A já poznávám pejska," řekla Nikki. Otevřela a vystoupila.
"Počkej," volala Angela. Vyskočila z auta, vzala Nikki za ruku a přešla s ní ulici. David šel za nimi.
"Ahoj, my se známe," řekla paní, když k ní Nikki došla. Štěně ji zahlédlo a natahovalo se k ní na vodítku. Nikki se k němu sehnula a pes jí olízl tvář. Nikki se překvapeně zasmála.
"Nevím, jestli byste měli zájem, ale pan Staley má zrovna štěňata retrívra, je jim pár týdnů," řekla žena. "Je to tamhle v železářství přes ulici."
"Půjdem se na ně podívat?" žadonila Nikki.
"Proč ne?" řekl David a poděkoval.
Přešli ulici zpátky a vstoupili do obchodu. V provizorní ohradce v přední části obchodu ležela Staleyho fenka Molly a kmila pět rozkošných štěňátek.
"Ti jsou krásní," volala Nikki. "Můžu si je pohladit?"
"Já nevím," řekl David. Otočil se a doslova narazil na pana Staleyho, který stál přímo za nimi.
"Jistě, může si je pohladit," řekl a představil se. "Jsou vlastně na prodej."
Šest zlatých retrívrů si nemůžu nechat."
Nikki se svezla na kolena, vztáhla ruku do ohradky a něžně hladila jedno ze štěňat. Vzalo do tlamičky její prst, jako by to byla mámina bradavka. Nikki pištěla nadšením.
"Můžeš si ho pochovat, jestli chceš," řekl pan Staley. "Tenhle je takový divoch," vysvětloval.
Nikki sevřela štěňátko v náručí. Pejsek se jí otíral o tvář a olízl jí nos.
"Ten se mi líbí," řekla Nikki. "Chtěla bych si ho vzít. Můžu? Budu se o něj starat."

44

David pocítil nečekaný nával slz a musel je rychle potlačit. Otočil se od Nikki a podíval se na Angelu. Angela už si otírala kapesníčkem koutky očí a vrhla pohled na Davida. V tom okamžiku si dokonale porozuměli.
Nikkino skromné přání je dojalo ještě víc než při první návštěvě Bartletu. Vzhledem k tomu, co si prožívala se svojí chorobou, toho nechtěla mnoho.
"Myslíš si totéž co já?" zeptal se David.
"Myslím, že ano," odpověděla Angela a do slz se usmála. "Ke psovi ale musíš mít dům."
"Sbohem zločinnosti a zamořené město," řekl David a podíval se dolů na Nikki.
"Fajn," řekl jí. "Dostaneš pejska. Přestěhuju se do Bartletu!"
Nikkina tvářička se rozzářila. Přitiskla si štěně těsněji k sobě a nechala ho, aby jí olizovalo tvář.
David se obrátil na pana Staleyho a dojednal cenu.
"Počítám, že budou moct odejít od matky asi za čtyři týdny," řekl pan Staley.
"To nám vyhovuje," řekl David. "Přijedeme sem na konci měsíce."
Když s určitými obtížemi odtrhli Nikki od štěněte, vyšli Wilsonovi z obchodu.
"A co teď?" zeptala se Angela s očekáváním.
"Teď to oslavíme," řekl David. "Půjdem do restaurace na oběd."
Za pár minut seděli u prostřeného stolu s vyhlídkou na řeku. David i Angela si objednali bílé víno, Nikki dostala brusinkovou šťávu. Přitukli si.
"Připíjím na náš příchod do rajske zahrady," řekl David.
"A já připíjím na to, že začneme splácet dluhy," připojila se Angela.

"No ne!" řekl David. Napili se.
"Věříš tomu?" zeptala se Angela. "Náš příjem bude dohromady přes sto dvacet tisíc dolarů."
David předzpíval pár taktů písničky "Ten kdo má prachy".
"Asi mu budu říkat Rusty," řekla Nikki.
"To je báječné jméno," pochválil její nápad David.
"A co říkáš tomu, že budu vydělávat dvakrát tolik co ty?" škádčila ho Angela.
David tušil, že taková připomínka přijde, a byl na to připraven. "Ty budeš vydělávat v ponuré zatuchlé laboratoři," řekl David na oplátku. "Já aspoň uvidím skutečně živé vděčné lidi."
"Nebude to útok na tvou křehkou mužskou pýchu?" pokračovala Angela.
"Ani v nejmenším," řekl David. "A je prima vědět, že kdybychom se někdy rozvedli, budu dostávat alimony."
Angela se naklonila přes stůl a dloubla Davida do žeber.
David jí to oplatil a řekl: "A kromě toho tenhle rozdíl nebude trvat dlouho. Je to přežitek minulosti. Patologové, jakož i chirurgové a další specialisté s horentními platy se budou muset snést ze svých výšin na zem."
"To říká kdo?" zeptala se Angela.

45

"To říkám já," řekl David.
Dohodli se, že po obědě půjdou rovnou do nemocnice za Caldwellem a sdělí mu své rozhodnutí. "Už to víš OPV?" zeptal se jich.
"Ještě ne," odpověděl David.
"Tak pojďme," řekl Caldwell, "řekneme jim tu dobrou zprávu."
Charles Kelley byl rovněž novinkou potěšen. Když potřásl oběma rukou, zeptal se Davida, kdy myslí, že bude moci začít pracovat.
"Třeba hned," řekl David bez váhání. "Prvního července."
"V Bostonu končíte až třicátého," řekl Kelley. "Nechcete si nechat trochu času na zabydlení?"
"S našimi dluhy? Čím dříve začneme pracovat, tím lépe se budeme cítit," odpověděl David.
"Vy také?" obrátil se Caldwell na Angelu.
"Přesně tak," odpověděla Angela.
David požádal, jestli by se znovu mohl podívat na ordinaci, kde bude pracovat. Kelley mu rád vyhověl.
David se na okamžik zastavil přede dveřmi do čekárny a v duchu si představoval, jak se bude vyjímat jeho jméno v prázdné jmenovce pod Portlandovým jménem. Ušel dlouhou namáhavou cestu od osmé třídy, kdy se rozhodl, že bude lékařem. Ale zvládl to.
Otevřel dveře a překročil práh. Jeho rozjímání bylo přerušeno, když z pohovky v čekárně vyskočila postava v empíru.
"Co se děje?" ptal se muž rozzlobeně.
Davidovi chvíli trvalo, než poznal Dr. Portlanda. Bylo to jednak proto, že setkání bylo nečekané, ale taky proto, že se Dr. Portland od posledního setkání před měsícem změnil. Zhubl, oči měl zapadlé a jakoby vylekané, tváře propadlé.
Kelley postoupil dopředu a znovu je představil s vysvětlením, proč tam jsou. Portlandův hněv ustoupil. Jako splasklý balon se zhroutil zpátky na pohovku. David si všiml, že Portland nejen zhubl, ale je i velmi bledý.
"Mrzí mě, že jsme vás vyrušili," omlouval se David.
"Jen jsem chvíli spal," vysvětloval Portland. Měl bezbarvý hlas, stejně vyčerpaný jako tvář. "Dneska ráno jsem měl složitou operaci a byl jsem unavený."
"Tom Baringer?" zeptal se Caldwell.
Portland přikývl.
"Doufám, že šlo všechno dobře," řekl Caldwell.
"Operace šla dobře," řekl Dr. Portland. "Teď musíme držet palce, aby nenastaly pooperační komplikace."
David se znovu omluvil a odvedl všechny ven.
"Omluvte ho," řekl Kelley.
"Nevypadá dobře," poznamenal David.
"Mně se zdálo, že je v depresi," řekla Angela.
"Má moc práce," připouštěl Kelley. "Určitě je jen přepracovaný."
Zastavili se před Kelleyho pracovnou. "Teď, když víme, že u nás budete," zeptal se Kelley, "můžeme v něčem pomoci?"

46

"Musíme se jít podívat po nějakém domě," řekla Angela. "Na koho se máme obrátit?"
"Na Dorothy Weymouthovou," radil Caldwell.
Má pravdu," řekl Kelley.
"Řídí nejlepší realitní kancelář ve městě," dodal Caldwell. "Pojďte ještě ke mně a zatelefonujte si."
O půl hodiny později byla celá rodinka v kanceláři Dorothy Weymouthové ve druhém poschodí budovy naproti vagonové restauraci. Byla to statná, příjemná žena, oblečená do něčeho, co připomínalo stan.
"Musím se přiznat, že mi to imponuje," řekla jim Dorothy. Na tak mohutnou ženu měla překvapivě vysoký hlas. "Když jste byli na cestě z nemocnice sem, už mi volal Barton Sherwood, že banka je ochotna vám pomoci. Nestává se často,

aby přímo ředitel banky volal ještě předtím, než poznám klienta.

Nevím přesně, jakou máte představu," dodala, když jim začala předkládat fotografie domů na prodej. "Musíte mi pomoci. Myslíte, že byste chtěli bílý dřevěný dům anebo farmu stojící o samotě? A jak velký? Je to pro vás důležité? Plánujete větší rodinu?"

David i Angela se zarazili při otázce, zda budou mít víc dětí. Do té doby, než se narodila Nikki, nebyl si žádný z nich vědom toho, že je nositelem genu cystické fibrózy.

Dorothy si nevšimla, že se něčeho dotkla, a pokládala na stůl další fotografie. Přitom stále mluvila.

"Tady to je zvlášť pěkný objekt, zrovna jsme ho dostali do prodeje. Je nádherný."

Angela se nadechla a vzala fotografii. Nikki se pokoušela podívat přes její rameno.

"Tenhle se mi líbí," řekla Angela. Podala fotografii Davidovi. Byla to cihlová, pozdně georgiánská či raně federální stavba s arkýřovými okny po obou stranách výplňových dveří uprostřed domu. Štíhlé bílé sloupky podíraly frontonové portiko nad vchodem a nad portikem bylo velké benátské okno.

"Je to jeden z nejstarších zděných domů v této oblasti," řekla Dorothy.

"Je asi z roku 1820."

"Co je to vzadu?" ukázal David na obrázek.

Dorothy se podívala. "To je bývalé silo," řekla. "Za domem je stodola, která je s ním spojená. Na tomhle obrázku stodolu nevidíte, protože je to fotografované přímo zepředu a dolů z kopce. Bývala to farma na mléko a pokud jsem slyšela, tak prosperující."

"Je to nádherné!" řekla Angela toužebně. "Ale my si to nemůžeme dovolit."

"Podle toho, co mi Barton Sherwood sdělil, si to dovolit můžete," řekla Dorothy. "A kromě toho vím, že majitelka, Clara Hodgesová, to chce co nejdřív prodat. Určitě by to pro vás byla výhodná koupě. V každém případě to stojí za prohlédnutí. Vybereme ještě čtyři nebo pět dalších a objednáme to."

47

Dorothy sladila postup prohlídek tak, aby dům Hodgesových zůstal na konec. Byl asi tři kilometry od středu města na vrcholku malého kopce.

Nejbližší dům byl vzdálený asi osminu míle dolů po silnici. Když vjeli na příjezdovou cestu, Nikki si všimla rybníčku a hned byla nadšená.

"Rybníček není jen půvabný," poznamenala Dorothy, "ale taky báječný v zimě na bruslení."

Zastavila mezi domem a rybníčkem, ale trochu stranou, aby měli výhled na stavení i s přilehlou stodolou. Angela ani David nemluví. gyli okouzlení majestátností domu. Teď teprve viděli, že dům má tři poschodí a ne jen dvě. Na obou stranách špičaté, břidlicí pokryté střechy byla totiž čtyři mansardová okénka.

"Opravdu si pan Sherwood myslí, že si tohle můžeme dovolit?" zeptal se David.

"Určitě," odpověděla Dorothy. "Pojďte, podíváme se dovnitř."

David i Angela za ní chodili po domě jako hypnotizovaní. Dorothy udržovala proud své profesionální výmluvnosti, říkala: "tenhle pokoj je ohromně slibný", nebo "s trochou tvůrčí imaginace a šikovnými rukama bude z téhle místnosti útulný koutek". Nedostatky jako odlupující se tapeta nebo rozeschlé okenní rámy přešla jako by nic. Atraktivní zákoutí, jako ohromné krby a překrásné ozdobné římsy, vychvalovala nepřetržitým tokem superlativů.

David chtěl vidět všechno. Sestoupili dokonce po šedivých žulových

schodech do sklepa, který se zdál být neuvěřitelně vlhký a zatuchlý.

"Je tady divný zápach," řekl David. "Není něco s vodou?"

"Nic neříkali," řekla Dorothy. "Ale je to nádherný rozlehlý sklep."

Spousta místa na dílničku, jestli jste kutil."

Angela potlačila usklíbnutí i opovrhlivý komentář. Už skoro řekla, že David má problémy i s výměnou žárovky, ale pak přece jen držela jazyk za zuby.

"Tady není podlaha," všiml si David. Sehnul se a nehtem sebral trochu země.

"Je to jen udusaná zem," vysvětlovala Dorothy. "Takové podlahy jsou ve starých domech běžné. A tenhle sklep má ještě další výhody, typické pro obydlí z devatenáctého století." Otevřela těžké dřevěné dveře. "Je tady starý sklep na brambory."

Byly tam police na zavařeniny a bedny na brambory a jablka. Místnost byla slabě osvětlená jen jednou žárovkou.

"Nahání to tu hrůzu," řekla Nikki. "Jako kobka."

"Tady to bude příhodné, až přijedou na návštěvu tvoji rodiče," poznamenal David. "Uložíme je sem."

Angela jen zvedla oči ke stropu.

Po prohlídce bramborového sklepa je vzala Dorothy na druhou stranu a hrdě upozornila na ohromný mrazicí pult. "V tomhle domě najdete staré i moderní možnosti skladování potravin," řekla.

Než odešli ze sklepa, otevřela Dorothy ještě druhé dveře. Za nimi byly další žulové schody, které vedly ke sklápěcím dveřím. "Tyhle schody

48

vedou na dvůr," vysvětlovala Dorothy. "Proto je tady to dříví," ukazovala na několik úhledných hromádek, narovnaných u zdi.

Poslední významná věc v suterénu byl ohromný kotel. Vypadal jako stará parní lokomotiva. "Dřív se tu topilo uhlím,"

vysvětlila Dorothy, "ale teď je to předěláno na naftu." Ukázala na ohromnou nádrž na naftu, která byla usazená na škvárových blocích v rohu proti mrazicímu pultu.

David pokývl, ačkoliv toho o Kotlech na vytápění mnoho nevěděl, ať už byly na cokoli.

Cestou nahoru do kuchyně ucítil znovu ten zatuchlý pach a zeptal se na septik.

"Septik je v pořádku, celý odpadní systém jsme dali zkontrolovat. Je západně od domu. Mohu vám ukázat místo, kde jsou čistící nádrže."

"Pokud jste to kontrolovali, určitě to bude v pořádku," řekl David.

O čistících nádržích neměl potuchy a ani nevěděl, jak vypadají.

David a Angela pak poprosili Dorothy, aby je vysadila u Národní banky Green Mountain. Oba byli nervózní a vzrušení. Barton Sherwood je přijal téměř okamžitě.

"Našli jsme dům, který se nám líbí," řekl mu David.

"To mě nepřekvapuje," řekl Sherwood. "V Bartletu je spousta nádherných domů."

"Je to dům Clary Hodgesové," pokračoval David a podal Sherwoodovi doklady z realitní kanceláře. "Požadovaná cena je dvě stě padesát tisíc dolarů. Co si o nemovitosti a ceně myslí banka?"

Je to nádherný starý dům," řekl Sherwood. "Znám ho dobře." Přeletěl očima doklady. "A má fantastickou polohu.

Vlastně hraničí s mým pozemkem. Pokud se týká ceny, myslím, že je to ohromně výhodné."

"Takže banka by byla ochotna potvrdit koupi za navrhovanou cenu?" zeptala se Angela. Chtěla mít jistotu. Bylo to všechno příliš krásné a nemohla tomu věřit.

"Samozřejmě nabídnete méně," řekl Sherwood. "Navrhoval bych první nabídku sto devadesát tisíc. Ale banka bude ochotná poskytnout finanční záruku až do požadované ceny."

Za čtvrt hodiny vyšli David, Angela a Nikki do teplého vermontského slunečního dne. Ještě nikdy nekupovali dům. Bylo to kolosální rozhodnutí.

Ale tím, že se rozhodli pro Bartlet, rozhodování jim šlo dobře i v jiných věcech.

"Tak co tomu říkáš?" zeptal se David Angely.

"Nemůžu si představit, že by bylo něco lepšího," odpověděla.

"A já budu mít psací stůl ve svém pokoji," řekla Nikki.

David natáhl ruku a pocípal jí vlasy. "Když je v domě tolik místností, můžeš mít svou vlastní pracovnu."

"Samozřejmě," dodala Angela.

Vrátili se do realitní kanceláře a potěšené Dorothy sdělili své rozhodnutí. O několik minut později telefonovala Dorothy paní Hodgesové a ačkoli to bylo poněkud neobvyklé, dohodly se ústně na ceně dvě stě deset tisíc.

49

Když Dorothy připravovala dohodu o koupi, David a Angela si vyměnili pohledy. Nemohli uvěřit, že se stali majiteli domu daleko výstavnějšího, než o jakém kdy snili. Ale v jejich vzrušení bylo i trochu úzkosti: jejich dluh se více než zdvojnásobil, dělal teď přes tři sta padesát tisíc dolarů.

K večeru, po troše pobíhání mezi Dorothy a bankou, byly všechny nutné papíry vyplněné.

"Ještě mám pro vás nějaké informace," řekla Dorothy, když skončili s papírováním. "Pete Bergan dělá údržbářské a podobné práce. Chytrostí zrovna neoplývá, ale má šikovné ruce. Co se týká malování, objednávám si obvykle Johna Murrayho."

David si zapsal obě jména i s telefonními čísly.

"A budete-li potřebovat hlídání pro Nikki, moje starší sestra Alice Dohertyová určitě ráda vypomůže. Před několika lety jí zemřel manžel.

Navíc bydlí vašim směrem."

"To je skvělý nápad," řekla Angela. "Když oba pracujeme, potřebujeme vlastně někoho každý den."

Tentýž den, o něco později, se David a Angela setkali ve svém novém domově s údržbářem a malířem. Objednali si úklid celého domu, nejnutnější malování a nějaké opravy, aby byl dům odolný proti povětrnostním vlivům.

Pak po ještě jedné návštěvě v železářství, kde si Nikki pohladila Rustyho a dala mu sbohem, se Wilsonovi vydali na cestu zpátky do Bostonu.

Angela řídila. David ani Nikki neusnuli. Všichni byli plni dojmů z toho, co ten den dohodli, a plni snů o novém životě, který jim tím začínal. Po delším tichu se David zeptal: "Co jsi říkala tomu doktoru Portlandovi?"

"Jak to myslíš?" ptala se Angela.

"Dá se těžko říct, že by byl přátelský," připomínal David.

"Vzbudili jsme ho."

"I tak, většina lidí by takhle podrážděně nereagovala. A kromě toho vypadal jak zahřátá mrtvola. Za ten měsíc se strašně změnil."

"Podle toho, jak mluvil a vypadal, bych řekla, že má depresi."

David pokrčil rameny. "Když si to znovu vybavím, nebyl vlastně ani při tom prvním setkání moc přátelský. Zajímalo ho jen, jestli hraju basketbal.

Je mi z toho všeho nějak divně. Doufám, že to společné pracoviště nebude kámen úrazu."

Když se vrátili do Bostonu, byla už tma. Večeřeli cestou. Jakmile vešli do svého bytu, rozhlíželi se s údivem a úžasem nad tím, jak mohli čtyři roky žít v tak malém prostoru.

"Celý tenhle byt by se vešel do knihovny v tom domě," poznamenala Angela. David a Angela se rozhodli, že zatelefonují rodičům, aby jim sdělili ty vzrušující novinky. Davidovi rodiče byli nadšeni. Byli už důchodci, žili v

Amherstu v New Hampshiru a zdálo se jim, že Bartlet je hned vedle. "Tak vás aspoň častěji uvidíme," řekli. Angelini rodiče reagovali poněkud jinak. "Je snadné vypadnout z náročného akademického života," řekl Dr Walter Christopher, "ale je těžké dostat se tam zpátky. Měli jste se se

50

mnou poradit, než jste udělali takový pochybný krok. Dám ti matku." Angelina matka vzala telefon a vyjádřila své zklamání nad tím, že David a Angela zamítli New York. "Tvůj otec strávil tolik času jednáním s různými lidmi, aby vám tu zajistil dobré postavení," řekla. "Myslím, že to je krajně neuvážené, když jste výsledek jeho snahy nevyužili." Angela zavěsila a obrátila se na Davida. "Od nich se nikdy nedala očekávat žádná zvláštní podpora. Tak se nedá čekat, že by teď jednali jinak."

51

Pondělí
24. května

Traynor přišel do nemocnice brzy a měl ještě čas do odpolední schůze. Nešel rovnou do pracovny Helen Beatonové, ale na lůžkové oddělení ve druhém patře, kde zamířil do pokoje č.209. Nadechl se, aby si dodal odvahy, a otevřel dveře. To, že se stal předsedou správní rady nemocnice, nijak nezměnilo jeho averzi vůči nemocem.

Dával pozor, aby v přítomnosti těžce nemocného nedýchal zhluboka. Kráčel přítmím pokoje a přistoupil k velkému polohovacímu ortopedickému lůžku. Naklonil se a dával úzkostlivý pozor, aby se ničeho nedotkl.

Upíral zrak na svého klienta Toma Baringera. Tom nevypadal dobře a Traynor se k němu nechtěl sklonit víc, než bylo nutné, aby snad nechytí nějakou vážnou nemoc. Tomova tvář byla šedavá a dýchal s námahou. Zpoza jeho hlavy se táhla plastická hadička a přiváděla mu do nosu kyslík. Přes oči měl pásku a pod ní bylo vidět, jak mezi víčky prosakuje nějaká mast.

"Tome," oslovil ho Traynor tiše. Když se nedočkal žádné odpovědi, promluvil hlasitěji. Ale Tom se ani nepohnul. "Není schopen vám odpovédět."

Traynor se prudce narovnal a krev mu zmizela z obličeje. Myslel, že je v pokoji s Tomem sám.

"Jeho pneumonie na léčbu nereaguje," řekl neznámý rozzlobeně. Seděl ve stínu v rohu pokoje, takže mu Traynor neviděl do tváře.

"Umírá jako ti ostatní," řekl muž.

"Kdo jste?" zeptal se Traynor. Oťel si čelo, na němž mu vyvstal pot.

Muž se postavil. Teprve pak Traynor viděl, že je oblečen do operačního prádla, přes které má bílý plášť.

"Jsem ošetřující lékař pana Baringera, Randy Portland." Přistoupil ke druhé straně lůžka a upřeně zíral na svého pacienta v bezvědomí.

"Operace se zdařila, pacient umírá. Předpokládám, že jste už podobně vtipnou poznámku slyšel."

"Asi ano," řekl nervózně Traynor. Leknutí z Portlandovy přítomnosti se měnilo v úzkost. V lékařově chování bylo rozhodně něco divného. Traynor si nebyl jistý, co Portland udělá.

"Kyčel jsme spravili," řekl Dr Portland. Nadzvedl okraj pokrývky, aby Traynor viděl obvázanou ránu. "Žádný problém v tom nebyl. Ale je to osudné léčení. Pan Baringer už odtud v žádném případě neodejde."

Portland pustil cíp pokrývky a podíval se pohrdavě na Traynora. "V téhle nemocnici není něco v pořádku," řekl. "A nehodlám brát veškerou zodpovědnost na sebe."

"Doktore," řekl Traynor váhavě, "nevypadáte dobře. Možná byste měl sám navštívit lékaře."

Dr Portland pohodil hlavou a rozesmál se. Ale byl to jen prázdný, neradostný smích, který skončil stejně náhle, jak začal. "Asi máte pravdu," řekl, "asi to udělám." Pak se otočil a odešel z pokoje.

Traynor byl jako omráčený. Díval se dolů na Toma, jako by očekával,

52

že se probere a vysvětlí Portlandovo chování. Traynor chápal, že lékaři mohou někdy citově prožívat pacientův stav, ale Portland mu připadal vyšinutý.

Traynor se ještě jednou pokusil o komunikaci s Tomem. Když pochopil, že je to beznadějně, couvl od lůžka a vyklouzl z pokoje. Opatrně se rozhlížel, jestli Portland není někde poblíž, a když ho neviděl, šel rychle k Beatonové. Caldwell a Kelley už tam byli.

"Znáte doktora Portlanda?" zeptal se jich Traynor, když si sedal.

Všichni přikýkli a Kelley promluvil: "Je to náš lékař - ortoped."

"Právě jsem se s ním sešel za velice zvláštních a skličujících okolností," pokračoval Traynor. "Cestou sem jsem se zastavil na pokoji u svého klienta, Toma Baringera, který je na tom velmi špatně. Doktor Portland seděl v rohu Tomova pokoje. Když jsem přišel, vůbec jsem ho neviděl. Choval se podivně, téměř agresivně. Chápu, že je vyveden z míry Tomovým stavem, ale říkal něco o tom, že nehodlá být za všechno zodpovědný a že v nemocnici není něco v pořádku." "Myslím, že je toho na něj v poslední době moc," řekl Kelley. "Chybí nám přinejmenším jeden ortoped. Bohužel naše

snaha někoho sehnat je zatím marná."

"Mně se zdálo, že je nemocný," řekl Traynor. "Poradil jsem mu, aby šel k lékaři, ale on se jen smál."

"Promluvím s ním," slíbil Kelley. "Možná, že potřebuje trochu oddychu."

Vždycky můžeme na pár týdnů sehnat zástupce."

"Dobrá, teď toho nechme," řekl Traynor a snažil se uklidnit v úloze předsedy rady. "Zahajme schůzi."

"Než to uděláme," řekl Kelley a oslnil je svým okouzlejícím úsměvem, "musím vám něco říct. Moji nadřízení jsou velmi znepokojeni, pokud se týká negativního postoje nemocnice k operacím srdce."

"My jsme taky zklamaní," řekl Traynor nervózně. Neraď začínal schůzi něčím negativním. "Naneštěstí s tím my nemůžeme nic dělat. V Montpelieru nás odmítli, i když jsme si mysleli, že to pro ně bude výhodné."

"OPV očekávala, že kardiochirurgický program bude dořešen a že už se podle něj pojede," řekl Kelley. "Je to součást smlouvy."

"Byla to součást smlouvy za předpokladu, že dostaneme CON," opravil ho Traynor. "Ale tu jsme nedostali. Tak se podíváme, co všechno jsme udělali: zmodernizovali jsme magnetickou rezonanci, vybudovali jednotku intenzivní péče pro novorozence a vyměnili starý kobaltový zářič za nový lineární urychlovač. Myslím, že jsme dali dostatečně najevo, že máme dobrou vůli, ačkoli jsme to všechno dělali v době, kdy na tom nemocnice nebyla finančně zrovna nejlépe."

"Jestli je na tom nemocnice dobře nebo špatně, to OPV nezajímá," pokračoval Kelley. "Zvlášť když to je pravděpodobně jen výsledek organizační neschopnosti."

"Myslím, že se mýlíte," řekl Traynor a potlačil zlost vyvolanou Kelleyho urážlivým tónem. Nesnášel, když ho někdo stavěl do obranné pozice, zvlášť když to byl mladý drzý byrokrat jako Kelley. "Domnívám se, že by se OPV

53

měla zajímat o to, že přicházíme o peníze. Jestli se to bude dál zhoršovat, budeme muset nemocnici zavřít. To by nikomu nepřineslo nic dobrého.

Musíme spolupracovat, jiná cesta není."

"Když Všeobecná nemocnice v Bartletu zkrachuje, OPV uzavře smlouvu jinde."

"To už teď není tak jednoduché," podotkl Traynor, "protože jediné další dvě nemocnice v celé oblasti už neberou akutní případy."

"To není problém," řekl Kelley lhostejně. "Když to bude zapotřebí, budeme převážet pacienty do nemocnice OPV v Rutlandu."

Traynor se lekl. Ta možnost, že by OPV převážela pacienty, ho vůbec nenapadla. Vždycky doufal, že nedostatek nemocnic v okolí mu dává určitou výhodu při jednání. Zřejmě to tak nebylo.

"Já tím nechci říct, že bych s vámi nechtěl spolupracovat," řekl Kelley.

"Naše vztahy by měly být dynamické. Vždyť máme všichni jeden cíl : zdraví společnosti." Opět se usmál, jako by se chtěl pochlubit perfektními bílými zuby.

"Problém je v tom, že současný paušál je moc nízký," řekl Traynor sklesle. "OPV překračuje hospitalizacemi předpokládanou výši o deset procent. To nemůžeme dlouho podporovat. Musíme znovu projednat výši paušálu na hlavu. Není nic jednoduššího."

"Výše paušálu se nemůže měnit, dokud nevyprší smluvní období " , řekl Kelley vlnitě. "Co si o nás myslíte? Navrhli jste současnou výši při konkurzu. A podepsali jste smlouvu. Tak to platí. Já mohu udělat to, že začnu jednat o paušál na služby, které nebyly součástí původní dohody."

"My momentálně nemůžeme přejít na paušál u služeb ambulance," řekl Traynor zoufale a cítil, jak se mu řine pot z podpaží. "Nejdřív se musíme dostat z dluhů."

"Což je důvod, proč tu teď odpoledne sedíme," řekla Beatonová, která se poprvé ozvala. Pak předložila definitivní verzi programu odměňování lékařů OPV.

"Každému lékaři OPV bude přiznána odměna za předpokladu, že počet dnů hospitalizace u jeho pacientů nepřekročí určitou mez. Sníží-li se doba hospitalizace, zvýší se odměna a naopak."

Kelley se rozesmál. "To je docela chytré podplácení. Protože jsou lékaři citliví na ekonomické podněty, určitě to sníží délku hospitalizace i operační program."

"Je to v podstatě stejný program, jako má OPV ve své nemocnici v Rutlandu."

"Jestli to funguje tam, proč by to nefungovalo i tady?" řekl Kelley. "Pro mne z toho nevyplynou žádné problémy, pokud nás to nebude nic stát."

"Půjde to všechno ze zdrojů nemocnice," řekla Beatonová.

"Budu o tom informovat své nadřízené," oznámil Kelley. "Je to pro dnešek všechno?"

"Ano," odpověděla Beatonová.

Kelley vstal.

54

"Byli bychom vám vděční za urychlené projednání," požádal Traynor.

"Obávám se, že naše účetní knihy obsahují příliš mnoho pasiv."

"Projednám to ještě dneska," slíbil Kelley. "Pokusím se mít definitivní odpověď do zítřka." Pak podal všem ruku a odešel.

"Řekla bych, že to proběhlo podle očekávání," poznamenala Beatonová po jeho odchodu.

"Vypadá to nadějně," řekl Caldwell.

"Mně se nelíbily ty jeho drzé řeči o nekompetentnosti vedení," řekl Traynor. "Nemám rád jeho arogantní vystupování. Je to neštěstí, že s ním musíme jednat."

"Mně se nelíbila ta hrozba, že budou převážet pacienty do Rutlandu," řekla Beatonová. "To mě děsí. Znamená to totiž, že naše pozice je ještě vratší, než jsem si myslela."

"Ještě mě něco napadlo," poznamenal Traynor. "Tahle schůze na vysoké úrovni by možná mohla rozhodnout o osudu nemocnice a nebyl u toho žádný lékař."

"To je typické pro současné poměry," řekla Beatonová. "Tíha krize ve zdravotnictví padá na administrativní vedení."

"Je to jako zdravotnická verze světoznámého rčení, že válka je příliš důležitá na to, aby o ní rozhodovali generálové," dodal Traynor.

Všichni se zasmáli. Napětí se uvolnilo.

"Co doktor Portland?" zeptal se Caldwell. "Nemám něco udělat?"

"Myslím, že se nedá nic dělat," odpověděla Beatonová. "Neslyšela jsem nic, jen samé dobré zprávy o jeho operačních schopnostech. Rozhodně neporušil žádná pravidla ani předpisy. Musíme počkat a uvidíme, co udělá OPV."

Překvapilo je zazvonění telefonu, zvláště proto, že Beatonová dala pokyny, aby je nikdo nerušil.

"Špatné zprávy," řekla, když položila sluchátko. "Tom Baringer zemřel."

Všichni zmlkli. Traynor promluvil první: "Právě smrt nám musí připomínat, že přes všechny finanční otázky je nemocnice fakticky úplně jiný druh podniku."

"Je to tak," řekla Beatonová. "Tíha veškeré práce je v tom, že nejen celé město, ale i celé okolí je vlastně jedna velká rodina. A jako v každé velké rodině i tady pořád někdo umírá."

"Jaká je vlastně úmrtnost tady ve Všeobecné nemocnici v Bartletu?" zeptal se Traynor. "Ještě mě nikdy nenapadlo to zjišťovat."

"Jsme tak zhruba uprostřed," odpověděla Beatonová. "Pohybujeme se kolem průměru. Vlastně je to procento nižší než ve většině městských fakultních nemocnic."

"Tak to jsem si oddychl," řekl Traynor. "Chvilí jsem měl obavy, že to je horší."

"Nechte už těch morbidních řečí," požádal je Caldwell. "Mám taky dobré zprávy. Ten manželský pár, který se k nám tak iniciativně hlásil, se rozhodl, že místo u nás a v OPV přijme. Budeme mít výbornou patoložku."

55

"To rád slyším," řekl Traynor. "To aspoň vylepší naši patologii."

"Dokonce koupili starý Hodgesův dům," dodal Caldwell.

"Neříkejte!" podivil se Traynor. "To je báječné! A je to podivně ironické."

Charles Kelley vklouzl do svého Ferrari, nastartoval a přidal plyn. Vůz zareagoval jako technický zázrak, kterým také byl, když Kelley, pohodlně usazený, zrychloval a vyjížděl z parkoviště. Miloval to auto, měl z něj potěšení zvláště tady v horách. Byla to úplná nádhera, jak sedělo na silnici i v zatáčkách.

Po schůzi s představiteli bartletské nemocnice Kelley ihned zatelefonoval Duncanu Mitchellovi a myslel si, že to je báječná příležitost, jak se připomenout muži na vrcholu moci. Duncan Mitchell byl správce OPV a dalších HMO a společností pro řízení nemocnic na jihu. Jeho mateřská organizace byla ve Vermontu, kde měl farmu.

Kelley nevěděl, co od něj může očekávat, a byl nervózní, když volal, ale on se projevil velmi vstřícně. Přestože ho Kelley zastihl v přípravách na cestu do Washingtonu, velkoryse nabídl, ať se sejdou před letištěm Burlington.

Když soukromé tryskové letadlo OPV dokončovalo tankování, Mitchell pozval Kelleyho do své limuzíny. Nabídl mu něco k pití ze svého autobaru, což Kelley zdvořile odmítl.

Duncan Mitchell udělal na Kelleyho ohromný dojem. Nebyl tak velký jako Kelley, ale vyzařovala z něj jistota moci. Měl na sobě bezvadný vycházkový oblek tradičního střihu, hedvábnou kravatu a zlaté manžetové knoflíky. Italské boty byly z tmavohnědé krokodýlí kůže.

Kelley se představil, stručně informoval o své činnosti v OPV a zmínil se, že je ředitelem oblasti, soustředěné kolem Všeobecné nemocnice v Bartletu - pro případ, že by to Mitchell nevěděl. Ale zdálo se, že Mitchell je s Kelleyho postavením seznámen.

"Jednou to zařízení koupíme," řekl.

"Předpokládal jsem to," řekl Kelley. "A proto jsem s vámi chtěl mluvit osobně."

Pan Mitchell vzal zlaté cigaretové pouzdro z náprsní kapsy a vyndal si cigaretu. Poklepal s ní zamyšleně o hladký povrch pouzdra. "Z těchtole okresních nemocnic se dají vyžít značné zisky," řekl. "Ale chce to šikovné vedení."

"Naprostou souhlasím," řekl Kelley.

"O čem jste se mnou chtěl mluvit?" zeptal se Mitchell.

"Mám dvě věci," začal Kelley. "Jednak se jedná o program odměn, které chce nemocnice zavést, něco podobného, jako máme my v našich nemocnicích. Potřebují snížit počet hospitalizací."

"A ta druhá věc?" zeptal se Mitchell a vyfoukl kouř ke stropu vozu.

"Jeden z našich lékařů se začal chovat podivně v souvislosti s pooperačními komplikacemi u pacientů," sděloval Kelley. "Říkal něco o tom, že to není jeho vina, že v nemocnici není něco v pořádku."

56

"Léčil se už někdy na psychiatrii?" zeptal se pan Mitchell.

"Pokud víme, nikoli," řekl Kelley.

"Co se týká té první věci, ať si mají svůj program odměn. V současné době je jedno, jak jsou na tom s platební bilancí."

"A co s tím doktorem?" zeptal se Kelley.

"Zřejmě s ním budete muset něco udělat," odpověděl Mitchell. "Není možné, aby se takhle dál choval."

"Máte nějaký návrh?"

"Udělejte, co uznáte za nutné," řekl Mitchell. "Detaily nechám na vás."

Součástí dobrého řízení organizace jako je naše je vědět, kdy je možné přenést odpovědnost na někoho jiného. Taková situace nastala například právě teď."

"Děkuji, pane Mitchell," řekl Kelley. Byl spokojený. Bylo mu jasné, že mu Mitchell projevil důvěru.

Uklidněný Kelley vystoupil z limuzíny a vrátil se do svého Ferrari. Když vyjížděl z letiště, zahlédl Mitchella, jak jde od auta k letadlu OPV.

Jednou budu to letadlo používat já," sliboval si Kelley.

57

Středa

30. června

Interna i patologie uspořádaly malé neformální rozloučení s Davidem a Angelou. Ti si vyzvedli své diplomy a oběma společenským záležitostem naplánovaným na odpoledne, se vyhnuli. Tentýž den se totiž stěhovali z Bostonu do svého nového domova a do nového zaměstnání v Bartletu ve Vermontu.

"Máš cestovní horečku?" zeptal se najednou David Nikki.

"Těším se na Rustyho," oznámila Nikki.

Najali si nákladní auto se zvedací plošinou, aby si stěhování usnadnili.

Po několika sestupech a výstupech po schodišti se jejich majetek naskládal do obou vozů. Když bylo všechno připraveno, Angela se posadila do osobního auta a David do nákladního. Nikki se rozhodla, že první půlku cesty pojede s tátou.

David využil času k tomu, aby si s ní popovídal o nové škole a zeptal se, jestli se jí bude stýskat po kamarádech.

"Po některých ano, po některých ne. Já myslím, že si tam zvyknu."

David se usmál a těšil se, jak Angele řekne o tomto komentáři.

Jižně od hranic New Hampshiru se zastavili na oběd. Jedli rychle, protože chtěli být v novém domově včas.

"Je mi nádherně, když si uvědomím, že necháváme za sebou město se vším tím zmatkem a zločinností," řekla Angela,

když vycházeli z restaurace a vraceli se k autům. "Dneska je mi úplně jedno, jestli se tam někdy vrátím nebo ne."

"Já nevím," žertoval David. "Mně budou chybět houkačky, střelba, řinčení rozbíjeného skla i volání o pomoc. Život na venkově bude strašně nudný."

Nikki i Angela do něj začaly bušit pěstmi v předstíraném hněvu.

Na druhou část cesty si sedla Nikki k Angele.

Jak jeli dál na sever, počasí se vybíralo. V Bostonu bylo horko, dusno a zamřeno. Když přijeli do Vermontu, bylo tam také teplo, ale jasno a méně vlhko.

Na začátku léta vypadal Bartlet jako vymydlený. Skoro na každé okenní římse byl truhlik s květinami. Wilsonovi zpomalili a jejich malá karavana se loudala líným městem. Na ulicích bylo jen pár lidí, jako by všichni trávili odpolední siestu.

"Můžem zastavit a vyzvednout Rustyho?" zeptala se Nikki, když míjeli Staleyho železářství.

"Počkej, až se trochu usadíme," řekla Angela. "Musíme mu nejdřív připravit nějaké místočko, než se naučí být čistotný v domě."

David a Angela zajeli před dům a zaparkovali vedle sebe. Teď, když byl dům oficiálně jejich, z něj měli trochu strach.

David slezl z nákladního auta, oči upíral na dům. "Je to hezké místo, ale vypadá to, že potřebuje víc oprav, než jsem si myslel."

Angela šla k němu a zjistila, kam se dívá. Část ozdobného vroubkování

58

opadala z římse. "S tím já si nedělám starosti," řekla. "Vzala jsem si přece šikovného, praktického muže."

David se rozesmál. "Vidím, že bude dost namáhavé tě přesvědčit."

"Pokusím se být vnímavá," škádčila ho Angela.

Klíčem, který jim poslali poštou, odemkli přední dveře a vstoupili. Bez nábytku to uvnitř vypadalo úplně jinak, než při první návštěvě, kdy byl dům zařízený.

"Je to tu jak v tanečním sále," podotkl David.

"Je tu dokonce ozvěna," řekla Nikki, zavolala "haló!" a holé stěny to odrážely.

"To se stává, když víš, že jsi přijela na tu správnou zastávku v životě," řekl jí David s afektovanou britskou výslovností. "Pak má tvůj dům ozvěnu."

Wilsonovi pomalu prošli celý dům. Na dřevěné podlaže bez koberců jim klapaly podpatky. Už zapomněli, jak je dům rozlehlý, a teď ho srovnávali s bostonským bytem. Až na pár kusů nábytku, o nichž se s Clarou Hodgesovou domluvili, že je nechá v domě, jako stoličku, kuchyňský stůl a ještě nějaké drobnosti, byl dům úplně prázdný.

V hale před hlavním schodištěm visel ohromný lustr. Nalevo byla knihovna a jídelna a napravo veliký obývací pokoj. Uprostřed vedla chodba do prostorné selské kuchyně, která zabírala celou zadní stranu domu. Za kuchyní byl dvoupatrový dřevěný přístavek, který spojoval dům se stodolou. Byla tam místnost s udusanou hliněnou podlahou, několik komor a zadní schodiště, které vedlo nahoru.

Vrátili se k hlavnímu schodišti a vyšli do druhého poschodí. Tam byly dvě ložnice, každá s koupelnou, a salon nad kuchyní.

Ze salonu vedly dveře na příkré úzké schodiště do třetího patra se čtyřmi nevytápěnými místnostmi.

"Spousta místa na krámy," poznamenal uštěpačně David.

"Kde bude moje ložnice?" ptala se Nikki.

"Kde chceš," odpověděla Angela.

"Chci pokoj s vyhlídkou na žabí rybníček," řekla Nikki.

Sešli dolů do druhého poschodí a vešli do místnosti, kterou chtěla Nikki.

Poradili se, jaký tam dají nábytek, včetně psacího stolu, který ještě neměli.

"Fajn, mládeži," nařídila Angela. "Konec legrace. Teď to sem musíme všechno nanosit."

David jí zasalutoval.

Vrátili se k vozům a dali se do vynášení věcí do domu na jejich místo.

Gauč, věci na spaní a těžké krabice jim daly zabrat. Když skončili, stáli David s Angelou v klenutém vchodu do obývacího pokoje.

"Zasmála bych se, kdyby to nebylo tak žalostné," řekla Angela. Koberec, který v jejich starém bytě sahal skoro ode zdi ke zdi, vypadal uprostřed té rozlehlé místnosti jen o něco lépe než rohožka. Ošoupaný gauč, dvě křesla a konferenční stůl jako by byly z bazaru.

Nenucená elegance," poznamenal David. "Minimální dekorace.

Kdyby to někdo fotil do časopisu "Bydlení", všichni by to napodobovali."

59

"A co Rusty?" zeptala se Nikki.

"Pojedeme pro něj," řekl David. "Bylas hodná a hodně jsi pomáhala.

Jedeš s námi, Angelo?"

"Ne, díky," odpověděla Angela. "Zůstanu tady a trochu to tu ještě urovním, hlavně v kuchyni."

"Myslel jsem, že se dneska najíme dole v hospodě," řekl David.

"Ne, já chci, abychom jedli tady, v našem novém domově," odpověděla Angela.

Když David s Nikki odjeli do města, Angela vybalila v kuchyni pár krabic s hrnci, pánvemi a mísami, talíři a přístroje.

Zjistila, jak zacházet se sporákem, a zapnula ledničku.

Nikki přinesla rozkošné štěně se zvrásněným čumáčkem a plandajícima ušima. Tiskla ho k sobě. Od té doby, co ho viděli naposled, značně vyrostlo. Packy mělo velké jako Nikkiny pěsti.

"To bude velký pes," řekl David.

Mezitím co Nikki a David dělali v předsíni Rustymu boudičku, Angela připravila večeři pro Nikki. Ta sice nebyla moc nadšená, že má jíst dřív než rodiče, ale byla příliš unavená, než aby protestovala. Když se najedla a udělala polohovou drenáž, uložili ji i Rustyho, oba unavené, ke spaní.

"A teď mám pro tebe překvapení," řekla Angela Davidovi, když vyšli z pokojíčku, kam uložili Nikki. Vzala ho za ruku a vedla do kuchyně.

Otevřela lednici a ukázala mu láhev Chardonnay.

"Senzace!" zvolal David a prohlížel vinětu. "To není naše obvyklé stolní."

"To není," řekla Angela. Sáhla znovu do ledničky a vyndala mísu přikrytou ubrouskem. Nadzvedla ubrousek a ukázala mu dva tlusté telecí řízky.

"Zdá se mi, že bude hostina," řekl David.

"Správně," řekla Angela. "Bude salát, artyčoky, neloupaná rýže a telecí řízky. A navíc to nejlepší Chardonnay, jaké jsem objevila."

David udělal maso na rožni, vestavěném na terase, na kterou se vycházelo z knihovny. Když se vrátil dovnitř, Angela už měla všechno ostatní na stole v jídelně.

Noc se snesla tiše a naplnila dům stíny. Záře dvou svíček uprostřed stolu osvětlovala jen nejbližší prostor. Nepořádek všude okolo byl schovaný ve tmě.

Seděli u stolu proti sobě. Nemluvili. Jen se na sebe při jídle dívali. Na oba působilo romantické prostředí, což jim připomnělo, že na romantiku v posledních letech jejich života nezbývalo místo. Museli se přednostně zabývat náročným povoláním a zdravotními problémy Nikki.

Seděli ještě dlouho po jídle a dívali se na sebe při symfonii zvuků vermontské letní noci, která se otevřenými okny linula dovnitř. Plamínky svíček se třepotaly, když čistý chladný vzduch zavál dovnitř a hladil jim tváře. Byl to kouzelný okamžik a oba si ho chtěli vychutnat.

Vzájemná touha je vyhnala z jídelny do ztemnělého obývacího pokoje.

Tam padli na gauč a jejich rty se setkaly. Jeden druhého dychtivě objali.

60

Vzájemně se svlékli. Milovali se ve svém novém domově a k tomu jim zvenku zpívali cvrčkové.

Ráno nastal všeobecný zmatek. Pes štěkal, že má hlad, Nikki fňukala, že nemůže najít své nejoblíbenější džíny. Angela už toho měla dost. David nebyl k ničemu. Nemohl najít seznam věcí v krabicích, které ještě nebyly vybalené.

"Prosím vás, přestaňte!" křičela Angela. "Už nechci slyšet žádné štěkání ani fňukání!"

Dokonce i Rusty na chvíli ztichl.

"Uklidni se, miláčku," řekl David. "Rozčilováním nic nevyřešíš."

"Ty mi neříkej, abych se nerozčilovala," křičela Angela.

"Tak jo," řekl David klidně. "Dojdu pro paní na hlídání dítěte."

"Já nejsem dítě," stěžovala si Nikki.

"Bože, zachraň mě," řekla Angela s očima obrácenými ke stropu.

Když David odešel pro Alici Dohertyovou, starší sestru Dorothy Weymouthové, Angela se uklidnila. Uvědomila si, že to byla chyba, když řekli svým šéfům, že začnou pracovat hned prvního července. Měli si popřát pár dnů volna na zabydlení.

Ukázalo se, že Alice je úplný anděl. Vypadala náramně babyčkovsky, s milou, starostlivou tváří, jasnými očima a sněhobílými vlasy. Na ženu, které bylo sedmdesát devět, měla podmanivé vystupování a obdivuhodnou energii. Měla i soucit a trpělivost, které vyžadovala chronicky nemocná, umíněná Nikki. A navíc si zamilovala Rustyho a tím si úplně Nikki získala.

Angela jí nejdřív ukázala, jak dělat s Nikki respirační terapii. Bylo důležité, aby se to Alice naučila. Pochopila to velmi rychle.

"Vůbec si s ničím nedělejte starosti," volala za Davidem a Angelou, když odcházeli zadním vchodem. Nikki chovala Rustyho a mávala jim jeho packou na rozloučenou.

"Pojeďu na kole," oznámil David, když vyšli ven.

"To myslíš vážně?" zeptala se Angela.

"Naprostě," odpověděl David.

"Tak si posluž," poznamenala Angela, když nastupovala do Volva a startovala. Jednou mu zamávala, když jela po silnici. a pak zahrnula doprava směrem k městu.

Přestože si byla jistá svými odbornými schopnostmi, přeci jen byla nervózní, když měla nastoupit do svého prvního opravdového zaměstnání.

Když se hlásila v Caldwellově pracovně, sbírala odvalu a říkala si, že nervozita je první den samozřejmá. Caldwell ji hned zavedl k Helen Beatonové, vedoucí nemocniční správy. Beatonová byla zrovna na poradě u Dr Delberta Cantora, vedoucího personálního oddělení, ale přerušila jednání a přivítala Angelu. Pozvala ji do své pracovny a představila ji i Dr Cantorovi.

Když jí Dr Cantor podával ruku, bezostyšně si ji prohlédl od hlavy k patě. Vybrala si pro první den pěkné hedvábné šaty. "No né," řekl,

61

"vy rozhodně nevypadáte jako těch pár mediček, s kterými jsem studoval. Ty by vedle vás neobstály." Srdečně se zasmál.

Angela se taky usmála. Chtěla říct, že v jejím ročníku to bylo naopak žádný muž by byl neměl šanci, ale rozmyslela si to. Viděla, že Dr Cantor okamžitě nastoupil do ofenzivy. Zřejmě patřil k těm mužům ze staré školy, kterým pořád ještě ženy v medicíně vadily.

"Mám takovou radost, že budete patřit do naší velké rodiny tady v nemocnici," řekla Beatonová a odváděla Angelu ke dveřím. "Věřím, že tu najdete jak solidní úroveň práce, tak i osobní uspokojení."

Ze správní budovy odvedl Caldwell Angelu do klinické laboratoře.

Jakmile ji doktor Wadley spatřil, vyskočil od stolu a objal ji, jako by byli staří přátelé.

"Vítejte v našem týmu," řekl s milým úsměvem a nechal ruku na Angelině paži. "Na tenhle den jsem se těšil několik týdnů."

"Tak já jdu," řekl Caldwell Angele. "Vidím, že jste tu v dobrých rukou."

"Musím vám poděkovat, že jste našel tuhle schopnou patoložku," řekl Wadley Caldwellovi. "Zasluhujete pochvalu." Caldwell zářil.

"To je solidní člověk," řekl Wadley, když se díval za odcházejícím Caldwellem.

Angela kývla, ale myslela na Wadleyho. Ačkoli si znovu uvědomovala, jak jí připomíná otce, byla si teď vědoma i rozdílů mezi nimi. Wadleyho projev vřelosti byl pro ni vítanou změnou ve srovnání s otcovou chladnou rezervovaností. Angela byla přímo okouzlena tím, jak ji Wadley srdečně přivítal. Dodalo jí to v den nástupu pocit jistoty.

"Teď hezky popořadě," řekl Wadley a mnul si ruce. Zelené oči mu svítily jako šťastnému dítěti. "Ukážu vám vaši pracovnu."

Otevřel dveře, které spojovaly jeho pracovnu s další místností, která vypadala úplně nově. Byla celá bílá, stěny, psací stůl, všechno.

"Líbí se vám tu?" zeptal se Wadley.

"Je to tu nádherné," řekla Angela.

Wadley ukázal na dveře, jimiž vešli: "Budou pro vás pořád otevřené, doslova i obrazně."

"To je báječné," řekla Angela.

"A teď si pojdme ještě jednou prohlédnout laboratoř," pozval ji. "Vím, že jste ji už viděla, ale chci vás představit ostatním." Vzal z věšáku dlouhý nažehlený bílý plášť a oblékl si ho. V následujících patnácti minutách se Angela setkala s tolika lidmi, že si je stěží pamatovala. Když prošli laboratoři, zastavili se v pracovně bez oken, hned vedle oddělení mikrobiologie. Byla to pracovna patologa, Dr Paula Darnella, Angelina kolegyně. Na rozdíl od Wadleyho byl Darnell menší, měl pomačkaný plášť, který měl na různých místech skvrny od toho, jak o něj leštil preparáty. Vypadal příjemně, ale byl prostý a nesdílň, téměř pravý opak přívětivého a temperamentního Wadleyho.

62

Když všechno prošli, Wadley odvedl Angelu zpátky do své pracovny, kde jí vysvětlil její pracovní náplň. "Udělám z vás jednoho z nejlepších patologů ve státě," řekl s pravým nadšením pedagoga.

David se cítil báječně, když jel pět kilometrů na kole. Nadšeně vdechoval svěží ranní vzduch a vnímal ptactvo, hojnější, než tu očekával. Cestou zahlédl i několik kolibříků. Na vrcholu radosti byl, když za řekou Roaring spatřil na rosou pokrytém poli několik kusů vysoké.

Když přijel do nemocnice, zjistil, že je ještě brzy. Charles Kelley přišel až skoro v devět.

"No ne vy se hrnete do práce," zvolal když uviděl Davida jak čte v čekárně časopisy. "Pojďte dál."

David vešel za Kelleyem do pracovny, kde dostal k vyplnění několik obvyklých formulářů. "Budete pracovat s vynikajícím týmem," řekl Kelley, když David psal. "Bude se vám tu líbit: skvělé vybavení, kolegové skuteční odborníci. Co víc si můžete přát?"

"To nevím, asi už nic," připustil David.

Když skončilo papírování a když Kelley vysvětlil několik základních předpisů, doprovodil Davida do jeho nové pracovny. Pak otevřel hlavní dveře, vedoucí na oddělení, kde se David zastavil a obdivoval své jméno, které už bylo v rámečku na dveřích. Překvapilo ho, že nad svým jménem viděl "Dr Kevin Yansen".

"Je to totéž oddělení?" zeptal se tiše, jakmile dohonil Kelleyho. V čekárně sedělo šest pacientů.

"Totéž," řekl Kelley. Zaklepal na zrcadlové dveře a když se otevřely, představil Davida recepční, kterou měl mít dohromady s Dr Yansenem.

"Těší mě," řekla Anne Washingtonová se silným jihobostonským přízvukem. Pak udělala bublinu ze žvýkačky a nafukovala ji, až praskla.

David sebou škubl.

"Pojďte dál do své soukromé pracovny," řekl Kelley. Přes rameno požádal Anne, aby za nimi poslala Dr Yansena, až bude mít čas mezi vyšetřováním pacientů.

David byl zmaten. Následoval Kelleyho do místnosti, která patřovala Dr Portlandovi. Stěny byly nově vymalovány světle šedou barvou a na podlaze ležel nový šedozeleň koberec.

"Tak co tomu říkáte?" zeptal se Kelley s nadšením.

"Je to prima," odpověděl David. "Kampak se poděl doktor Portland?"

Dříve, než mohl Kelley odpovědět, objevil se ve dveřích Dr Yansen a řítil se k Davidovi s nataženou rukou. Kelleyho nebral na vědomí a sám se Davidovi představil a nabídl mu, aby mu říkal Kevine. Pak poplácal Davida po zádech a řekl:

"Vítej v našem týmu. Hraješ basket nebo tenis?"

"Trochu obojí," řekl David, "ale poslední dobou sem moc nehrál."

"To tě budeme muset dostat trochu do formy," řekl Kevin.

63

"Ty jsi ortoped?" zeptal se David, když si prohlížel kolegu, s nímž bude sdílet prostory. Byl to rozložitý muž a vypadal iniciativně. Na mírně zahnutém nose seděly silné brýle. Byl o čtyři palce menší než David a vedle Kelleyho vypadal maličký.

"Ortoped?" zasmál se Kevin pohrdlivě. "Kdepak! Můj zájem je na opačné straně operačního spektra. Jsem oftalmolog."

"A kde je doktor Portland?" zeptal se David znovu.

Kevin se podíval na Kelleyho. "Vy jste mu to neřekl?"

"Ještě jsem neměl možnost," vysvětlil Kelley a rozpřáhl ruce dlaněmi vzhůru. "Vždyť před chvílí přišel."

"Je mi líto, doktor Portland už není mezi námi," řekl Kevin.

"Odešel od vás?" zeptal se David.

"Svým způsobem ano," odpověděl Kevin se sarkastickým úsměvem.

"Bohužel, doktor Portland spáchal v květnu sebevraždu," vysvětlil Kelley.

"Tady v téhle místnosti," řekl Kevin. "Seděl tady u stolu," ukázal na psací stůl. Pak prsty napodobil pistolí a ukazováčkem jako hlavní si namířil na čelo. "Prásk!" dodal. "Prostřelil si čelo, střela proletěla hlavou. Tak se tu muselo vymalovat a vyměnit koberec."

Davidovi vyschlo v ústech. Zíral na zeď za psacím stolem a snažil se nepředstavit si, jak vypadala po té tragédii. "To je hrozné," řekl. "Byl ženatý?"

"Bohužel ano," přikývl Dr Yansen. "A měl dva syny. Opravdu tragédie."

Věděl jsem, že se s ním něco děje. Z ničeho nic přestal chodit v sobotu dopoledne na basket."

"Když jsem ho minule viděl, nevypadal dobře," řekl David. "Byl nemocný? Připadalo mi, že hodně zhubl."

"Měl deprese," řekl Kelley.

David povzdechl. "Člověk nikdy neví. . ."

"Přejdeme k příjemnějšímu tématu," odkašlal si Kelley. "Vzal jsem vás za slovo, doktore Wilsone. Objednali jsme vám na dnešní dopoledne

pacienty. Dáte se do toho?"

"Samozřejmě," přisvědčil David.

Kevin popřál Davidovi hodně štěstí a zamířil do ordinace. Kelley představil Davida sestře Susan Beardsleeové, která s ním bude pracovat. Susan byla atraktivní, asi pětadvacetiletá žena, obličej jí lemovaly tmavé, nakrátko ostříhané vlasy. Davidovi se hned zalíbil její elán.

"Váš první pacient je už v ordinaci," oznámila Susan s úsměvem. Podala mu kartu. "Až mě budete potřebovat, zazvoňte. Připravím zatím dalšího pacienta." Zmizela ve druhé ordinaci.

"Teď už vás tu nechám," řekl Kelley. "Hodně zdaru, Davide. A budete-li mít jakékoli dotazy nebo problémy, prostě mě zavolejte."

David otevřel kartu a četl jméno: Marjorie Kleberová, třicet devět let.

Stěžovala si na bolesti na hrudi. Už chtěl zaklepat na dveře ordinace, ale pak se začel do souhrnu diagnóz: stav po operaci pro karcinom mammy, chemoterapie, ozařování. Rakovina byla diagnostikována před čtyřmi lety,

64

když bylo pacientce třicet pět. V té době už měla metastázy v lymfatických uzlinách.

David rychle přehlédl zbytek karty. Byl trochu nervózní a potřeboval se chvilku připravit. Pacientka s metastazující rakovinou prsu, tedy již rozšířenou do dalších částí těla, to byl vážný případ pro začátek jeho kariéry.

Marjorie ale měla zatím štěstí.

David zaklepal a vešel. Marjorie Kleberová seděla trpělivě na vyšetřovacím stole, oblečená do vyšetřovacího pláště. Podívala se na Davida velkým, smutným, inteligentním očima. Její úsměv ho zahřál u srdce.

David se představil a chtěl se ptát na její současné potíže, ale ona se natáhla a vzala ho za ruku. Stiskla ji a přidržela ji k sobě.

"Děkuji vám, že jste přišel do Bartletu," řekla. "Nikdy nepochopíte, jak jsem se modlila, aby sem přišel někdo jako vy. Mám z toho obrovskou radost."

"Já jsem rád, že jsem tady," koktal David.

"Než jste přišel, musela jsem čekat až čtyři týdny na vyšetření," řekla mu a uvolnila konečně jeho ruku. "Tak to bylo pořád od té doby, co byli pracovníci ze školství zařazeni do zdravotní péče OPV. A pokaždé tu byl jiný doktor. Teď mi řekli, že vy budete můj lékař. Tak jsem si oddychla."

"Je mi ctí, že můžu být vašim lékařem," řekl David.

"Víte, čekat čtyři týdny na vyšetření, to mě děsilo," pokračovala Marjorie. "Minulou zimu jsem měla tak strašnou chřipku, že jsem myslela, že mám zápal plic. Když jsem pak přišla na prohlídku, už jsem byla z nejhoršího venku."

"Měla jste jít na pohotovost," radil David.

"Byla bych tam ráda šla," řekla Marjorie, "ale to nesmíme. Udělala jsem to předminulou zimu, ale OPV odmítla zaplatit, protože se ukázalo, že je to jen chřipka. Pokud není ohrožen můj život, musím chodit jen sem. Na pohotovostní ambulanci můžu jít jen po předchozím doporučení některého lékaře OPV. Pokud nemám doporučení, OPV nezaplatí."

"Ale to je absurdní," řekl David. "Jak můžete vědět, jestli vaše obtíže ohrožují nebo neohrožují váš život?"

Marjorie pokrčila rameny. "Na to jsem se ptala, ale neodpověděli mi.

Pouze zopakovali předpis. Ale teď jsem ráda, že jste tady vy. Když budu mít nějaké potíže, zavolám vám."

"Prosím vás, to udělejte," řekl David. "A teď se vraťme k vašim obtížím.

Kdo vás má na starosti, co se týče té rakoviny?"

"Vy," odpověděla Marjorie.

"Vy nechodíte k žádnému onkologovi?" podivil se David.

"OPV nemá onkologa," vysvětlila Marjorie. "Běžně mám chodit k vám, a k onkologovi, doktoru Mieslichovi, jen tehdy, když vy to budete považovat za nutné. Doktor Mieslich není lékař OPV. Nemohu k němu jít bez vašeho doporučení."

David kývl. Zjistil, že jsou v jeho nové praxi věci, které hned tak nepochopí. A taky věděl, že bude muset kartě Marjorie Kleberové věnovat více času a podrobně ji prostudovat.

65

Dalších patnáct minut se soustředil na její bolesti na hrudi. Vyšetřil ji poslechem, několikrát jí řekl, aby dýchala zhluboka, a pak se jí zeptal, co dělá ve škole.

"Učím," odpověděla.

"Kterou třídu?" zeptal se David. Odložil fonendoskop a začal připravovat EKG.

"Třetí," řekla hrdě. "Řadu let jsem učila druhou, ale třetí mám mnohem raději. Děti v tom věku úplně rozkvétají."

"Moje dcera půjde na podzim do třetí třídy," řekl David.

"To je bezvadné. To ji budu mít ve třídě."

"Máte rodinu?" zeptal se David.

"To víte, že mám," řekla Marjorie. "Můj manžel Lloyd pracuje ve firmě na počítačový software. Je programátor. Máme

dvě děti, chlapce na střední škole a holčičku v šesté třídě."

Za půl hodiny si byl David jistý a mohl Marjorii ujistit, že její bolesti na hrudi neznamenaají nic vážného a nemají nic společného se srdcem ani s rakovinou, čehož se Marjorie nejvíc bála. Znovu mu srdečně poděkovala, že přišel do Bartletu, a vyšla z ordinace.

David vklouzl do své pracovny s pocitem radosti. Jestli budou všichni pacienti tak srdeční a uznali jako Marjorie, může počítat s pozitivním vývojem své kariéry v Bartletu. Její kartu položil na psací stůl, aby si ji později ještě podrobněji prostudoval.

Pak vzal z přihrádky na dveřích do druhé ordinace kartu dalšího pacienta a četl. V závěru zněla diagnóza takto: leukémie léčená kombinovanou chemoterapií. David v duchu zasténal. Byl to další těžký případ, další domácí úkol. Pacient se jmenoval John Tarlow. Bylo mu čtyřicet osm let a léčil se tři a půl roku.

David vešel do ordinace a představil se. John Tarlow byl pěkný, přátelsky vystupující muž, z jehož obličeje vyzařovala inteligence a srdečnost jako z Marjorie. Přes složitou zdravotní situaci byly Johnovy potíže s nespavostí jednodušší záležitost, která se dala vyřídit rychleji než bolesti na hrudi. Po krátkém rozhovoru bylo jasné, že celý problém spočíval v reakci na úmrtí v rodině. David mu dal recept na lék na spaní, o němž byl přesvědčen, že Johna vrátí do normálního režimu.

Když skončil s Johnem, přidal David jeho kartu k první k podrobnějšímu prostudování. Pak šel hledat Susan. Našel ji v malé laboratoři, kde se prováděla jednoduchá běžná vyšetření.

"Máme tady hodně onkologických pacientů?" zeptal se váhavě.

David nesmírně obdivoval lékaře, kteří se věnovali onkologii. Věděl toho o onkologii sám dost a chápal, že se pro tento obor nehodí. Takže pociťoval úzkost z toho, že jeho první pacienti byli onkologičtí nemocní.

Susan ho ujistila, že jich je jenom několik. David jí chtěl věřit. Když se vrátil a vzal si kartu z přihrádky na první ordinaci, cítil se lépe. Nejednalo se o onkologického pacienta, ale o diabetika.

Dopoledne mu uběhlo rychle a bez problémů. Pacienti byli příjemní.

Všichni byli přívětiví, dávali pozor na to, co jim říkal, a na rozdíl od jeho

66

nespolupracujících pacientů v Bostonu byli ochotni se řídit jeho doporučením. A všichni vyjádřili radost z toho, že převzal praxi v Bartletu.

Všichni ne tak vřele, jako Marjorie, ale dostatečně upřímně na to, aby David cítil, že byl přijat pozitivně.

Na oběd se David setkal s Angelou v malé kádně, kde pracovaly dobrovolnice. Nad sendviči probrali své dopolední zážitky.

"Doktor Wadley je senzační," řekla Angela. "Ohromně mi pomáhá a chce mě něco naučit. Čím víc ho znám, tím miň mi připomíná otce. Je mnohem otevřenější, než by můj otec kdy mohl být, a mnohem nadšenější a laskavější. Dneska ráno mě dokonce obejmul, když jsem přišla. Otec by radši umřel, než by něco takového udělal."

David vyprávěl Angele o svých pacientech. Byla zvlášť dojatá, když slyšela, jak Marjorie reagovala na jeho příchod.

"Je to učitelka. Učí třetí třídu, takže bude mít naši Nikki."

"No to je náhoda," řekla Angela. "Jaká je?"

"Vypadá to, že je milá, obětavá a inteligentní," odpověděl David. "Řekl, bych, že je to dobrá učitelka. Ale má metastazující karcinom mammy."

"Ale ne!"

"Ale je na tom celkem dobře," pokračoval David. "Myslím, že nemá žádné projevy recidivy, ale neprošel jsem ještě podrobně její kartu."

"To je strašná nemoc," řekla Angela a myslela na to, jak se často sama jen pomyšlením na ni trápila.

"Jedinou stížnost na zdejší praxi mám tu, že jsem měl příliš mnoho onkologických pacientů," řekl David.

"Já vím, že to není zrovna tvoje parketa," řekla Angela.

"Sestra říká, že to je jen náhoda, že jsem začal dvěma za sebou. Musím si držet palce."

"Tak se tím teď nedeprimuj," radila Angela. "Tvoje sestra má určitě pravdu." Angela si moc dobře pamatovala, jak David reagoval jako začínající sekundář na úmrtí několika pacientů, kteří měli rakovinu.

"Když mluvíš o depresích," vzpomněl si David, naklonil se k ní a šeptal:

"Slyšelas o doktoru Portlandovi?"

Angela zavrtěla hlavou.

"Spáchal sebevraždu," řekl David. "Zastřelil se v místnosti, kterou dali mně."

"To je hrozné," řekla Angela. "Musíš v ní zůstat? Třeba by ses mohl přestěhovat jinam."

"Nebud' směšná. Jak bych to řekl Kelleymu? Že jsem pověřivý, pokud se týká smrti a především sebevraždy? To nemůžu udělat. Kromě toho tam vymalovali a dali nový koberec," pokrčil David rameny. "To bude v pořádku."

"Proč to udělal?" zeptala se Angela.

"Deprese," odpověděl David.

"Já to věděla," připomínala Angela. "Viděla jsem, že je v depresi."

Dokonce jsem to už tehdy říkala, vzpomínáš si?"

"Já jsem netvrdil, že není v depresi," bránil se David. "Říkal jsem, že

67

vypadá nemocný. Ale musel se zastřelit brzy potom, co jsme ho viděli, protože Kelley říkal, že se to stalo v květnu." "Chudák," řekla Angela. "Měl rodinu "Ženu a dva kluky." Angela zavrtěla hlavou. Sebevraždy mezi lékaři, to byl problém, o němž dobře věděla. Jedna z jejích kolegyně se zabila. "Ale teď něco veselejšího," řekl David. "Charles Kelley mi sdělil, že existuje nějaký program odměňování za to, když udržím hospitalizaci na minimu. Čím méně lidí pošlu k hospitalizaci, tím víc dostanu zaplacené. Dokonce můžu získat výlet na Bahamy. Věřila bys tomu?" "Slyšela jsem o takovém stimulujícím programu," přikývla Angela. "Je to trik, jakého používají zdravotní zařízení, aby snížila vydání." David vrtěl hlavou a nemohl tomu uvěřit. "Některé věci kolem toho nesmyslu o "řízené péči" a "řízené soutěživosti" jsou skutečně šokující. Mě osobně to uráží." "No, a já mám taky něco veselejšího: doktor Wadley nás zve dnes k nim na večeři. Řekla jsem mu, že se tě musím zeptat. Co ty na to?" "Chceš jít?" "Já vím, že máme doma spoustu práce, ale myslím, že bychom měli jít. Je tak uvážlivý a velkorysý. Nechci vypadat nevďěčně." "A co Nikki?" zeptal se David. "To je další dobrá zpráva," řekla Angela. "Dozvěděla jsem se od jedné laborantky, že Barton Sherwood má dceru na střední škole, která často hlídá děti. Jsou to naši nejbližší sousedi. Zavolala jsem jí a ona to nadšeně přijala." "Nebude to Nikki vadit?" zeptal se David. "Už jsem se jí ptala," odpověděla Angela. "Řekla, že je jí to jedno a že se těší na Karen Sherwoodovou. Karen dělá roztleskávačku." "Tak půjdeme," uzavřel David.

Přesně před sedmou přišla Karen Sherwoodová. David ji pustil dovnitř. Nikdy by byl do ní neřekl, že je roztleskávačka. Byla to hubená, klidná dívka, která naneštěstí byla celá po otci. Ale byla příjemná a nápaditá. Když jí představili Nikki, pohotově řekla, že miluje psy, zvláště štěňata. David řídil a Angela se v autě dolíčila. David si všiml, jak je nervózní, a snažil se ji uklidnit. Wadleyho dům na ně udělal ohromný dojem. Nebyl tak velký, jako ten jejich, ale byl v mnohem lepším stavu a zahrada kolem neměla chybu. "Vítám vás," řekl Wadley, když Wilsonovým otevřel dveře. Vnitřek domu byl ještě působivější. Každý detail tu měl své místo. Starožitný nábytek stál na vysokých orientálních kobercích. Stěny zdobily obrazy z devatenáctého století s pastoraálními výjevy. Gertrude Wadleyová a její elegantní manžel se výrazně lišili jeden od druhého a dodávali tak věrohodnosti rčení, že protiklady se přitahují.

68

Gertrude byla nenápadná žena, která toho mnoho nenamluvila. Jako by byla potlačena osobností svého manžela. Jejich dcera Cassandra připomínala zpočátku matku, ale s postupem večera více svého společenského otce. Ale Wadley dominoval. Pronesl mnoho názorů na řadu témat. A jasně vyznamenával Angelu svou pozorností. V jednom okamžiku dokonce pohlédl k nebi a děkoval osudu, že ho poctil tak schopným týmem pracovníků v čele s Angelou. "Jedna věc je jistá," poznamenal David, když jeli domů. "Doktor Wadley je tebou nadšený. Samozřejmě mu to nemůžu mít za zlé." Angela se k němu přitulila. Po návratu domů vyprovodil David Karen přes pole, i když tvrdila, že může jít klidně sama. Když se vrátil, Angela mu přišla naproti ke dveřím ve svůdném prádle, které neměla na sobě od dob líbánek. "Vypadá to líp, když nejsem těhotná," řekla. "Nemyslíš?" "Vypadalo to báječně tehdy a vypadá to báječně teď." Odkradli se do zšeřelého obývacího pokoje a ulehli na gauč. Pomalu a něžně se milovali. Bez vášně předchozího večera to bylo ještě krásnější a příjemnější. Když se nasatili, drželi se v náručí a naslouchali symfonii cvrčků a žab. "Tady jsme se v posledních dvou dnech milovali víc, než v posledních měsících v Bostonu," povzdechla Angela. "Měli jsme spoustu starostí." "Přemýšlím o druhém dítěti," řekla Angela. David se posunul, aby na ni v té tmě lépe viděl. "Myslíš to vážně?" "V takhle velkém domě jich můžeme mít hromadu," zasmála se Angela. "Ano, ale bylo by dobře vědět, jestli to dítě bude zdravé. Asi bychom se museli spolehnout na amniocentézu." "Asi ano," řekla Angela ne příliš nadšeně. "A co bychom dělali, kdyby prokázala chorobu?" "To nevím," řekl David. "Nahání mi to strach. Je těžké vědět, co je správné." "Jak říká Scarlett O'Harová: "Nechme to zítřku."

69

Léto ve Vermontu

Dny se měnily v týdny a týdny v měsíce a léto pomalu postupovalo. Sladká bílá kukuřice za silnicí proti domu Wilsonových už sahala do výše ramen a ve večerním vánku bylo na přední verandě slyšet její ševelení. Na zahradě u terasy dozrávala nalitá rajčata do tmavočervena. Planá jablíčka velikosti golfových míčků padala ze stromu vedle stodoly. Nepřetržitý zpěv cikád rozechvíval horký srpnový vzduch už dopoledne.

Jakmile si David i Angela zvykli na svá pracoviště, práce je těšila.

Každý den přinášel nové zážitky, které si navzájem s nadšením sdělovali při klidných večerech.

Rustyho chuť k jídlu se nezmenšila a bylo obdivuhodné, jak se měl k světu a rostl adekvátně velikosti svých tlapek.

Ale i když už byl velký, byl pořád stejně hravý. Kdokoli ho viděl, neodolal a musel ho pohladit po hlavě nebo poškrábat za zlatýma ušima.

Nikki se v novém prostředí dařilo výborně. Její dýchací cesty byly v pořádku a plíce měla čisté. Našla si také nové kamarády, z nichž měla nejradši Caroline Helmsfordovou. Caroline byla drobné dítě o rok starší než Nikki a měla také cystickou fibrózu. Vzhledem k tomu, že měly mnoho stejných zážitků, jejich přátelství bylo zvlášť pevné.

Potkaly se náhodou. Přestože Wilsonovi věděli o Caroline od své první návštěvy v Bartletu, nepokusili se s ní seznámit. Obě děvčata se ale sešla náhodou v obchodě, který patřil Carolininým rodičům.

Nikki se také spřátelila s Yansenovým synem Arnim, který byl shodou okolností stejně starý. Narozneniny měli sotva týden od sebe. Arni byl jako jeho otec: menší, hranatý a agresivní. Nikki a Arni se ohromně shodli, trávili celé hodiny spolu ve stodole a kolem ní a nikdy neměli nouzi o nápady, jak si hrát.

Přestože Wilsonovi milovali svou práci, víkendy užívali jak náleží. David vstával v sobotu ráno se sluncem, udělal v nemocnici vizitu a pak hrál basketbal se skupinou lékařů v místní tělocvičně.

Sobotní a nedělní odpoledne věnovali David a Angela práci na domě.

Angela pracovala uvnitř, šila záclony, potahovala starý nábytek. David se pokoušel o vnější úpravy, jako oprava verandy a výměna okapů. Ukázalo se, že je ještě nešikovnější, než si Angela myslela. Neustále odbíhal do obchodu ke Staleyovi pro radu. Panu Staleyovi se Davida zželelo a tak ho naučil, jak se opravuje rozbité zdívo, kapající kohoutky a elektrické vypínače.

V sobotu jednadvacátého srpna vstal David brzy jako obvykle, udělal si kávu a šel do nemocnice. S vizitou byl rychle hotov, protože měl jen jednoho pacienta, Johna Tarlowa, s leukémií. Jako všichni Davidovi onkologičtí pacienti musel být i John hospitalizován z řady důvodů často.

Tentokrát se jednalo o absces na krku. Naštěstí se dobře hojil. David počítal s tím, že ho v nejbližších dnech propustí. Když skončil v nemocnici, jel na kole ke střední škole, kde hráli bas-

70

ketbal. Vešel do tělocvičny a zjistil, že je tam víc lidí než obvykle a všichni si chtějí zahrát. Když se konečně David dostal ke hře, všiml si, že se hraje ostřeji. To proto, že nikdo nechtěl prohrávat, protože ti, co prohrávali, si šli sednout. David se přizpůsobil zvýšené soutěživosti a hrál temperamentně. Když vyskočil na koš a dopadl, vrazil loktem do nosu Kevinu Yansenovi.

V pohybu se zarazil, otočil se ke Kevinovi a viděl, jak si drží oběma rukama nos. Mezi prsty mu kapala krev.

"Kevine!" vykřikl zděšeně, "jsi v pořádku?"

"Prokristapána!" vyštěkl Kevin vztekale s rukama na nose. "Ty blbče!"

"Promiň," omlouval se David a byl celý nesvůj. "Ukaž!" natáhl ruku a chtěl Kevinovi sundat ruce z obličeje.

"Nesahej na mě!" sykl na něj Kevin.

"No, no, zabrzdil!" volal na něj z druhé strany tělocvičny Trent Yarborough. Trent byl chirurg a byl jedním z lepších hráčů košíkové. Hrával za Yale. "Ukaž ten fiňák. Aspoň vidíš, co to je. To jsem rád!"

"Jdi do hajzlu, Trente!" odsekl Kevin. Sundal ruce. Z pravé nosní dírky mu kapala krev. Nosní přepážku měl otočenou doprava.

Trent se šel podívat zblízka. "Vypadá to, že ti zlomil zobák."

"Hovno!" vztekal se Kevin.

"Chceš, já ti ho narovnáme?" zeptal se Trent. "Nebudu ti účtovat moc."

"Hlavně, jestli máš v pořádku pojištění za nedbalost!" poznamenal Kevin. Zaklonil hlavu a zavřel oči.

Trent vzal Kevinův nos mezi palec a ukazováček a trhnutím ho vrátil do původního směru. Všichni včetně chirurga sebou škubli, když uslyšeli prasknutí.

Trent poodstoupil a obdivoval svou práci. "Vypadá to líp než původně," ohodnotil.

David se Kevinu zeptal, jestli nechce odvézt domů, ale Kevin, ještě vzteklý, odsekl, že dojede sám.

Místo Kevinu šel hrát náhradník. David chvíli stál a díval se na dveře, kterými Kevin odešel. Trhl sebou, když ho kdosi poplácal po zádech.

David se otočil a uviděl Trenta.

"Nenech se tím vyvést z míry," řekl Trent. "Pokud vím, Kevin už přerazil nos dvěma lidem. Neumí prohrávat, ale jinak to s ním jde."

David se váhavě zapojil do hry.

Když se David vrátil domů, Nikki a Angela už byly připraveny na výlet.

Ten den neplánovali doma žádnou práci, protože byli pozváni k blízkému jezeru, kde měli všichni zůstat až do neděle.

Po odpoledním koupání se chystali vařit venku. Yansenovi, Yarboroughovi a Youngovi, tři "Ypsiloni", jak si sami říkali,

si pronajali na měsíc u jezera chatu. Steve Young byl gynekolog a pravidelně chodil hrát basketbal. Tak pojď, tati," řekla Nikki netrpělivě. "Už máme zpoždění." David se podíval na hodinky. Hrál tentokrát déle než jindy. Vyběhl

71

nahoru a osprchoval se. Za půl hodiny už seděli v autě a odjížděli. Jezero bylo jako smaragdově zelený drahokam, zasazený do svěžího lesnatého údolí mezi dvěma kopci. Na jednom kopci bylo lyžařské středisko, o kterém už David a Angela slyšeli, že je jedním z nejlepších v okolí. Chata byla nádherná. Byla to nepravdělná stavba s mnoha ložnicemi, umístěnými kolem masivního kamenného ohniště. Z rozlehlé kryté verandy vpředu byl krásný výhled na jezero. Z verandy vedly schůdky na molo ve tvaru T, které vybíhalo padesát stop do jezera. Nikki se okamžitě přidala k Arni Yansenovi a společně odběhli do lesa, kde jí chtěl Arni ukázat domeček ve stromě. Angela šla do kuchyně, kde si Nancy Yansenová, Claire Youngová a Gale Yarboroughová povídaly při přípravě jídla. David se přidal k mužům, kteří s pivem v ruce sledovali zápas Red Sox na přenosném televizoru. Odpoledne líně ubíhalo, rušeno jen drobnými nehodami sedm hrajících si dětí. Yansenovi měli dvě děti, Youngovi jedno a Yarboroughovi tři. Jediným stínem v jinak bezvadném dni byla Kevinova nálada. Kolem rozbitého nosu měl monokl. Několikrát pokřikoval na Davida, jak je nešikovný, a neustále ho obviňoval. Nakonec si ho vzal David stranou, protože nechápal, proč z toho Kevin dělá takový problém. "Omluvil jsem se ti," řekl David. "A omlouvám se ti znova. Mrzí mě to. Byla to smůla. Rozhodně jsem to neudělal schválně." Kevin se na Davida díval nedůtklivě a David měl dojem, že mu to nikdy neodpustí. Nakonec Kevin vzdychl. "Dobrá," prohlásil. "Pojď, dáme si ještě jedno pivo." Po večeři seděli dospělí kolem ohromného stolu a děti šly na molo chytat ryby. Obloha na západě byla ještě rudá a její odlesk svítil na vodě. Rosničky, cvrčci a jiný hmyz už spustili noční koncert. V temných stínech pod stromy bylo vidět bílé tečky světlušek. Rozhovor se nejdřív točil kolem krásného okolí a výhod života ve Vermontu, kam ostatní přijíždějí jen na krátké prázdniny. Ke zděšení tří žen se pak debata stočila na medicínu. "Skoro radši poslouchám žvanění o sportu," stěžovala si Gayle Yarboroughová. Nancy Yansenová a Claire Youngová nadšeně souhlasily. "To nejde, nemluvit o medicíně, když je teď tolik takzvaných reforem," řekl Trent. Trent ani Steve nepatřili k OPV. Ačkoli se pokoušeli založit výhodnější organizaci při jiné velké pojišťovně a organizaci Modrý štít, neměli moc štěstí. Přišli s tím trochu pozdě. Většinu pacientů už pohltila OPV, protože byla velmi aktivní a uměla se prosadit. "Už mě to ničí," řekl Steve. "Kdybych vymyslel jiný způsob, jak uživit sebe i rodinu, nechal bych medicínu bez váhání." "Ale bylo by škoda zahodit schopnosti, které bezpochyby máš," řekla Angela. "Asi ano," souhlasil Steve, "ale bylo by to zase mnohem lepší než si prohnat kulku hlavou jako víte kdo." Zmínka o Dr Portlandovi všechny na chvíli umlčela. Angela první prolomila ticho, které nastalo. "Nikdy jsme o tom moc neslyšeli," řekla.

72

"Zajímalo by mě to, musím přiznat. Viděla jsem chudáka jeho ženu. Má zřejmě v souvislosti s jeho smrtí spoustu problémů." "Dává si vinu," řekla Gayle Yarboroughová. "My jsme slyšeli jen to, že byl v depresi," řekl David. "Týkalo se to něčeho konkrétního?" "Když s námi hrál naposled basket, byl vyděšený z toho, že mu umírá pacient po zlomenině krčku," vysvětloval Trent. "Byl to zrovna ten malíř Sam Fleming. A mám dojem, že mu pak zemřelo ještě pár dalších." David cítil, jak mu po těle naskakuje husí kůže. Vzpomínka na vlastní reakci na exitus několika pacientů v době, kdy byl ještě mladý sekundář, jím proběhla jako nepříjemný chlad. "Nejsem si dokonce ani jistý, jestli se opravdu zabil," řekl Kevin náhle a všechny tím šokoval. Kromě stížností na Davidovu neohrabanost toho dosud moc nenamluvil. I jeho žena Nancy se na něj podívala, jako by byl řekl něco kacířského. "To bys měl vysvětlit," podotkl Trent. "Na tom není co vysvětlovat, jen to, že Randy neměl zbraň," řekl Kevin. "To je jeden z těch drobných detailů, které zatím nikdo nevysvětlil. Kde ji vzal? Nepřišel nikdo, kdo by řekl, že mu ji půjčil. Z města neodjel. Jak ji sehnal? Našel ji na silnici?" Kevin se nepříjemně zasmál. "Přemýšlejte o tom." "Koukej," řekl Steve, "musel ji mít. Jen to nikdo nevěděl." "Arlene říká, že o žádné zbrani nevěděla," trval na svém Kevin. "Kromě toho měl hlavu prostřelenou zpředu a střela mířila v úhlu směrem k zemi. Proto se jeho mozeček rozstříkl po zdi. Já osobně jsem nikdy neslyšel o nikom, kdo by se takhle zastřelil. Lidi obvykle strkají hlavu do pusy, aby si byli jisti, že se strefí. Jiní se stílí do spánku. Zpředu je těžké se zastřelit, zvlášť když máte delší hlavu a větší kalibr." Kevin napodobil pistoli rukou, jako když ho David viděl poprvé. Tentokrát, když předváděl, jak hlavu míří na čelo, udělal

zvlášť nepřírozené gesto.

Gayle se zachvěla. Zvedl se jí žaludek. I když byla manželkou lékaře, řeči o krvi a vnitřnostech jí nedělaly dobře.

"Snažíš se tu naznačit, že ho někdo zavraždil?" zeptal se Steve.

"Říkám jen, že si nejsem jistý, že opravdu spáchal sebevraždu." opakoval Kevin. "A vůbec, každý na to přece může mít svůj názor."

Hlas cvrčků a žab vládl všem nočním zvukům. Všichni znovu ztichli a přemýšleli o Kevinově komentáři. "No, já si myslím, že je to blbost," řekla konečně Gayle Yarboroughová. "Myslím si, že ten zbabělec spáchal sebevraždu. Je mi jen strašně líto Arlene a těch dvou kluků."

"Já s tebou souhlasím," přidala se Claire Youngová.

Nastalo další nepříjemné ticho, až je Steve přerušil otázkou: "Co vy dva?" Podíval se přes stůl na Angelu a Davida.

"Co říkáte Bartletu? Líbí se vám tady?"

David a Angela se na sebe podívali. David promluvil první. "Mně se tady moc líbí," řekl. "Mám rád to město, a protože patřím k OPV, nemusím se starat o politiku ve zdravotnictví. Mám ohromnou klientelu,

73

možná až příliš velkou. Taky mám víc onkologických pacientů, než jsem čekal a než bych chtěl."

"Co to je 'onkologický' pacient?" zeptala se Nancy Yansenová.

Kevin se na ni podíval s podivem. "Pacient s nádorem," řekl opovržlivě.

"Propána, Nancy, vždyť to znáš!"

"Promiň," odpověděla Nancy stejným tónem.

"Kolik máš onkologických pacientů?" zeptal se Steve.

David zavřel oči a chvíli přemýšlel. "Počkej," řekl. "John Tarlow má leukémii. Ted' zrovna je v nemocnici. Mary Ann Schillerová má karcinom ovária. Jonathan Eakins karcinom prostaty. O Donaldu Andersonovi se myslelo, že má karcinom pankreatu, ale je to jen benigní adenom."

"To jméno znám," řekl Trent. "Měl operaci podle Whippleho."

"Děkujeme, žeš nám to řekl," ušklíbala se Gayle.

"To jsou jen čtyři," řekl Steve.

"Jejich víc," pokračoval David. "Ještě Sandra Hascherová s melanomem a Marjorie Kleberová s karcinomem mammy."

"Dojímá mě, jak si je všechny pamatuješ," řekla Claire Youngová.

"To není tak těžké," odpověděl David. "Pamatuju si je, protože jsem se s nimi spřátelil. Vidám je pravidelně, protože mají spoustu zdravotních obtíží, což mě nepřekvapuje, když uvážím, co už mají za sebou."

"No, a v čem je ten problém?" zeptala se Claire.

"Problém je v tom, že teď, když je dobře znám a převzal jsem za jejich zdravotní stav odpovědnost, mám strach, že umřou a já se budu cítit odpovědný za jejich smrt."

"Je mi jasné, co má na mysli," řekl Steve. "Já nechápu, jak někdo může dělat onkologii. Rozhodl jsem se pro gynekologii a porodnictví, protože je to v podstatě hezký obor."

"Oftalmologie idem," řekl Kevin.

"Já s vámi nesouhlasím," řekla Angela. "Já chápu, proč jde někdo dělat onkologii. Má pocit zadostiučnění, protože pacienti s potenciálně maligním onemocněním mají velké potřeby. U spousty jiných oborů nikdy pořádně nevíš, jestli jsi pacientovi pomoh nebo ne. U onkologie je to jasné."

"Marjorii Kleberovou znám poměrně dobře," řekla Gayle. "Učila našeho prostředního syna, Chandlera. Je to bezvadná ženská. Má takový ten tvořivý přístup k dětem, takže je baví učit se pravopis, když jim ho vysvětluje pomocí malých letadýlek, kterými jezdí po tabuli."

"Vždycky ji rád vidím, když přijde," připustil David.

"A co tvoje práce?" zeptala se Nancy Angely.

"Nemůžu si stěžovat," řekla Angela. "Doktor Wadley, přednosta oddělení, mi opravdu dovede poradit. A vybavení je senzační. Máme spoustu práce, ale ne tolik, aby se to nedalo stihnout. Měsíčně děláme pět set až tisíc biopsií, což je dost. Dělá se tu zajímavá patologie, protože Bartletská nemocnice je nemocnice třetího typu. Máme dokonce i virologickou laboratoř, což jsem nečekala. Takže je to velmi široké spektrum práce."

"Už jsi měl nějaký konflikt s Charlesem Kelileym?" zeptal se Kevin Davida.

74

"Ne, vůbec ne," divil se David. "Vycházíme dobře. Vlastně zrovna tenhle týden jsem se sešel s ním a s ředitelem OPV v Burlingtonu, který se zabývá otázkami kvality práce. Oba si pochvalovali odpovědi pacientů na dotaznících, které zjišťují spokojenost se zdravotnickou péčí."

"Ha, ha!" ušklíbl se Kevin. "Řízení kvality, to je něco! Počkej, až dostaneš jejich posudek o využívání pomocných a laboratorních vyšetření včetně konzilií. Obvykle jim to trvá dva až tři měsíce. Pak mi povíš, co si myslíš o Charlesovi Kelileym."

"To mě nezajímá," řekl David. "Snažím se pracovat podle svého nejlepšího svědomí a schopností. Nenaletím jim na bonusový program, pokud se týká omezování hospitalizace, a rozhodně se nesnažím získat báječný výlet na Bahamy."

"Já bych ho bral," řekl Kevin. "Já si myslím, že je to dobrý program."

Proč by si doktor neměl dvakrát rozmyslet, než pošle někoho k hospitalizaci? Tady se pacienti řídí tím, co jim

doporučíš. A doma je jim líp než v nemocnici. Jestli se nemocnice rozhodne poslat mě a Nancy na Bahamy, nebudu si stěžovat."

"Jenže mezi očním a internou je rozdíl," řekl David.

"Nechte už té medicíny," řekla Gayle. "Zrovna jsem si říkala, že jsme s sebou měli vzít nějaký film, třeba "Mrazení". "Do takovéhle společnosti by se to hodilo."

"Oživilo by to diskusi," přitakala jí Nancy Yansenová. "A taky by to víc stimulovalo, než tyhle bláboly o medicíně."

"Na to, abych přemýšlela, jestli mám nechat manžela, aby měl pletky s mou přítelkyní a udělal jí dítě, nepotřebuju film," řekla Claire. "To vůbec ne. Tečka."

"Ale jdi ty," smál se Steve a narovnal se. "Já bych proti tomu nic neměl, zvlášť kdyby šlo o Gayle." Natáhl se a obejmul Gayle, která seděla vedle něj. Zachichtala se a dělala, jako že se mu choulí do náručí.

Trent nalil Stevovi na hlavu zbytek piva a Steve se ho pokoušel chytat jazykem.

"To by musela být zoufalá situace," řekla Nancy. "Kromě toho může vždycky sáhnout po vibrátoru."

Pár minut se všichni kromě Davida a Angely mohli potřhat smíchy. Pak následovalo pár dalších dvojsmyslných vtipů a sexuálních narážek. David a Angela se jen usmívali a přikyvovali, ale nezúčastnili se.

"Počkejte, vážení," řekla Nancy Yansenová uprostřed smíchu po jednom zvlášť oplzlém doktorském vtipu. Snažila se uklidnit. "Myslím, že bychom měli dát děti spát a jít si zaplavat bez. Co vy na to?"

"Já jsem pro," řekl Trent a ťukl si se Stevem lahve piva.

David a Angela se na sebe podívali. Nevěděli, jestli ten návrh je myšlený vážně, nebo je to jen další vtip. Všichni ostatní vstali a volali na děti, které byly ještě pořád na molu a chytaly ve tmě ryby.

Později, když si Angela v pokoji u umyvadla myla obličej, postěžovala si Davidovi, že má pocit, jako by se všichni přítomní najednou vrátili do

75

puberty. Když to říkala, bylo slyšet, jak ostatní dospělí se na molu smějí, křičí a vrhají se do vody.

"Jsou to takové studentské způsoby," souhlasil David. "Ale nevidím na tom nic špatného. Nemusíš je hned odsuzovat."

"Já si tím nejsem tak jistá," řekla Angela. "Co mě trápí, je pocit, že jsme se octli v nějakém Updikově románu o předměstí. Ze všech těch narážek na sex a teď z toho exhibování jsem trochu nesvá. Třeba je to projev nudy. Třeba není Bartlet takový ráj, jak jsme si představovali."

"Prosím tě," řekl David udiveně. "Jsi příliš kritická a konzervativní. Já si myslím, že je to jen rozjařený mladický přístup k životu. Možná, že ti opoždění jsme my."

Angela se otočila od umyvadla, aby se na Davida podívala. Měla překvapený výraz, jako by se dívala na cizího člověka. "Jdi si klidně ven nahý a přidej se k těm jejich radovánkám, když po tom tak toužíš," řekla.

"Nenech se zdržovat!"

"Prosím tě, nevyjžděj takhle na mě," bránil se David. "Netoužím se toho zúčastnit. Ale ani to nevidím tak černě, jak to vidíš ty. Asi jsou to u tebe zbytky katolických předsudků."

"Nenechám se provokovat," řekla Angela a otočila se zase k umyvadlu.

"A především odmítám se dát zatáhnout do další nesmyslné diskuse o náboženství."

"V pořádku," souhlasil David mile.

Později, když byli v posteli a zhasli světlo, slyšeli z venku už jen žáby a hmyz. Bylo takové ticho, že slyšeli, jak voda šplouchá, když naráží na břeh.

"Myslíš, že jsou ještě venku?" zeptala se Angela.

"Nemám ponětí," řekl David. "A je mi to jedno."

"Cos říkal Kevinovu názoru na Portlandovu smrt?" zeptala se.

"Nevím, co si o tom myslet," odpověděl David. "Abych řekl pravdu, Kevin je mi záhadou. Je to divný pavouk. V životě jsem nepoznal nikoho, kdo by dělal tak dlouho problémy z rozbitého nosu při přátelském basketu."

"Mně ty jeho řeči připadaly přinejmenším znepokojující," řekla Angela.

"Při pouhém pomýšlení na vraždu v Bartletu mi běhá mráz po zádech.

Začínám mít nepříjemný pocit, že se stane něco hrozného, možná proto, že jsme tak šťastní."

"To je ta hysterická stránka tvé osobnosti," řekl David napůl žertem.

"Vždycky ve všem hledáš drama. A proto jsi taky pesimistická. Já si myslím, že jsme šťastní, protože jsme se správně rozhodli."

"Kéž bys měl pravdu," vzdychla Angela a přitulila se k Davidovi.

76

Pondělí

6. září

Traynor sjel ze silnice a jeho Mercedes se houpal přes hrbolaté pole k řadě aut zaparkovaných u železného zábradlí. Prostory za plotem se v létě obvykle využívaly na různé trhy, ale dneska tam Traynor a jeho žena Jacqueline šli na osmý výroční piknik, pořádaný Všeobecnou nemocnicí v Bartletu u příležitosti Dne práce. Slavnost začala v devět hodin dopoledne, kdy byly odstartovány dětské závody.

"Takhle kazit svátek!" rozčiloval se Traynor. "Tyhle pikniky nesnáším!"

"Houby!" odsekla Jacqueline. "Mě neoblaťneš." Byla to malá žena, trochu obtloustlá a nadměru konzervativně oblečená. Měla bílý klobouk, bílé rukavice a střevíce s podpatky, přestože se jednalo o událost pod širým nebem s občerstvením v podobě kukuřice, ústřic, škeblí a humrů.

"O čem to mluvíš?" zeptal se jí Traynor.

"Já přece vím, jak tyhle nemocniční slávy miluješ, tak si aspoň přede mnou nehraj na trpitele. Strašně rád se vyhříváš na slunci. Hraješ dokonale svou roli pana předsedy rady."

Traynor se podíval úkosem na svou ženu. Jejich manželství bylo plné rozporů a on obvykle na její připomínky odsekal, ale tentokrát mlčel.

Jacqueline měla pravdu a štválo ho, že ho po jednadvacetiletém manželství tak dobře zná.

"Tak řekni něco," nutila ho Jacqueline. "Půjdem na tu slávu nebo ne?"

Traynor něco zabručel a vystoupil z auta.

Když klopytali podél zaparkovaných aut, zahlédl Traynor Beatonovou, která mávala a šla jim naproti. Byl s ní Wayne Robertson, šéf policie, a Traynor okamžitě usoudil, že se něco stalo.

"Jak pohodlné," řekla Jacqueline, když uviděla Beatonovou. "Tady už přichází jeden z tvých největších patolízalů."

"Zavři hubu, Jacqueline!" zavrčel Traynor polohlasně.

"Mám špatné zprávy," ohlašovala Beatonová bez úvodu.

"Neměla bys jít támhle ke stanu a dát si nějaké občerstvení?" řekl Traynor Jacqueline a postrčil ji loktem. Jacqueline vrhla na Beatonovou pohrdavý pohled a odešla.

"Nevypadá moc nadšeně," poznamenala Beatonová.

Traynor se krátce zasmál. "Co ta špatná zpráva?"

"Další přepadení jedné sestry dnes v noci, či spíš ráno," řekla Beatonová. "Byla znásilněna."

"Hergot!" rozčilil se Traynor. "Byl to zase tentýž chlap?"

"Jsme přesvědčeni, že ano," potvrdil Robertson. "Popis souhlasí. I ta lyžařská maska. Tentokrát měl pistoli a ne nůž, ale měl zase v ruce pouta."

A donutil ji jít až k těm stromům, což taky vždycky dělal."

"Doufal jsem, že to tím osvětlením přestane," řekl Traynor.

"To se vlastně povedlo," řekla Beatonová váhavě.

"Jak to myslíte?" nechápal Traynor.

77

"Přepadl ji na horním parkovišti a tam světla nejsou. Jak víte, osvětlili jsme jen dolní parkoviště, abychom ušetřili."

"Kdo všechno o tom znásilnění ví?" vyptával se Traynor.

"Moc lidí ne," odpověděla Beatonová. "Hned jsem kontaktovala George O'Donalda z "Bartlet Sun" a ten slíbil, že to do novin nedá. Tak snad se to podaří. Jsem si jista, že ta ženská to mnoha lidem neřekne."

"Rád bych, aby se to nedozvěděli lidé z OPV," řekl Traynor.

"Myslím, že je opravdu nutné udělat to nové kryté parkoviště," poznamenala Beatonová.

"Nutné je, ale asi ho mít nebudeme," odpověděl Traynor. "To jsou zase moje špatné zprávy na dnešní schůzi výboru."

Můj dávný bůh pomsty Jeb Wiggins změnil názor. A co je horší, přesvědčil městskou radu, že ta garáž je nesmysl.

Myslí si, že by působila jako pěst na oko."

"A tím ten projekt končí?" zeptala se Beatonová.

"Nekončí, ale je to rána," připustil Traynor.

"Zařídím, aby se o tom znovu jednalo, ale jakmile to už jednou zamítl, bude to složité. Možná, že tohle znásilnění, ač je to smutná věc, by mohlo být katalyzátorem, který potřebujeme."

Traynor se obrátil na Robertsona. V jeho zrcadlových brýlích se odrazil v podobě dvou odulých postaviček. "Nemůže něco dělat policie?" zeptal se.

"Nemám lidi na to, abych tam někoho poslal na celou noc," řekl Robertson. "Nemůžu toho moc dělat. Už jsem svým chlapcům nařídil, aby to tam pořádně prohledali, kdykoli jdou kolem."

"A kde je nemocniční stráž, Patrick Swegler?" zeptal se Traynor.

"Seženu ho," řekl Robertson a pustil se směrem k jezírku.

"Jsi připravená na večer?" zeptal se Traynor, jakmile byl Robertson z doslechu.

"Myslíš na schůzi?" zeptala se Beatonová.

"Na schůzi i po schůzi," řekl Traynor s chlipným úsměvem.

"Nejsem si jistá s tím po schůzi," řekla Beatonová. "Musíme si pohovořit."

"Pohovořit o čem?" zeptal se Traynor.

"Teď není vhodná doba," řekla. Viděla, jak se k nim blíží Patrick Swegler a Wayne Robertson.

Traynor se opřel o plot. Bylo mu mdlo. Jediné, na co byl ochoten vsadit, byla láska Beatonové. Byl by rád věděl, jestli ho podvádí a schází se s někým, jako je ten odporný Charles Kelley. Traynor si vzdychl. Pořád musí být nějaké problémy.

Patrick Swegler došel k Traynorovi a podíval se mu přímo do očí. Byl to ostrý hoch. Hrával fotbal za bartletskou střední školu v době, kdy Bartlet vedl ve školní lize.

"Nemohli jsme nic moc dělat," řekl Swegler, který se odmítal kvůli té nehodě dát zastrašit. "Ta sestra sloužila šestnáctku a když odcházela, nezavolala nemocniční stráž, přestože jsme sestry instruovali, aby to udělaly vždycky,

když odcházejí pozdě. A kromě toho zaparkovala na horním

78

parkovišti, když přijela ráno na denní. Jak víte, horní parkoviště není osvětlené."

"Ježíši Kriste!" bručel Traynor. "Já mám na starosti běh multimilionového provozu a ještě abych se zabýval nejtriviálnějšími detaily. Proč nezavolala bezpečnost?"

Neřekli mi, pane," odpověděl Swegler.

"Jestliže budeme mít to nové parkoviště, bude po problému," řekla Beatonová.

"Kde je Werner Van Slyke z technického?" zeptal se Traynor. "Pošlete mi ho sem."

"Přece víte dobře, že pan Van Slyke nechodí na společenské podniky nemocnice," upozornila Beatonová.

"Ksakru, máte pravdu," řekl Traynor. "Ale vyřídte mu za mne, že chci mít horní parkoviště osvětlené stejně jako to dolní. A řekněte mu, aby tam udělal osvětlení jako v tanečním sále."

Traynor se obrátil na Robertsona. "A jakto, že jste ještě nebyli schopni zjistit, kdo je ten gauner, co? Když vezmu v úvahu velikost města a počet znásilnění, o nichž se dá očekávat, že je páchá tatáž osoba, předpokládal bych, že máte aspoň jednoho podezřelého."

"Pracujeme na tom," řekl Robertson.

"Nechtěl byste si dát ve stanu něco k jídlu?" zeptala se ho Beatonová.

"Proč ne?" soptil Traynor. "Zasloužím si aspoň pár ústřic." Vzal Beatonovou pod paží a zamířil k občerstvení.

Traynor se chtěl vrátit k nakousnuté otázce jejich večerní schůzky, ale objevili je Caldwell a Cantor a přidali se k nim. Caldwell byl ve zvlášť dobré náladě.

"Asi jste už slyšel, jak báječně funguje bonusový program," řekl Traynorovi. "Srpnová čísla jsou slibná."

"Ne, nic jsem neslyšel," řekl Traynor a obrátil se k Beatonové.

"To je pravda," řekla Beatonová. "Přednesu statistické údaje dnes večer. Bilanční arch je v pořádku. Srpnový příjem pacientů OPVKlesl o čtyři procenta oproti minulému srpnu. To není moc, ale je to na dobré cestě."

"Aspoň nějaké dobré zprávy čas od času," řekl Traynor. "Ale nemůžeme ještě jásat. Mluvil jsem s Arnsworthem v pátek a on mě varoval, že můžeme být ještě překvapeni negativní bilancí, jakmile zmizí turisté."

V červenci a v srpnu tvoří velkou část nemocničního výdělku platící pacienti, nikoli pojištěnci OPV. Teď po Dni práce turisté odjedou. A my si nemůžeme dovolit spadnout."

"Myslím, že bychom měli opět zdůraznit sledování využití vyšetřovacích a léčebných možností," řekla Beatonová. "Je to naše jediná naděje, dokud nevyprší dosavadní smlouva na paušál."

"Samozřejmě, to musíme," řekl Traynor. "Nemáme na vybranou. Mimochodem, pro vaši informaci, změnili jsme oficiálně název z BLP na BLO. Teď to znamená "bazální léčebná opatření."

Všichni se uchichtávali.

79

"Musím přiznat, že jste mě zklamali," řekl Cantor a pořád se usmíval.

"Jakožto původce plánu jsem byl pro BLP." Přestože bylo dlouhé slunné léto, byl jen o trochu méně bledý než na jeho začátku. A kůže jeho překvapivě štíhlých nohou byla ještě bledší. Měl na sobě bermudy a černé ponožky.

"Mám odbornou otázku," řekl Caldwell. "Podle BLO, jaký je stav chronické nemoci, jako je cystická fibróza?"

"Mne se neptejte," řekl Traynor. "Já nejsem lékař. Kruci, co je cystická fibróza? Myslím, že jsem to už slyšel, ale to je všechno, co vím."

"Je to dědičné chronické onemocnění," vysvětloval Cantor. "Způsobuje řadu dýchacích a GI problémů."

"GI znamená gastrointestinální," vysvětloval Caldwell. "Trávicí systém."

"Díky," řekl Traynor uštěpačně. "Vím, co znamená GI. Ale co ta choroba? Umírá se na ni?"

"Obvykle ano," odpověděl Cantor. "Ale při intenzivní respirační péči se mohou někteří pacienti dožít i víc než padesáti let."

"Jaké jsou roční náklady na léčbu?" zeptal se Traynor.

"V případě respiračních obtíží to může být něco přes dvacet tisíc," řekl Cantor.

"Pane Bože!" podivil se Traynor. "S takovou cenou se to musí zařadit do sledovaného programu. Je to hodně časté onemocnění?"

"Jedno ze dvou tisíc narozených dětí," řekl Cantor.

"Tak to je natolik vzácné, že se tím nemusíme vzrušovat," odbyl celou věc Traynor.

Caldwell a Cantor slíbili, že přijdou včas na večerní schůzi výkonného výboru a odešli každý svou cestou. Caldwell zamířil k malé pláži u jezírka, kde se chystalo volejbalové utkání. Cantor se vydal k chladicímu se pivu.

"Pojďme se najíst," navrhl Traynor.

Vyšli směrem ke stanu s řadou grilů na dřevěném uhlí. Každý, koho Traynor mýjel, kývl nebo zavolal na pozdrav.

Traynorova žena měla pravdu: měl rád takovou příležitost. Cítil se jako král. Oblékl se sportovně, ale konvenčně: kalhoty na míru, mokasíny na vysoké podrážce bez ponožek a rozhalenku s krátkým rukávem. Nikdy nenosil při takovýchto příležitostech šortky a fascinovalo ho, jak Cantor málo dbá o svůj vzhled.

Pocit štěstí mu zkazila manželka, která se k nim blížila. "Baviš se dobře, miláčku?" zeptala se ironicky. "Zdá se, že ano."

"A co bych měl dělat?" položil řečnickou otázku. "Mám tu chodit a mračit se?"

"Proč ne?" řekla Jacqueline. "Doma se tak tváříš pořád."

"Asi bych měla odejít," řekla Beatonová a chtěla se vzdálit.
Traynor ji chytil za ruku a zadržel ji. "Ne, chci slyšet před večerní schůzí ještě něco ze statistiky za srpen."
"V tom případě půjdu já," řekla Jacqueline. "Vlastně už jsem si dala něco k jídlu, pohovořila s pár lidmi, které mám ráda, a tak můžu jet.
Kdekdo z tvých kolegů bude nadšený, když tě bude moct svézt."
80

Traynor a Beatonová sledovali Jacqueline, jak v lodičkách klopýtá vysokou trávou.
"Nějak mě přešel hlad," řekl Traynor, když Jacqueline zmizela z dohledu. "Pojďme se ještě projít."
Šli pomalu dolů k jezírku a chvíli se dívali na volejbal. Potom se loudali k místu, kde se hrál softball.
"O čem jsi se mnou chtěla mluvit?" zeptal se Traynor odvázně.
"O nás, o našem vztahu, o sobě," odpověděla Beatonová. "Práce se mi tu líbí, dělám ji ráda. Je podnětná. Ale když jsi mi ji nabízel, naznačoval jsi, že se náš vztah bude vyvíjet. Říkal jsi, že se chceš rozvést. A nic pro to neděláš. Nechci strávit zbytek života tajnými schůzkami. To mi nestačí.
Potřebuju víc."
Traynor cítil, jak mu na čele vyvstává studený pot. Všechny ty problémy v nemocnici a teď ještě tohle! Nechtěl skončit pletky s Helen, ale absolutně nevěděl, co s Jacqueline.
"Přemýšlej o tom," řekla Beatonová. "Ale dokud se něco nezmění, naše schůzky v mé pracovně skončí."
Traynor přikývl. Prozatím to bylo to nejlepší, v co mohl doufat. Došli k softballovému hřišti a bezmyšlenkovitě se dívali. Ještě se nezačalo hrát.
"Tamhle je doktor Wadley," řekla Beatonová. Zamávala a Wadley také. Vedle něho byla mladá atraktivní tmavovláška v šortkách. Měla baseballovou čepici nasazenou nenuceně na stranu.
"Co je to s ním za ženskou?" zeptal se Traynor, aby změnil téma hovoru.
"To je naše nová patoložka," odpověděla Beatonová. "Angela Wilsonová. Chceš se s ní seznámit?"
"Asi by to bylo vhodné," řekl Traynor.
Šli k nim a Wadley je představil. Během dalších průvodních výkladů nezapomněl vychválit Traynora jako nejlepšího předsedu nemocniční rady a Angelu jako nejschopnější patoložku.
"Jsem ráda, že vás poznávám," řekla Angela.
Pokřik ostatních hráčů připomněl Wadleymu a Angele, že se začíná hrát.
Beatonová sledovala, jak Wadley odvádí Angelu na druhou metu. On chytil.
"Starý Wadley září," komentovala Beatonová. "Angela Wilsonová v něm probudila pedagogické schopnosti. Dala mu nový smysl života.
"Od té doby co přišla, je v sedmém nebi."
Traynor pozoroval, jak Angela šikovně zachází s míčkem. Dobře chápal Wadleyho zájem, ale na rozdíl od Beatonové to nepřisuzoval jen ryze pedagogickému nadšení. Angela Wilsonová nevypadala jako lékařka. Aspoň Traynor takovou nikdy nepotkal.

81

Podzim ve Vermontu

Přestože David i Angela strávili v Bostonu čtyři roky sekundářské praxe, nikdy doopravdy nezažili nádhru novoanglického podzimu. Barva padajícího listí byla každým dnem intenzivnější, jako by chtěla předhlonit triumf předchozího dne.
Kromě pastvy pro oči přinášel podzim i jiné drobné radosti. Vzduch byl svěží, křišťálově čistý a krásně se dýchal. Byl v něm jakýsi pocit vracejícího se mládí, s nímž se ráno člověk rád probouzel. Každý den měl v sobě vzrušující očekávání, každý večer přinášel pohodu se zvukem praskajícího ohně, který zaháněl noční chlad.
Nikki milovala školu. Učila ji Marjorie Kleberová a ta, jak David předpokládal, byla báječná. I když se Nikki vždycky dobře učila, teď z ní byla vynikající žákyně. Těšila se na pondělky, na každý další týden ve škole.
Večer vyprávěla plno zážitků ze školy a co se ten den všechno naučila.
Její přátelství s Caroline Helmsfordovou vzkvétalo a po vyučování byly nerozlučné. Po dlouhém zvažování pro a proti dostala Nikki svolení jezdit do školy na kole - za předpokladu, že se bude držet v postranních ulicích.
To byl pro ni dosud neznámý druh svobody, který milovala. Cestou míjela dům Yansenových a Arni na ni každé ráno čekal. Poslední kilometr jezdili spolu.
Nikkino zdraví bylo nadále dobré. Chladný, suchý a čistý vzduch působil příznivě na její dýchací cesty. Až na každodenní ranní respirační terapii na vycpané sedačce jako by vůbec nebyla postižená chronickou plicní chorobou.
Angela i David byli šťastni, že se jí tak dobře daří.
Velkou událostí podzimu byl příjezd Angeliných rodičů ve druhé polovině září. Angela si nebyla jistá, jestli je má pozvat, ale David to považoval za správné a to rozhodlo.
Dr Wanen Christopher, Angelin otec, pochválil odměřeně dům i město, ale povýšeně mluvil o "venkovské medicíně". Tvrdohlavě odmítal se jít s Angelou podívat na její laboratoř a vymlouval se, že už v životě strávil v nemocnicích dost času.
Angelina matka Bernice nenašla nic, co by bylo hodno její chvály. Dům jí připadal příliš velký a plný průvanu, nevhodný pro Nikki. A podle jejího názoru byla barva listí v Central Parku stejně hezká jako v Bartletu.

V sobotu při večeři došlo k velmi nepříjemnému výstupu. Bernice vypila víc než obvykle a obvinila Davida, že on a jeho rodina má vinu na Nikkině nemoci.

"Na naší straně nikdy cystická fibróza nebyla," prohlásila.

"Bernice!" okřikl ji ostře Dr Christopher. "Nemluv tak, když o tom nic nevíš!"

Nastalo napjaté ticho, dokud Angela nepotlačila vztek. Pak změnila téma hovoru a rozpovídala se o tom, jak s Davidem shánějí nábytek v bazarech a starožitnictvích.

Všichni si oddychli, když se v neděli v poledne chystali Christopherovi k odjezdu. David, Angela i Nikki stáli povinně u domu a mávali,

82

dokud auto nezmizelo na silnici. "Až budu příště říkat, že by měli přijet, kopni mě," řekla Angela. David se smál a ujišťoval ji, že se to dalo vydržet.

Nádherné podzimní počasí vydrželo až do října. I když koncem srpna bylo několik chladných dnů, přišlo babí léto a přineslo dny skoro tak teplé jako na vrcholu léta. Šťastná kombinace teploty a vlhka udržovala listí na stromech ještě déle, než bylo obvyklé.

V sobotu uprostřed října, v pauze při odpoledním basketbalu, obklopili Steve, Kevin a Trent Davida.

"Co kdybyste se celá rodina přidali tenhle víkend k nám?" řekl Trent.

"Jedeme všichni do Waterville Valley v New Hampshire. Bylo by fajn, kdybyste jeli s námi."

"Řekni jim ten pravý důvod, proč chceme, aby jeli," řekl Kevin.

"Drž zobák!" řekl Trent a poklepal Kevinovi na hlavu.

"Skutečný důvod je, že jsme si pronajali chatu se čtyřmi ložnicemi," trval na svém Kevin a uhýbal před Trentem. "A tihle skrblici udělají cokoli, aby neplatili tolik."

"Houby," řekl Steve. "Čím víc tam bude lidí, tím bude větší psina."

"A proč do New Hampshire?" ptal se David.

"Určitě to bude poslední víkend, co listí ještě vydrží na stromech," řekl Trent. "A v New Hampshire je to jiné. Divočejší krajina. A říká se, že tam jsou barvy ještě hezčí."

"Neumím si představit, že by to někde mohlo být hezčí než tady v Bartletu," řekl David.

"Waterville je prima," řekl Kevin. "Většinou tam lidi jezdí jen v zimě lyžovat. Ale můžeš tam hrát i tenis, golf, chodit na výlety, je tam i basketbalové hřiště. Děti to tam milují."

"Pojďte s námi, Davide," řekl Steve. "Za chvíli bude zima. Měli byste být venku, dokud je hezky. Věř nám."

"Já jsem pro," řekl David. "Ale musím to večer projednat s Angelou a někomu z vás zavolám."

Pak se vrátili k ostatním, aby dohráli hru.

Angela nebyla moc nadšená, když jí David přednesl to pozvání. Po zkušenostech s víkendem u jezera a taky proto, že bylo pořád co dělat doma, David s Angelou nikam nechodili. Angela odmítala další víkend sprostých vtipů a sexuálních narážek. David byl jiného názoru, ale Angela měla pocit, že chování jejich přátel, především žen, vyplývá z nudy, a představa, že by s nimi měla být pohromadě v malé chatě, v ní vyvolávala klaustrofobii.

"Já bych jel," řekl David. "Bude tam psina. Měli bychom poznat další kus New Englandu. Steve má pravdu, když říká, že bude brzy zima a pak už budeme většinou zavření doma."

"Bude to stát spoustu peněz," vymýšlela Angela důvody proti.

"Mami," prosila Nikki. "Arni povídal, že Waterville je bezva."

82

"Proč by to mělo být drahé?" ptal se David. "Přece budem platit jen za čtvrtinu chaty. A máme teď vyšší plat."

"A máme pořád dluhy," oponovala Angela. "Máme dvě hypotéky na dům, jedna z nich je obrovská. A začali jsme teprve splácet dluhy z dob studií. A kdoví, jestli naše auto vydrží vermontskou zimu."

"Neblázni," řekl David. "Sleduju naše finance pečlivě. Jsme na tom dobře. A tohle není tak extravagantní záležitost."

Čtyři rodiny v jedné chatě, to nebude dražší než táboření."

"Mami, já chci jet!" volala Nikki.

"Tak dobře," nechala se konečně přesvědčit Angela. "Přehlasovali jste mě."

S postupem týdne rostlo vzrušení kolem výletu. David sehnal jednoho lékaře OPV, Dudleyho Markhama, na zástup. Ve čtvrtek večer si všichni připravili, aby v pátek odpoledne mohli odjet.

Původně plánovali, že vyrazí ve tři odpoledne, ale bylo zcela nemožné, aby se pět lékařů dostalo z nemocnice uprostřed odpoledne. Vyjeli teprve po šesté.

Jeli třemi vozy. Yarboroughovi s dětmi jeli vlastním vozem, Yansenovi a Youngovi jeli společně. David, Angela a Nikki si vzali svoje auto. Byli by se vešli do vozu Yarboroughových, ale Angela nechtěla být na nikom závislá.

Chata byla ohromná. Kromě čtyř ložnic tam byla půda, na které mohly spát děti. Po cestě byli všichni unavení a šli si hned lehnout.

Gayle Yarboroughová slíbila, že brzy ráno všechny vzbudí. Pochodovala domem, bubnovala vařečkou na dno hrnce a volala, že se za půl hodiny odjíždí na snídani.

To byl příliš optimistický odhad. V domě byly sice čtyři ložnice, ale jen tři a půl koupelny. Sprchování, sušení vlasů a holení připomínalo řízení rušné dopravy. Navíc Nikki musela absolvovat polohovou drenáž. Trvalo skoro hodinu a půl, než byli všichni připraveni k odjezdu.

Nastoupili do aut ve stejném uspořádání jako večer předtím, vyjeli z údolí po silnici, která objížděla hory, a najeli na státní 93. Když projížděli soutěskou Franconia, byli David i Angela uneseni divokou krásou podzimního listí, které se odráželo od drsných holých stěn šedivé žuly.

"Já mám hlad," oznámila Nikki. "Kam jedeme?"

"Někam, kde se to jmenuje 'Palačinky paní Polly'," řekl David. "Trent říkal, že to je podnik nahoře v severním New Hampshiru."

Když dorazili do restaurace, oznámili jim, že budou čtyřicet minut čekat na stůl. Ale když se konečně dočkali a začali jíst, uznali, že to stálo za to.

Palačinky s pravým novohampshirským javorovým sirupem byly báječné, stejně jako slanina a párky.

Po snídani projížděli po New Hampshiru a obdivovali listí a horské výhledy. Dohadovali se, jestli jsou podzimní barvy lepší ve Vermontu nebo v New Hampshiru. Nedohodli se. Jak Angela podotkla, bylo to jako srovnávání dvou superlativů.

Když se vraceli směrem k Waterville Valley po zvlášť nádherné dálnici,

84

kteřá se jmenovala Kancamagus, všiml si David cárovitých mraků, které potahovaly rozlehlou klenbu oblohy. Po návratu do Waterville už byla mračna hustší, slunce se za nimi schovalo a teplota klesla až pod dvacítku.

Jakmile byli zpátky v chatě, Kevin chtěl, aby šel někdo hrát tenis. Nikdo neměl zájem, ale pak se mu podařilo přemluvit Davida. David si myslel, že po celodenním sezení za volantem mu trochu pohybu udělá dobře.

Kevin byl vynikající tenista a obvykle nad Davidem vyhrával. Ale tentokrát mu to nešlo a David vedl.

Se ctižádostivostí sobě vlastní Kevin přidal, ale jeho nasazení mu vyneslo jen další neúspěchy. Nejdřív měl zlost na sebe, pak na Davida. Když David ohlásil aut, Kevin odhodil raketu a dělal, že nevěří.

"To nebyl aut!" křičel.

"Byl," odpověděl David a vyznačil místo raketou. Kevin obešel síť, aby se podíval.

"To není to místo," řekl našťavaně.

David se podíval na svého kolegu. Viděl, že má vztek. "Dobrá," řekl a chtěl uvolnit napětí. "Zahrajem to znovu, jo?"

Přesto skóroval zase David a aby pozvedl trochu náladu, volal: "Švindlovat se nevyplácí!"

"Jdi do prdele!" křičel Kevin. "Máš podání!"

Kevin svým trapným chováním zkazil Davidovi veškerou radost ze hry.

Byl pořád vzteklejší, hádal se při každé Davidově výhře. David navrhl, že raději skončí. Kevin ale trval na tom, aby hru dohráli. David vyhrál.

Cestou k chatě odmítal Kevin mluvit a David se přestal pokoušet o konverzaci. Pár kapek deště je popohnalo. Když přišli dovnitř, Kevin šel rovnou do koupelny a tiskl dveře. Všichni se podívali tázavě na Davida.

David pokrčil rameny. "Vyhrál jsem," vysvětlil, a bylo zvláštní, že se cítil provinile.

Navzdory vesele praskajícímu ohni, hojnosti jídla a pití visela ve vzduchu Kevinova špatná nálada. I jeho žena Nancy mu řekla, že se chová dětinsky. Vyvolala tím jen manželskou hádku, po níž se všichni cítili nesví.

Kevinova špatná nálada se přenesla na ostatní. Trent a Steve si začali stěžovat, že jejich lékařská praxe klesla natolik, že vážně uvažují o odchodu z Bartletu. V jejich oborech již pracovali jiní lékaři na smlouvu s OPV.

"Řada mých bývalých pacientů mi řekla, že by se ke mně rádi vrátili," řekl Steve, "ale nejde to. Jejich zaměstnavatelé podepsali smlouwu s OPV."

Pokud by přišli ke mně, museli by si to platit. Je to hrozný systém."

"Možná, že by bylo lepší vypadnout, dokud je čas," řekl Kevin. Ozval se poprvé za celý večer, aniž byl osloven.

"No, to je dost závažná poznámka. To bys měl vysvětlit," řekl Trent.

"Má snad pan doktor všech Chmur a Běd nějaké tajné informace, které jsou nám, obyčejným smrtelníkům, nedostupné?"

"Stejně byste mi nevěřili, kdybych vám to řekl," prohlásil Kevin a zíral do ohně. Odraz plamenů žhnul v jeho silných brýlích a dodával mu strašidelného výrazu slepce.

85

"Zkus to," nabádal ho Steve.

David mrkl na Angelu a snažil se poznat, jak se cítí v té depresivní atmosféře. Co se Davida týkalo, působilo to na něj daleko hůř než ten srpnový víkend u jezera. S dvojsmyslnými vtipy a sexuálně laděnými poznámkami si dovedl poradit, ale depresivní nálada a zmínka o násilí mu nedělaly dobře.

"Zjistil jsem toho trochu víc o Randy Portlandovi," řekl Kevin a stále se díval do ohně. "Ale vy byste ničemu z toho nevěřili. Soudím podle toho, jak jste reagovali na moji poznámku, že jeho smrt nemusela být sebevražda."

"No tak, Kevine," řekl Trent. "Nedělej s tím takový drahoty. Řekni nám, co víš."

"Byl jsem na obědě s Michaellem Caldwellem," pokračoval Kevin.

"Chce mě získat do jednoho ze svých výborů. Řekl mi, že předseda nemocniční rady, Harold Traynor, měl s Portlandem podivný rozhovor v den, kdy Portland zemřel. A Traynor o tom vyprávěl Kelleymu."

"Yansene, k věci," pobízel ho Trent.

"Portland řekl, že v nemocnici není něco v pořádku."

Trent otevřel pusku v předstíraném údivu. "Propána, člověče, jsem šokován. Jsem opravdu šokován," kroutil hlavou

Trent. "V nemocnici je toho hodně, co není v pořádku. Pokud je tohle celé vysvětlení, tak to na mně nezanechalo velký

dojem."

"Je toho víc," pokračoval Kevin. "Portland řekl Traynorovi, že za to odmítá nést odpovědnost."

Trent se podíval na Steva. "Mně to nějak nedochází."

"Měl Portland na mysli nějakého pacienta, když tohle řekl?" ptal se Steve.

"Pochopitelně," řekl Kevin. "Ale pro chirurga, jako je Trent, jsem to dost nezdůraznil. Mně je jasné, že si Portland myslel, že se děje něco divného s některým z jeho pacientů. Myslím si, že měl držet jazyk za zuby. Kdyby to byl udělal, asi by tu ještě byl."

"Připadá mi, že Portland byl prostě paranoidní," prohlásil Trent. "Trpěl deprese. Na tohle neskočím. Snažíš se z blbosti udělat konspiraci. Na co vůbec umřel ten Portlandův pacient?"

"Na pneumonii a endotoxinový šok," řekl Steve. "Aspoň tak se to prezentovalo na patologickém semináři."

"Tak vidíš," pokračoval Trent. "Pokud ti v oběhu řadí hejno Gram negativních bakterií, není na takové smrti nic moc záhadného. Je mi líto, Kevine, nepřesvědčil jsi mě."

Kevin vyskočil. "Co se starám?" vykřikl a mávl rukama. "Jste slepi jako krtci. Ale víte co? Je mi to u prdele!"

Překročil Gayle, která ležela natažená na zemi před krbem, a vyšel po schodech do patra, kde byla ložnice, ve které s Nancy spali. Práskl za sebou dveřmi tak, že se všechno otřásl.

Všichni se dívali do ohně. Mlčeli. Bylo slyšet, jak děšť bubnuje o římsy, jako by se na ně sypala zrnka rýže. Pak se zvedla Nancy a řekla, že si jde lehnout.

86

"Omlouvám se," řekl Trent. "Nechtěl jsem Kevina provokovat."

"To není tvoje vina," řekla Nancy. "Chová se poslední dobou divně."

Stalo se něco, co vám neřekl. Nedávno mu taky umřel pacient, což je pro očiře dost neobvyklé."

Probudili se do větrného chladného rána s mlhou a deštěm. Když se Angela podívala z okna, křikla na Davida. David vyskočil z postele a čekal nějakou katastrofu. S očima ještě slepenýma spánkem se podíval z okna. Viděl auto. Viděl děšť.

"Co se děje?" zeptal se rozespale.

"Podívej ty stromy," řekla Angela. "Jsou holé. Není na nich žádné listy."

Všechno spadalo za jedinou noc!"

"To ten vítr," řekl David. "Lomcoval celou noc okenicemi." Vrátil se do postele a zachumlal se pod deku.

Angela zůstala stát u okna, fascinovaná holými kostrami stromů. "Vypadají, jako by byly mrtvé. Ani se mi nechce věřit, že je to takový rozdíl."

A připadá mi to jako zlé znamení. To ještě umocňuje můj pocit, že se stane něco hrozného."

"To je jen deprese po včerejším večerním rekviem," uklidňoval ji David. "Nesnaž se být příliš morbidní a nedramatizuj to. Na to je moc brzy."

Pojď si ještě na chvíli lehnout."

Dalším šokem byla teplota. Ještě v devět hodin dopoledne bylo sotva něco přes deset stupňů. Byla tu zima.

Sychravé počasí nijak nezlepšilo pochmurnou náladu dospělých, kteří se probouzeli se stejně depresivní náladou, s jakou šli večer spát. Děti byly zpočátku veselé, ale i na ně později dolehla špatná nálada dospělých.

David i Angela odjížděli rádi. Když sjížděli dolů s kopce, David požádal Angelu, aby mu připomněla, že s Kevinem už nikdy nemá hrát tenis.

"Vy chlapi jste horší než děti, co se týče sportu," prohlásila Angela.

"Koukej," vyštěkl David, "problémy jsem z toho nedělal já. To on. Je tak strašně citlivý. Já jsem ani nechtěl jít hrát."

"Nebud' hned tak podrážděný," okřikla ho Angela.

"Nesnesu, když naznačuješ, že to byla moje vina," odporoval David.

"Nic nenaznačuju," odpověděla Angela. "To byla jen obecná poznámka o mužských a jejich vztahu ke sportu."

"No dobře, tak promiň," řekl David. "Asi jsem trochu naštvaný. Vadí mi být pohromadě s rozmrzelými lidmi. Nebyl to zrovna nejzábavnější víkend."

"Je to zvláštní parta lidí," uvažovala Angela. "Navenek vypadají normálně, ale ve skutečnosti si tím už nejsem tak jistá. Ale aspoň nedošlo na žádné sexuální nárážky a řádění, jako tenkrát u jezera. Ale povedlo se jim zase probírat tu Portlandovu tragédii. Kevin mi tím připadá posedlý."

"Kevin je divný," souhlasil David. "To jsem se ti snažil naznačit. Nesnáším, když mi někdo připomíná tu Portlandovu sebevraždu. Každý vstup do pracovny se mi pak stává nesnesitelným. Vždycky, když se o tom začne

87

mluvit, představím si, jak asi musela vypadat ta zeď za mým psacím stolem, když na ní byl rozstříknutý mozek s krví."

"Davide," řekla Angela ostře. "Prosím tě! Když už nebereš ohled na mne, ber ho aspoň na Nikki."

David se podíval na Nikki ve zpětném zrcátku. Zírala bez pohnutí před sebe.

"Jsi v pořádku, Nikki?" zeptal se David.

"Bolí mě v krku," odpověděla Nikki. "Je mi špatně."

"Ale ne!" řekla Angela. Otočila se ke dceři. Natáhla se a položila jí dlaň na čelo.

"A ty jsi trval na tom, že na tenhle výlet pojedeme," zabručela.

David se chtěl začít hájit, ale rozmyslel si to. Nechtěl se hádat. Už tak se cítil dost mizerně.

88

Pondělí

18. října

Nikki ani její rodiče neměli klidnou noc.

Angela byla obzvlášť rozrušená. V časných ranních hodinách bylo zřejmé, že je Nikki stále více zahleněná. Ještě před svítáním vyzkoušela Angela obvyklou polohovou drenáž s poklepem. Potom si fonendoskopem poslechla Nikkino dýchání. Slyšela pískoty a vrzoty, zvuky, které byly znamením, že Nikkiny dýchací cesty jsou čím dál víc plné hlenu. Před osmou hodinou ranní David i Angela zavolali do práce a omluvili se, že přijedou později. Nikki pořádně oblékli a odvezli ji k Dr Pilsnerovi.

Přijetí, kterého se jim dostalo od recepční, je příliš nenadchlo: oznámila jim, že Dr Pilsner nemá volno. Nikki objednala na další den.

Angela se ale nenechala odbýt. Vysvětlila recepční, že je Dr Wilsonová z patologie a že si přeje hovořit s Dr Pilsnerem. Recepční odběhla a za chvíli se vynořil sám Dr Pilsner a omlouval se.

"To děvče si myslelo, že jste jen běžní pojištěnci OPV," vysvětloval Dr Pilsner. "Co se děje?"

Angela kolegovi vysvětlila, jak vše začalo včera bolestmi v krku a během noci se stav Nikki zhoršil tak, že její zahlenění vůbec nereagovalo na běžnou polohovou drenáž. Dr Pilsner si vzal Nikki na vyšetřovnu a poslechl si ji.

"Je skutečně hrozně zahleněná," přisvědčil, když vyndával fonendoskop z uší. Potom Nikki laškovně štípl do tváře a zeptal se jí, jak se cítí.

"Není mi dobře," řekla Nikki. Dýchání jí dělalo obtíže.

"Dařilo se jí zatím tak dobře," řekla Angela.

"Než se nadějete, bude zase v pořádku," sliboval Dr Pilsner a hladil si bílé vousy. "Ale raději bych ji přijmul. Chtěl bych jí dát antibiotika venózně a provádět intenzivní respirační terapii."

"Pokud je to potřeba, samozřejmě," souhlasil David. Pohládl Nikki po vlasech. Cítil se provinile, že trval na tom víkendu v New Hampshiru.

Janice Sperlingová v přijímací kanceláři poznala Davida i Angelu. Bylo jí líto obou i jejich dcery.

"Máme pro tebe krásný pokoj," řekla Nikki. "Je z něj nádherný výhled na hory."

Nikki přikývla a nechala si připevnit plastický náramek s identifikačními údaji. David ho zkontroloval. Číslo pokoje bylo 204. Byl to opravdu pokoj s jedním z nejlepších výhledů.

Díky Janice proběhl příjem bez problémů. Během pár minut byli na cestě do druhého patra. Janice je dovedla k pokoji 204 a otevřela dveře.

"Promiňte," řekla překvapeně. Pokoj 204 byl obsazen, na posteli byla již jedna pacientka.

"Paní Kleberová," řekla Nikki překvapeně.

"Marjorie?" ptal se David. "Co tu proboha děláte?"

"To jsem prostě já," řekla Marjorie. "Jediný víkend, kdy odjedete, a já začnu mít problémy. Ale doktor Markham byl velmi laskavý."

89

"Omlouvám se, že jsme vás obtěžovali," řekla Janice Marjorii. "Nechápu, jak mi počítač mohl dát pokoj 204, když už je obsazený."

"Neomlouvejte se," řekla Marjorie. "Ta návštěva mi je milá."

David slíbil Marjorii, že se za chvíli vrátí. Potom Wilsonovi následovali Janice na inspekční pokoj, odkud zavolala na příjem.

"Omlouvám se za ty zmatky," řekla Janice, když zavěsila. "Nikki uložíme na pokoj 212."

Pár minut po tom, co přišli na pokoj 212, přišel tým sester a laborantů a začali se věnovat Nikki. Píchli jí první dávku antibiotik a pak zavolali respiračního terapeuta.

Když David viděl, že vše probíhá podle plánu, slíbil Nikki, že ji bude chodit během dne navštěvovat. Také ji požádal, aby se řídila vším, co jí sestry a laboranti poradí. Dal Angele pusku na tvář a šel pracovat.

Šel rovnou na pokoj, kde ležela Marjorie, a zadíval se na ni. Během těch prvních pár měsíců se stala jednou z jeho nejoblíbenějších patientek. Na velkém ortopedickém lůžku se zdála droboučká. Davida napadlo, že Nikki by na tom lůžku vypadala jako trpaslík.

"No tak," řekl David a předstíral zlost "co se to tu děje?"

"Začalo to v pátek odpoledne," vyprávěla Marjorie. "Všechno začne vždycky v pátek odpoledne, když se vám vůbec nechce volat lékaře. Cítila jsem se mizerně. V sobotu ráno mě začala bolet pravá noha. Když jsem zavolala do vaší ordinace, přepojili mě na doktora Markhama. Řekl, že se na mě hned podívá. Prohlásil, že mám flebitidu a že si musím jít lehnout do nemocnice a dostat antibiotika."

David Marjorii vyšetřil a potvrdil diagnózu.

"Myslíte, že bylo nutné, abych si šla lehnout do nemocnice?" zeptala se Marjorie.

"Rozhodně," ujistil ji David. "Při flebitidě nechceme nic riskovat. Zánět žil je vždy spojen se srážením krve. Ale vypadá to dobře. Řekl bych, že už se to od soboty zlepšilo."

"O tom není pochyb," přisvědčila Marjorie. "Mám pocit, že je to o sto procent lepší než v sobotu."
Ačkoli měl už David značné zpoždění, strávil ještě deset minut s Marjorií a vysvětloval jí její současné onemocnění, aby si byl jist, že všemu rozumí. Potom šel ještě na inspekční pokoj a prohlédl si její chorobopis.
Vše bylo v pořádku.
Potom zavolal Dr Markhamovi a poděkoval mu za víkendový zástup a za péči o Marjorii.
"Není zač," řekl Dudley. "S Marjorií nebyly problémy. Zavzpomínali jsme si. Učila mého nejstaršího potomka ve druhé třídě."
Než odešel z inspekce, zeptal se David staniční sestry Janet Colburnové, z jakého důvodu je Marjorie na ortopedickém lůžku.
"Nebyl pro to žádný důvod," řekla Janet. "To lůžko prostě bylo na tom pokoji. Momentálně ho nebylo nikde potřeba. Bude se jí na něm ležet pohodlněji, věřte mi. Elektrické polohovací ovládání na něm vždycky dokonale funguje, což se nedá říct o našich ostatních lůžkách."

90

David udělal krátký zápis do Marjoriina chorobopisu, aby tím nad ní oficiálně převzal péči. Pak se šel ještě jednou podívat na Nikki. Bylo jí už o něco lépe, přestože respirační terapeut dosud nedorazil. Za její zlepšení pravděpodobně vděčili infuzní rehydrataci.
David zamířil ke správní budově, aby konečně začal ordinovat. Měl téměř hodinové zpoždění.
Susan byla nervózní. Snažila se provádět různá kouzla s objednanými pacienty a zrušit vše, co se dalo, ale přesto tam čekala spousta lidí.
David se snažil ji uklidnit, když vcházel do ordinace a bral si plášť. Šla za ním jako pes a odškrtávala si vyřízené telefonní vzkazy a žádosti o konzilia.
Když měl plášť téměř na sobě, David náhle ztuhl. Susan se v půli věty zarazila, když si uvědomila, jak David zbledl.
"Co se děje?" vyděsila se Susan.
David se ani nepohnul, ani nepromluvil. Zíral na zeď za svým psacím stolem. Jeho unavené, nevyspalé oči na ní viděly krvavé skvrny.
Doktore Wilstone!" vykřikla Susan. "Co se děje?"
David zamrkal a ten nepřijemný obraz zmizel. Udělal krok směrem ke zdi a přejel rukou po jejím hladkém povrchu, aby se přesvědčil, že to byla jen prchavá halucinace.
David vzdychl. Žasnul nad tím, jak se stal sugestibilním. Odvrátil se od zdi a omlouval se Susan. "Asi jsem se jako dítě díval na moc hororů," řekl.
"Má představivost si teď nedá pokoj."
"Asi bych měla radši zavolat prvního pacienta," řekla Susan.
"Souhlasím."
David se vrhl s elánem do práce, aby dohnal ztracený čas. V polovině dopoledne skluz vyrovnal. Dal si krátkou pauzu, ve které chtěl vyřídit telefonické vzkazy. První byl na řadě Charles Kelley.
"Říkal jsem si, kdy zavoláte," řekl Kelley. Jeho hlas byl nezvykle odměřený. "Mám tu zrovna návštěvu. Je to Neal Harper. Je z kanceláře OPV v Burlingtonu a má na starosti efektivní využívání prostředků. Obávám se, že je tu něco, co s vámi budeme muset projednat."
"Ted? Uprostřed mých ordinačních hodin?"
"Nebude to trvat dlouho," řekl Kelley. "Obávám se, že to jinak nepůjde. Mohl byste přijít hned?"
David pomalu položil sluchátko. Nevěděl proč, ale pocítil okamžitě úzkost. Cítil se jako výrostek, kterého si pozval ředitel na koberec.
Oznámil Susan kam jde a vyrazil. Když přišel ke kancelářím OPV, recepční ho hned vpustila dovnitř.
Kelley vstal od stolu. Byl stále tak vysoký a opálený jako obvykle. Ale choval se jinak. Byl vážný, téměř pochmurný; vůbec se nepodobal tomu dřívějšímu srdečnému Kelleymu. Představil Neala Harpera, hubeného přísného muže s bledou pleť a náznaky akné. Davidovi připadal jako dokonale ztělesnění byrokrata, který prakticky neopouští svou kancelář a přehrabuje se ve formulářích.
Posadili se. Kelley vzal do ruky tužku a začal si s ní pohrávat.

91

"Je tu statistika za váš první kvartál," řekl Kelley vážným tónem.
"Nevypadá dobře."
David se díval z jednoho muže na druhého a cítil stále vzrůstající úzkost.
"Vaše produktivita je nedostatečná," pokračoval Kelley. "Pohybujete se v nejnižším percentilu celé OPV podle počtu vyšetřených pacientů za hodinu. Zjevně ztrácíte s každým pacientem příliš mnoho času. Co je ještě horší, jste v nejvyšším percentilu, co se týče počtu ordinovaných biochemických vyšetření na pacienta v rámci služeb OPV. Co se týče konzilií mimo rámec OPV, jste někde úplně mimo graf."
"Netušil jsem, že se dělají takovéhle statistiky," namítl David chabě.
"A to není všechno," řekl Kelley. "Příliš mnoho vašich pacientů bylo vyšetřeno na pohotovostní příjmové ambulanci bartletské nemocnice, místo ve vaší ordinaci."
"To je pochopitelné," řekl David. "Mám úplně plno na dva týdny dopředu. Když někdo zavolá a má zjevně akutní

komplikaci, která vyžaduje okamžitou péči, pošlu ho na příjem."

"Ale to je chyba!" štěkl Kelley. "Nebudete posílat pacienty na příjem."

Vyšetříte je ve vaší ordinaci, pokud si nepůjdou stěžovat."

"Ale takové neplánované případy by mi úplně rozházely rozpis objednaných pacientů," namítl David. "Když budu věnovat čas akutním případům, nebudu mít čas na objednané pacienty."

"To je váš problém," řekl Kelley. "Taky můžete nechat ty takzvané akutní případy počkat, až vyšetříte objednané pacienty. Udělejte to, jak chcete. Ale nebudete používat pohotovostní příjem."

"A k čemu tedy pohotovostní příjem je?" zeptal se David.

"Nesnažte se být moc chytrý, doktore Wilsons," řekl Kelley. "Víte dobře, k čemu je pohotovostní příjem. Je pro případy, kdy se jedná o bezprostřední ohrožení života. A to mi ještě něco připomíná. Ať vás ani nenapadne doporučovat vašim pacientům, aby si objednali sanitu."

OPV nebude platit sanitu, pokud to nebylo předem schváleno, a schválit sanitu je možné jen tehdy, když se jedná o skutečné ohrožení života."

"Ale někteří z mých pacientů žijí sami," namítl David. "Pokud onemocní, tak ..."

"Nekomplikujte situaci víc, než už je," přerušil ho Kelley. "OPV není žádná cestovní kancelář. Je to všechno docela prosté. Dovolte, abych vám to zopakoval. Musíte výrazně zvýšit produktivitu práce, radikálně snížit počet laboratorních vyšetření, zredukovat, nebo ještě lépe vůbec nepožadovat konzília mimo služby OPV a neposílat pacienty na pohotovostní příjem. To je všechno. Rozumíte?"

David se vypotácel z kanceláře. Byl zděšen. Nikdy ho nenapadlo, že jeho požadavky na různé služby jsou příliš náročné. Byl naopak hrdý na to, že neordinoval zbytečná vyšetření. Kelleyho projev ho přinejmenším vyděsil.

David se dovlékl do své ordinace. Zhlédl cestou Kevina, jak mizí ve

92ROBIN COOK

své ordinaci s nějakým pacientem, a vzpomněl si na jeho předpověď o vyhodnocení využívání dostupných služeb. Kevin měl stoprocentní pravdu. Bylo to zničující. Davida také zarazilo, že se Kelley vůbec nezmínil o kvalitě práce nebo o hodnocení pacientů.

"Budete sebou muset hodit," řekla Susan, když ho viděla vcházet. "Už zase budeme mít zpoždění."

Během dopoledne odběhla Angela z laboratoře, aby se podívala na Nikki.

Byla spokojená, že ji našla v dobrém stavu. Dobrým znamením bylo i to, že Nikki neměla horečku. Po respirační terapii byla i výrazně méně zahleněná. Angela si půjčila fonendoskop jedné ze sester a poslechla si, jak Nikki dýchá. Ještě bylo slyšet, že je v dýchacích cestách zvýšené množství hlenu, ale zdaleka ne tolik jako ráno.

"Kdy půjdu domů?" ptala se Nikki.

"Vždyť jsi dneska přišla," řekla Angela a trochu Nikki pocuchala. "Ale když se budeš zlepšovat tak rychle jako dosud, jsem si jistá, že tě tu doktor Pilsner nebude držet dlouho."

Na zpáteční cestě do laboratoře se Angela zastavila na mikrobiologii. Chtěla zkontrolovat kultivaci Nikkina sputa.

Zjistit bakteriální flóru ze sputa bylo velmi důležité. Laborant ji ujistil, že se na nic nezapomnělo.

V laboratoři si Angela pověsila bílý plášť a chystala se prohlédnout sérii hematologických preparátů. Ještě než si sedla, všimla si, že dveře mezi její pracovnou a pracovnou Dr Wadleyho jsou otevřené dokořán.

Angela šla ke dveřím a nahlédla dovnitř. Wadley seděl u mikroskopu s bočním okulárem, který používal k výuce.

Zhlédl ji a mávl na ni, aby vstoupila.

"Pojďte dál, tohle vám chci ukázat," řekl Wadley.

Angela šla k mikroskopu a sedla si proti svému učiteli. Jejich kolena se pod stolem téměř dotýkala. Přiblížila oči k okuláru a dívala se na preparát.

Okamžitě poznala, že se jedná o vzorek tkáně mléčné žlázy.

"Je to zálnudný případ," řekl Wadley. "Tě pacientce je jen dvaadvacet let. Je na nás určit diagnózu a nezmýlit se." Aby zdůraznil význam svých slov, natáhl ruku pod stůl a stiskl Angele stehno těsně nad kolenem.

"Nehodnoťte ten preparát unáhleně. Prohlédněte si pořádně všechny kanálky."

Angela začala školeným okem systematicky prohlížet preparát, ale nemohla se plně soustředit. Wadley měl stále ruku na jejím stehně. Stále hovořil, vysvětloval, co považuje za klíčové faktory pro určení diagnózy.

Angela nebyla schopna ho pořádně vnímat. Tíha jeho ruky jí byla náhle velmi nepříjemná.

Wadley se jí již v minulosti mnohokrát dotkl a ona jeho také. Ale až dosud to bylo za přijatelných společenských podmínek, třeba dotyk paže, poklepání na rameno nebo společenský polibek na uvítanou. Hráli spolu softball a i tam došlo k bezděčnému fyzickému kontaktu. Nikdy v tom však

93

nebyl žádný náznak intimity. Až dnes, kdy jeho ruka zůstávala jako přilepená na jejím stehně a palec směřoval mezi nohy.

Angela se chtěla odtáhnout nebo mu ruku sundat, ale neudělala ani jedno, ani druhé. Stále doufala, že si Wadley uvědomí, jak je jí to nepříjemné, a ruku dá pryč sám. Ale nedal. Nechal ruku na jejím stehně po celou dlouhou dobu, po kterou jí vysvětloval, proč ten biotický nález musí být hodnocen jako karcinom.

Angela konečně vstala. Cítila, že se chvěje. Kousala se do rtu a otočila se k odchodu do své pracovny.

"Překontroluji ty hematologické preparáty hned jak s nimi budete hotova," volal za ní Wadley.

Angela zavřela spojovací dveře a ztěžka dosedla na židli za svým pracovním stolem. Měla slzy na krajíčku. Schovala tvář do dlaní a hlavou se jí honily různé myšlenky. Vzpomínala na těch pár měsíců, na všechny případy, kdy jí Wadley nabízel, že s ní zůstane déle a projde s ní preparáty, na situace, kdy se objevil vždy, když měla chvíli volno. Pokud někdy šla do kantýny, najednou se tam objevil také a sedl si vedle ní. A co se týče fyzického kontaktu, nikdy nepropásl žádnou příležitost, které mohl využít.

Najednou mělo veškeré to úsilí a náklonnost učitele jiný nádech, který byl daleko méně sympatický. Dokonce i nedávná debata o tom, kdo pojedje příští měsíc do Miami na konferenci patologů, pro ni najednou dostala nový význam.

Sundala ruce z obličeje a dívala se před sebe. Uvažovala, jestli zbytečně nepanikaří. Možná, že význam této události zbytečně zveličuje a trápí se tím. I David ji přece vždy napomíná, že vše příliš dramatizuje. Možná, že si to Wadley ani neuvedomil. Možná, že byl tak zabrán do svého odborného výkladu a do role učitele, že zapomněl, co dělá. Zlostně pohodila hlavou. Byla v hloubi duše přesvědčená o tom, že nic nedramatizuje. Byla stále vděčná Wadleymu za čas, který jí věnoval, a za jeho vzdělávání, ale nemohla zapomenout, jaký to byl pocit, mít jeho ruku na stehně. Bylo to tak nevhodné! Musel si to uvědomit. Muselo to být zcela úmyslné. Otázka byla, co může udělat pro to, aby tuto nepříjemnou familiárnost zarazila. Byl to přece jen její šéf.

Když skončil ve své ordinaci, šel David do hlavní budovy, kde se chtěl podívat na Marjorii Kleberovou a několik dalších pacientů. Když se ujistil, že jsou všichni v pořádku, šel navštívit Nikki.

Jeho dcera se cítila výborně díky vhodné kombinaci antibiotik, mukolytik, bronchodilatačních léků, dostatečné hydrataci a fyzikální terapii.

Seděla na posteli, opírala se o hromadu polštářů a v ruce držela dálkový televizní ovladač. Dívala se na zábavný pořad, což by doma bylo jistě kritizováno.

"No, to je nádhera," řekl David. "Tomu říkám ulevování."

"No tak, tati," řekla Nikki. "Nedívám se na televizi pořad. Byla za mnou paní Kleberová a musela jsem dokonce dělat něco do školy."

94

"No, to je opravdu příšerné!" zhroutil se s předstíraným leknutím David.

"Jak se ti dýchá?"

Po mnoha pobytech v nemocnici byla Nikki schopná zhodnotit svůj stav. Pediatři si zvykli, že se jejímu hodnocení dá věřit.

"Dobře," oznámila Nikki. "Ještě musím vynakládat trochu větší úsilí, ale je to rozhodně lepší."

Ve dveřích se objevila Angela. "Zdá se, že jsem tu akorát na rodinnou sešlost," prohlásila. Políbila Nikki i Davida.

Posadila se z druhé strany Nikkiny postele a půl hodiny si oba s Nikki povídali.

"Já chci jít domů," kňourala Nikki, když se David s Angelou zvedli, že už půjdou.

"To ti věřím," souhlasila Angela. "My taky chceme, abys byla co nejdřív doma. Ale musíme se řídit tím, co řekne doktor Pilsner. Promluvíme s ním ráno."

Nikki tedy zamávala rodičům na rozloučenou a dívala se, jak odcházejí.

Pak si setřela slzičku z koutku oka a natáhla se zase pro ovladač. Byla zvyklá na pobyt v nemocnici, ale nebyla tam ráda. Jediné příjemné na tom bylo, že se mohla neomezeně dívat na televizi - něco, co by jí doma určitě nedovolili. David ani Angela nepromluvíli, dokud nevyšli zadním vchodem z nemocnice. I pak hovořili minimálně. David jen konstatoval, že je nesmysl, aby mokli oba, a rozběhl se pro auto.

Mlčeli i cestou domů. Jediný zvuk, který bylo slyšet, bylo periodické vrzání stěračů. Jak David, tak Angela se domnívali, že ten druhý reaguje na Nikkinu hospitalizaci, neradostný víkend a vytrvalý déšť.

Jako by tím chtěla potvrdit Davidovo podezření, Angela promluvila první, když vjížděli na cestu k domu. Oznámila Davidovi, že v kultivaci Nikkina sputa je přítomna *Pseudomonas aeruginosa*. "Z toho nekouká nic dobrého," pokračovala Angela. "Když se objeví takováhle bakterie v dýchacích cestách někoho s cystickou fibrózou, většinou se ji nepodaří úplně zlikvidovat."

"To mi nemusíš říkat," prohlásil David.

Večeře bez Nikki byla smutná. Jedli u kuchyňského stolu a do oken stále bubnoval déšť. Když byli po večeři, našla konečně Angela sílu a slova na to, aby Davidovi vyličila, co se stalo mezi ní a Wadleym.

David jen užasle otvíral pusy. Když Angela skončila s vyprávěním, David zalapal údivem po dechu. "Ten hajzl!" zavrčel. Praštil dlaní do stolu a kroutil vztekle hlavou. "Už mě několikrát napadlo, že se chová trochu moc přátelsky, jako třeba ten den na nemocničním pikniku."

Ale říkal jsem si, že zbytečně žárlím. Ale zdá se, že mě má intuice nezklamala."

"Nejsem si jistá," řekla Angela. "To je taky důvod, proč jsem uvažovala, jestli ti to mám vůbec říct. Nerada bych, abychom z toho dělali unáhlené závěry. Je to nepříjemné a složité. Je to strašně nespravedlivé, že my ženy musíme řešit takovéhle problémy."

"To jsou strašně staré problémy," řekl David. "Sexuální obtěžování se

95

objevilo už dávno, hlavně v době, kdy ženy začaly pracovat. V medicíně je to obzvlášť starý problém, především z dob, kdy všichni lékaři byli muži a sestry jen ženy."

"A existuje to pořád, přestože přibýlo tolik žen lékařek," dodala Angela. "Vzpomeň si na ty připomínky, které jsem musela vyslechnout od učitelů na lékařské fakultě."

David přikývl. "Je mi moc líto, že se tohle stalo," řekl. "Vím, že jsi byla doktorem Wadleyem moc nadšená. Jestli chceš, vezmu auto, pojedu k němu a rozbiju mu hubu."

Angela se usmála. "Děkuju za zastání."

"Myslel jsem si, že jsi dnes tak zaražená kvůli Nikki," řekl David. "Buď to, nebo našťvaná po tom víkendu."

"Víkend už je za námi," řekla Angela. "A Nikki se zlepšila."

"Měl jsem taky mizerný den," přiznal konečně David. Vyndal si z lednice pivo, napil se a pak řekl Angele o svém pohovoru s Kelleyem a tím člověkem z OPV v Burlingtonu.

"To snad není možné!" vykřikla Angela, když David skončil. "Jak si může dovolit s tebou takhle mluvit? Zvlášť když ví, jak tě přijali pacienti."

"To zjevně není důležité," ujistil ji David sklesle.

"To myslíš vážně? Každý přece ví, že dobrý vztah mezi lékařem a pacientem je základem pro úspěšnou léčbu."

"Třeba už to neplatí," řekl David. "Současnou realitu určují lidé jako je Charles Kelley. Je jedním z armády nových zdravotnických byrokratů, které stvořila vládní intervence do zdravotnictví. Z ničeho nic je ekonomie a politika to nejdůležitější, co se v medicíně sleduje. Obávám se, že největší péče je věnována finanční situaci nemocnice a nikoli pacientovi."

Angela jen kroutila hlavou.

"Všechno to začíná ve Washingtonu," pokračoval David. "Vždycky, když se vláda začne vážně zabývat zdravotnictvím, stojí to za houbu. Snaží se nikoho si nerozházet, ale našťve úplně všechny. Podívej se na Medicare a Medicaid - v těch systémech je neskutečný bordel a oba mají všeobecně špatný vliv na zdravotní péči kvůli svým požadavkům a omezením."

"Co budeš dělat?" zeptala se Angela.

"Nevím," odpověděl David. "Pokusím se o nějaký kompromis. Nechám si ještě nějaký den na rozmyšlenou a uvidím, co se bude dít. A co ty?"

"Já taky nevím," řekla Angela. "Ještě doufám, že jsem byla hysterická, že jsem udělala chybu."

"Asi je to možné," souhlasil opatrně David. "Je to vlastně poprvé, co máš tenhle pocit. A Wadley byl vždycky ten typ, co si rád šáhne. Třeba si myslí, že ti to nevádí, protože jsi mu to nikdy nevytkla."

"Co tím chceš naznačit?" vyjela ostře Angela.

"Nic," řekl rychle David. "Jen jsem reagoval na to, co jsi sama řekla."

"Chceš říct, že si za to můžu sama?"

David se natáhl přes stůl a chytil Angelu za ruku. "Přestaň!" okřikl ji.

"Uklidni se! Já jsem přece na tvé straně. Já si přece nemyslím, že je to tvoje vina."

96

Angelu náhle zlost opustila. Uvědomila si, že to přehnala, že tím jen dala najevo svou úzkost. Ta možnost, že Wadleyho nevědomky povzbuzovala, tu byla. Koneckonců, chtěla mu udělat radost, jako by chtěl každý student udělat radost svému učiteli, zvlášť když jí věnoval tolik času.

"Promiň," omlouvala se Angela. "Jsem z toho rozrušená."

"Já taky," řekl David. "Půjďme si radši lehnout."

97

Úterý

19. října

David i Angela byli zklamaní, když ráno zjistili, že stále prší. Kontrastem k pochmurnému počasí byla Nikkina dobrá nálada.

Bylo jí báječně. Dokonce se jí vrátila i zdravá barva. Bolesti v krku, které mohly být předzvěstí dlouhé nemoci, zmizely po zahájení léčby antibiotiky. Znamenalo to, že pokud se jednalo o infekci, byla spíš bakteriálního než virového původu. Naštěstí byla stále bez teploty.

"Chci jít domů," opakovala Nikki.

"Ještě jsme nemluvili s doktorem Pilsnerem," připomněl jí David. "Ale promluvíme s ním během dopoledne. Buď trpělivá."

Po návštěvě Nikki šla Angela do laboratoře a David se šel podívat na inspekční pokoj do Marjoriina chorobopisu.

Uvažoval, že ji propustí, ale jen do chvíle, kdy vstoupil do jejího pokoje. Její odpověď na pozdrav mu naznačila, že není něco v pořádku.

"Marjorie, co se děje?" lekl se David a cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Marjorie byla apatická. Hřbetem ruky se dotkl jejího čela a paže. Měla horkou kůži. Usoudil, že má horečku.

Marjorie odpovídala na Davidovy otázky sotva srozumitelným mumláním. Působila dojmem, že je zfetovaná, ale neměla zjevně žádné bolesti.

David si všiml, že ztěžka dýchá, a pozorně si ji poslechl. Zachytil drobné chrůpky, které mohly značit počínající zánět.

Dále prohlédl její nohu s flebitidou a zjistil, že vůbec neustupuje. S rostoucí úzkostí David Marjorii vyšetřil kompletně.

Když nic jiného neobjevil, spěchal zpět na sesternu a naordinoval řadu statimových vyšetření.

První výsledek, který přišel z laboratoře, byl krevní obraz, ale ten Davida jen ještě více udivil. Počet bílých krvinek, který odpovídajícím způsobem klesal s počínajícím ústupem flebitidy, klesal i nadále a byl nyní na dolní hranici normy. David se poškrábal na hlavě. Počet bílých krvinek neodpovídal klinickému stavu, který svědčil pro počínající pneumonii. David vstal od stolu a vrátil se do Marjoriina pokoje a ještě jednou si ji poslechl. Potvrdil se mu jeho předchozí nález.

Vrátil se zpět na sesternu a uvažoval, co dál. Přišlo několik dalších výsledků z laboratoře, ale všechny byly normální a nijak mu nepomohly.

David uvažoval o různých konziliích, ale po včerejším rozhovoru s Kelleym se zdráhal. Konziliáři, které by byl rád zavolal, nepatřili pod OPV.

Místo objednání konzilií si vzal David z knihovny "Lékařské repetitorium". Domníval se, že mohlo dojít k superinfekci Gram negativními bakteriemi. Našel si proto kapitolu týkající se antibiotik a vybral ta, která by v takovém případě byla vhodná. Když si vybral, které jí dá, byl si jist, že tím se komplikace vyřeší.

Napsal příslušné ordinace, včetně žádosti, aby byl informován o jakékoli změně Marjoriina stavu. Pak odešel do své ordinace.

98

Angela měla dnes odečítat zmrazené chirurgické preparáty. Považovala to vždy za vyčerpávající úkol, protože věděla, že po tu dobu, kdy preparát vyšetřuje, zůstává pacient v narkóze a operační tým čeká na její verdikt, zda je bioptický vzorek maligní nebo benigní.

Zmrazené bioptické vzorky se vyšetřovaly v malé laboratoři vedle operačních sálů. Laboratoř byla v ústraní a chirurgové i sálové sestry do ní málokdy vstoupili. Angela se na práci maximálně soustředila a pečlivě studovala všechny typy buněk ve vzorku tkáně, který měla právě v mikroskopu.

Neslyšela, jak se za ní tiše otevřely dveře. Neuvedomila si, že není v místnosti sama, dokud nepromluvil.

"Jak ti to jde, drahoušku?"

Angela vyděšeně zvedla hlavu. Když zjistila, že se dívá přímo do Wadleyho usmívající se tváře, zabušil jí tep ve spáncích. Nenáviděla, když ji někdo oslovoval "drahoušku" - ani David si to nesměl dovolit. A vůbec se jí nelíbilo, že se nechala překvapit.

"Nějaké problémy?" ptal se Wadley.

"Ne," odpověděla stroze.

"Ukaž, podívám se," řekl a ukázal na mikroskop. "Co to je?"

Angela pustila Wadleyho k mikroskopu. Odměřeně odříkala anamnézu. Podíval se na preparát a vstal. Chvíli se dohadovali o preparátu terminologií patologů. Bez problémů se shodli na tom, že nález je benigní, což byla příznivá zpráva pro nemocného v narkóze.

"Přijď pak za mnou do mé pracovny," řekl Wadley. Mrkl na ni.

Angela přikývla a snažila se ignorovat to významné mrknutí. Otočila se a už se chtěla opět posadit k mikroskopu, když ucítila, jak jí Wadley přejel rukou po zadku.

"Nepřeháněj to s tou prací, drahoušku," zavolal na ni, když mizel ze dveří.

Všechno se seběhlo tak rychle, že na to Angela nebyla schopná zareagovat. Ale věděla, že to nebylo náhodné, a byla si jistá, že ani včerejší zapomenutá ruka na stehně nebyla jen nevinné nedopatření.

Pár minut seděla v maličké laboratoři a třásla se vzteky i úzkostí. Přemýšlela, čím podnítila Wadleyho odvahu.

Nezměnila přece během posledních dnů své chování. Co má dělat? Nemůže přece jen tak sedět a nechat to být. To by dávala jasně najevo, že jí to dělá dobře.

Angela usoudila, že má jen dvě možnosti. Může se obrátit přímo na Wadleyho, nebo jít za ředitelem pro léčebně preventivní péči Michaellem Caldwellem. Pak jí napadlo jít za Dr Cantorem, současným personálním ředitelem. Asi by bylo nejlepší jít za ním.

Angela vzdychla. Ani Caldwell, ani Cantor jí nepřipadali vhodní k řešení problému sexuálního obtěžování. Oba byli typičtí představitelé mužského rodu a Angela si dobře pamatovala jejich reakci, když se poprvé setkali. Caldwell byl prakticky šokován poznáním, že ženy dělají dokonce i patologii, Cantor poznamenal, že těch pár dívek, se kterými se setkal na fakultě, byly pěkně šedivé myši.

99

Znovu zvažovala o tom, jestli nemá promluvit přímo s Wadleym, ale ani tato možnost ji příliš nenadchla.

Nepříjemné bzučení telefonu vrátilo Angelu zpět do reality. Ozval se hlas staniční sestry: "Doktorko Wilsonová, na třetím sále čekají na výsledek biopsie."

Davidovi dělalo dnes dopoledne větší obtíže se soustředit na problémy pacientů než včera odpoledne. Byl ještě rozladěn rozhovorem s Kelleym a dnes mu navíc dělал starosti zhoršený stav Marjorie Kleberové.

Během dopoledne přišel další z Davidových chronických pacientů, John Tarlow. Byl to ten pacient s leukémií. John nebyl objednán. Susan ho vměstnala mezi objednané pacienty, protože ráno zavolal Davidovi.

Johnovi bylo špatně. Večer si dal k večeři syrové kraby a pak měl obrovské zažívací problémy, spojené jak se zvracením, tak s průjmem.

Byl dehydratovaný a trápila ho ještě kolikovitá bolest břicha.

Ještě předchozí den by byl David poslal Johna na pohotovostní ambulanci, ale pod vlivem Kelleyho kárání se cítil povinen jej vyšetřit osobně.

Když viděl, jak špatně John vypadá, a když si uvědomil jeho anamnézu leukémie, David ho ihned přijal k hospitalizaci. Naordinoval řadu vyšetření, která by objasnila příčinu Johnova onemocnění. Zahájil infuzní terapii k dostatečnému doplnění tekutin. Prozatím nepodal žádná antibiotika.

Rozhodl se počkat, až bude mít nějakou bližší představu o celé chorobě.

Mohlo se jednat o bakteriální infekci, ale také to mohla být jen reakce na toxiny - lidově řečeno otrava z jídla.

Těsně před jedenáctou hodinou dopoledne se Traynor dozvěděl špatné zprávy od své sekretářky Collette. Právě telefonicky zjistila, že Jeb Wiggins a jeho rada zasedali. Traynorovi se podařilo dostat otázku nemocničního krytého parkoviště ještě jednou na program rady, ale definitivní rozhodnutí bylo zamítavé. Teď se pravděpodobně nepodaří to projednat znovu dříve než na jaře.

"Do háje," rozčiloval se Traynor. Bušil do desky stolu pěstmi obou rukou. Collette ani nemrkla. Byla na Traynorovy výlevy zvyklá. "Chtěl bych dostat Wiggins do rukou a zakroutit mu tím jeho tlustým krkem, až by zmodral."

Collette taktně opustila pracovnu. Traynor pobíhal před svým pracovním stolem. Nedostatek podpory, kterou měl v oblasti vedení nemocnice, ho ničila. Nemohl pochopit, jak je možné, že rada může být tak krátkozraká. Bylo přece jasné, že nemocnice je nejdůležitějším zařízením v celém městě. A zrovna tak bylo naprosto jasné, že nemocnice potřebuje kryté parkoviště.

Traynor nebyl vzteky schopen pracovat. Popadl plášť do deště, klobouk a deštník a vyřítit se z pracovny. Skočil do auta a jel k nemocnici. Pokud nebude kryté parkoviště, pojede aspoň osobně zkontrolovat

100

osvětlení. Nechtěl riskovat další znásilnění na nemocničním parkovišti.

Traynor našel Wernera Van Slykea v jeho místnosti bez oken, která sloužila jako kancelář údržby a technických služeb. Traynor se nikdy v přítomnosti Van Slykea necítil dobře. Van Slyke byl příliš tichý, příliš samotářský a trochu zanedbaný. Traynora Van Slyke děsil i tím, že byl o několik palců vyšší a viditelně svalnatější. Měl takové ty dobře formované svaly, které naznačovaly, že posilování je jeho koníčkem.

"Chci vidět ta světla na parkovištích," řekl Traynor.

"Teď?" zeptal se Van Slyke, aniž zvedl hlas, jako to dělají ostatní lidé, když kladou otázku. Všechna jeho slova měla stejný tón a tahala Traynora za uši.

"Mám chvíli čas," vysvětloval Traynor. "Chci se ujistit, že to osvětlení je dostatečné."

Van Slyke si natáhl žlutou kombinézu a vyšel ven. Venku na dolním parkovišti ukazoval postupně na všechna světla a beze slova přecházel od jednoho ke druhému.

Traynor ho následoval pod deštníkem a u každé lampy přikývl. Když následoval Van Slykea mezi věčně zelenými keři po schodech, které spojovaly obě parkoviště, uvažoval Traynor, co asi Van Slyke dělá, když nepracuje. Uvědomil si, že ho nikdy nepotkal na procházce ve městě ani v žádném obchodě. A byl notoricky známý tím, že na své nemocniční úkoly příliš nedbal.

Traynora to stále mlčení znervózňovalo, tak si odkašlal: "Doma všechno v pořádku?" zeptal se.

"Jo," řekl Van Slyke.

"Žádné problémy s domem?"

"Ne," odpověděl Van Slyke.

Traynor zatoužil dostat z Van Slykea o něco delší odpověď než dosavadní jednoslabičné. "Líbí se ti víc v civilu nebo u námořnictva?"

Van Slyke pokrčil rameny a ukazoval na světla na horním parkovišti. Traynor na každé z nich přikývl. Měl dojem, že je jich tam spousta.

Usmyslil si, že sem někdy zajede autem po setmění, aby viděl, jak je osvětlení efektivní.

"Vypadá to dobře," řekl Traynor.

Vraceli se zpět k nemocnici.

"Dáváš si pozor na svoje peníze?" zeptal se Traynor.

"Jó," řekl Van Slyke.

"Děláš svou práci tady v nemocnici báječně," řekl Traynor. "Jsem na tebe hrdý."

Van Slyke na to nereagoval. Traynor se podíval na Van Slykeův mokrý profil se stíny v obličejí. Přemýšlel, jak může Van Slyke být tak bez emocí, ale pak si uvědomil, že tomu chlapci nerozuměl už od dětství. Někdy se Traynorovi ani nechtělo věřit, že jsou opravdu příbuzní. Van Slyke byl Traynorův jediný synovec, syn jeho zemřelé sestry.

Když došli k pruhu stromů, který odděloval obě parkoviště, Traynor se zastavil. "Proč nejsou žádná světla na téhle cestě "

101

"Nikdo nemluvil o osvětlení cesty," odpověděl Van Slyke. Byla to první souvislá věta, kterou řekl. Traynora to téměř potěšilo.

"Myslím, že jedno nebo dvě světla by se sem hodila," řekl.

Van Slyke sotva viditelně přikývl.

"Děkuju ti, žeš mě tu provedl," řekl Traynor při loučení. Byl rád, že odchází. Připadal si provinile, že má tak cizí pocity

vůči své vlastní krvi, ale tenhle člověk byl tak hrozně divný. Traynor připouštěl, že ani jeho sestra nebyla zrovna vzor normálního průměru. Jmenovala se Sunny, ale svému jménu se moc nepodobala. Byla vždy zamlklá, utíkala do ústraní a většinu svého života trpěla depresemi.

Traynor dosud nepochopil, proč si Sunny vzala Dr Wernera Van Slykea, přestože věděla, že pije. Její sebevražda byla tou poslední ranou.

Proč jen za ním tenkrát nepřišla? Byl by se jí pokusil pomoci.

Když tedy vzal v úvahu rodinnou anamnézu Wernera Van Slykea, nebylo divu, že je podivín. Ale jeho vzdělání z armády (dělal strojníka u námořnictva) bylo velmi užitečné, a bylo na něj spolehnutí. Traynor byl rád, že doporučil, aby ho nemocnice zaměstnala.

Traynor se probral ze svých úvah a vzpomínek a vydal se do pracovny Helen Beatonové.

"Mám špatné zprávy," řekl hned, jak ho sekretářka uvedla. Řekl jí o výsledku hlasování ohledně zřízení krytého parkoviště.

"Doufám, že se nevyskytnou žádná další přeapadení," řekla Beatonová.

Byla očividně zklamaná.

"Já taky," řekl Traynor. "Doufejme, že to osvětlení něco zmůže. Právě jsem si byl parkoviště obhlédnout. Zdá se, že to osvětlení je dostatečné s výjimkou té cesty mezi oběma parkovišti. Požádal jsem Van Slykea, aby tam pár světel přidal."

"Škoda, že jsem nenechala udělat osvětlení obou parkovišť najednou," omlouvala se Beatonová.

"Jak vypadá finanční situace tenhle měsíc?" vyptával se Traynor.

"Bála jsem se, že se zeptáš," řekla Beatonová. "Arnsworth mi dal čísla za první polovinu měsíce právě včera a nejsou vůbec dobrá. Říjen bude určitě horší než září, pokud bude druhá polovina měsíce stejná jako ta první. Bonusový program trochu pomáhá, ale příjmy stále převyšují plánovaný počet. Co je horší, máme čím dál tím víc vážně nemocných pacientů."

"Předpokládám, že o to větší důraz musíme klást na ekonomické využívání vyšetřovacích a léčebných prostředků," řekl Traynor. "Program BLO bude muset snížit denní náklady. Ještě nám může pomoci bonusový program. Neočekávám, že by nám v nejbližší době opět někdo odkázal svou životní pojistku."

"Je tu ještě pár drobností, o kterých bys měl vědět," řekla Beatonová.

"MUDr 91 má recidivu. Robertson ho přistihl, jak v opilosti řídil a jel po chodníku."

"Zastav mu veškeré pravomoci," řekl Traynor bez zaváhání. "Lékaři alkoholici mi už v životě způsobili dost problémů," dodal a opět si vzpomněl na toho ničemného manžela své sestry.

102

"Další problém je," pokračovala Beatonová, "že Sophie Stephangelosová, staniční sestra ze sálů, zjistila za minulý rok významnou ztrátu chirurgických nástrojů. Domnívá se, že je vzal jeden z chirurgů."

"Co ještě?" zeptal se s povzdechem Traynor. "Někdy si myslím, že řídit nemocnici je nad lidské síly."

"Má plán, jak ho přistihnout při činu," pokračovala Beatonová. "Chce k tomu jen náš souhlas."

"Má ho mít," řekl Traynor. "A jestli se jí ho podaří přistihnout, uděláme z toho exemplární případ."

Když David vyšel z jedné ordinace, zjistil, že v příhradce na dveřích druhé nemá připraven žádný chorobopis.

"Proč tu není žádný chorobopis?" zeptal se.

"Jste napřed," vysvětlila Susan. "Dejte si pauzu."

David toho využil a zaběhl do nemocnice. První zastávka byla u Nikki.

Když vešel, uviděl, jak u Nikki na posteli sedí Caroline i Arni. Oběma dětem se nějak podařilo dostat do nemocnice, aniž by je někdo zastavil.

Správně by sem směli jen v doprovodu dospělých.

"Neřeknete to na nás, doktore Wilsone, vidíte?" prosila Caroline. Vypadala mladší než na svých devět let. Její choroba ji zpomalila ve vývoji daleko víc než Nikki. Vypadala tak na sedmi nebo osmileté dítě.

"Ne, neřeknu to," ujistil je David. "Ale jak jste se dostali tak brzy ze školy?"

"Pro mne to byla hračka," řekl hrdě Arni. "Ta učitelka, co máme na supl, vůbec nemá přehled. Je hrozná."

David se otočil ke své dceři. "Mluvil jsem s doktorem Pilsnerem a on souhlasí s tím, že můžeš jít dnes odpoledne domů."

"Bezva," řekla Nikki nadšeně. "Můžu jít zítra do školy?"

"To nevím," řekl David. "To ještě probereme s maminkou."

Když vyšel z pokoje, kde ležela Nikki, šel se David podívat na Johna Tarlowa, aby se přesvědčil, že o něj bylo postaráno, kape mu infuze a naordinovaná vyšetření byla odeslána. John přiznal, že se zatím necítí o nic lépe. David ho nabádal k trpělivosti. Zlepšení může očekávat, až budou doplněny chybějící tekutiny.

Nakonec se David zastavil u Marjorie. Doufal, že nové antibiotikum už začne působit a že bude v lepším stavu, ale nebyla. Naopak, David se lekl, když si všiml, jak výrazně se zhoršila. Byla téměř v bezvědomí.

Propadl panice a vyšetřil její hrudník. Poslechový nález byl výraznější než ráno, ale ještě ne takový, aby odpovídal jejímu klinickému stavu.

Vběhl na sesternu a žádal vysvětlení, proč ho nikdo neinformoval.

"Informoval o čem?" ptala se Janet Colburnová. Byla to staniční sestra.

"O stavu Marjorie Kleberové," křičel David a ordinoval další biochemická vyšetření a RTG srdce a plic na lůžku.

Janet se ptala ostatních sester na oddělení, pak řekla Davidovi, že žádná z nich nepozorovala výraznou změnu. Řekla

dokonce, že jedna ze sester

103

byla u Marjorie sotva před půl hodinou a žádnou změnu stavu nehlásila.

"To není možné," odsekl David a vrhl se po telefonu. Dříve se mu nechtělo volat konziliáře. Teď zpanikařil a chtěl je tu mít co nejdřív.

Zavolal onkologa, Dr. Clarka Mieslicha, který měl Marjorii na starosti, a infekcionista, Dr. Martina Hasselbauma. Ani jeden z nich nepatřil pod OPV. David také zavolal neurologa Alana Pricharda, jednoho z týmu lékařů OPV.

Všichni tři byli k dispozici. Když slyšeli Davidovu úzkostnou žádost o konzílium a vyslechli anamnézu pacientky, byli ochotni přijít hned.

David zavolal Susan, aby věděla, kde je a co se děje. Požádal ji, aby se omluvila dalším objednaným pacientům za jeho zpoždění.

První dorazil onkolog, chvíli po něm infekcionista a neurolog. Prohlédli si chorobopis a celou situaci prodiskutovali s Davidem, než se vydali podívat na Marjorii. Po důkladném vyšetření se odebrali na sesteru, aby se dohodli. Ale sotva začali diskutovat o Marjoriině stavu, došlo k nejhoršímu.

"Nedýchá," křičela sestra z Marjoriina pokoje. Zůstala tam, aby uklidila pokoj po odchodu všech specialistů, kteří Marjorii vyšetřovali.

David i všichni konziliáři se řítili zpět a Janet Colburnová volala resuscitační tým. Byli tam během pár minut a vrhli se také na pokoj 204.

S tolika silami ihned k dispozici byla Marjorie v mžiku zaintubovaná a ventilovaná. Všechno proběhlo tak rychle, že to nestihlo ovlivnit její srdeční činnost. Všichni byli přesvědčeni, že došlo jen ke krátkodobé dechové zástavě. Problém byl, že nikdo nevěděl, proč k ní došlo.

Když začali probírat možné příčiny, náhle se její srdeční frekvence zpomalila a pak zastavila. Na monitoru se objevila zlověstná rovná čára.

Resuscitační tým se pokusil srdeční činnost obnovit elektrickým výbojem, ale neúspěšně. Zkusili to ještě jednou. Když se srdeční činnost ani podruhé neobnovila, zahájili nepřímou srdeční masáž.

Snažili se usilovně 30 minut, zkoušeli, co se dalo, ale neúspěšně. Srdce nereagovalo ani na zevní kardiostimulaci.

Postupně ztráceli naději a pak, po vzájemné dohodě, resuscitaci ukončili. Marjorie Kleberová byla mrtvá.

Sestry z resuscitačního týmu začaly uklízet všechny své přístroje. David šel na sesteru s ostatními lékaři. Byl naprosto zničený. Horší scénář si nedovedl představit. Marjorie byla přijata do nemocnice pro drobnou komplikaci v době, kdy on byl pryč a užíval si. Teď byla mrtvá.

"Je jí škoda," řekl Dr. Mieslich. "Byla to báječná ženská."

"Já bych řekl, že vzhledem k tomu všemu, co má za sebou, se jí dlouho dařilo dobře," řekl Dr. Prichard. "Ale její základní onemocnění se muselo přece jen projevit."

"Počkejte," skočil mu do řeči David. "Vy si myslíte, že umřela na ten karcinom?"

"Nepochybně," řekl Dr. Mieslich. "Měla četné metastázy, už když jsem ji viděl poprvé. Ačkoli se jí dařilo lépe, než jsem kdy očekával, byla to moc nemocná dáma."

"Ale neměla přece žádné klinické známky generalizovaného tumoru,"

104

řekl David. "Její komplikace, která vedla až k této osudné epizodě, spíš svědčí pro nějaký defekt imunity. Jak myslíte, že to souvisí s karcinomem?"

"Imunitní systém nemá vliv ani na dýchání ani na srdce," řekl Dr. Prichard.

"Ale klesal jí počet bílých krvinek," namítl David.

"Její tumor se neprojevoval klinicky výrazně, to je pravda," řekl Dr. Mieslich. "Ale kdybychom ji nechali odpítvat, předpokládám, že bychom našli metastázy karcinomu všude, včetně mozku. Nezapomeňte, že měla četné metastázy už v době, kdy byl karcinom poprvé diagnostikován."

David přikývl. Ostatní také souhlasili. Dr. Prichard poplácal Davida po zádech. "Nemůžeš vždycky zvítězit," řekl.

David poděkoval konziliářům, že přišli. I oni mu poděkovali za spolupráci a rozešli se po své práci. David seděl na sesterně u stolu. Bylo mu smutno a cítil se nemohoucí. Jeho smutek a pocit viny na Marjoriině smrti byl ještě horší, než by si byl připustil. Příliš dobře ji poznal. Co bylo horší, byla to Nikkina oblíbená učitelka. Jak jen jí to vysvětlí?

"Promiňte," řekla tiše Janet Colburnová. "Je tu Lloyd Kleber, Marjoriin manžel. Rád by s vámi mluvil."

David vstal. Cítil se naprosto otupělý. Nevěděl, jak dlouho vlastně na sesterně seděl. Janet ho doprovodila do místnosti pro pacienty.

Lloyd Kleber se díval z okna ven do deště. David odhadoval, že je mu kolem pětáctiřiceti. Oči měl červené od pláče.

Davidovi ho bylo nesmírně líto. Nejenže ztratil ženu, ale zůstaly mu ještě navíc na starosti dvě děti.

"Je mi to moc líto," řekl David těžce.

"Děkuju vám," řekl Lloyd a polykal slzy. "Děkuju, že jste se o Marjorii staral. Oceňovala, jakou jste jí věnoval péči."

David přikývl. Přemýšlel, jak by adekvátně vyjádřil své pocity. V takovýchto chvílích se vždycky cítil hrozně, ale snažil se, co mohl.

Konečně našel odvahu požádat o povolení k pitvě. Věděl, že je to odvážná žádost, ale stále mu nebylo jasné, proč se Marjorie tak náhle zhoršila. Strašně si přál tomu přijít na kloub.

"Pokud to může někomu alespoň trochu pomoci," řekl pan Kleber, "jsem si jistý, že by si to přála i Marjorie."
David si povídal s Lloydem Kleberem, dokud nepřišli další příbuzní.
Pak je David ponechal jejich rodinnému smutku a šel do laboratoře. Našel Angelu u jejího pracovního stolu. Byla ráda, že ho vidí, a taky mu to řekla.
Pak si všimla jeho utrápeného výrazu.
"Co se stalo?" zeptala se starostlivě. Vstala a vzala ho za ruku.
David jí to vyprávěl. Několikrát musel přestat, aby se uklidnil.
"To je mi strašně líto," řekla Angela. Objala ho a políbila.
"Co jsem to za doktora!" káral sám sebe a potlačoval slzy. "Už bych si na tohle měl zvyknout."
"Ta citlivost k tobě patří a já ji mám na tobě ráda," ujist'ovala ho Angela. "A taky z tebe dělá dobrého doktora."
"Pan Kleber souhlasí s pitvou," řekl David. "Jsem rád, protože nemám ani zdání, na co vlastně zemřela, ještě k tomu tak náhle. Přestala dýchat

105

a měla srdeční zástavu. Všichni konziliáři si myslí, že to byl ten její karcinom. Asi mají pravdu. Ale chtěl bych, aby se to potvrdilo. Můžeš se o to postarat?"
"Samozřejmě," řekla Angela. "Jenom z toho nebuď tak v depresi. Není to tvoje vina."
"Uvidíme, co ukáže pitva," řekl David. "A co řeknu Nikki?"
"No, to bude složité," připustila Angela.
David se vrátil do své ordinace a snažil se vyšetřit objednané pacienty jak jen to šlo nejrychleji. Uvědomoval si, že je pro ně nepříjemné, když je on sám tak zasmušilý, ale nemohl si pomoci. Vyšetřil čtyři pacienty, když ho Susan zastavila mezi jeho dvěma ordinacemi.
"Promiňte, že vás ruším," řekla, "ale je tu Charles Kelley. Je ve vaší pracovně a přeje si s vámi okamžitě mluvit."
David šel do své pracovny. Obával se, že Kelleyho návštěva má něco společného s Marjoriinou smrtí. Kelley nervózně přecházel po místnosti.
Zastavil se, když David vešel. David za sebou zavřel dveře.
Kelley byl zamračený a vztekklý. "Vaše chování je obzvlášť drzé," řekl a tyčil se zlostně nad Davida.
"O čem to mluvíte?" ptal se David.
"Zrovna včera jsem s vámi mluvil o využívání laboratorních vyšetření a konziliárních služeb," řekl Kelley. "Domníval jsem se, že jste to pochopil. A dneska si zcela nezodpovědně objednáte dva konziliáře, které nehradí OPV. k vyšetření pacienta v terminálním stavu. Vaše chování naznačuje, že vůbec nechápete základní problém dnešního zdravotnictví: zbytečné a nadměrné výdaje."
David měl co dělat, aby zůstal klidný. "Počkejte. Byl bych rád, abyste mi vysvětlil, jak můžete vědět, že ta konzilia byla zbytečná."
"No, propána!" ušklíbl se Kelley a zavrtěl pohrdavě hlavou. "To je přece zcela jasné. Průběh choroby byl typický. Pacientka byla nevyléčitelně nemocná a umírala. Každý musí dříve nebo později zemřít. Nemůžeme vyhazovat peníze a jiné prostředky na zbytečné heroické výkony."
David zíral do Kelleyho modrých očí. Nevěděl, co má říct. Byl z toho zmatený.

Angela šla za Dr. Douglasem Cavanaughem do jeho malého koutku bez oken na druhé straně laboratoří a doufala, že nepotká Wadleyho. Jeho stůl byl zarovnaný Petriho miskami s bakteriálními kultivacemi. Bakteriologie byla jeho hlavním zájmem.

"Můžu vás na chvíli vyrušit?" volala Angela ode dveří.
Gestem ruky jí pozval dovnitř a opřel se ve své otáčecí židli.
"Jak se tady postupuje při pitvě?" zeptala se. "Za celou dobu, co jsem tady, jsem žádnou neviděla."
"Tehle problém budete muset prodiskutovat s Wadleyem," řekl Douglas. "To je principiální otázka. Je mi líto."
Angela šla jen nerada do Wadleyho pracovny.

106

"Co pro tebe můžu udělat, drahoušku?" zeptal se Wadley. Usmál se jako dřív, jenže Angele už se nezdál být otcovský, teď jí připadal slizký.
Angela se otfásla nad oslovením "drahoušku" a zeptala se, jakým způsobem má postupovat při provedení pitvy.
"My neprovádíme pitvy," řekl Wadley. "Pokud je to nutné z forenzních důvodů, tělo se odesílá do Burlingtonu. Pitvy jsou příliš drahé a ve smlouvě s OPV nejsou zahrnuty."
"Co když rodina pitvu žádá?" ptala se Angela, ač věděla, že to v případě Kleberové úplně přesně tak není.
"Pokud chtějí vyhodit osmnáct set devadesát dolarů, tak jim vyjdeme vstříc," řekl Wadley. "Jinak to nemůžeme udělat."
Angela přikývla a šla. Místo aby se vrátila ke své práci, šla do správní budovy za Davidem. Lekla se, když viděla, kolik pacientů čeká na vyšetření. Všechny židle byly obsazené, pár lidí stálo. Chytila Davida, když přecházel z jedné vyšetřovny do druhé. Byl v hrozném shonu.
"Pitvu Marjorie Kleberové nemůžu provést."
"Proč ne?" divil se David.
Angela mu sdělila, co jí řekl Wadley.

David kroutil hlavou v údivu. "Můj názor na kvality tohoto místa rapidně klesá," řekl. Vyprávěl pak Angele, jak se na léčbu Kleberové díval Kelley.

"To je absurdní," prohlásila Angela. Byla rozhořčená. "Chceš říct, že ti naznačil, že neměl volat žádné konziliáře, protože pacientka stejně zemřela? To je šílenství!"

"Co ti mám povídat?" řekl David a sám se nepřestával divit.

Angela nevěděla, co na to říct. Kelley byl pravděpodobně nebezpečně špatně informován. Angela by si byla ještě ráda o tom promluvíla, ale věděla, že David nemá čas. Pohybem hlavy ukázala směrem k čekárně:

"Máš tam plno lidí," řekla. "Kdy asi skončíš?"

"Nemám ani ponětí."

"Co kdybych vzala Nikki a odvezla ji domů? Ty mi zavolej, až budeš na odchodu, a já pro tebe zajedu."

"To je dobrý nápad," souhlasil David.

"Tak vydrž, miláčku," řekla Angela. "Promluvíme si o tom později."

Angela se vrátila do laboratoře, dokončila svou denní práci a šla vyzvednout Nikki. Spolu odjely domů. Nikki byla nadšená, že jde z nemocnice domů. S Rustym se bouřlivě přivítali.

David se ozval ve čtvrt na osm. Nikki zůstala sedět u televize a Angela se rozjela zpátky do nemocnice vyzvednout Davida. Jela pomalu. Pršelo tolik, že stěrače měly co dělat, aby stihly ty proudy vody stírat.

"To je ale večer," řekl David, když nastupoval do auta.

"To je ale den," opravila ho Angela, když sjížděla z kopce ke městu.

"Zvlášť pro tebe. Jak to snášíš? Jde to," odpověděl David. "Pomohlo mi že jsem měl tolik práce. Bylo to příjemné, rozptýlilo mě to. Teď se teprve budu muset podívat tváří v tvář realitě. Co jen řeknu Nikki?"

107

"Budeš jí prostě muset říct pravdu," řekla mu Angela.

"To se ti snadno řekne," odporoval David. "Co když se mne zeptá, proč umřela? Problém je, že to sám nevím, ani jako lékař, ani filozoficky."

"Přemýšlela jsem ještě o tom, co ti řekl Kelley," řekla Angela. "Případá mi to jako zásadní nedorozumění o základních principech péče o nemocné."

"To určitě," souhlasil David. "Co mě na tom děsí, je fakt, že je to člověk na vedoucím postavení. Byrokrati typu Kelleyho se vtírají do provádění praktické medicíny pod rouškou reformy zdravotnického systému. Bohužel veřejnost o tom nemá ani potuchy."

"Měla jsem další drobnou kolizi s Wadleyem," řekla Angela.

"Ten hajzl!" rozčilil se David. "Co provedl?"

"Párkrát mě oslovil 'drahoušku' a pak mi přejel rukou po zadku."

"Proboha! To je ale drzost," vztekal se David.

"Musím s tím něco udělat. Jenom nevím co."

"Myslím, že bys měla zajít za Cantorem," radil David. "Přemýšlel jsem o tom. Cantor je aspoň lékař a ne jen byrokrat zabývající se zdravotnictvím."

"Jeho připomínky o medičkách z jeho ročníku mi ale moc odvahy nedodávají," oponovala Angela.

Zatočili do vjezdu. Angela zastavila co nejbliž vchodu do chodby. Oba se chystali vyrazit rychle pod střechu.

"Kdy ten déšť přestane?" lamentoval David. "Leje bez přestání už třetí den."

Když byli doma, David se rozhodl rozdělat oheň, aby jim bylo veseleji.

Angela mu hrála večeri, kterou měla už dříve ona i Nikki. Když David sešel do sklepa, všiml si, jak mezi kameny základů prosakuje vlhkost.

Spolu s vlhkostí se tu linul ten vlhký zatuchlý pach, kterého si všiml už dříve. Když připravoval dřevo, utěšoval se tím, že podlaha je z udusané hlíny. Pokud by i do sklepa prosáklo více vody, vsákne se zase do podlahy a zmizí.

Po večeri si David sedl vedle Nikki k televizi. Když byla nemocná, byli benevolentní v množství programů, na které se směla dívat. David předstíral, že se zajímá o to, co běží v televizi, a sbíral odvahu říct Nikki o Marjorii. Konečně při pauze pro reklamu dal dceři ruku na rameno.

"Musím ti něco říct," řekl tiše.

"Copak?" ptala se Nikki. Spokojeně hladila Rustyho, který ležel stočený vedle ní na pohovce.

"Tvoje učitelka, Marjorie Kleberová, dneska zemřela," pokračoval tiše David.

Nikki na to nic neřekla. Podívala se na Rustyho a předstírala, že se zajímá o zacuchanou srst za jeho uchem.

"Jsem z toho hrozně smutný, o to víc, že jsem byl jejím lékařem. Jsem si jistý, že ty jsi taky smutná."

"Ne, nejsem," řekla Nikki rychle a zavrtěla hlavou. Odhodila si pramí-

108

nek vlasů z čela. Pak se dál dívala na televizi, jako by ji strašně zajímaly reklamy.

"To je v pořádku, když je člověk smutný," řekl jí David. Začal mluvit o tom, jak člověku chybí ti, které má rád, když se najednou Nikki otočila, vrhla se na něj a rozplakala se. Objímala ho pevněji než kdykoli předtím.

David ji hladil po zádech a utěšoval ji.

Když Angela vešla do dveří, viděla jak David utěšuje jejich plačící dceru. Opatrně odsunula Rustyho, sedla si vedle nich a oba je objala.

Všichni tři seděli v objetí, mírně se pohupovali a do oken stále bubnoval déšť.

109

Středa
20. října

Přes Nikkiny usilovné protesty David i Angela trvali na tom, že zůstane ještě jeden den doma a nepůjde hned do školy. Vzhledem k tomu, že byla ještě na antibiotikách a počasí bylo stále hrozné, nebylo o čem diskutovat.

Nikki nechtěla ráno moc spolupracovat, ale přesto důkladně provedli polohovou drenáž. Pak si ji David i Angela poslechli a oba byli s nálezem spokojeni.

Alice Dohertyová dorazila přesně tak, jak slíbila. David i Angela byli vděční, že mají někoho, na koho je takové spolehnutí a je tak ochotně k dispozici.

Když Angela s Davidem nastoupili do svého modrého Volva, David si postěžoval, že celý týden nemohl jet na kole. Nepršelo dnes tolik, jako předchozí dny, ale všude visely těžké mraky a z nasáklé země stoupala mlha.

Do nemocnice přijeli v půl osmé. Angela šla do laboratoře a David se chtěl nejdřív podívat na lůžkové oddělení. Když vstoupil do pokoje Johna Tarlowa, našel jen roušky, štafle a prázdnou postel. Šel se na sesternu zeptat, co se stalo s jeho pacientem.

"Pana Tarlowa jsme přesunuli na pokoj 206," řekla Janet Colburnová.

"Proč?" ptal se David.

"V jeho pokoji se bude malovat," řekla Janet. "Přišli nám to ráno říct z údržby. Ohlásili jsme to na příjmovou kancelář a ti nám řekli, abychom pacienta přesunuli na pokoj 206."

"Myslím, že je to dost nevhodné," stěžoval si David.

"No, za to my nemůžeme," řekla Janet. "Promluvte si s údržbou."

David byl rozladěn, že takhle přesunují pacienta, a tak vzal Janet za slovo a šel dolů do údržby. Zaklepal na dveře kanceláře. U stolu seděl muž asi tak Davidova věku. Měl na sobě zmačkanou zelenavou bavlněnou pracovní košili a kalhoty. Tvář měl nejméně dva dny neholenou.

"Co je?" zeptal se Van Slyke, když zvedl hlavu od svého zápisníku.

Jeho hlas byl bez výrazu a ani jeho tvář neprozrazovala žádné emoce.

"Jeden z mých pacientů byl přeložen na jiný pokoj," řekl David. "Chtěl bych vědět proč."

"Pokud mluvíte o pokoji 216, ten se bude malovat," oznámil mu monotonně Van Slyke.

"To jsem si všiml, že se bude malovat," řekl David. "Co nevím, je proč se bude malovat?"

"Na to máme rozpis," oznámil mu Van Slyke.

"Rozpis nerozpis," protestoval David, "nemyslím si, že je to důvod stěhovat nemocné, a pacienti v nemocnici obvykle bývají nemocní."

"Pokud máte nějaký problém, promluvte si s Beatonovou," ukončil Van Slyke a vrátil se ke svému zápisníku.

David zůstal chvíli stát ve dveřích, překvapen Van Slykeovou drzostí.

Van Slyke ho klidně ignoroval. David zakroutil hlavou a otočil se k od-

110

chodu. Cestou zpět na lůžkové oddělení vážně zvažoval Van Slykeův návrh ten problém prodiskutovat s vedoucí nemocniční správy, dokud nevešel do pokoje, ve kterém ležel John Tarlow. V ten okamžik měl jiné starosti. Stav Johna Tarlowa se výrazně zhoršil.

Johnovo zvracení a průjmy, které se na začátku podařilo zvládnout, se vrátily v další vlně. Navíc byl John obluzený a když se ho David pokusil probrat, byl apatický. David ty příznaky nedokázal vysvětlit, zvlášť když věděl, že John Tarlow byl od přijetí stále na infuzích a zjevně nebyl dehydratovaný.

David pacienta důkladně vyšetřil, ale nemohl najít vysvětlení pro zásadní změnu jeho klinického stavu a už vůbec ne pro změnu stavu jeho vědomí. Davida napadlo, že je John příliš citlivý na léky, které dostal na spaní. David je předepsal, aby byly podány jen v případě potřeby.

Spěchal zpět na sesternu a začal si prohlížet Johnův chorobopis. Zoufale se snažil najít nějaké vysvětlení ve výsledcích, které přišly z laboratoře.

Pokoušel se vymyslet, co dál. Následkem včerejšího konfliktu s Kelleyem se mu nechtělo volat žádné konziliáře, protože ani jeden z těch, které by byl rád pozval - onkolog a infekcionista - nebyli lékaři OPV.

David zavřel oči a mnul si spánky. Nevěděl, co dělat. Bohužel mu chyběla základní informace: výsledky kultivace stolice, které byly odeslány předchozí den, nebyly ještě k dispozici. Vzhledem k tomu David stále ještě nevěděl, zda se jedná o bakteriální onemocnění a pokud ano, jakým druhem bakterie je způsobeno. Příznivé bylo, že byl John stále bez teploty.

David se znovu soustředil na chorobopis a zjistil, že John dostal opravdu léky na spaní. Domníval se, že ty mohly přispět k Johnově apatii, a vysadil je. Naordinoval další kultivační vyšetření stolice a ještě jeden krevní obraz. Požádal, aby Johnovi měřili teplotu každou hodinu a pokud by stoupla, aby byl informován.

Po vyšetření poslední plánované biopsie Angela uklidila malou laboratoř vedle operačních sálů a vracela se do své pracovny. Byla se svojí dopolední prací spokojená a dokonale se jí dařilo vyhnout se Wadleyemu. Bohužel věděla, že se

s ním během dne bude muset setkat, a měla obavy, jak se bude chovat. Ačkoli se považovala za optimistu, bála se, že se problémy s Wadleyem samy nevyřeší.

Hned když vešla do své pracovny, všimla si, že jsou spojovací dveře otevřené dokořán. Jak jen nejtíšeji mohla, šla ke dveřím a pomalu je zavírala.

"Angelo!" zavolal Wadley, až se Angela lekla. Ani si neuvědomovala, jak je napjatá. "Pojď sem, chci ti ukázat něco úžasného!"

Angela vzdychla a jen nerada opět otvírala dveře. Wadley seděl u svého pracovního stolu u obyčejného mikroskopu, ne u toho se dvěma okuláry.

"Pojď dál," zavolal znovu. Pokynul Angele a poklepal na mikroskop.

"Mrkni se na tenhle preparát."

111

Angela pomalu vešla do místnosti. Pár stop od Wadleyho se zastavila.

Wadley, jako by vycítil její nechuť, se odstrčil od stolu a odsunul se i se židlí. Angela přistoupila k mikroskopu a naklonila se k němu, aby si ho zaostříla.

Než se mohla podívat na preparát, Wadley se přisunul k ní, chytil ji pevně kolem pasu a posadil si ji na klín.

"Mám tě!" vykřikl.

Angela zaječela a snažila se vyprostit. Šokovala ji ta nečekaná síla, s jakou ji chytil. Zatím si dělala starosti s tím, že se jí nenápadně dotýkal, teď ji nutil silou.

"Pustíte mě!" dožadovala se zlostně Angela a snažila se uvolnit sevření jeho rukou.

"Nepustím, dokud ti něco neřeknu," prohlásil Wadley. Smál se.

Angela se přestala bránit. Zavřela oči. Cítila se stejně ponížená jako vztekla.

"Teď je to lepší," řekl Wadley. "Mám dobré zprávy. Výlet je zařizený.

Už mám dokonce i lístky. Jedeme v listopadu na konferenci patologů, která je v Miami."

Angela otevřela oči. "To je báječné!" řekla s takovou dávkou ironie, jaké jen byla schopna. "A teď mě pusťte!"

Wadley ji pustil a Angela vyskočila z jeho klína. Ale než se jí podařilo se vzdálit, chytil ji za zápěstí. "Bude to fantastické," řekl. "Počasí je v tu dobu perfektní. Je to nejlepší termín pro výlet do Miami. Užijeme si to na pláži.

Ubytoval jsem nás ve Fontainbleau."

"Pusťte!" dožadovala se Angela se zaťatými zuby.

"No tak," řekl Wadley. Naklonil se dopředu a podíval se na ni zblízka.

"Snad se nezlobíš? Odpusť, jestli jsem tě polekal. Chtěl jsem tě jen překvapit." Pustil jí ruku.

Angela byla bez sebe vzteky. Kousala se do rtu, aby nevybuchla, a utíkala do své pracovny. Utekla, pokořená a ponížená, a třískla za sebou dveřmi.

Mnula si tvář a snažila se najít rovnováhu a sebekontrolu. Trásla se, jak jí stoupl adrenalin a koloval jí v těle. Trvalo jí několik minut, než se uklidnila a začala normálně dýchat. Pak chytila kabát a vztekle vyběhla z pracovny. Wadleyho drzé obtěžování ji alespoň donutilo k jednání.

Snažila se co nejméně vystavit mlze a dešti. Přeběhla rychle od hlavní nemocniční budovy k radiodiagnostickému centru. Zpomalila, až když byla na zastřešené části cesty. Šla přímo do Cantorovy pracovny.

Musela čekat téměř půl hodiny, než ji Dr Delbert Cantor mohl přijmout, protože nebyla ohlášená. Zatímco čekala, uklidnila se a dokonce začala uvažovat, jaký má sama podíl viny na Wadleyho chování. Přemýšlela, zda ji to mohlo napadnout od začátku, neměla být tak naivní. Konečně měl Cantor čas. Když se posadila, obešel svůj stůl, usadil se za něj, dal si ruce i nohy křížem a zeptal se, co pro ni může udělat.

Teď, když seděla tvář v tvář personálnímu řediteli, ztrácela Angela odvalu. Náhle se jí vrátily všechny pochyby o tomto muži a o jeho postoji

112

vůči ženám. Na rtech měl už předem pohrdlivý úsměv, jako by všechno, co mohlo dělat starosti jejímu ženskému mozku, bylo zcela nedůležité.

"Není to pro mě jednoduché," začala Angela. "Mějte se mnou trpělivost. Nebylo pro mne snadné sem přijít, ale nevím, co jiného bych měla udělat."

Cantor ji vybídl, aby pokračovala.

"Jsem tu, protože mě doktor Wadley sexuálně obtěžuje."

Cantor si narovnal nohy a naklonil se kupředu. Angela měla pocit, že aspoň projevil zájem, ale pak si všimla, že se stále pohrdavě ušklíbá.

"Jak dlouho to trvá?" ptal se Cantor.

"Asi celou tu dobu, co jsem tady," řekla Angela a chystala se to vysvětlit, ale Cantor ji přerušil.

"Asi?" zeptal se se zdviženým obočím. "Chcete říct, že si nejste jistá?"

"Zpočátku jsem si to neuvědomovala," vysvětlila Angela. "Myslela jsem si, že se chová jako zvlášť pečlivý učitel, téměř otcovsky." Pak vyprávěla, co se od začátku dělo, jak to začalo jen jako nevinné narušení osobního prostoru.

"Vždycky využil možnosti, kdy se mě mohl dotknout, ale vypadalo to nevinně," vysvětlovala Angela. "Taky se mi svěřoval s rodinnými problémy, což mi připadalo nevhodné."

"To, co mi tu říkáte, může být stále ještě v mezích přátelského chování a vyplývat z role učitele," řekl Cantor.

"To souhlasím," přisvědčila Angela. "Proto jsem to nechávala být.

Problém je, že to pokračovalo."

"Chcete říct, že se to změnilo?" ptal se Cantor.

"Přesně tak," řekla Angela. "Teprve nedávno." Pak popsala tu událost s rukou na stehně a cítila se při tom nesmírně trapně. Pak se zmínila o tom pohlázení po zadku a Wadleyho oslovení "drahoušku".

"Na oslovení "drahoušku" nevidím osobně nic špatného," řekl Cantor.

"Já tak oslovuji všechna děvčata tady na radiologii."

Angela nevycházela z údivu a přemýšlela, jak se to asi všem těm děvčatům líbí. Uvědomovala si, že je na špatném místě. Nemohla očekávat, že ji rozumně vyslechne a pochopí lékař, jehož názory na ženy byly ještě archaičtější než Wadleyho. Přesto si myslela, že by měla dokončit to, co začala, a tak popsala i ten poslední incident, kdy si ji Wadley násilím posadil na klín, aby jí zvěstoval radostnou událost o výletu na Miami.

"Nevím, co bych na to řekl," prohlásil Cantor, když skončila. "Naznačoval snad někdy doktor Wadley, že vaše zaměstnání závisí na vaší sexuální ochotě?"

Angela vnitřně záúpěla a začala chápat, že Cantor si představuje sexuální obtěžování jen v té nejzazší podobě. "Ne," řekla. "Nic takového doktor Wadley nikdy nenaznačil. Ale jeho familiární chování mě nesmírně obtěžuje. Rozhodně to překročilo meze přátelského a profesionálního chování a vzájemného respektu. Vadí mi to při práci."

"Třeba jste jen trochu přecitlivělá. Wadley je takový extrovertní člověk.

Vy sama jste řekla, že je velmi nadšený svou prací." Když Cantor uviděl Angelin výraz, dodal rychle: "No, i to je možné, ne."

113

Angela vstala. Přinutila se mu slušně poděkovat.

"Není zač," řekl Cantor a vstal. "Průběžně mě informujte, mladá dámo.

Já s doktorem Wadleym promluvím hned, jak se naskytne vhodná příležitost."

Angela přikývla na souhlas s tímto jeho posledním návrhem a šla. Když se vrátila do své pracovny, měla pocit, že její rozhovor s Cantorem nic nevyřeší. Může naopak celou situaci zhoršit.

Během odpoledne David při každé příležitosti odbíhal zkontrolovat Johna Tarlowa. Bohužel, jeho stav se nezlepšil. Naštěstí se ani nezhoršil, protože David průběžně nechal infuzemi doplňovat tekutiny, které ztrácel průjemem a zvracením. Když se David přišel na Johna podívat naposledy pozdě odpoledne, doufal, že se alespoň zlepší stav jeho vědomí. Ale ani ten se nezměnil. John byl stejně apatický jako ráno, možná ještě o trochu víc. Na přímý dotaz byl schopen říct, jak se jmenuje, a věděl, že je v nemocnici, ale neměl ponětí o čase ani o datu.

Na sesterně si David prohlédl výsledky laboratorních a pomocných vyšetření, která měl k dispozici. Většina z nich byla v mezích normy.

Počet bílých krvinek trochu poklesl, což si David vzhledem k anamnéze leukémie nedovedl vysvětlit. Předběžný výsledek kultivace stolice byl negativní.

"Zavolejte mi prosím, pokud by panu Tarlowovi stoupla teplota nebo se zhoršily jeho gastrointestinální potíže," požádal ještě před odchodem sestry.

David se sešel s Angelou v nemocniční hale. Společně doběhli k autu.

Počasí bylo čím dál tím horší. Nejenže stále pršelo, ještě se citelně ochladilo.

Cestou domů vyprávěla Angela Davidovi o posledním incidentu s Wadleym a o Cantorově přístupu k její stížnosti.

David zakroutil hlavou. "U Wadleyho už mě to nepřekvapuje. Je to vůl.

Ale od Cantora bych čekal něco lepšího. Je přece personální ředitel. I když to není jeho osobní názor, měl by znát zákony a odpovědnost nemocnice.

Myslíš, že zaspal všechny zákony, týkající se sexuálního obtěžování, které se v posledních deseti letech projednávaly?"

Angela pokrčila rameny. "Už o tom nechci přemýšlet. Jak ses měl ty?

Přemýšlel jsi ještě o Marjoriině smrti?"

"Neměl jsem na to čas," řekl David. "Mám v nemocnici Johna Tarlowa a ten mě děsí."

"Co je s ním?"

"To je právě to! Já nevím," řekl David. "To mě právě znepokojuje. Je apatický, stejně jako byla Marjorie. Má těžké gastrointestinální příznaky.

S těmi jsem ho přijímal k hospitalizaci, ale ještě se zhoršily. Nevím, co se děje, ale šestý smysl mi říká, že něco není v pořádku. Problém je, že nevím, co mám dělat. Léčím ho jen symptomaticky."

"Když tohle slyším, jsem ráda, že jsem se dala na patologii," řekla Angela.

114

David pak Angele vyprávěl o svém rozhovoru s Wernerem Van Slykem. "Ten člověk byl víc než drzý," stěžoval si David. "Sotva mi věnoval pozornost. Z toho vidíš, v jaké pozici se nacházejí v tomto zdravotnickém systému lékaři. Doktor je prostě další zaměstnanec, který jen pracuje na jiném oddělení."

"Je to složité, zastat se pacienta, když ti ani údržba nevyjde vstříc."

"Přesně tak mi to připadá," řekl David.

Když David s Angelou dorazili domů, Nikki měla radost, že je vidí.
Skoro celý den se nudila, až do doby, kdy přišel Arni a vyprávěl jí o jejich novém učiteli.
"Je to muž," řekl Arni Davidovi. "A je hrozně přísný."
"Doufám, že je to dobrý učitel," řekl David. Pociťoval další výčitku svědomí nad Marjoriinou smrtí.
Angela začala připravovat večeři a David odvezl Arniho domů. Když se vrátil, přišla mu Nikki naproti a stěžovala si: "V obýváku je hrozná zima," řekla.
David vešel dovnitř a sáhl si na radiátor. Byl horký. Šel k velkým francouzským oknům a vyzkoušel, jestli jsou dobře zavřená. "Kde ti byla zima?" ptal se David.
"Seděla jsem na gauči," řekla Nikki. "Pojď si to vyzkoušet."
David šel za dcerou a posadil se vedle ní. Prakticky hned ucítil na krku průvan. "Máš pravdu," řekl: Zkontroloval okna za pohovkou. "Myslím, že mám diagnózu," prohlásil. "Budeme sem muset dát izolační okna."
K čemu jsou izolační okna?" ptala se Nikki.
David se vrhl do zasvěceného vysvětlování o ztrátách tepla, proudech vzduchu, izolaci a meziokenních prostorech.
"Děláš jí v tom zmatek," volala Angela z kuchyně. Zaslýchla část jeho výkladu. "Ptala se jen, co to je. Proč jí je neukážeš?"
"To je dobrý nápad," souhlasil David. "Pojď. Přineseme rovnou nějaké dřevo do krbu."
"Mně se to tu nelíbí," řekla Nikki, když sestupovali po schodech dolů.
"Proč?" ptal se David.
"Je to tu strašidelné," prohlásila Nikki.
"Prosím tě, nebuď jako tvoje matka," popichoval ji David. "Jedna hysterická ženská v domě stačí."
O žulové schody byla ze zadu opřená hromada izolačních oken. David jedno vytáhl, aby si ho Nikki mohla prohlédnout.
"Vypadá jako normální okno," řekla Nikki.
"Ano, ale nedá se otevřít. Uzavře prostor mezi tímto sklem a sklem normálního okna. Ten prostor pak slouží jako izolační vrstva."
Nikki si prohlížela okno a David si náhle něčeho všiml.
"Co je, tati?" ptala se Nikki, když si uvědomila, že jí David nevěnuje pozornost.
"Něco, čeho jsem si dřív nevšiml," řekl David. Natáhl se a přejel rukou po zdi, která tvořila zadní stěnu schodiště.
"Tohle jsou tvárnice."
"Co jsou tvárnice?" zeptala se Nikki.

115

David byl zabrán do svého objevu a neodpověděl.
"Pojď, dáme pryč ta okna," řekl David.
"Tahle zeď je jiná než ostatní tady ve sklepě," řekl, když odstranili poslední okno. "A vypadá, že ani není tak stará. To by mě zajímalo, proč je tady."
O čem to mluvíš?" divila se Nikki.
David jí ukázal, že schodiště je žulové. Pak ji odvedl dozadu pod schodiště a ukázal jí tvárnice. Vysvětlil jí, že tvárnice nejspíš uzavírají trojúhelníkový prostor pod schody.
"Co tam je?" ptala se Nikki.
David pokrčil rameny. "To nevím." Pak řekl: "Co se tam podívat?
Třeba je tam poklad."
"Vážně?" ptala se Nikki.
David si vzal palici, která se používala spolu s klínem na štípání dřeva do krbu, a přinesl ji ke schodům. Právě když se chystal palici zvednout, zavolala Angela ode dveří. Chtěla vědět, co tam provádějí. David položil palici a dal si prst přes pusku. Pak zavolał na Angelu, že za chvíli budou nahoře a přinesou dřevo.
"Jdu se nahoru osprchovat," zavolala Angela. "Pak se najíme."
"Dobře," zavolał David. Nikki řekl: "Třeba by se jí nelíbilo, že chceme rozbít kus baráku."
Nikki se zasmála.
David počkal, dokud Angela nevyšla do patra, a pak teprve zvedl palici.
Poradil Nikki, aby se otočila, a uhořel do tvárnice na vrcholu zdi. Udělal v ní malý otvor.
"Utíkej nahoru a přines baterku," řekl David. Ze zadržovaného prostoru se vyvalil zatuchlý pach.
Zatímco Nikki odběhla, David ještě zvětšil otvor ve zdi. Další ranou uvolnil celou jednu tvárnici a vytáhl ji ze zdi. To už byla Nikki zpátky i s baterkou. David ji rozsvítil a nahlédl dovnitř.
Měl pocit, že se mu zastavilo srdce. Vytáhl hlavu ven tak rychle, že si odřel krk o horní okraj tvárnice.
"Cos tam viděl?" ptala se Nikki. Nelíbil se jí výraz v otcově tváři.
"Není to poklad," řekl David. "Myslím, že bys měla dojít pro matku."
Když Nikki odběhla, David ještě zvětšil otvor. Když přišla Angela v županu, měl David sundanou celou jednu řadu tvárnice.
"Co se tu děje?" dožadovala se Angela vysvětlení. "Nikki je vyděšená."
"Podívej se," řekl David. Podal Angele baterku a pokynul jí, aby šla blíž.
"Doufám, že to není žádný vtíp," řekla Angela přísně.
"Není to vtíp," ujistil ji David.
"Proboha!" vykřikla Angela. Její hlas se odrážel ozvěnou v tom malém prostoru.

"Co je to?" ptala se Nikki. "Já se chci taky podívat."

Angela vytáhla hlavu z otvoru a podívala se na Davida. "To je tělo," řekla. "A určitě je tam pěkně dlouho."

116

"Člověk?" ptala se nevěřičně Nikki. "Můžu se podívat?"

Angela i David vykřikli prakticky současně: "Ne!"

Nikki začala protestovat, ale nebylo to příliš důrazné.

"Půjďme nahoru a zapálíme ten oheň v krbu," řekl David. Vzal Nikki k hromadě dřeva a podal jí jedno poleno. Pak vzal hromádku dalších sám.

David s Nikki rozdělali oheň a Angela mezi tím zavolala na policii do města. Nikki měla spoustu otázek, na které David neznal odpovědi.

Za půl hodiny přijelo policejní auto.

Vystoupili z něj dva policisté.

"Jmenuji se Wayne Robertson," řekl ten menší. Byl v civilu. Měl na sobě bavlněnou bundu a pod ní flanelovou košili. Na hlavě měl baseballovou čepici s nápisem Boston Red Sox. "Jsem šéf místní policie a tohle je jeden z mých zástupců, Sherwin Morris."

Sherwin se dotkl okraje klobouku. Byl vysoký a štíhlý, na sobě měl uniformu. Nesl dlouhou baterku, ten typ, do kterého se dávají čtyři baterie.

"Strážník Morris se pro mě zastavil, když jste zavolala," vysvětloval Robertson. "Nemám službu, ale tohle asi bude důležité."

Angela přikývla. "Jsem ráda, že jste přijeli," řekla.

Angela s Davidem je odvedli do sklepa. Nikki zůstala nahoře. Robertson si vzal od Morrisse baterku a strčil hlavu do díry.

"Krucinál!" vykřikl. "Je to ten šarlatán!"

Robertson se otočil směrem k Wilsonovým. "Je mi líto, že se to stalo zrovna vám, lidičky," řekl. "Ale to tělo poznávám, i když vypadá trochu hůř než dřív. Jmenuje se Dr Dennis Hodges. Koneckonců, tohle byl jeho dům, což asi víte."

Angela se podívala na Davida a měla co dělat, aby se neroztřásla.

Naskočila jí husí kůže.

"Musíme zbourat zbytek té zdi, abychom tělo dostali ven," pokračoval Robertson. "Nebude vám to vadit?"

David řekl, že ne.

"Neměli bychom zavolat soudního lékaře?" zeptala se Angela. Zajímala se o soudní lékařství a věděla, že je povinností zavolat soudního lékaře ke každému podezřelému úmrtí. A tohle bylo určitě jedno z nich.

Robertson si chvíli Angelu prohlížel a přemýšlel, co má říct. Neměl rád, když mu někdo radil, jak má dělat svoji práci, zvláště když ten někdo byla ženská. Problém byl v tom, že Angela měla pravdu. A teď, když mu to připomněla, to nemohl jen tak přejít.

"Kde je telefon?" zeptal se.

"V kuchyni," odpověděla Angela.

Museli vyhnat Nikki od telefonu. Volala střídavě Caroline a Arnimu a sdělovala jim tu vzrušující novinku, která se u nich udála.

Když zavolali soudního lékaře, Robertson s Morrissem začali rozebírat zeď z tvárnice.

David jim přinesl prodlužovací šňůru a lampu, aby na práci lépe viděli.

Také viděli lépe tělo. Bylo celkem dobře zachované, až na obnažení kostí

117

v dolní části obličeje. Část dolní čelisti a téměř všechny zuby byly odhalené. Horní část obličeje byla překvapivě nedotčená. Oči byly strašidelně otevřené. Uprostřed čela byla prohlubeň zarostlá zelenou plísní.

"Ta hromada v koutě vypadá jako prázdné pytle od cementu," řekl Robertson. Používal kužel světla jako ukazovátko.

"A támhle je zednická lžice. Do háje, má tam u sebe všechno. Možná že to byla sebevražda."

David a Angela se na sebe podívali. Oba napadlo totéž: buď je Robertson ten nejhorší detektiv na světě, nebo má zvlášť vybraný černý humor.

"Zajímalo by mě, co je to tam za papíry?" uvažoval Robertson a posvítíl na pár rozházených archů papíru, pohozených v té kobce.

"Vypadá to jako xeroxové kopie," řekl David.

"Hele, podívejte se na tohle," řekl Robertson a posvítíl na něco, co bylo zčásti schované pod tělem. Připomínalo to sochor.

"Co je to?" ptal se David.

"To je páčidlo," řekl Robertson. "Je to mnohoúčelová železná tyč, která se používá většinou při demolicích."

Nikki volala zhora, že už přijel soudní lékař. Angela mu šla naproti.

Dr Tracy Cornish byl drobný muž středního vzrůstu s brýlemi na očích.

Nesl si velkou staromódní koženou lékařskou brašnu.

Angela se představila a řekla, že je patologka ze Všeobecné nemocnice v Bartletu. Zeptala se Dr Cornishe, jestli má specializaci v soudním lékařství. Přiznal, že nemá, ale vysvětlil, že slouží jako soudní lékař v této oblasti k doplnění své praxe. "A dělám to už řadu let," dodal.

"Ptala jsem se jen proto, že se sama o soudní lékařství zajímám," vysvětlila Angela. Neměla v úmyslu ho uvádět do rozpaků.
Angela odvedla Dr Cornishe dolů ke kobce. Zůstal chvíli stát a prohlížel si celou scénu. "To je zajímavé," řekl nakonec. "To tělo je obzvlášť dobře zachovalé. Jak dlouho byl pohřešován?"
"Asi osm měsíců," řekl Robertson.
"Tady vidíte, co udělá chladné suché místo," řekl Dr Cornish. "Ta kobka fungovala jako dobře větraný sklep. Dokonce je v ní sucho po všech těch deštích."
"Proč jsou obnažené ty kosti na dolní čelisti?" vyptával se David.
"To byly nejspíš krysy," odpověděl Dr Cornish a sehnul se otevřít tašku.
David se otřásl. Udělalo se mu nevolno při představě krys, ohlodávajících tělo. Podíval se na Angelu a všiml si, že ona tu informaci přijala jako fakt a soustředila se na další postup.
Dr Cornish nejdřív udělal několik fotografií, včetně několika detailních záběrů. Pak si vzal gumové rukavice a začal odstraňovat jednotlivé předměty z kobky a ukládat je do igelitových pytlíků. Když přišla řada na archy papíru, všichni se k nim naklonili, aby viděli, co je na nich. Dr Cornish dával pozor, aby se jich nikdo nedotkl.
"Jsou to části chorobopisů z bartletské nemocnice," řekl David.
"Řekl bych, že tyhle fleky jsou od krve," řekl Dr Cornish a ukázal na velké zahnědlé skvrny na papírech. Všechny papíry dal do igelitového pytlíku, který zalepil a popsal.

118

Když byly venku všechny okolní předměty, Dr Cornish se začal věnovat tělu. Nejdřív prohledal kapsy. Našel peněženku i s účty a kreditními kartami na jméno Dennis Hodges.
"Určitě ho nikdo neokradl," komentoval Robertson.
Dr Cornish pak Hodgesovi sundal hodinky. Ještě šly. Přesně.
"Výrobce těchto baterií by to mohl použít jako skvělou šokující reklamu," navrhoval Robertson. Morris se rozesmál.
Když zjistil, že se nikdo jiný nesměje, zarazil se.
Dr Cornish pak vytáhl velký pytel na tělo a požádal Morrisa, aby mu pomohl Hodgesa do něj uložit.
"Nebylo by dobré mu dát pytlíky na ruce?" navrhovala Angela.
Dr Cornish se zamyslel a přikývl. "To je dobrý nápad," řekl. Vyndal z tašky papírové sáčky a připevnil je na Hodgesovy ruce. Pak s Morrisem uložili tělo do pytle a uzavřeli ho.
Za další čtvrt hodinu se Wilsonovi dívali, jak odjíždí policejní vůz i vůz soudního lékaře.
"Máte někdo hlad?" zeptala se Angela.
David i Nikki zaúpěli.
"Já taky ne," řekla Angela. "To je ale noc!"
Přešli do obývacího pokoje, David rozhrábl oheň a přiložil. Nikki pustila televizi.
Angela si začala číst.
V osm hodin se rozhodli, že by přece jen měli něco sníst. Angela ohřála večeři a David s Nikki prostřeli stůl.
"Každá rodina má svého kostlivce ve skříni," řekl David během večeře.
"Náš byl náhodou ve sklepě."
Nikki prohlásila, že to nechápe, a Angela jí začala vysvětlovat přenesený význam rčení o rodinných tajemstvích. Když to Nikki pochopila, stejně jí to nebylo k smíchu.
Ani Davida ten hrůzný objev ve sklepě nepotěšil. Měl strach, jak to zapůsobí na Nikki. Myslel si, že když to všechno trochu humorně zlehčí, uvolní to napětí. Ale teď viděl, že se mu ten vtip nepovedl.
Po Nikkině respirační terapii si šli všichni lehnout. Nebylo možné ty události úplně vymazat, ale spánek teď byl tím nejlepším řešením. Nikki i David byli ospalí, ale Angele se spát nechtělo. Ležela v posteli a vnímala každý zvuk, který se v domě ozval. Až dosud si neuvědomila, kolik zvuků se tu ozývá, obzvlášť za takové větrné a deštivé noci. Uslyšela, jak se ve sklepě zapnul olejový hořák. V komíně bylo chvílemi slyšet vysoký tón meluzíny.
Série tupých ran Angelu vyděsila. Posadila se.
"Co je to?" šeptala nervózně. Zatřásla Davidem.
"Co, co je?" ptal se David, už napůl spící.
Angela mu řekla, aby chvíli poslouchal. Bouchání se ozvalo znovu.
"Tohle!" vykřikla Angela. "Tyhle rány!"
"To jsou venkovní okenice! Tlučou ve větru o dům," řekl David.
"Proboha, uklidni se."

119

Angela se opřela o polštář, ale oči měla dokořán. Chtělo se jí spát ještě méně, než když si šla lehnout.
"To, co se tu děje se mi vůbec nelíbí," prohlásila.
David hlasitě zaúpěl.
"Vážně," pokračovala Angela. "Ani se mi nechce věřit, co všechno se v posledních pár dnech změnilo. Bála jsem se, že se něco takového stane."
"Jako třeba to, že najdeme Hodgesovu mrtvolu?" zeptal se David.
"Myslím to všeobecně," řekla Angela. "Hrozné počasí, Wadley, který mě obtěžuje, Marjoriina smrt, Kelley, který tě

buzeruje, a teď mrtvola ve sklepě."

"Bereme to prostě důkladně," snažil se vtipkovat David. "Vybereme si všechno to špatné najednou."

"Já to ale myslím vážně, a ty. . ." začala Angela, ale přerušil ji výkřik Nikki.

David i Angela vyskočili z postele a utíkali chodbou k Nikkině pokoji.

Vběhli dovnitř. Nikki seděla na posteli a tvářila se zděšeně. Rusty seděl vedle ní a byl ze všeho zmatený. Nikki se zdálo o tom hrozném nálezu ve sklepě, ač tam vůbec nebyla.

David i Angela se ji snažili uklidnit, jak jen mohli. Pak ji vzali k sobě do postele. Nikki šla ráda. Lehli si, ale David skončil na samém kraji postele, protože s Nikki se k nim uložil i Rusty.

120

Čtvrtek

21. října

Ráno nebylo počasí o mnoho lepší než večer. Přestalo pršet, ale byla tak hustá mlha, že bylo skoro stejně mokro. Nad krajem visely husté souvislé mraky. Bylo ještě chladněji než včera.

Když ráno Nikki prováděla polohovou drenáž, zazvonil telefon. David po něm skočil. Obával se, že tak brzy ráno to může být jedině telefon z nemocnice, týkající se Johna Tarlowa.

Ale nebyl. Volali z kanceláře státního prokurátora, zda mohou na místo činu poslat svého vyšetřovatele.

"Kdy by měl přijet?" ptal se David.

"Hodilo by se vám to hned?" ptal se volající. "Máme někoho poblíž vašeho domu."

"Budeme doma ještě tak hodinu," řekl David.

"To stačí," řekl volající.

Vyšetřovatelka z kanceláře státního prokurátora dorazila opravdu během čtvrt hodiny. Byla to příjemná žena s ohnivě rudými vlasy. Měla na sobě konzervativní tmavomodrý kostým.

"Omlouvám se, že vás obtěžuji tak brzy," řekla. Představila se jako Elaine Sullivanová.

"To není problém," řekl David a podržel jí dveře.

Pak ji odvedl po schodech dolů do sklepa a rozsvítil lampičku, která osvětlila již prázdnou kobku. Vyndala fotoaparát a udělala několik snímků. Pak se sehnula a zašťourala prstem do hliněné podlahy kobky. Angela přišla za nimi dolů a dívala se Davidovi přes rameno.

Pokud jsem byla informována, byla tu včera večer městská policie," řekla Elaine.

"Městská policie a oblastní soudní lékař," doplnil David.

"Doporučovala bych zavolat vyšetřovatele z kriminálky," řekla. "Doufám, že vás to nebude obtěžovat."

"Naopak, budeme rádi," řekla Angela. "Mám pocit, že městská policie nemá s vyšetřováním vraždy vůbec žádné zkušenosti."

Elaine přikývla a ponechala tu poznámku diplomaticky bez komentáře.

"Je nutné, abychom tu byli, až přijedou ti lidé od kriminálky?" ptal se David.

"To záleží na vás. Vyšetřovatel s vámi asi bude někdy chtít mluvit, ale jinak sem můžou technici přijít a vyšetřit, co bude potřeba, i bez vás."

"Přijdou ještě dneska?" ptala se Angela.

"Přijedou co nejdříve," řekla Elaine, "nejspíš ještě dnes dopoledne."

"Zařídím, aby tu byla Alice," řekla Angela a David přikývl.

Chvilí po tom, co odešla vyšetřovatelka, byli na odchodu i Wilsonovi.

Nikki šla do školy poprvé po návratu z nemocnice. Byla vzrušená a stihla se před odchodem dvakrát převléknout.

Cestou do školy nebyla Nikki schopná hovořit o ničem jiném než o mrtvole ve sklepě. Když Nikki vystupovala, žádala ji Angela, aby

121

o tom ve škole příliš nemluvila. Bylo to zbytečné, protože už to Nikki včera oznámila Caroline a Arnimu a ti to bezpochyby řekli dalším.

David se rozjel a namířil k nemocnici. "Mám starosti, jak bude vypadat dnes ráno můj pacient," řekl. "I když mi nevolali, mám obavy, jak mu je."

"A já se bojím co bude, až potkám Wadleyho," řekla Angela. "Nevím, jestli už s ním Cantor mluvil nebo ne, ale v žádném případě to nebude příjemné."

S polibkem pro štěstí se David a Angela rozešli, každý za svou prací.

David se šel nejdříve podívat na Johna Tarlowa. Hned jak vstoupil do pokoje, všiml si, že je dušný. To nebylo dobré znamení. David vytáhl fonendoskop, vzal Johna za rameno a zatřásl jím. Chtěl, aby se John posadil, ale ten sotva zareagoval.

David propadl panice. Bylo to, jako by se jeho největší obavy stávaly skutečností. David Johna rychle vyšetřil a zjistil, že má rozsáhlou pneumonii.

David vyběhl z pokoje na sesternu a stroze vydával příkazy, aby byl John ihned přeložen na JIP. Sestry si zrovna předávaly službu, ranní směna střídala noční.

"Nepočká to, dokud si to nepředáme?" ptala se Janet Colburnová.

"To teda nepočká!" štkl David. "Chci ho přeložit hned. A taky by mě zajímalo, proč mě nikdo nevolal. Pan Tarlow má oboustrannou pneumonii."

"Když jsem ho naposledy měřila, klidně spal," řekla sestra, která byla po noční. "Měli jsme volat, pokud by mu stoupla teplota nebo se zhoršily jeho GI příznaky. Nic z toho se nestalo."

David chytil chorobopis a nalistoval teplotní křivku. Teplota nepatrně stoupla, ale ne tak, jak by byl David očekával podle poslechového nálezu.

"Přeložíme ho hned na JIP. A budu chtít nějaké statimové odběry."

John Tarlow byl s obdivuhodnou rychlostí přeložen na JIP. Mezitím David zavolal onkologa, Dr Clarka Miesliche, a infekcionista, Dr Martina Hasselbauma, zda se mohou ihned dostat.

Laboratoř zpracovávala odběry pro JIP se značnou rychlostí a David měl za chvíli v ruce Johnovy výsledky. Počet bílých krvinek, který měl včera nízký, byl dnes ještě nižší. Znamenalo to, že Johnův obranný systém není schopen na rozvíjející se pneumonii zareagovat. Byla to taková nedostatečná odpověď, jakou by očekával od nemocného při chemoterapii, ale David si byl jistý, že John nedostával žádnou chemoterapii již řadu měsíců.

Konziliáři dorazili brzy a šli si prostudovat chorobopis a vyšetřit nemocného. Když skončili a vyšli z pokoje, potvrdil Davidovi Dr Mieslich, že John nedostával už dlouho žádnou chemoterapii.

"Co si myslíte o tom nízkém počtu leukocytů?" ptal se David.

"Nevím," připustil Dr Mieslich. "Nejspíš to bude souviset s tou leukémií. Budeme muset udělat sternální punkci a vyšetřit dřeň, ale teď bych to nedoporučoval. Rozhodně ne při té infekci, kterou teď má. Navíc je to akademická otázka. Obávám se, že je moribundní."

To bylo to poslední, co si David přál slyšet, ačkoli se toho sám obával.

122

Nemohl uvěřit, že by mu mohl zemřít druhý pacient za tak krátkou dobu praxe v Bartletu.

David se obrátil na Dr Hasselbauma.

Dr Hasselbaum byl stejně otevřený a stejně pesimistický. Soudil, že John má rozsáhlou pneumonii způsobenou velmi virulentním kmenem bakterií a to sekundárně vede k jeho šokovému stavu. Poukázal na to, že John má velmi nízký krevní tlak a selhávají mu ledviny. "Nevypadá to dobře. Vypadá to, že pan Tarlow má velmi oslabenou obranyschopnost, bezpochyby vlivem leukémie. Pokud ho chceme léčit, musí dostat masivní dávky. Mám přístup k lékům, které se zkoušejí ke zvládnutí podobného typu endotoxinového šoku. Co vy na to?"

"Zkusíme to," řekl David.

"Ty léky jsou ale drahé," řekl Dr Hasselbaum.

"Jde tady o život," podotkl David.

Za hodinu a čtvrt, když byla zahájena nová terapie a David již nemohl pro Johna nic víc udělat, spěchal do své pracovny čekárna byla opět zcela plná. Pár pacientů postávalo na chodbě. Všichni byli nervózní, včetně recepční. David se zhluboka nadechl a pustil se do práce. Mezi vyšetřením jednotlivých pacientů volal na JIP, aby se informoval o Johnově stavu. Pokaždé se dozvěděl, že se nic nezměnilo.

K jeho objednaným pacientům přibýlo pár akutních a tím se ještě zvýšil zmatek. Nebýt Kelleyho nařízení, byl by je David poslal na pohotovostní příjem. Dva z nich byli již stálí známí: Mary Ann Schillerová a Jonathan Eakins.

Přestože byl David trochu vyděšen tím, co se stalo s Marjorii Kleberovou a co se nyní dělo s Johnem Tarlowem, byl přesvědčen, že musí Mary i Jonathana přijmout na lůžko. Ambulantní léčení mu připadalo nedostatečné. Mary Ann měla těžkou sinusitidu a Jonathan měl znepokojující srdeční arytmii. David jim napsal doporučení k přijetí a poslal je do nemocnice.

Dvě další akutní pacientky byly sestry z druhého patra po noční směně.

David se s nimi již párkrát sešel, když byl volán k akutním případům o službě. Obě měly stejné obtíže: chřipkové příznaky s celkovou únavou, slabostí, zvýšenou teplotou, nízkým počtem leukocytů a GI příznaky s křečovitými bolestmi břicha, nauzeou, zvracením a průjmem. Když je David vyšetřil, poslal je domů pouze se symptomatickou terapií. Když měl chvíli čas, zeptal se své sestry Susan, jestli je v nemocnici chřipková epidemie.

"Zatím jsem o ničem neslyšela," řekla Susan.

Angelin den probíhal lépe než předpokládala. Neměla žádný střet s Wadleym. Lépe řečeno se s ním vůbec nepotkala. Dopoledne zavolala vedoucímu lékaři ze soudního, Dr Walteru Dunsmoreovi, jehož číslo našla v burlingtonském telefonním seznamu. Angela

123

mu vysvětlila, že je patoložka ze Všeobecné nemocnice v Bartletu. Vyličila mu svůj zájem o Hodgesův případ. Dodala, že sama zvažovala specializaci v soudním lékařství.

Dr Dunsmore ji pozval, aby se přijela podívat do Burlingtonu na jejich oddělení. "Koneckonců, můžete přijet hned a asistovat u Hodgesovy pitvy," navrhl. "Byl bych rád, kdybyste přijela, ale musím vás varovat: jako většina soudních lékařů stále jen někoho poučuji."

"Kdy bude ta pitva?" ptala se Angela. Myslela si, že pokud by byla až v sobotu, mohla by tam zajet.

"Plánujeme ji na dnešní dopoledne," řekl Dr Dunsmore. "Ale máme čas. Můžu ji odložit na dnešní odpoledne."

"To je od vás hezké," řekla Angela. "Bohužel nevím, co by na to řekl můj šéf."

"Znám Bena Wadleyho řadu let," řekl Dr Dunsmore. "Zavolám mu a zařídím to."

"Nejsem si jistá, že je to ten nejlepší nápad," pochybovala Angela.

"Nesmysl!" prohlásil Dr Dunsmore. "Nechte to na mně. Chtěl bych vás poznat."

Angela se ještě chystala protestovat, když si uvědomila, že Dr Dunsmore zavěsil. Položila sluchátko. Neměla ani ponětí, jak Dr Wadley zareaguje na žádost Dr Dunsmore, ale tušila, že se to brzy dozví.

Dozvěděla se to ještě dříve, než si myslela. Sotva položila sluchátko, telefon zazvonil.

"Jsem zavřený tady u sálů," řekl Wadley přátelsky. "Právě mi volal šéf ze soudního. Byl by rád, abys mu asistovala při pitvě."

"Mluvila jsem s ním. Nebyla jsem si jistá, co na to řeknete." Z Wadleyho příjemného tónu bylo jasné, že s ním ještě Cantor nemluvil.

"Myslím, že je to báječný nápad," řekl Wadley. "Když nás soudní lékař požádá o nějakou laskavost, považuji za správné mu vyhovět. Neškodí s ním být zadobře. Nikdy nevíš, kdy tu laskavost budeš potřebovat ty od něj. Určitě tam jed'."

"Děkuju," řekla Angela. "Ráda pojedu." Zavěsila a zavolala Davidovi, aby mu sdělila své plány. Když ho uslyšela, měl unavený a napjatý hlas.

"Mluvíš hrozně," řekla Angela. "Co se stalo."

"Ani se neptej," řekl David. "Řeknu ti to později. Teď mám zpoždění a všichni jsou nervózní."

Angela mu rychle řekla o pozvání soudního lékaře a o tom, že ji Wadley uvolnil, aby na pitvu mohla jet. "Tak si to užij," popřál jí David a zavěsil.

Angela popadla kabát a vyběhla z nemocnice. Než vyrazila směrem k Burlingtonu, zajela domů se převléknout. Když se blížila k domu, s překvapením zjistila, že před domem stojí policejní auto. Pochopila, že jsou tam ještě vyšetřovatelé z kriminální policie.

Alice Dohertyová jí přišla naproti ke dveřím. Lekla se, že se něco stalo.

Angela ji uklidnila a ptala se na policisty.

"Jsou ještě dole," řekla Alice. "Už jsou tam několik hodin."

Angela se šla podívat na techniky dolů do sklepa. Byli tři. Celý prostor

124

pod schody měli ohraničený páskou a osvětlený reflektory. Jeden se pokoušel najít otisky prstů na kameni nějakou novou metodou. Další pečlivě prosíval špinu ze země. Třetí se pomocí luminiscenční lampy snažil najít stopy organické látky a otisky.

Jediný, kdo se představil, byl muž, který pracoval na otiscích prstů.

Jmenoval se Quillan Reilly.

"Promiňte, že nám to trvá tak dlouho," řekl.

"To nevadí," ujistila ho Angela.

Dívala se, jak pracují. Moc toho nenamluvili, každý byl zabrán do svého úkolu. Chystala se už odejít, když se jí Quillan zeptal, jestli byl vnitřek domu v posledních osmi měsících vymalován.

"Myslím, že ne," řekla Angela. "My jsme tu nemalovali."

"Fajn," řekl Quillan. "Nevadilo by vám, kdybychom se večer ještě zastavili a zkusili použít luminol na některých stěnách v domě?"

"K čemu je luminol?" zeptala se Angela.

"Je to chemická látka, která se používá k vyhledání skvrn od krve," vysvětlil Quillan.

"V domě se ale důkladně uklízelo," prohlásila Angela a cítila se trochu dotčená tím, že si mysleli, že by tam ještě mohly zůstat skvrny od krve.

"Za pokus to stojí," tvrdil Quillan.

"No, pokud myslíte že by to mohlo pomoci," řekla Angela, "chceme vám vyjít vstříc."

"Mockrát vám děkuju," řekl Quillan.

"Co se stalo s těmi předměty, které tady našel soudní lékař?" zeptala se Angela. "Má je místní policie?"

"Ne, paní," odpověděl Quillan. "Ty máme my."

"To je dobře," řekla Angela.

Za dalších deset minut už byla Angela na cestě. Soudní lékařství v Burlingtonu našla bez problémů.

"Už na vás čekáme," řekl Dr Dunsmore, když Angela vešla do jeho moderní, stroze zařízené pracovny. Okamžitě se s ním cítila naprosto uvolněná. Dokonce ji požádal aby mu říkala Walte.

Během pár minut se Angela převlékla do operačního prádla. Když si nasadila čepici, ústenku a brýle, začala pocíťovat vzrušení. Pitevna jí vždy připadala jako brána k mnoha tajemstvím.

"Uvidíš, že jsme tu docela dobře vybavení," řekl Walt, když se sešli před pitevnou. "Soudní lékařství bývalo mimo hlavní města tak trochu popelkou, ale to už je dávno pryč."

Tělo Dennise Hodgese leželo na pitevním stole. Rentgenové snímky už byly připraveny na negatoskopu. Walt Angele představil sanitáře a vysvětlil jí, že jim Peter bude pomáhat.

Nejdřív si prohlédli rentgenové snímky. Vpáčená fraktura na čele byla jistě smrtící ranou. V týlu byla ještě jedna lineární fraktura. Dále byla zlomená levá klíční kost a levá loketní i vřetenní kost.

"Není pochyby o tom, že to byla vražda," řekl Walt. "Zdá se, že se ten nebohý stařík docela bránil."

125

"Šéf místní policie naznačoval, že mohlo jít o sebevraždu," řekla Angela.

"Doufám, že to byl žert," poznamenal Walt.

"To nevím," řekla Angela. "Nezanechal na mně ani na mém manželovi dojem, že by oplýval vyšetřovacími schopnostmi. Je možné, že se dosud s vraždou nesetkal."

"I to je možné," řekl Walt. "Problém je, že mnozí z těch, kteří nastoupili k místní policii, aby ji posílili, nebyli moc důkladně vyškoleni."

Angela popsala páčidlo, které se našlo pod tělem. Když změřili šířku vpáčené zlomeniny a prozkoumali ránu, usoudili, že páčidlo mohlo být vražednou zbraní.

Pak obrátili pozornost na ruce, které byly ještě zakryté papírovými sáčky.

"Byl jsem nadšený, když jsem viděl ty sáčky," řekl Walt. "Snažím se už dlouho naučit soudní lékaře v okolních oblastech, aby je v takovýchto případech používali."

Angela přikývla a měla radost, že to včera Dr Cornishovi poradila.

Walt sáčky opatrně sundal a nejdříve lupou prohlédl nehty a obsah za nimi.

"Za některými nehty něco je," řekl. Narovnal se, aby se Angela mohla podívat.

"Napadá vás, co by to mohlo být?" ptala se Angela.

"Budeme muset počkat na mikroskopické vyšetření," řekl Walt a opatrně nehty čistil a obsah, který byl za nimi, ukládal do nádob na vzorky. Každá nádoba byla zvlášť označena podle toho, ze kterého prstu byl obsah odebrán.

Vlastní pitva netrvala dlouho, bylo to, jako by Angela a Walt byli sehraný tým. Bylo dost patologických nálezů na to, aby byla pitva zajímavá a tak, jak slíbil, Walt měl ke všemu výklad. Hodges měl povšechnou aterosklerózu, malý karcinom plic a pokročilou cirhózu jater.

"Řekl bych, že se rád napil," komentoval Walt.

Po skončení pitvy Angela Waltovi poděkovala a požádala ho, aby ji o tom případu i nadále informoval. Walt jí nabídl, že může kdykoli zavolat.

Cestou zpět do nemocnice měla Angela lepší náladu než v několika posledních dnech. Pitva ji příjemně rozptýlila. Byla ráda, že ji Wadley pustil.

Když zajela na nemocniční parkoviště, nemohla najít místo v oblasti rezervované pro personál u zadního vchodu.

Musela zajet až daleko na horní parkoviště. Neměla deštník a než došla ke dveřím, byla pořádně promočená.

Šla přímo do své pracovny. Ještě si ani nepověsila kabát a už se rozletěly spojující dveře z Wadleyho pracovny.

Angela nadskočila. Ve dveřích stál Wadley. Měl zaťaté zuby, přimhouřené oči a šedivé vlasy, obvykle pečlivě učesané, měl pocuchané. Byl už na pohled vzteklý. Angela instinktivně couvla, otočila se ke dveřím do chodby a zauvažovala, zda nemá utéct.

126

Wadley vpadl do místnosti, přistoupil až k Angele a přitiskl ji ke stolu.

"Slyšel bych rád vysvětlení," vrčel. "Proč si probíháš zrovna za Cantorem s tou nesmyslnou povídkou, s tím bláznivým nepodloženým obviněním? Sexuální obtěžování! Propána! To je absurdní!"

Zmlkl a zíral na Angelu. Odtahovala se a nebyla si jistá, zda má něco říct. Nechtěla ho provokovat. Bála se, že by ji uhodil.

"Proč jsi to neřekla mně!" křičel na ni.

Wadley se zarazil, uvědomil si, že dveře na chodbu zůstaly otevřené.

Bylo ticho, písáčky přestaly psát. Wadley udělal krok ke dveřím a třískl s nimi.

"Po všem tom čase a úsilí, který jsem ti věnoval, si zasloužím takovouhle odměnu?!" ječel. "Myslím, že ti nemusím připomínat, že jsi ve zkušební době. Buďto se začneš chovat slušně, nebo si budeš hledat místo a ode mne nedostaneš žádný doporučení."

Angela přikývla. Nevěděla, co jiného má dělat.

"No? Nic na to neřekneš?" Wadley stál těsně u Angely. "Budeš tu jen tak stát a kývat hlavou?"

"Je mi to líto, že jsme dospěli takhle daleko," řekla.

"Líto?" ječel Wadley. "Zničila jsi mou pověst nepodloženými řečma a prohlásíš, že je ti to líto? To je pomluva, mladá dámo, a něco ti povím:

"mohl bych se s tebou soudit."

S tím se Wadley otočil a vyrazil do své pracovny. Třískl za sebou dveřmi.

Angela přerývaně vydechla a snažila se potlačit slzy. Sedla si a kroutila hlavou. Bylo to všechno tak nespravedlivé.

Susan nahlédla do ordinace a oznámila Davidovi, že má na telefonu JIP.

David se obával nejhoršího a hned zvedl telefon. Sestra z JIP mu oznámila, že pan Tarlow měl srdeční zástavu a právě na něm pracuje resuscitační tým.

David práskl telefonem. Cítil, jak mu buší srdce, a na čele se mu objevil studený pot. Vyrazil ven, nechal za sebou zmatenou sestru a recepční a hnál se na JIP. Přišel pozdě. Když přišel, bylo už po všem. Lékař, který resuscitoval, již prohlásil Johna Tarlowa za mrtvého.

"Nemělo to stejně smysl," řekl. "Neměl čím dýchat, ledviny měl v háji a byl bez tlaku."

David němě přikývl. Zíral na svého pacienta, zatímco sestry odpojovaly infuze a uklízely přístroje. Sestry ještě uklízely,

ale David si šel sednout ke stolu. Začal pochybovat o tom, jestli se hodí k tomu být lékařem. S touthle částí svého povolání měl problémy a opakování to spíš zhoršovalo. Určitě si na umírání nezvykl. Přišli Tarlowovi příbuzní a stejně jako Kleberovi byli vděční. David poslouchal jejich děkování a cítil se jako podvodník. Vždyť pro Johna nic neudělal. Nevěděl ani, na co zemřel. Anamnéza leukémie nebyla ta pravá příčina.

127

Přestože byl informován o názoru nemocnice na pitvy, David se zeptal příbuzných, zda by s pitvou souhlasili. Myslel si, že to za pokus stojí.

Příbuzní slíbili, že si to rozmyslí.

Cestou z JIP se David zastavil u Mary Ann Schillerové a Jonathana Eakinse. Chtěl se přesvědčit, že jsou v pořádku a že byla zahájena předepsaná léčba. Také chtěl vědět, jestli Eakinse už viděl kardiolog OPV.

Davidu zarazilo, když zjistil, že Mary Ann Schillerovou dali na pokoj

206, který před pár hodinami uvolnil John Tarlow. Davidu napadlo ji nechat přeložit, ale pak si uvědomil, že je iracionální a pověřivý. Jak by to řekl příjmové kanceláři? Že už nikdy nechce položit žádného pacienta na pokoj 206?

To by bylo absurdní.

David zkontroloval infuzi. Už jí kapala antibiotika. David slíbil, že se na ni ještě přijde podívat, a šel za Jonathanem. Ten byl také bez problémů.

Byl napojen na kardiomonitor. Oznámil Davidovi, že kardiolog by měl přijít každou chvíli.

Když se David vrátil do své pracovny, vyřídila mu Susan, že volal Charles Kelley. "Chce s vámi okamžitě mluvit," řekla. "Zdůraznil, že okamžitě."

"Jak moc jsme pozadu?" zeptal se David.

"Hrozně," řekla Susan. "Moc se tam nezdržte."

Cestou do kanceláře OPV měl David pocit, že nese na ramenou celý svět. Nebyl si jistý, co mu Charles Kelley chce, ale tušil to.

"Nevím, co mám s vámi dělat, Davide," řekl Kelley, když se David posadil. Zavrtěl hlavou. David obdivoval jeho herecké schopnosti. Teď právě hrál zrazeného přítele.

"Snažil jsem se s vámi rozumně dohodnout, ale jste buďto tak paličatý, nebo vám na OPV vůbec nezáleží. Den po tom, co jsem s vámi mluvil o nutnosti vyhnout se zbytečným konziliím mimo služby OPV, uděláte totéž u dalšího pacienta v terminálním stavu. Co mám s vámi dělat?"

Chápete, že je nutné taky brát v úvahu náklady na zdravotní péči? Víte, že je v téhle zemi krize?"

David přikývl. S tím souhlasil.

"Tak v čem je problém?" ptal se Kelley. Začínal být vzteklý. "A tentokrát se to netýká jen OPV. Týká se to i nemocnice. Helen Beatonová mi před chvílí volala a řekla mi, jaké drahé léky jste objednal pro toho ubohého umírajícího pacienta. To jsou ale heroické akce! Ten člověk umíral! Řekli vám to i konziliáři. Měl řadu let leukémii. Copak to nechápete? Tohle je mrhání penězi i jinými prostředky."

Kelley se dopracoval až k ječivé fistulce. Zrudl. Pak se zarazil a vzdychl.

Znovu zavrtěl hlavou, jako by nevěděl, co má dělat. "Helen Beatonová si také stěžovala, že jste žádal pitvu," řekl unaveně. "Pitvy nejsou součástí smlouvy s OPV a vy jste o tom byl nedávno informován. Davide, musíte být rozumný. Buďto budete spolupracovat, nebo. . ." Kelley udělal významnou pauzu.

"Nebo co?" zeptal se David. Věděl, co měl Kelley na mysli, ale chtěl to slyšet.

128

"Mám vás rád, Davide," řekl Kelley. "Ale potřebuji vaši pomoc. Mám nad sebou lidi, kterým se zodpovídám. Doufám, že to chápete."

David odcházel do své pracovny s těžkou depresí. Kelleyho opakované zasahování ho štválo, ale uznával, že má Kelley v něčem pravdu. Peníze a léky by se neměly vyhazovat zbytečnými investicemi do pacientů v terminálním stavu, když je možné je lépe investovat jinde. Ale byl zrovna tohle ten případ?

David tím byl zmatený a rozladěný jako snad ještě nikdy. Otevřel dveře své pracovny. Viděl čekárnu plnou mrzutých pacientů, kteří se významně dívali na hodinky a hlasitě listovali v časopisech.

Wilsonovi večereli v napjaté atmosféře. Všichni mlčeli. Všichni byli rozčilení. Bylo to, jako by se všechno kazilo ruku v ruce s počasím.

Dokonce i Nikki měla mizerný den. Stěžovala si na svého nového učitele, pana Harta. Děti ho už překřtily na pana Čerta. Když přijel David s Angelou, líčila jim ho Nikki jako starého přísného dědka. Když ji Angela kárala, řekla, že tak to říkal i Arni.

Největší problém byl, že učitel nedovolil Nikki, aby si sama řekla, co všechno může cvičit, a nedovolil jí udělat polohovou drenáž. Pak došlo ke konfrontaci, při které Nikki zesměšnil a ztrapnil.

Po večeri prohlásil David, že je čas se rozveselit. Aby trochu vylepšil atmosféru, nabídl se, že rozdělá oheň v krbu. Ale když sešel do sklepa, uviděl kolem schodů pásku, kterou tam nechali kriminalisté. Vyvolalo to hned obraz Hodgesova těla pod schody.

David vzal rychle dřevo a pospíchal nahoru. Nebyl obvykle ani pověřivý, ani lekavý, ale po událostech posledních dnů byl obojí.

Když rozdělal oheň, začal nadšeně plánovat zimu se všemi zimními sporty, které mohou provozovat: lyžování, bruslení a sáňkování. Zrovna, když už Nikki i Angela dostávaly lepší náladu, zaskvítily oknem dovnitř reflektory auta. David se šel podívat ven.

"To je policejní auto," řekl. "Co tu proboha můžou chtít?"

"Úplně jsem na to zapomněla," řekla Angela a vyskočila. "Když tu byli dopoledne ti lidé od kriminálky, ptali se, jestli můžou přijít večer a podívat se po skvrnách od krve."

"Od krve? Hodges zabili před osmi měsíci!"

"Říkali, že to stojí za pokus," vysvětlovala Angela.

Byli to titíž tři technici, kteří tam byli ráno. Angela ocenila, jaký mají nabitý pracovní den.

"Hodně jezdíme po celém státě," řekl Quillan.

Angela představila Quillana Davidovi. Měla dojem, že je vedoucím skupiny.

"Na jakém principu ten test funguje?" ptal se David.

"Luminol reaguje se železem z krve," vysvětloval Quillan. "Pokud k té reakci dojde, látka fluoreskuje."

"To je zajímavé," konstatoval David, ale byl stále ještě skeptický.

129

Technici chtěli rychle zkusit test a jet domů, a tak jim David ani Angela nechtěli překážet. Začali v chodbě u zadního vchodu. Na stojan si připravili fotoaparát. Pak zhasli všechna světla.

Nastříkali luminol na všechny zdi. Ke stříkání používali malou láhev s rozprašovačem, jaký se používá na čištění oken. Každé stříknutí slabě zasyčelo.

"Tady je trochu," řekl Quillan ve tmě. David a Angela nahlédli do chodby. Na zdi bylo pár slabě fluoreskujících skvrnek.

"To nestačí ani na snímek," řekl jeden z techniků.

Obešli celou místnost, ale nic víc nenašli. Pak přenesli fotoaparát do kuchyně. Quillan požádal, aby zhasli světla v jídelně i v hale. Wilsonovi mu hned vyhověli.

Technici pokračovali ve své práci. David, Angela i Nikki stáli ve dveřích.

Najednou začaly stěny blízko dveří do chodby svítit.

"Je to slabé, ale je toho dost," řekl Quillan. "Já budu dál stříkat vy foťte."

"Proboha!" šeptala Angela. "V celé mé kuchyni jsou skvrny od krve!"

Wilsonovi viděli obrysy mužů a slyšeli, jak se pohybují. Přiblížili se ke stolu, který tu nechala Clara Hodgesová a u kterého Wilsonovi v kuchyni jedli. Najednou začaly nohy stolu strašidelně svítit.

"Řekl bych, že tohle je místo činu," konstatoval jeden z techniků.

"Přesně tady u stolu."

Wilsonovi slyšeli posunování fotoaparátu, mačkání spouště a syčení dalšího rozstříkávání luminolu. Quillan vysvětloval, že skvrny jsou už tak slabé, že je nutné na ně stříkat luminol průběžně, aby byly zachytitelné na film. Když vyšetřovatelé odešli, Wilsonovi se vrátili do obývacího pokoje s ještě horší depresí než jakou měli před tím. Už je ani nenapadlo se bavit o lyžování a sáňkování na kopci za stodolou.

Angela seděla zády ke krbu a dívala se na Davida a Nikki, kteří seděli na gauči. Když se dívala na svou rodinu, popadla ji touha je chránit. Vůbec se jí nelíbila představa, že její kuchyně byla postříkaná krví, která tekla při brutální vraždě.

Byla to místnost, kterou považovala za srdce celého domova a o které se domnívala, že nenese stopy předchozích obyvatel. Teď se přesvědčila, že nese stopy po násilí. Pro Angelu to bylo jako přímá hrozba její vlastní rodině.

Angela přerušila ponuré ticho. "Možná, že bychom se měli přestěhovat," řekla.

"Počkej chvíli," řekl David. "Chápu, že jsi rozrušená, to jsme všichni."

Ale nemůžeme si dovolit hysterii."

"Já nejsem hysterická," štekla na něj Angela.

"Návrh, abychom se přestěhovali kvůli něčemu, co se nás netýkalo a co se stalo prakticky před rokem, je sotva racionální."

"Stalo se to v tomhle domě."

"Na tenhle dům máme hypotéku jako hrom. Nemůžeme z něj jen tak odkráčat kvůli emocím."

130

Tak chci aspoň vyměnit zámky," řekla Angela. "Byl tu přece vrah."

"Zatím jsme ani nezamykali dveře," řekl David.

"Ode dneška budeme, a zámky chci vyměnit."

"Dobře," přikývl David. "Vyměníme zámky."

Když Traynor zastavil u hospody Iron Horse, měl mizernou náladu. Počasí jako by odráželo jeho náladu: zase se příšerně rozpršelo. Deštník mu odmítal poslušnost. Když se mu ho nepodařilo rozevřít, zaklel a hodil ho zpátky do auta. Usoudil, že bude muset ke dveřím prostě doběhnout.

Beatonová, Caldwell a Sherwood už seděli u stolu. Cantor přišel hned po něm. Když se oba posadili, barman Carleton Harris se přišel zeptat, co si dají k pití.

"Děkuji, že jste přišli i v tomhle děsném počasí," řekl Traynor. "Obávám se, že poslední události si tuhle schůzku

vynutily."

"Tohle není oficiální zasedání rady," stěžoval si Cantor. "Tak snad nemusíme bejt tak formální."

Traynor se zamračil. Dokonce i v krizové situaci mu Cantor vytrvale lezl na nervy.

"Můžu pokračovat?" zeptal Traynor a podíval se zle na Cantora.

"Propána, Harolde, řekl Cantor, "jasně. Jen dál."

"Jak už jistě všichni víte, Hodgesovo tělo se objevilo v poněkud nedobrych souvislostech."

"Ten případ přilákal tisk," řekla Beatonová. "Bylo to na první straně 'Boston Globe'."

"Bojím se, aby tahle publicita neměla negativní dopad na pověst nemocnice," řekl Traynor. "Kriminální aspekt Hodgesovy smrti by mohl přilákat ještě další sdělovací prostředky. Ze všeho nejmíň potřebujeme, aby nám tu čmuchali cizí reportéři. Především díky Helen Beatonové se nám podařilo udržet v tajnosti případy znásilnění a nedostat se kvůli tomu maskovanému zvrhlíkovi mezi senzační titulky. Ale reportéři z velkých měst by to určitě vyčmuchali. Kvůli tomu a Hodgesově neblahé smrti bychom byli v pěkném presu."

"Dozvěděl jsem se z Burlingtonu, že Hodgesova smrt je definitivně uzavřena jako vražda," řekl Cantor.

"Samozřejmě, že je to vražda," odsekl Traynor. "Co jiného by to mohlo být? Tělo bylo zazdženo tvárnice. Co budeme muset řešit, není jestli to byla nebo nebyla vražda, ale co můžeme udělat, abychom zmírnili dopad té vraždy na nemocnici. Mám hlavně strach, aby to nemělo vliv na náš vztah s OPV."

"Nechápu, jak může být Hodgesova smrt problémem, který ohrožuje nemocnici," řekl Sherwood. "My jsme ho přece nezabili."

Hodges řídil nemocnici přes dvacet let," řekl Traynor. "Jeho jméno je s bartletskou nemocnicí úzce spojováno. Navíc mnoho lidí ví, že se mu nelíbilo, jak teď nemocnici řídíme my."

131

"Myslím, že čím méně toho za nemocnici řekneme, tím lépe," soudil Sherwood.

"S tím nesouhlasím," řekla Beatonová. "Myslím, že by naopak nemocnice měla vydat prohlášení, ve kterém by vyjádřila svou lítost nad jeho smrtí a vyzdvihla jeho zásluhy a poděkovala mu za ně. Prohlášení by mělo obsahovat i vyjádření úpřimné soustrasti celé jeho rodině."

"S tím souhlasím," řekl Cantor. "Kdybychom jeho smrt ignorovali, bylo by to nápadné."

"Já si to taky myslím," řekl Caldwell.

Sherwood pokrčil rameny. "Když si to myslíte všichni, přidám se k vám."

"Mluvil někdo s Robertsonem?" zeptal se Traynor.

"Ano, já," řekla Beatonová. "Nemá žádné podezřelé. Kdyby měl, určitě by to byl řekl, to by si ten vejta neodpustil."

"Krucí, podle toho, jaký měl na Hodgese názor, by mohl být sám jedním z podezřelých," zasmál se Sherwood.

"Ty taky," řekl Cantor Sherwoodovi.

"A ty taky, Cantore," řekl Sherwood.

"Tohle není soutěž o nejpodezřelější osobu," napomenul je Traynor.

"Kdyby byla, měl bys největší naději na výhru," řekl Cantor Traynorovi. "Tvůj názor na Hodgese byl všeobecně známý, hlavně po tom, co tvoje sestra spáchala sebevraždu."

"Nechte toho," napomenul je Caldwell. "Podstatou věci je, že je všem úplně jedno, kdo to udělal."

"To není tak docela pravda," řekl Traynor. "OPV to nemusí být jedno."

Koneckonců se tahle aféra neblaze podepíše na městě i na nemocnici."

"Právě proto si myslím, že musíme vydat to prohlášení," řekla Beatonová.

"Můžete se k tomu vyjádřit hlasováním?" vyzval je Traynor.

"Propána, Harolde," žasnul Cantor. "Je nás tu jen pět. Nemusíme být tak ortodoxní. Všichni souhlasíme."

"Dobře," řekl Traynor "Souhlasíte opravdu všichni s tím, abychom vydali prohlášení v tom smyslu, o jakém hovořila Beatonová?"

Všichni přikýkli.

Traynor se podíval na Beatonovou. "Asi by to mělo vyjít od vás," řekl.

"Ráda se toho ujmu," souhlasila Beatonová.

132

Pátek

22. října

Wilsonovi měli rušnou noc. Něco málo po druhé hodině Nikki zase začala křičet ze spaní. Museli ji probudit, aby se zbavila dalšího zlého snu. Všechny to vyděsilo tak, že další hodinu nemohli usnout. David i Angela litovali, že Nikki dovolili sledovat, jak pracují technici od kriminální policie. Věděli, že to jen přispělo jejím děsivým snům. Alespoň nebe bylo ráno jasné. Po pěti dnech souvislého deště se objevilo modré nebe bez mráčku. Nepršelo, ale bylo velmi chladno. Teplota klesla někde pod minus pět a všude kolem byla jinovatka. Wilsonovi se oblékali a snídali téměř beze slova. Každý se vyhýbal jakékoli zmínce o luminolu a Angela si odmítla sednout ke kuchyňskému stolu. Snídala vstoje u dřezu.

Než Angela a Nikki odjely, David se domluvil s Angelou na oběd. Dali si sraz v hale v půl jedné.

Cestou do školy se Angela snažila domluvit Nikki, aby to s panem Hartem ještě jeden den zkusila. "Viš, je to složité, když má nový učitel převzít třídu po jiném učiteli. A zvlášť pokud to byl někdo tak dobrý, jako Marjorie."

"Proč ji tatínek nezachránil?" ptala se Nikki.

"Snažil se o to," řekla Angela. "Ale nebylo to možné. Ani lékaři nejsou všemocní."

Angela zastavila před školou a Nikki vyskočila a chystala se rozběhnout ke škole. Angela na ni zavolala: "Zapomněla jsi ten dopis." Podala Nikki dopis, ve kterém vysvětlovala Nikkiny zdravotní obtíže a potřebný režim.

"Pokud bude mít pan Hart nějaké dotazy, nezapomeň mu říct, ať zavolá mně nebo doktoru Pilsnerovi," dodala.

Angela si oddychla, když zjistila, že Wadley není v laboratoři. Rychle se ponořila do práce, ale brzy ji vyrušila jedna ze sekretářek. Oznámila jí, že má na telefonu šéfa soudního lékařství.

"Mám zajímavé novinky," řekl Walt. "To, co jsme vyškrábali zpoza nehtů doktora Hodgese, byla opravdu kůže."

"Blahopřeju," řekla Angela.

"Už jsem vyšetřil DNK," pokračoval Walt. "Ta kůže nepatří Hodgesovi. Vsadil bych se o tisíc dolarů, že je to kůže jeho vraha. Mohl by to být rozhodující důkaz k usvědčení podezřelého."

"Už se ti někdy podařilo najít podobný důkaz?" byla zvědavá Angela.

"Ano, povedlo," řekl Walt. "Při zápase na život a na smrt není výjimkou najít vrahovu kůži za nehty oběti. Ale musím přiznat, že v tomhle případě je to nejdelší interval mezi vraždou a nalezením těla. Pokud se nám povede identifikovat vraha pomocí té kůže, stálo by to za publikaci v odborném časopise."

Angela poděkovala, že ji zavolal.

"Málem jsem zapomněl," dodal Walt. "V té kůži jsem našel černé uhlíkové částice. Vypadá to divně. Jako by se vrah během zápasu odřel

133

o rošt krbu nebo o kamna. Prostě jsem to považoval za zajímavé a snad by to mohlo kriminálce pomoci."

"Obávám se, že by je to spíš mohlo zmást," řekla Angela. Vyprávěla mu včerejší objev pomocí luminolu. "Skrvny od krve nebyly nikde poblíž krbu ani kamen. Možná, že měl vrah ty částičky v kůži už dřív, třeba odjinud."

"O tom pochybuji," řekl Walt. "Nebyly kolem žádné známky zánětu, jenom pár erytrocytů. Musely se tam dostat při tom zápase."

"Možná, že Hodges měl částičky uhlíku za nehty," uvažovala Angela.

"To je dobrý nápad," řekl Walt. "Ale problém je v tom, že ty uhlíkové částičky jsou v té cizí kůži prokazatelně difúzní."

"To je záhada," řekla Angela. "O to větší, že to neodpovídá tomu, co zjistili ti technici od kriminálky."

"Proto je to záhada," prohlásil Walt. "Abys ji rozluštila, musíš znát všechna fakta. Nám určitě chybí nějaká důležitá informace."

David neměl možnost celý předchozí týden jet do práce na kole a tak si jízdu z domova do nemocnice dnes ráno vychutnal. Dopřál si delší trasu, která byla daleko hezčí.

Svěží studený vzduch a pohled na ojiněné louky Davidovi zlepšily náladu. Na chvíli docela zapomněl na své starosti s nedávnými léčebnými neúspěchy. Když vstoupil do nemocnice, cítil se daleko lépe než v posledních dnech. Nejdřív šel navštívit Mary Ann Schillerovou.

Mary Ann nebyla svěží a necítila se dobře. David ji musel probudit a během vyšetřování mu znovu usínala. Davidovi to začalo dělat starosti a opět ji probudil. Ptal se, jestli ji ještě bolí poklep nad čelními dutinami.

Ospalým hlasem řekla, že v nich cítí menší tlak, ale není si jista.

David jí vyšetřil hrudník. Když ji poslouchal fonendoskopem, znovu usnula. David jí položil na polštář. Díval se na její klidný, vyrovnaný obličej. Byl to ohromný kontrast k jeho duševnímu stavu. Její spavost mu dělala starosti.

David se šel podívat na sesternu do chorobopisu. Zpočátku ho uklidnilo, když zjistil, že včerejší jen lehce zvýšená teplota dále nestoupla. Pak ale podle zápisu noční sestry zjistil, že se k původnímu onemocnění během noci přidaly GI obtíže. Mary Ann měla nauzeu, zvracela a měla průjem.

David neměl pro tyto příznaky žádné vysvětlení. Nebyl si jistý, co by měl dělat. Vzhledem k tomu, že sinusitida mírně ustupovala, nezměnil antibiotika, ačkoli bylo možné, že právě antibiotika jsou příčinou těch zažívacích obtíží. Ale co ta spavost? Preventivně zrušil ordinaci léků na spaní, které měla Mary Ann předepsané podle potřeby, jako to udělal již dříve u Johna Tarlowa.

Při vizitě u Jonathana Eakinse se Davidovi trochu vrátila dobrá nálada.

Jonathan měl báječnou náladu. Cítil se fit a hlásil, že kardiomonitor pípá pravidelně jako metronom, bez jakéhokoli náznaku nepravidelnosti.

David si vzal fonendoskop a Jonathana si poslechl. Jeho dýchání bylo absolutně čisté. Davida Jonathanovo výrazné zlepšení nepřekvapilo. Kon-

134

zultoval včera jeho stav s kardiologem a ten si byl jistý, že se srdeční rytmus upraví.

Zbývající Davidovi hospitalizovaní pacienti byli stejně v pořádku jako Jonathan. Mohl je rychle obejít a dokonce některé propustit. Když dokončil vizitu, šel do své pracovny a měl radost, že jde včas. Po zkušenostech z minulých několika dní si slíbil, že se musí snažit, aby neměl zpoždění.

Během dopoledne si David pečlivě hlídal čas, který strávil s jednotlivými pacienty. Věděl, že je sledován, a snažil se každé vyšetření zkrátit na minimum. Moc se mu to nelíbilo, ale neměl na vybranou. Kelleyho zmínka o tom, že by mohl být propuštěn, jím otřásla. S těmi dluhy, které měl, si nemohl dovolit být nezaměstnaný.

Díky tomu, že začal brzy, stíhal bez problémů celé dopoledne. Když zavolaly dvě sestry z druhého patra, zda by se na ně mohl podívat, byl schopen je vyšetřit hned, jak přišly.

Obě měly stejné chřipkové příznaky jako ty dvě sestry, které vyšetřil dříve. David jim doporučil stejnou léčbu: klid na lůžku a symptomatické léčení GI obtíží.

David měl dokonce tolik času, že mohl zajít za Dr. Pilsnerem. Oznámil mu, že už měl několik případů chřipky, a ptal se, zda by nebylo vhodné Nikki píchnout očkování proti chřipce.

"Už ho dostala," řekl Dr. Pilsner. "Ještě jsem tu nikoho s chřipkou neměl, ale nečekám na to, abych začal s očkováním. Už vůbec ne u pacientů s cystickou fibrózou."

David se zeptal Dr. Pilsnera i na jeho názor na preventivní podání antibiotik. Dr. Pilsner tomu nebyl nakloněn. Považoval za rozumnější antibiotika podat pouze v případě, že by to Nikkin stav vyžadoval.

David stihl veškerou dopolední ordinaci včas a dokonce měl čas nadiktovat nějaké dopisy dříve, než měl sraz s Angelou v hale.

"Když je venku takhle hezky, co bys řekla tomu jít na oběd do jídelny ve městě?" navrhl David. Myslel si, že trochu čerstvého vzduchu by jim oběma prospělo.

"Chtěla jsem ti navrhnout totéž," řekla Angela. "Ale dáme si jídlo na cestu. Chtěla bych se zastavit na policejní stanici a zjistit, jak budou pokračovat ve vyšetřování Hodgesova případu."

"To není moc dobrý nápad," namítl David.

"Proč ne?" divila se Angela.

"To nevím," připustil David. "Myslím si to. A navíc ve mně městská policie nevzbudila příliš velkou důvěru. Abych ti řekl pravdu, mám pocit, že se jim do vyšetřování toho případu vůbec nechce."

"Právě proto tam chci jít," řekla Angela. "Chci, aby věděli, že nám na tom záleží. Pojd' tam se mnou, udělej mi radost."

"Pokud na tom trváš," prohlásil David neochotně.

Dali si sendviče s tuňákem a snědli je venku. Ačkoli ráno mrzlo, na sluníčku bylo příjemně, vzduch se ohřál.

Když dojedli, šli procházkou k policejní stanici. Byla to jednoduchá dvoupatrová budova, která stála uprostřed zeleně přímo proti knihovně.

135

Policista u vchodu byl ochotný. Po stručné telefonní domluvě poslal Davida a Angelu vzrající dřevěnou chodbou do kanceláře Wayne Robertsona. Robertson je pozval dál a rychle sundal ze židlí noviny a pytlík od koblih. Když se David a Angela posadili, opřel se svým mohutným pozadím o stejně mohutný kovový stůl. Zkřížil si ruce na prsou a usmál se. Přestože do místnosti nesvítilo slunce, měl na očích zrcadlové sluneční brýle.

"Lidičky, to jsem rád, že jste se tu zastavili," řekl, když se oba usadili.

Měl mírně jižansky protáhlý přízvuk. "Je mi líto, že jsme vám tuhle večer museli zasáhnout do soukromí. Chtěl bych se omluvit, že jsme vám zkazili večer."

"Byli jsme rádi, že jste přijeli," řekl David.

"Co pro vás můžu udělat?" zeptal se Robertson.

"Přišli jsme vám nabídnout spolupráci," řekla Angela.

"No, to vážně oceňujeme," řekl Robertson. Široce se usmál a obnažil velké zuby. "Jsme na ochotě společnosti závislí. Bez její podpory bychom svou práci nemohli dělat."

"Chtěla bych vidět Hodgesův případ vyřešený," řekla Angela. "Chtěla bych vidět toho vraha za mřížema."

"To nejste sama," prohlásil Robertson s úsměvem, který měl trvale na tváři. "My bychom ten případ také měli rádi vyřešený."

"Víte, bydlet v domě, kde se stala vražda, je velmi nepříjemné," pokračovala Angela. "O to víc, když vrah ještě běhá po ulicích. Jsem si jistá, že nás chápete."

"Naprosto," přisvědčil Robertson.

"Proto chceme vědět, jak bychom vám mohli pomoci," řekla Angela.

"No, počkejte," uvažoval Robertson a byl očividně nervózní. Vykoktal:

"Víte, není toho moc, co se dá dělat."

"Co vlastně dělá teď policie?" zeptala se Angela.

Robertsonovi zmizel úsměv z tváře. "Pracujeme na tom," řekl neurčitě.

"Co to znamená?" trvala na svém Angela.

David znervózněl, když viděl, kam rozhovor směřuje a jak se mění jeho tón, začal se zvedat, ale Angela si toho nevšímalá.

"No, jako obvykle," řekl Robertson.

"A co je obvyklé?" zeptala se Angela.

Robertson byl zjevně nervózní. "No, abych vám řekl pravdu, teď toho opravdu moc neděláme. Ale tenkrát, když Hodges zmizel, jsme na tom pracovali ve dne v noci."

"Překvapuje mne, že jste své úsilí neobnovili, když se objevil corpus delicti," řekla Angela jedovatě. "A soudní lékař jednoznačně vyloučil sebevraždu. Máme tady ve městě vraha na svobodě a já chci, abyste s tím něco udělali."

"No, my vás lidičky samozřejmě nechceme zklamat," řekl Robertson taky s dávkou jízlivosti. "Co byste nejradši, abysme udělali? Abych už předem věděl, že vám to udělá radost."

David se chystal něco říct, ale Angela ho nepustila ke slovu. "Chceme,

abyste udělali to, co běžně děláte v případě vraždy," řekla. "Máte smrtící zbraň, na které můžete najít otisky prstů, zjistit, kde byla zakoupena a tak podobně. Snad vám nemusíme říkat, jak vést vyšetřování."
 "Stopa je za těch osm měsíců poněkud vychladlá," řekl Robertson. "A mám-li být upřímný, vůbec se mi nelíbí, když sem přijdete a radíte mi, jak mám dělat svou práci. Já taky nechodím do nemocnice a neradím vám, jak máte pracovat. Navíc Hodges nebyl ve městě zrovna moc oblíbený a my máme jen omezený počet lidí a tak musíme postupovat podle důležitosti různých případů. Abyste byli informováni, máme tu pár naléhavějších záležitostí, včetně pár případů znásilnění."

"Podle mého názoru by se stejně u tohoto případu měl dodržet základní postup," trvala na svém Angela.

"To už se stalo," řekl Robertson. "Před osmi měsíci."

"A na co jste přišli?" ptala se Angela.

"Na spoustu věcí," vyštěkl Robertson. "Třeba že se nejednalo o loupežné přepadení, což se nyní potvrdilo. Zjistili jsme, že došlo k nějaké rvačce. . ."

"K 'nějaké rvačce'?" opakovala s údivem Angela. "Včera kriminalisté zjistili, že vrah honil toho doktora po celém domě a mlátil ho železným páčidlem, až krev stříkala po stěnách. Doktor Hodges měl mnohočetné zlomeniny lebeční kosti, zlomenou klíční kost a obě kosti na předloktí."

Angela se otočila na Davida a spráskla ruce. "Já tomu prostě nemůžu uvěřit!"

"Jen klid," řekl David a snažil se ji uklidnit. Obával se, že udělá podobnou scénu. Nebyla schopná tolerovat jakoukoli neschopnost.

"Je nutné ten případ znovu otevřít," pokračovala Angela a Davida si nevšímala. "Mluvila jsem dnes se soudním lékařem, který potvrdil, že oběť měla za nehty vrahovu kůži. Tak vidíte, jaká to byla rvačka. Ted' potřebujeme jenom někoho podezřelého. Soudní už udělá ten zbytek."

"Mnohokrát děkuji za radu," řekl Robertson, "a za to, že se o věc tak zajímáte. A teď, když dovolíte, mám nějakou práci."

Robertson šel ke dveřím a otevřel. David musel Angelu téměř vytáhnout z kanceláře. Víc nemohl udělat a bál se, aby ještě cestou něco neřekla.

"Slyšel jsi to?" zeptal se Robertson, když se objevil jeden z jeho zástupců.

"Něco jo," řekl zástupce.

"Já tak nesnáším tyhle lidi z velkého města," řekl Robertson. "Jen proto, že chodili na Harvard nebo tak, si myslí, že sežrali všechnu moudrost."

Robertson vešel zpět do kanceláře a zavřel za sebou. Zvedl telefon a zmáčkl jednu z předvoleb.

"Je mi líto, že ruším," řekl Robertson uctivě. "Ale obávám se, že budeme mít problémy."

"Ať tě ani nenapadne mi říct, že jsem hysterka," spustila Angela hned, jak dosedla do auta.

"Když dráždíš šéfa místní policie, tak to není výsledek hysterie?" zeptal se David. "Jsme na malém městě. Neměli bychom si tu dělat nepřátele."

"Někoho tu brutálně zavraždí, tělo hodí do našeho sklepa a policie nejeví zájem přijít na to, kdo to udělal. Ty bys to tak chtěl nechat?"

"Ať je Hodgesova smrt sebevíc odsouzeníhodná," řekl David, "nás se to netýká. To je problém, který bychom měli nechat na úřadech."

"Cože?!" křičela Angela. "Toho člověka umlátili k smrti v našem domě, v naší kuchyni. Jsme do toho zataženi, ať se ti to líbí nebo ne, a já chci vědět, kdo to udělal. Vůbec se mi nelíbí představa, že ten vrah si chodí klidně po městě, a chci s tím něco udělat. V první řadě bychom měli vypátrat něco víc o Dennisu Hodgesovi."

"Myslím, že zase všechno nerozumně dramatizuješ a přeháníš," káral ji David.

"To už jsi mi jednou řekl," odsekla Angela. "Ale já s tím prostě nesouhlasím."

Angela zuřila, především kvůli Robertsonovi, ale částečně i kvůli Davidovi. Chtěla mu odpovědět, že on také není takovým vzorem racionality a ochoty, jak si myslí. Ale raději už mlčela.

Dojeli mlčky až na nemocniční parkoviště. Jediné volné místo bylo daleko od vchodu. Vystoupili a šli pěšky k nemocnici.

"Už takhle máme spoustu starostí," řekl David. "Nedá se říct, že bychom neměli o čem přemýšlet."

"Pak by možná bylo lepší, kdybychom si na to pátrání někoho najali," řekla Angela.

"To nemyslíš vážně," divil se David a zastavil se. "Nemáme peníze na to, abychom je nesmyslně vyhazovali."

"Tys mě asi neposlouchal," útočila Angela. "Já to nepovažuji za nesmysl. V tomhle městě si běhá vrah po svobodě. Je to někdo, kdo byl v našem domě. Možná, že už jsme se s ním i setkali. Běhá mi z toho mráz po zádech."

"Angelo, prosím tě!" řekl David a šel dál. "Nejedná se o masového vraha. Nepřipadá mi tak divné, že ho nechytí. Copak jsi nikdy nečetla případy vražd v malých městech, kde se nikdo nepřihlásí, přestože se všeobecně ví, kdo je vrah? Je to takový projev místní spravedlnosti, když si všichni myslí, že si to ta oběť zasloužila. A pokud jsem to pochopil dobře, tak Hodges nebyl zrovna oblíbený."

Dorazili k nemocnici a vešli dovnitř. Hned za dveřmi se na chvíli zastavili.

"Nejsem ochotná tuhle místní spravedlnost podporovat," trvala na svém Angela. "Myslím, že za vyřešení té záležitosti

jsou zodpovědné společenské instituce. Žijeme ve společnosti, která je řízena zákony."

"Ty jsi hrozná," řekl David. Přestože byl rozzlobený, musel se usmát.

"Ty mi ještě budeš dávat školení o společenské zodpovědnosti. Ty dokážeš být taková idealistka, že mě to až ničí. Ale miluju tě." Naklonil se k ní a políbil ji na tvář. "Ještě si o tom promluvíme. Teď už se uklidni! Máš dost starostí s Wadleyem, nemusíš si k tomu přidávat ještě další."

138

David Angele zamával a šel směrem ke správní budově. Angela se za ním dívala, dokud nezašel za roh a nezmizel jí z očí. Jeho náhlý projev lásky ji zaskočil. Uklidnilo ji to.

Za několik minut, když seděla u svého stolu a snažila se soustředit na práci, se jí opět vrátil rozhovor s Robertsonem. To ji znovu rozzuřilo.

Vyšla z pracovny a šla hledat Douglase Cavanaugha. Našla ho tam, kde vždycky: ohnutého nad hromadou Petriho misek s bakteriemi.

"Žiješ v Bartletu celý život?" zeptala se Angela.

"Ano, až na čtyři roky na fakultě, čtyři na medicíně, čtyři roky jako sekundář a dva roky, kdy jsem byl u námořnictva."

"Dalo by se tedy říct, že jsi místní."

"To ano, už proto, že Cavanaughové tu žijí už po čtyři generace."

Angela vešla do Douglasovy pracovny a opřela se o stůl. "Předpokládám, že jsi slyšel o té mrtvole u nás ve sklepech," řekla.

Douglas přikývl.

"Dělá mi to starosti," pokračovala Angela. "Chtěla bych se tě na něco zeptat."

"Tak se ptej," řekl Douglas.

"Znal jsi Dennise Hodgese?"

"Samozřejmě."

"Jaký byl?"

"Byl to starý protivný podivín a dá se říct, že nikomu nechybí. Měl dar si lidi znepřátelit."

"Jak se mohl stát správcem nemocnice?" divila se Angela.

"Jednoduše," řekl Douglas. "Dostal tu funkci v době, kdy nikdo jiný o takovou zodpovědnost nestál. Každý si myslel, že řídit nemocnici je pod úroveň lékaře. A tak měl Hodges volnou ruku a vybudoval nemocnici jako feudální panství. Z prestižních důvodů ji spojil s lékařskou fakultou a získal pro ni statut regionálního zdravotnického zařízení. Dokonce v ní v kritické době utopil i své vlastní peníze. To všechno bylo báječné. Ale Hodges byl snad ten nejhorší diplomat, jaký kdy existoval. Absolutně ho nezajímaly zájmy jednotlivců, pokud jen trochu kolidovaly se zájmy nemocnice."

"Jako v případě, kdy nemocnice převzala správu nad patologií a radiologií?" zeptala se Angela.

"Přesně tak," řekl Douglas. "Pro nemocnici to byl skvělý tah, ale vyvolalo to spoustu nenávisti. Pro mě to například znamenalo obrovské snížení platu. Ale celá moje rodina chtěla v Bartletu zůstat a tak jsem se musel přizpůsobit. Mnozí se proti tomu postavili a časem museli odejít."

Samozřejmě, že si tím Hodges udělal hodně nepřátel."

"Doktor Cantor taky zůstal," poznamenala Angela.

"Ano, ale ten přemluvil Hodgese k vytvoření společného podniku s nemocnicí a nemocnice mu za to postavila radiodiagnostické centrum na světové úrovni. Cantor na tom vydělal, ale to byla výjimka."

"Mluvila jsem zrovna s Waynem Robertsonem," řekla Angela. "Měla jsem dojem, že se mu do vyšetřování Hodgesovy vraždy moc nechce."

"To se nedívám," souhlasil Douglas. "Nikdo ho k tomu nenutí. Hodge-

139

sova žena se odstěhovala do Bostonu a v době Hodgesovy smrti už spolu stejně moc nevycházeli. Posledních pár let stejně bydlel každý jinde.

A navíc to mohl udělat právě Wayne Robertson. Měl dokonce s Hodgesem výstup ten večer, kdy Hodges zmizel."

"Proč se ti dva nesnášeli?" zeptala se Angela.

"Robertson obviňoval Hodgese ze smrti své ženy," řekl Douglas.

"Hodges Robertsonovu ženu léčil?" Ptala se Angela.

"Ne, to už měl Hodges jen minimální praxi. Dělal správce nemocnice a to mu zabralo všechnen čas. Ale nechal pracovat doktora Wenera Van Slykea, ačkoli každý věděl, že Van Slyke pije. Hodges vlastně nechal na nemocniční radě, jestli ponechají Van Slykea v praxi. Van Slyke prošvihl apendicitidu u Robertsonovy manželky, když byl opilý. A pak Robertson obviňoval Hodgese. Je to iracionální, ale nenávisť se obvykle neřídí rozumem."

"Začínám si myslet, že nebude jednoduché zjistit, kdo Hodgese zabil," řekla Angela.

"Ani nevíš, jakou máš pravdu," souhlasil Douglas. "Aféra Hodges-

Van Slyke má ještě další pokračování. Hodges se kamarádil s Traynorem, to je dnešní předseda nemocniční rady.

Traynorova sestra byla manželkou Van Slykea a když konečně Hodges zakázal Van Slykeovi praxi, tak. . ."

"No jo," mávla rukou Angela. "Chápu. Ale překvapilo mě to. Netušila jsem, že ve městě vládnou takovéhle vztahy."

"Je to malé město," řekl Douglas. "Spousta rodin tu žije řadu let. Je to div ne inbrední společnost. Ale podstatné je, že tu je hodně lidí, kteří o Hodgese nestáli. Když zmizel, nebylo moc lidí, kterým by chyběl."

"To ale znamená, že Hodgesův vrah tu někde chodí," řekla Angela. "A pravděpodobně to bude člověk schopný značného násilí."

"To máš asi pravdu."

Angela se otřásla. "To se mi vůbec nelíbí. Ten člověk byl v mém domě, možná i několikrát. Třeba ten dům i dobře zná." Douglas pokrčil rameny. "Je mi jasné, jaký máš pocit," řekl. "Asi bych měl taky takový pocit. Ale nenapadá mě nic, co bys s tím mohla udělat."

Pokud chceš zjistit ještě něco o Hodgesovi, běž za Bartonem Sherwoodem.

Jako prezident banky zná všechny lidi ve městě. A Hodgese znal zvlášť dobře, protože byl členem nemocniční rady celou věčnost a před ním tam byl jeho otec."

Angela se vrátila do své pracovny a snažila se pracovat, ale nebyla schopná se soustředit. Nedařilo se jí dostat Hodgese z hlavy. Sáhla po telefonu a zavolala Bartonu Sherwoodovi. Vzpomněla si, jak se choval přátelsky, když kupovali dům.

"Doktorka Wilsonová!" řekl Sherwood, když se představila. "To jsem rád, že vás slyším. Jak si žijete v tom vašem nádherném domě?"

"V podstatě dobře," řekla Angela. "Ale právě o tom bych si s vámi ráda popovídala. Kdybych se za vámi zastavila v bance, měl byste na mě chvíli čas?"

140

Samozřejmě," řekl Sherwood. "Kdykoli během odpoledne."

"Budu tam za chvíli," řekla Angela.

Angela řekla sekretářkám, že se za chvíli vrátí, chytila kabát a utíkala k autu. Za deset minut už seděla v Sherwoodově kanceláři. Připadalo jí to jako včera, co tam seděli s Davidem a Nikki a zařizovali koupi domu.

Angela šla přímo k věci. Vysvětlila, jak ji znervózňuje, že byl Hodges zabit právě v jejím domě a že je vrah stále na svobodě. Řekla Sherwoodovi, že spoléhá na jeho pomoc.

"Pomoc?" ptal se Sherwood. Zhoupł se do opěradla své kožené židle a palce měl zastrčené do kapsiček u vesty.

"Mám pocit, že místní policii na tom nezáleží," pokračovala Angela.

"Při vašem postavení ve městě by stačilo jedno vaše slovo, aby se do toho pořádně dali."

Sherwood se předklonil. Polichotilo mu to. "Děkuji vám za projev důvěry," řekl, "ale myslím, že si s tím nemusíte dělat starosti. Hodges nebyl obětí nesmyslného násilí nebo masového vraha."

"Jak to můžete vědět?" zeptala se Angela. "Vy víte, kdo ho zabil?"

"Proboha, to ne," lekl se Sherwood. "Tak jsem to nemyslel. Myslel jsem . . . no, prostě. . . že vy ani vaše rodina nemáte důvod k obavám, že by se vám mohlo něco stát."

"Víte hodně lidí, kdo Hodgese zabil?" zeptala se Angela, když si vzpomněla na Davidovu teorii o místní spravedlnosti.

"Ne, to ne. To si nemyslím," řekl Sherwood. "Jenom si myslím, že doktor Hodges byl nepopulární muž, který spouště lidí ublížil. Dokonce i já jsem měl problémy s ním vyjít." Sherwood se nervózně zasmál a pak začal Angele vyprávět o tom kousku půdy, který patřil Hodgesovi a který si oplotil a schválně ho odmítal prodat. Sherwood kvůli tomu nemohl používat obě své parcely.

"Vy se mi snažíte vysvětlit, že nikomu nezáleží na tom, kdo Hodgese zabil proto, že nebyl v oblíbě."

"Dá se to tak říct," připustil Sherwood.

Jinými slovy, máme tady takovou tichou konspiraci."

To bych netvrdil," řekl Sherwood. "Lidé si jen myslí, že byla vykonána spravedlnost, a tak jim moc nezáleží na tom, jestli byl někdo zatčen, nebo ne."

"Mně na tom záleží," řekla Angela. "Ta vražda se stala v mém domě."

A navíc v tomhle století by neměl být prostor pro takovýhle výkon spravedlnosti."

"Normálně bych byl první, kdo by s vámi souhlasil," řekl Sherwood.

"Nechci tuhle záležitost obhajovat po morální ani po legální stránce. Ale když se jedná o Hodgese, je to něco jiného. Myslím si, že byste měla zajít za doktorem Cantorem. Vysvětlil by vám, jakou nenávist a zmatek byl Hodges schopen způsobit. Pak možná pochopíte a nebudete tak kritická."

Angela jela zpátky k nemocnici a nebyla si jistá, co by měla udělat.

Nesouhlasila se Sherwoodem ani minutu a čím víc se o Hodgesovi dozví-

141

dala, tím víc chtěla vědět. Ale s Cantorem mluvit nechtěla, rozhodně ne po tom rozhovoru, který s ním měla před pár dny.

Když vešla do nemocnice, šla přímo do laboratoře, kde se připravovaly a barvily preparáty. Dobře to odhadla: preparáty, na které čekala, byly právě hotové. Vzala si desky s preparáty a šla do své pracovny.

Sotva vešla, Wadley se objevil ve dveřích. Byl našťavaný, stejně jako včera. "Právě jsem tě sháněl," řekl kysele. "Kde jsi, kruci, byla?"

"Potřebovala jsem si zaskočit do banky," vysvětlila Angela nervózně. Podlamovaly se jí nohy. Bála se, že Wadley bude zase zuřit.

"Omezuj své soukromé záležitosti na polední pauzu," řekl. Chvilí váhal, pak se vrátil do své pracovny a práskl dveřmi. Angela s úlevou vydechla.

Když Angela odešla, Sherwood zůstal sedět u svého stolu. Uvažoval, co má dělat. Nechtělo se mu věřit, že tahle ženská dělá takový problém z Hodgesovy vraždy. Doufal, že neřekl nic, čeho by mohl litovat.

Po usilovném přemýšlení sáhl Sherwood po telefonu. Dospěl k závěru, že bude nejlepší nedělat nic, jen tu informaci rozšířit.

"Právě se stalo něco, co jsem si říkal, že bys měl vědět," řekl Sherwood, jakmile měl spojení. "Navštívila mě nejmladší lékařka z nemocnice. Zajímá se moc o doktora Hodgese. . ."

David vyšetřil posledního pacienta, nadiktoval několik dopisů a pak spěchal do nemocnice, aby udělal odpolední vizitu. Mary Ann Schillerovou si nechal nakonec, protože se obával toho, co uvidí. Opravdu se zhoršila, jak intuitivně očekával.

Teplota jí během odpoledne stoupla. Teď se držela kolem devětatřiceti.

Dělala Davidovi starosti, hlavně proto, že stoupla v době, kdy Mary Ann již dostávala antibiotika. Ještě větší starosti mu dělala stav jejího vědomí.

Ráno byla Mary Ann spavá, ale teď, když s ní David mluvil, byla spavá a apatická. Byla v tom výrazná změna. Bylo obtížné ji probudit a udržet ji chvíli bdělou, ale ani tak neprojevovala o nic zájem a na jeho otázky téměř nereagovala.

Byla dezorientovaná časem i v prostoru, orientovaná byla pouze osobou.

David ji obrátil na bok a poslechl si její dýchání. Když to udělal, zpanikařil. Slyšel výrazné vlhké fenomény. Rozvíjela se u ní masivní pneumonie. Bylo to přesně jako s Johnem Tarlowem.

David utíkal zpátky na sesternu, naordinoval statimové vyšetření krevního obrazu a rentgen srdce a plic na lůžku.

Prošel chorobopis, ale nenašel v něm nic mimořádného. Poznámky denních sester naznačovaly, že byla v pořádku.

Statimový krevní obraz ukázal jen velmi chabou reakci na rozvíjející se pneumonii, podobně jako to bylo u Tarlowa a Kleberové. Rentgen potvrdil jeho diagnózu: rozsáhlá oboustranná pneumonie.

142

David byl v koncích. Zavolał Dr Mieslicha a radil se s ním telefonicky.

Po komplikacích s Kelleyem se mu nechtělo ho pozvat na formální konzilium, ačkoli by mu to připadalo vhodnější.

Dr Mieslich mohl nabídnout jen malou pomoc, protože pacientku neviděl. Potvrdil, že když Mary Ann viděl naposledy ve své ordinaci, neměla žádné známky ovariálního karcinomu. Zároveň ale Davidovi řekl, že její karcinom byl před léčbou rozsáhlý a on najisto očekával progresi.

Ještě když David telefonoval, přiběhla na sesternu jedna ze sester a volala, že Mary Ann má křeče.

David praskl se sluchátkem a utíkal k lůžku. Mary Ann měla opravdu křeče typu grand mal. Žáda měla prohnutá do oblouku a ruce i nohy jí bušily o postel v rytmických záškubech. Naštěstí si nevytrhla infuzi a David mohl záchvat rychle zvládnout intravenózní medikací. Přesto, když záchvat odezněl, Mary Ann se neprobrala k vědomí.

David se vrátil na sesternu a zavolał neurologovi OPV, Dr Alanu Prichardovi. Byl v nemocnici a právě také obcházel odpolední vizitu.

Ozval se hned. Když mu David popsal záchvat a řekl v kostce anamnézu pacientky, Dr Prichard poradil Davidovi, aby objednal na statim CT nebo magnetickou rezonanci podle toho, který z přístrojů bude dříve k dispozici.

Slíbil, že se přijde na pacientku podívat hned, jak bude mít čas.

David poslal Mary Ann v doprovodu sestry na radiodiagnostické oddělení k provedení magnetické rezonance; obával se, že by se záchvat mohl opakovat. Pak zavolał ještě jednou onkologovi, sdělil mu poslední příhodu a požádal ho o konzilium. Stejně jako v případě Tarlowa a Kleberové zavolał také infekcionista, Dr Hasselbauma.

David se obával Kelleyho reakce na tato konzilia, ale neměl na vybranou. Strach z Kelleyho nemohl ovlivnit jeho postup po záchvatu grand mal. Závažnost stavu Mary Ann byla zřejmá.

Jakmile byla provedena magnetická rezonance, David spěchal na radiodiagnostické oddělení. Cestou potkal neurologa a společně s Dr Cantorem si prohlédli snímky. Když prohlédli všechny, Davida šokovalo, že se nikde nenašly známky metastáz. Byl by přísahal, že záchvat byl vyvolán metastázami primárního tumoru.

"Vzhledem k těm snímkům musím přiznat, že nevím, proč měla ten záchvat," řekl Dr Prichard. "Mohla to být ale také mikroembolizace, ale to je jen dohad."

Onkolog byl také výsledkem magnetické rezonance překvapen.

"Možná, že je metastáza příliš malá na to, aby ji rezonance zachytila," uvažoval.

"Ten přístroj má skvělou rozlišovací schopnost," řekl Dr Cantor.

"Pokud by ten tumor byl příliš malý, než aby ho ta mašinka zobrazila, pak je i malá pravděpodobnost, že by byl schopen vyvolat záchvat grand mal."

Infekcionista byl jediný, kdo mohl dodat něco podstatného, ale jeho informace nebyla příznivá. Potvrdil Davidovu diagnózu rozsáhlé pneumonie. Doložil, že původcem je Gram negativní bakterie, podobná té, která

143

vyvolala pneumonii u Kleberové a Tarlowa. Domníval se, že se u Mary Ann může jednat o septický šok.

Z radiodiagnostického centra David poslal Mary Ann na JIP a trval na intenzivní terapii. Volbu antibiotik ponechal na infekcionista. Mary Ann nebyla schopná dýchat sama, bylo nutné ji dát na ventilátor. Péči o její dýchání David ponechal na anesteziologovi.

Když bylo uděláno vše, co bylo možné pro Mary Ann udělat, a všichni konziliáři odešli, byl David jako omámen. Jeho onkologičtí nemocní představovali skupinu, která byla náročnější na jeho psychiku, než se původně domníval. Když odcházel z JIP, zastavil se ještě pro jistotu u Jonathana.

Tomu se naštěstí dařilo báječně.

"Mám jen jednu stížnost," řekl Jonathan. "Tahle postel si dělá, co chce."

Někdy zmáčknu ovládání a nic se nestane, nepohne se ani podhlavník ani opěrka pod nohama."

"Postarám se o to," ujistil ho David.

David byl vděčný, že může řešit tak snadný problém, šel zpět na sesternu a vysvětlil to Doře Maxfieldové, sestře z odpolední směny.

"Už zase?" řekla Dora. "Tyhle staré postele se rozbíjejí strašně často."

Ale děkuju, že jste nám to řekl. Zavolám hned na údržbu, aby se o to postarali."

David vyšel z nemocnice a šel ke svému kolu. Slunce zapadlo a značně se ochladilo, ale zima mu byla příjemná.

Když dojel domů, bylo tam živo. Nikki měla na návštěvě Caroline i Arniho a honili se s Rustym po celém přízemí. David se k nim připojil.

Bylo mu příjemné na všechno zapomenout a řádit s dětmi. Smích byl skvělým lékem. Na chvíli na nemocnici úplně zapomněl.

Kolem sedmé Angela poprosila Davida, aby odvezl Caroline a Arniho domů. David to šel ochotně udělat a Nikki jela s ním. Když vysadili obě děti, byl David rád, že je chvíli o samotě se svojí dcerou. Nejdřív si povídali o škole a o novém učiteli. Pak se jí zeptal, jestli hodně přemýšlí o té mrtvole, kterou našli ve sklepe.

"Trochu," připustila Nikki.

"A jaký z toho máš pocit?" ptal se David.

"Už nikdy nechci jít do sklepa."

"To ti věřím," řekl David. "Když jsem šel včera večer pro dřevo, měl jsem taky trochu strach."

"Vážně?"

"Jo," přiznal David. "Ale napadlo mě něco, co by mohlo pomoci a byla by to legrace. Chceš to zkusit?"

"Jasně!" řekla Nikki nadšeně. "Co to je?"

"Nikomů to nesmíš říct," žádal David.

"Dobře," slíbila Nikki.

David jí cestou domů vysvětlil svůj plán. "Co ty na to?" zeptal se, když skončil.

"Myslím, že je to bezva," řekla Nikki.

"Nezapomeň, je to tajemství," zdůraznil David.

144

"Neboj, nic neřeknu."

Jakmile dorazili domů, zavolal David na JIP, aby zjistil, jak se daří Mary Ann. Zneklidnilo ho, že sestry nezaznamenaly zhoršení stavu jeho předchozích dvou pacientů, kteří zemřeli. Uvědomoval si, že projevy těchto pacientů se ale změnilly poměrně málo, zatímco se jejich klinický stav rapidně zhoršil.

"Stav paní Schillerové se nezměnil," řekla mu sestra z JIP po telefonu.

Pak mu podala podrobnou informaci o jejích vitálních projevech, laboratorních hodnotách a o nastavení ventilátoru.

Profesionální přístup sestry Davida uklidnil. Byl přesvědčen, že Mary Ann je v nejlepších rukou.

Po včerejším objevu se Angela záměrně vyhýbala kuchyňskému stolu a podávala večeři v jídelně. Jídelna byla obrovská a tři lidé kolem malého jídelního stolu se v ní prakticky ztráceli. Angela se snažila udělat jídelnu útulnou a tak rozdělala oheň v krbu a na stole rozsvítila svíčky. Nikki si ale u jídla stěžovala, že je taková tma, že nevidí na talíř.

Když dojedli, Nikki se omluvila a šla se dívat na televizi. David a Angela zůstali sedět u stolu.

"Nezeptáš se mě, jaké bylo odpoledne?" řekla Angela.

"Jistě," řekl David. "Jaké? Zajímavé," řekla Angela. Vyprávěla mu o svém rozhovoru s Douglasem Cavanaughem a Bartonem Sherwoodem. Uzavřela, že měl asi pravdu, když říkal, že někdo ve městě ví, kdo Hodgese zabil.

"Děkuji, že jsi docenila mé názory," prohlásil David, "ale nemám radost z toho, že chodíš po městě a vypyťáš se na Hodgese."

"Proč ne?" zeptala se Angela.

"Z řady důvodů," odpověděl David. "Hlavně proto, že máme oba spoustu jiných starostí. A nenapadlo tě, že by ses mohla třeba vypyťávat i samotného vraha?"

Angela přiznala, že to ji nenapadlo.

"Ty jsi nervózní," změnila Angela téma. "Co se děje?"

"Další z mých pacientek leží na JIP a bojuje o život."

"Promiň," řekla Angela.

"Je to další pohroma," řekl David. Hlas mu vypověděl službu, jak se snažil ovládnout emoce. "Snažím se s tím něco udělat, ale moc se mi to nedaří. Je na tom špatně. Upřímně řečeno, obávám se, že umře stejně jako Kleberová a Tarlow. Třeba tomu vůbec nerozumím. Třeba jsem vůbec neměl být lékařem."

Angela obešla stůl a objala Davida. "Jsi báječný lékař," zašeptala. "Máš pro medicínu vloh. Pacienti tě přímo milují."

"Nemilují mě, když umírají," řekl David. "Když sedím ve své pracovně na tom místě, kde se doktor Portland zabil, napadá mě, že asi chápu, proč to udělal."

Angela s Davidem zatřásla. "Nechci slyšet žádné takové řeči," prohlásila. "Nemluvil jsi zase s Kevinem Yansenem?"

"Ne, tedy aspoň ne o Portlandovi," řekl David. "Mám dojem, že už ho to přestalo zajímat."

145

"Máš pocit deprese?"

"Trochu," připustil David. "Ale zvládám to."

"Slib mi, že mi řekneš, až budeš mít pocit, že už to nezvládáš," žádala Angela.

"Slibuju," řekl David.

"Co je téhle pacientce?" ptala se. Sedla si vedle Davida ke stolu.

"To je právě to, co mě nejvíc zneklidňuje," přiznal David. "Já vlastně nevím. Přišla se sinusitidou, která se začala po antibiotikách lépsit. Ale pak dostala z neznámého důvodu pneumonii. Vlastně nejdřív začala být spavá, potom apatická a pak dostala EP záchvat. Viděl ji neurolog, onkolog a infekcionista. Nikoho nenapadlo nic, co by vedlo k řešení."

"Tak na sebe nesmíš být tak přísný," řekla Angela.

"Ale já za ni zodpovídám," trval na svém David. "Já jsem její ošetřující lékař."

"Kéž bych ti mohla pomoci," vzdychla Angela.

"Děkuju," řekl David a stiskl vděčně Angele ruku. "Děkuju ti za pochopení, vím, že to myslíš upřímně. Bohužel není nic, co bys mohla udělat."

Jenom pochop, že nemám náladu pátrat po příčinách Hodgesovy smrti jako ty."

"Já to prostě nemůžu nechat být," řekla Angela.

"Ale mohlo by to být i nebezpečné," varoval ji David. "Nevíš, koho máš proti sobě. Ať Hodgesa zabil kdokoli, nebude nadšený, že v tom šťouřáš. Kdo ví, co je takový člověk schopen udělat? Podívej, co se stalo Hodgesovi."

Angela se dívala do ohně, fascinována dobřela rozžhavenými uhlíky, které svítily z ohniště. Její motivací pro vypátrání Hodgesova vraha byla obava z možného nebezpečí pro její vlastní rodinu. Nenapadlo ji, že naopak její pátrání by celou rodinu mohlo vystavit nebezpečí. Ale když zavřela oči, viděla svítící luminol ve své kuchyni a vzpomněla si na ty hrozné fraktury, které viděla na rentgenech v pitevně. Věděla, že má David pravdu - bylo to nebezpečné.

146

Sobota

23. října

David měl starosti o Mary Ann a probudil se ještě před svítáním. Vykradl se z domu aniž by vzbudil Angelu a Nikki, a nasedl na kolo.

Když slunce začalo vykukovat na východním obzoru, přejížděl řeku Roaring. Bylo stejně chladno jako předchozí ráno. Pole byla přikryta hustou jinovatkou, která třpytivě obalila i nahé větve stromů.

David překvapil sestry na JIP svým časným příchodem. Stav Mary Ann se výrazně nezměnil, ale zhoršily se její gastrointestinální symptomy. Byl příjemně překvapen, s jakou péčí zvládly její poměrně profuzní průjem.

Byl to projev jejich profesionality a oddanosti povolání.

David si znovu probral případ Mary Ann od samého začátku. Nic nového jej však nenapadlo. Zavolal dokonce jednomu ze svých bývalých profesorů z Bostonu, o kterém věděl, že vstává také velmi časně. Když mu případ popsal, byl profesor ochoten hned přijet. Davida překvapila jeho ochota a nadšení pro medicínu.

Zatímco čekal, až profesor přijede, David udělal vizitu u svých ostatních hospitalizovaných pacientů. Všem se dařilo dobře. Uvažoval o propuštění Jonathana Eakinse, ale pak se rozhodl ho ještě jeden den ponechat na lůžku, aby si byl jist, že se jeho srdeční rytmus skutečně stabilizoval.

Když za pár hodin přijel jeho bývalý profesor, odreféroval David případ Mary Ann, jako by byl opět na studiích.

Profesor poslouchal pozorně, pečlivě Mary Ann vyšetřil a pak si podrobně přečetl chorobopis. Ale ani on neměl žádné nové nápady. David ho doprovodil k autu a děkoval mu za to, že přijel z takové dálky.

David neměl v nemocnici již žádnou práci a tak se rozjel domů. Sobotnímu basketbalu se vyhýbal od té doby, co se nepohodl s Kevinem Yansenem při tenisu. V současném napjatém duševním stavu si nemohl dovolit se srazit s nedůtklivým Kevinem při jakémkoli sportu.

Když přijel domů, Angela a Nikki právě seděly u snídane. David si z nich utahoval, že prospaly polovinu dne. Zatímco se Angela věnovala Nikkině respirační terapii, šel David do sklepa a odstranil pásku, kterou tam nechali lidé z kriminálky. Potom dveřmi, vedoucími přímo na dvůr, vyndal pár izolačních oken.

Když se k němu Nikki připojila, měl už hotová okna v přízemí.

"Kdy pojedeme. . ." začala se ptát Nikki.

David si dal prst na pus, aby Nikki utišil, a ukázal na okno do kuchyně, za kterým bylo vidět Angelu. "Jakmile tu uklidíme," řekl.

David nechal Nikki, aby mu pomohla odnést okenice do sklepa. Byl by to udělal sám, ale chtěl, aby měla radost, že pomáhá. Okenice opřeli o schody tam, kde původně stála izolační okna.

Když byli hotovi, David a Nikki oznámili Angele, že vyrážejí do města na nákupy. Pak odjeli na kolech. Angela měla radost, když je viděla společně něco podnikat, ale cítila se odstrčená.

Když zůstala sama, byla Angela trochu nervózní. Vnímala každé vrznutí, které se v domě ozvalo. Snažila se ponořit do čtení knihy, ale

nevydržela u ní dlouho a šla zamknout všechny dveře a zavřít okna.

V kuchyni nemohla potlačit představu krví potřísněných zdí.

"Takhle se nedá žít," řekla nahlas. Uvědomovala si, že se stává paranoidní. "Ale co mám dělat?"

Přešla ke stolu, který vydrhla tím nejsilnějším dezinfekčním přípravkem, jaký vůbec pan Staley měl v obchodě. Přejela prsty po jeho desce.

Přemýšlela, zda by po tom vydrhnutí ještě někde zasvítíl luminol. Stále se nemohla smířit s myšlenkou, že je Hodgesův vrah na svobodě. Ale vzala si k srdci Davidovo varování, že pátrání po vrahovi na vlastní pěst by mohlo být nebezpečné.

Došla si pro telefonní seznam, vyhledala "soukromé detektivy", ale nic nenašla. Pak hledala pouze "detektivy" a našla celý seznam. Většinou se jednalo o soukromé agentury, ale našla i pár jednotlivců. Jeden, nějaký Phil Calhoun, byl z Rutlandu, což bylo jen kousek cesty.

Než o tom stihla pořádně uvažovat, Angela vytočila číslo. Ozval se muž s hlubokým hlasem. Mluvil pomalu a zřetelně. Angela nepřemýšlela o tom, co mu řekne. Vykoktala ze sebe, že by si přála vyšetřit vraždu.

"To zní zajímavě," řekl Calhoun.

Angela se snažila představit si toho muže na druhém konci drátu. Podle hlasu si představovala robustního muže se širokými rameny, tmavými vlasy a možná i s knírem.

"Asi bychom se měli sejít," navrhla Angela.

"Chcete, abych přijel k vám, nebo přijedete sem?" zeptal se Calhoun.

Angela se zamyslela. Nechtěla, aby David věděl, do čeho se pustila alespoň zatím ne.

"Já přijedu," řekla.

"Budu vás očekávat," řekl Calhoun a vysvětlil jí cestu.

Angela vyběhla nahoru, převlékla se, nechala Davidovi a Nikki cedulku, že jela nakupovat, a vyrazila.

Calhoun měl kancelář ve svém domku. Nebyl problém to najít. Ve vjezdu si všimla jeho auta - Ford pickup - které mělo vzadu za řidičím úchytky na pušky a na zadním nárazníku nálepku "Tohle auto vyjelo na horu Washington".

Phil Calhoun ji pozval dál. Ukázal jí, aby se posadila na pohovku. Byl značně vzdálen její romantické představě soukromého detektiva. Byl sice vysoký, ale měl trochu nadváhu a byl podstatně starší než si podle hlasu představovala. Odhadla, že je mu něco málo přes šedesát. Obličej měl trochu sešlý, ale oči mu zářily. Měl na sobě loveckou černobilou kostkovanou košili. Bavlněné pracovní kalhoty držely černé šle. Na hlavě měl čepici s nápisem "Roscoe Electric" nad kšiletem.

"Nevadí vám, když budu kouřit?" zeptal se Calhoun a zvedl krabici doutníků "Antonius a Kleopatra".

"Jste tu doma," řekla Angela.

"Tak co jste to říkala o vraždě?" zeptal se Calhoun a pohodlně se opřel.

Angela mu v kostce vyličila celou událost.

"To vypadá zajímavě," řekl Calhoun. "Rád ten případ vezmu, za hodinový plat. A teď by vás asi zajímalo, kdo jsem já. Jsem policista v důchodu, vdovec. To je asi všechno. Chcete se na něco zeptat?"

Angela si Calhouna prohlížela, jak klidně kouřil. Mluvil lakonicky, jako ostatně většina novoangličanů. Jeho jednání jí připadalo přímočaré a to jí bylo sympatické. Mimo to neměla žádnou možnost posoudit jeho kompetentnost, ačkoli to, že byl původně policista, dávalo jisté záruky.

"Proč jste odešel od policie?" zeptala se.

"Povinný odchod do důchodu," odpověděl.

"Pracoval jste někdy na případu vraždy?" zeptala se ještě Angela.

"Ne jako soukromý detektiv," řekl Calhoun.

"Jaké případy obvykle řešíte?" vyptávala se Angela.

"Manželské problémy, drobné krádeže v obchodech, peněžní zpronevěry a tak podobně."

"Myslíte, že si budete umět s tímhle případem poradit?"

"Bezpochyby," odpověděl Calhoun. "Výrostl jsem v malém vermontském městečku podobném Bartletu. Znáám to prostředí. Znáám i spoustu lidí, kteří v tom figurují. Znáám ten typ nenávisti, která v lidech dříme řadu let, a způsob myšlení místních lidí. Jsem pro to jako stvořený, protože se můžu vyptávat na spoustu věcí a nebudu příliš nápadný." Cestou zpátky do Bartletu Angela přemýšlela, jestli udělala dobře, když najala Phila Calhouna. Uvažovala také, jak a kdy to řekne Davidovi.

Když přijela domů, rozzlobilo ji, že Nikki je sama doma. David odjel do nemocnice zkontrolovat své pacienty. Angela se ptala Nikki, jestli se David pokusil zavolat Alici.

"Nee," řekla Nikki nevzrušeně. "Táta říkal, že bude za chvíli zpátky a že se nejspíš ty vrátíš ještě dřív."

Angela usoudila, že si o tom musí s Davidem promluvit. Za současných okolností si nepřála, aby Nikki zůstávala v domě sama. Nechtěla věřit tomu, že by David opravdu nechal Nikki samotnou, ale pokud to udělal, přestávala mít výčitky kvůli tomu, že najala Phila Calhouna.

Angela vysvětlila Nikki, že chce mít všechny dveře zamčené, a společně je zkontrolovaly. Otevřené byly jen zadní dveře. Pak Angela připravila pro Nikki malou svačinu a vyptávala se jí při tom, co dělala s otcem dopoledne, ale Nikki to odmítla prozradit.

Když se David vrátil, Angela ho odvedla stranou, aby si s ním mohla promluvit o tom, že nechal Nikki doma samotnou.

David v tom neviděl žádný problém, ale souhlasil, že už to v budoucnu neudělá. Za chvíli byli David s Nikki zase jako dva spiklenci, ale Angela si jich nevšimla. Sobotní odpoledne byla její oblíbená doba. V týdnu neměla mnoho příležitosti vařit a tak věnovala velkou část soboty sestavování labužnického jídelníčku na sobotní večer. Uklidnila se tím. Odpoledne měla naplánované menu. Vyšla z kuchyně a chystala se jít do sklepa. Šla směrem k mrazicímu boxu, odkud chtěla vyndat telecí kosti na vývar, když si uvědomila, že jde poprvé do sklepa od té doby, co v něm objevili mrtvolu. Zpomalila. Znervózněla a nechtělo se jí do sklepa samot-

149

né. Hrála si s myšlenkou, že požádá Davida, aby šel s ní. Pak si uvědomila, že by tím jen ještě víc vystrašila Nikki. Pomalu pokračovala směrem k mrazicímu boxu, který byl u protější zdi. Cestou se krátce podívala na místo, kde byla kobka, v níž byl pohřben Hodges, a oddychla si, když zjistila, že tam David narovnal okenice. Angela se už chystala otevřít mrazicí box, když za sebou zaslechla škrábavý zvuk. Ztuhla. Byla by přísahala, že ten zvuk vychází od schodů. Angela nechala dveře mrazáku a pomalu se otočila do špatně osvětleného sklepa. S nepředstavitelnou hrůzou sledovala, jak se okenice pomalu pohybují. Zamrkala, doufala, že je to jen přelud, a pak se znovu podívala. To už ale okenice spadly s hlasitým třeskotem na zem. Angela se pokusila vykřiknout, ale nevydala ani hlásek. Chtěla se dát na útěk, ale byla jako přikovaná. S maximálním úsilím udělala jeden krok, pak druhý. Byla asi tak v polovině cesty ke schodům, když se za schody vynořila Hodgesova lebka. Pak se vynořila celá postava. Vypadala zmateně, pak spatřila Angelu a vyrazila s roztaženými rukama proti ní. Děs dodal Angele rychlost. Rozběhla se ke schodům, ale bylo pozdě. Hodges jí odřízl cestu a chytil ji za ruku. Když ucítila na sobě ruku toho stvoření, vrátil se jí hlas. Začala křičet a snažila se vyprostit. Pak si všimla, jak se pod schody vynořilo další stvoření, menší, ale stejně příšerné jako to první. Mělo naprosto stejnou tvář. Najednou si Angela uvědomila, že se Hodges směje. Angela jen tiše a zmateně zírala, když si David sundával gumovou masku. Nikki, to menší stvoření, si sundávala stejnou masku. Oba se hystericky smáli. Nejdřív se Angela styděla, ale její ponížení se rychle změnilo ve vztek. Tenhle kousek jí nepřípadal vůbec vtipný. Odstrčila Davida a vyběhla po schodech nahoru. David a Nikki se ještě smáli, ale smích je brzy přešel, když si uvědomili, jak moc Angelu vyděšili. "Myslíš, že je vážně naštvaná?" ptala se Nikki. "Bojím se, že je," odpověděl David. "Pojď, půjdeme za ní nahoru." Angela se na ně ani nepodívala. "Nás to vážně mrzí," opakoval David už potřetí. "Vážně, oba nás to mrzí," přizvukovala Nikki. Ale oba se museli snažit se nesmát. "Ani ve snu nás nenapadlo, že by ses tím nechala zblbnout," řekl David a snažil se ovládat. "Vážně! Mysleli jsme si, že ti to hned dojde. Byla to taková blbost!" "Fakt, mami," řekla Nikki. "Mysleli jsme si, že tě to napadne. Za týden je přece předvečer svátku Všech svatých. Tohle jsme si vybrali za masky. Dokonce jsme koupili jednu i pro tebe." "Tak ji můžete klidně vyhodit," řekla Angela. Nikki zesmutněla. V očích měla slzičky. Angela se na ni dívala a vztek ji opouštěl. "No, tak už si z toho nic

150

nedělej," řekla. Přitáhla Nikki k sobě a objala ji. "Vím, že jsem to přehnala," dodala, "ale já jsem se vážně strašně vyděsila. A vůbec mi to nepřípadalo legrační."

Phil Calhoun byl dychtivý začít řešit případ, který mu připadal nejzajímavější ze všech, které se mu za jeho soukromé praxe naskytly. Soukromou praxi začal proto, aby si přivydělal k penzi. Odpoledne vyrazil do Bartletu. Zaparkoval svůj pickup u bartletské knihovny, vedle zelené plochy, která sahala až k policejní stanici. "Je tu Wayne?" zeptal se strážníka ve službě. Ten jen ukázal přes chodbu. Četl si výtisk "Bartlet Sun". Calhoun prošel chodbou a zaklepal na otevřené dveře Robertsonovy kanceláře. Robertson zvedl hlavu, usmál se a pozval Phila, aby se k němu šel posadit. Robertson se zhoupl na židli a vzal si od Calhouna doutník. "Ty pracuješ tak dlouho i v sobotu?" divil se Calhoun. "To se v Bartletu musí dít spousta věcí." "Zatracený papírování," řekl Robertson. "Žere čas. A je to čím dál tím horší." Calhoun přikývl. "Četl jsem v novinách, že se našel doktor Hodges," řekl. "Jó," řekl Robertson. "Trochu to zvířilo hladinu, ale už je zase klid. Zaplat' pámbu. Ten chlap byl jen pro zlost." "Jak to?" ptal se Calhoun.

Robertson se rozohnil, když znovu líčil svůj názor na Dr Dennise Hodgese. Přiznal, že by ho byl několikrát nejraději zabil sám.

"Jestli tomu dobře rozumím, Hodges nebyl ve městě zrovna oblíbený," řekl Calhoun.

Robertson se jizlivě zasmál.

"Dělá se na tom případu?" zeptal se jako by nic Calhoun a vyfoukl kouř ke stropu.

"Ani né," řekl Robertson. "Snažili jsme se tenkrát, když Hodges zmizel, ale to byl jen formální postup. Nikdo o to moc nestál, ani jeho žena ne.

Spíš bývalá žena. Odstěhovala se do Bostonu ještě před tím, než Hodges zmizel."

"A co teď?" zeptal se Calhoun. "V 'Boston Globe' psali, že to vyšetřuje státní policie."

"Vzali to taky jen tak pro formu," řekl Robertson. "Soudní lékař volal generálnímu prokurátorovi. Ten poslal nějakou mladou asistentku, aby to vyšetřila. Ta zavolala státní policii a s těma přijela kriminálka, která prošla místo činu. Pak mi volal poručík od státní policie a já jsem mu vysvětlil, že to nestojí za námahu a že my si s tím poradíme. Sám víš dobře, že státní policie si od nás místních nechá poradit, pokud není na celý případ nějaký tlak z vyšších míst, jako třeba z kanceláře generálního prokurátora nebo od nějakého politika. Kruci, státní policie má přece důležitější věci na

151

práci. A my taky. Navíc, už je to osm měsíců. Stopa už stejně vychladla."

"Na čem teď zrovna děláte?" ptal se Calhoun.

"Měli jsme pár přepadení a znásilnění na nemocničním parkovišti," řekl Robertson.

"A máte ponětí, kdo by to mohl dělat?" ptal se Calhoun.

"Zatím ne," řekl Robertson.

Když Calhoun odešel z policejní stanice, prošel se městem a zastavil se v knihkupectví. Majitelka, Jane Weincoopová, byla přítelkyní Calhounovy ženy. Jeho žena byla vášnivá čtenářka, hlavně poslední rok života, kdy byla uvázána na lůžko.

Jane odvedla Calhouna do své kanceláře, kterou tvořil jeden psací stůl, nacpaný do rohu skladiště. Calhoun jí řekl, že měl cestu do města a tak se rozhodl se za ní zastavit. Po chvíli všeobecného povídání stočil hovor na Dennise Hodgese.

"Když se našlo jeho tělo, bylo to pro Bartlet opravdu překvapení," přiznala Jane.

"Slyšel jsem, že nebyl moc oblíbený," řekl Calhoun. "Kdo všechno měl na něj spadeno?"

Jane se na Calhouna zpytavě podívala. "Mám to brát jako pracovní nebo soukromou návštěvu?" zeptala se zvědavě.

"Jsem jen zvědavý," řekl Calhoun a mrkl na ni. "Ale stejně budu rád, když si mé otázky necháte pro sebe."

Za půl hodiny Calhoun vyšel do slábnoucího odpoledního slunce se seznamem více než dvaceti lidí, kteří měli na Hodgese spadeno. Na seznamu byl i prezident banky, majitel benzinové stanice na dálnici, místní mentálně opožděný pomocný dělník, šéf místní policie, o kterém už Calhoun věděl, pár obchodníků a majitelů krámků a asi tak půl tuctu lékařů.

Calhouna překvapila délka seznamu, ale potěšilo ho to. Koneckonců, čím delší je seznam podezřelých, tím víc pracovních hodin si bude účtovat.

Calhoun šel dál po Main Street a zastavil se v Harrisonově lékárně.

Lékárník, Harley Strombell, byl bratr Calhounova přítele Wendella Strombella.

Harley se nenechal ošidit Calhounovými otázkami o nic víc než Jane, ale slíbil, že zachová diskrétnost. Doplnil ještě Calhounův seznam o své vlastní jméno a jméno Neda Bankse, majitele společnosti na výrobu rámečků na šaty, dále Harolda Traynora a Helen Beatonové, nové správkyně nemocnice.

"Proč jste toho člověka neměl rád?" zeptal se Calhoun.

"To byla osobní záležitost," řekl Harley. "Hodges neměl ani to základní společenské chování." Harley vysvětloval, že měl pobočku lékárny přímo v nemocnici, a jednoho dne ho prostě Hodges vyhodil bez jakéhokoli varování a vysvětlení.

"Bylo samozřejmostí, že by rozrůstající se nemocnice měla mít svou lékárnu," řekl Harley. "To jsem chápal. Ale Dennis Hodges se s tím prostě nepáral."

Calhoun odcházel z lékárny a přemýšlel, jak dlouhý bude jeho seznam,

152

než ho začne seškrtnávat na opravdu vážné podezřelé. Měl téměř dvacet pět jmen, a to ještě neobešel všechny známé v Bartletu, aby mohl říct, že je jeho seznam úplný.

Většina obchodů už zavírala a tak si Calhoun namířil přes ulici do hospody Iron Horse. Měl na ni mnoho příjemných vzpomínek. Bylo to oblíbené místo, kam jeho žena chodila na slavnostní večeře, když slavili narozeniny a různá výročí. Barman, Carleton Harris, ho poznal na dálku. Než došel k baru, měl na pultě připravenou skleničku čisté whisky Wild Turkey. Carleton si dokonce natočil půl sklenice piva, aby si mohli připít.

"Děláš teď na něčem zajímavém?" zeptal se Carleton, když dopil.

"Jo, dělám," řekl Calhoun. Naklonil se přes bar a Carleton instinktivně udělal totéž.

Angela s Davidem nepromluvila ani slovo a vyhýbala se dokonce i pohledu na něj. David usoudil, že se ještě zlobí kvůli tomu žertu s maskami ve sklepe. Neměl rád, když bylo doma dusno, a snažil se nějak zachránit situaci.

"Chápu, že jsi naštvaná, že jsme tě s Nikki vyděsili," řekl. "Ale nemůžu si o tom v klidu promluvit?"
"Jak jsi přišel na to, že jsem naštvaná?" zeptala se Angela nevinně.
"No tak, Angelo," řekl David. "Nepromluvila jsi na mě ani slovo od chvíle, kdy si Nikki šla lehnout."
"Řekla bych, že mě zklamalo, že jste schopni si ze mně udělat takovou hloupou srandu, přestože víte, jak mě ta vražda rozrušila. Myslela jsem si, že máte trochu víc pochopení."
"Už jsem se ti přece omluvil," pokračoval David. "Jenom pořád nemůžu uvěřit tomu, že ses nerozesmála ve chvíli, kdy jsi nás uviděla. Ani ve snu mě nenapadlo, že by ses mohla tak vyděsit. Navíc to nebyl jen hloupý žert. Udělal jsem to kvůli Nikki."
"Jak to myslíš?" zeptala se skepticky Angela.
"Po tom, co měla tak děsivé sny, napadlo mě, že by mohlo pomoci celou tu situaci zvládnout s humorem. Byl to problém, dostat ji do sklepa bez děsu, ale povedlo se mi to. Soustředila se na to, aby tě překvapila, tak, že zapoměla na svůj vlastní strach."
"Mohl jsi mě aspoň varovat."
"Myslel jsem, že to není potřeba. Už jsem ti to řekl, nenapadlo mě, že na to naletíš. A právě ta spiklenecká atmosféra mi pomohla Nikki odreagovat od jejího strachu."
Angela se dívala na manžela. Uvědomovala si, že mu je to upřímně líto.
Najednou se ještě víc styděla za to, že naletěla, a vztek ji přecházel.
Odložila kartáček na zuby a šla Davida políbit. "Promiň, že jsem se tak namíchla," omlouvala se. "Asi jsem vážně ve stresu. Miluju tě."
"Já tě taky miluju," opakoval po ní David. "Měl jsem ti o tom říct."
Mohla jsi předstírat, že jsme tě překvapili. Nemyslel jsem na to. Mám

153

taky spoustu starostí. Taky jsem ve stresu. Mary Ann Schillerová je čím dál tím horší. Určitě umře. Vím to." "No tak, uklidňovala ho Angela. "To nemůžeš nikdy vědět."
"To bych netvrdil," řekl David. "Pojď si lehnout." Vyprávěl ještě Angele, jak jeho bývalý profesor přijel až z Bostonu, a ani jeho nic nového nenapadlo.
"Cítíš se proto víc depresivní?" ptala se Angela.
"Asi tak stejně," řekl David. "Probudil jsem se dneska ve čtvrt na pět a nemohl jsem usnout. Pořád si myslím, že jsem něco u těch pacientů prošvih. Třeba mají nějakou neznámou virózu. Ale připadám si naprosto bezradný. Je nepříjemné, že musím přemýšlet o Kelley a OPV vždycky, když si chci objednat vyšetření nebo konzium. Dospělo to tak daleko, že mám pocit, že nestíhám dost rychle svou běžnou ordinaci."
"Myslíš, že bys měl stihnout za den víc pacientů?" zeptala se Angela.
Přešla z koupelny do ložnice.
David přikývl. "To je prostě tlak OPV prostřednictvím Kelleyho," řekl.
"Nerad si to připouštím, ale znamená to, že si nemůžu s pacienty popovídat a zodpovídat všechny jejich otázky. Není to složité, je vlastně jednodušší pacientům prostě něco nařít, ale to se mi nelíbí. Zajímalo by mě, jestli si pacienti uvědomují, že se jim nedostává takové péče a pozornosti, jak by mělo. Mnoho momentů, podstatných pro diagnózu, se vynoří najednou uprostřed klidného rozhovoru."
"Musím se ti k něčemu přiznat," řekla najednou Angela.
"O co jde?" zeptal se David a šel si lehnout.
"Já jsem taky dneska udělala něco, o čem jsem si asi měla nejdřív s tebou promluvit," řekla Angela.
"Co je to?"
Angela si lehla pod deku a řekla Davidovi o tom, jak jela do Rutlandu a najala Phila Calhouna, aby vyšetřil Hodgesovu vraždu.
David se na ni zadíval, pak uhnul očima. Neřekl ani slovo. Angela věděla, že se zlobí.
"Vzala jsem aspoň na vědomí, že je nebezpečné, abych se v tom šťourala sama," řekla Angela. "Teď na to máme profesionála."
"Jsi tak přesvědčena, že ten člověk je profesionál?" zeptal se David a podíval se na Angelu.
"Je to bývalý policista."
"Doufal jsem, že budeš mít v téhle věci víc rozumu," řekl David.
"Najmout si soukromého detektiva je trochu extravagantní. Navíc je to vyhazování peněz."
"Není to vyhazování peněz, pokud je to pro mne důležité," trvala na svém Angela. "A mělo by to být důležité i pro tebe, pokud chceš, abych zůstala v tomhle domě."
David si povzdychl, zhasnul lampičku a otočil se k Angele zády.
Pochopila, že se s ním měla poradit, než detektiva najala. Taky si povzdychla a zhasla svoji lampičku. Možná, že to neudělala nejlépe, ale byla pořád přesvědčená, že najmout Calhouna byl dobrý nápad.

154

Sotva zhasli světla, ozvalo se zabušení na dveře a Rusty se rozštěkal.
Angela rychle rozsvítila a vyskočila z postele. David udělal totéž. Oba si rychle vzali župany a vyběhli na chodbu.
Rusty stál nad schodištěm a díval se dolů, do tmavého přízemí. Zuřivě vrčel.

"Zkontroloval jsi jestli jsou zamčené přední dveře?" šeptala Angela.
"Ano," potvrdil David. Šel ke schodišti a pohladil Rustyho po hlavě.
"Co je to, kamaráde?"
Rusty seběhl po schodech dolů a začal štěkat u předních dveří. David šel za ním. Angela zůstala stát nad schodištěm. David odemkl.
"Buď opatrný," varovala ho Angela.
"Vem si na sebe jednu z těch masek," zavolal na ni David. "Ať je to kdokoli, trochu ho vyděsíme."
"Nech toho," kárala ho Angela. "Tohle není legrace."
David vyšel na zápraží a držel Rustyho za obojek. Tmavá obloha byla posetá hvězdami. Srpeček měsíce poskytoval dost světla, aby bylo vidět až k silnici. Nic zvláštního nebylo v dohledu.
"Pojď, Rusty," řekl David a otočil se. Když se vrátil ke dveřím, našel na nich zasunutý lístek, napsaný na stroji. Sundal ho. Bylo na něm: "Starejte se o sebe. Zapomeňte na Hodgese."
David zavřel a zamkl dveře. Pak vyšel po schodech nahoru a podal ten lístek Angele. Šla za Davidem do ložnice.
"Vezmu to na policii," řekla.
"Do háje, od policie to zrovna může být!" prohlásil David. Lehl si zpátky do postele a zhasl. Angela ho následovala. Rusty přeběhl přes chodbu zpět k Nikki, která se ani neprobudila.
"Teď mě přešla všechna ospalost," stěžoval si David.
"Mě taky," řekla Angela.
Když zazvonil telefon, oba vyskočili. David ho zvedl ještě při prvním zazvonění. Angela rozsvítila a dívala se na manžela. Poslouchal a na tváři mu bylo vidět zděšení. Pak zavěsil.
"Mary Ann Schillerová měla další záchvat a zemřela," zašeptal. "Říkal jsem ti, že se to stane." Zvedl ruce a zakryl si obličej. Angela se přisunula k němu a objala ho. Věděla, že mu tečou slzy.
"Chtěl bych vědět, jestli to někdy bude jednodušší," řekl tiše. Utřel si oči a začal se oblékat.
Angela ho doprovodila až k zadním dveřím. Když odešel, zamkla za ním dveře a sledovala zadní světla Volva celou cestu až k silnici.
Vešla z chodby do kuchyně a znovu si vzpomněla na fluorescenci luminolu. Otrásla se. Vůbec se jí nelíbilo, že je v tom obrovském starém domě v noci bez Davida.

David se v nemocnici poprvé setkal s Donaldem, manželem Mary Ann.
Donald, jeho syn Matt a rodiče Mary Ann seděli před JIP a tiše se navzájem uklidňovali. Stejně jako rodina Kleberových a Tarlowových byli

155

Davidovi vděční za jeho péči. Nikdo ho neobviňoval ani si jinak nestěžoval.
"Zůstala s námi déle, než se doktor Mieslich domníval," řekl Donald.
Měl červené oči a rozčuchané vlasy. "Dokonce se vrátila do práce v knihovně."
David jim vyjádřil svou účast a řekl jim to, co si přáli slyšet: že vůbec netrpěla. Ale musel přiznat svou nejistotu, co se týče těch záchvatů.
"Vy jste ty záchvaty nečekali?" zeptal se Donald.
"Ani trochu," řekl David, "Hlavně proto, že magnetickou rezonancí se nic neprokázalo."
Všichni přikýkli, jako by tomu rozuměli. Potom, pod vlivem momentální myšlenky, se David v rozporu s Kelleyho nařízením zeptal, zda by rodina souhlasila s pitvou. Vysvětlil, že by to mohlo objasnit spoustu otazníků.
"Nevím," řekl Donald. Podíval se na rodiče své ženy. Byli také nerozhodní.
"Tak si to do zítřka rozmyslete," navrhl jim David. "Tělo zůstane tady."
Když David odešel z JIP, byl bezradný. Nešel ještě domů. Šel na sesternu. Na oddělení byl klid. Aby přišel na jiné myšlenky, začal David listovat chorobopisem Jonathana Eakinse. Když nad ním seděl, jedna z nočních sester mu řekla, že pan Eakins je vzhůru a dívá se na televizi.
David vstal a šel se na něj podívat.
"Všechno v pořádku?" zeptal se.
"Vy jste ale obětavý doktor," řekl Jonathan s úsměvem. "Vy tu snad bydlíte."
"Co to vaše srdíčko? Běží klidně a pravidelně?" zeptal se David.
"Jako hodinky," řekl Jonathan. "Kdy mě pustíte domů?"
"Asi dneska," řekl David. "Koukám, že vám vyměnili postel."
"Vyměnili," přisvědčil Jonathan. "Tu starou se jim nepodařilo opravit.
Díky, že jste se přimluvil. Moje stížnosti neměly ten správný účinek."
"Není zač," řekl David. "Uvidíme se zítra."
David vyšel z nemocnice a sedl si do auta. Nastartoval, ale nerozjel se. Během týdne mu zemřeli náhle tři pacienti. Pacienti, kteří byli do té doby v péči jiných lékařů bez komplikací. Neubránil se tomu, aby začal uvažovat o svých schopnostech. Přemýšlel, zda se opravdu měl stát lékařem. Třeba by ti tři pacienti ještě byli naživu, kdyby je snad byl léčil někdo jiný.
Nemohl prosedět celou noc na parkovišti, a tak zařadil rychlost a jel domů. Překvapilo ho, že se v obývacím pokoji svítí. Než zaparkoval a vystoupil z auta, stála už Angela u dveří. Držela v ruce lékařský časopis.
"Jsi v pořádku?" zeptala se, když za Davidem zavírala a zamykala dveře.

"Mohlo by to být i lepší," řekl David. "Proč nespíš?" Sundal si kabát a naznačil Angele, aby šla před ním do kuchyně. "Já jsem tu prostě bez tebe nemohla usnout," přiznala Angela, když šla přes kuchyň do haly. "A po tom, co nám dali na dveře tu ceduli, už vůbec

156

ne. Tak jsem přemýšlela. Když musíš někdy takhle v noci odjet, chtěla bych tu mít pušku." David se natáhl a zatřásl s Angelou. "Nechci mít pušku v domě," řekl. "Znáš statistiky o tom, jak to vypadá, když jsou v domě zbraně a děti." "To nejsou statistiky o lékařských rodinách s jedním inteligentním dítětem," odporovala Angela. "Já si vezmu na zodpovědnost, aby Nikki o pušce všechno věděla a nehrála si s ní." David ženu pustil a zamířil ke schodům. "Nemám náladu ani sílu, abych se o tom s tebou teď dohadoval." "Dobře," řekla Angela a šla za ním. Nahore se David rozhodl ještě jednou se osprchovat. Když přišel do ložnice, ležela Angela v posteli a četla si časopis o patologii. Nechtělo se jí spát stejně jako jemu. "Včera po večeri jsi říkala, že bys mi chtěla pomoci," řekl David. "Pamatuješ?" "Samozřejmě že si to pamatuju," řekla Angela. "Něco bys pro mne mohla udělat," pokračoval David. "Asi před hodinou jsem se ptal Schillerových, zda by souhlasili s pitvou. Slíbili, že si to do zítřka rozmyslí a dají mi vědět." "Bohužel to nezáleží na rodině," řekla Angela. "V nemocnici se pacienti OPV nepitvají." "Ale mě napadlo něco jiného," řekl David. "Mohla bys ji odpítvat sama." Angela o tom návrhu uvažovala. "To bych možná i mohla," řekla. "Zítra je neděle a celá patologie je zavřená, dělají se jen statimová vyšetření." "Přesně to jsem měl na mysli," prohlásil David. "Mohla bych s tebou zítra zajet do nemocnice a promluvit s rodinou," řekla Angela a ten nápad ji začal zajímat. "To bych byl rád," souhlasil David. "A kdybys přišla na to, proč zemřela, připadal bych si mnohem líp."

157

Neděle
24. října

David i Angela byli ráno nevyspalí, ale Nikki byla odpočínutá. Spala celou noc bez probuzení, neměla žádné špatné sny a byla dychtivá něco podnikat. V neděli obvykle vstávali brzy, šli do kostela a pak si dali snídani v Iron Horse. Chodit do kostela byl Angelin nápad. Nebyla to ani tak náboženská záležitost jako spíš společenská. Domnívala se, že je to dobrý způsob, jak zapadnout do společnosti v Bartletu. Rozhodla se pro metodistický kostel, který byl přímo v městském parku. Byl to nejnavštěvovanější kostel ve městě. "Musíme tam jít?" úpěl ráno David. Seděl na posteli a rozespale se snažil oblékat. Probudil se znovu před svítáním, přestože šel tak pozdě spát. Podařilo se mu pak ještě usnout, ale zakrátko ho probudili Nikki s Rustym, kteří vtrhli do ložnice. "Nikki by byla zklamaná, kdybychom nešli," volala Angela z koupelny. David se rezignovaně dooblékl. Za půl hodiny nasedli do Volva a odjeli do města. Z minulých zkušeností věděli, že je nejlepší zaparkovat u Iron Horse a do parku jít pěšky. Parkování u kostela bylo hrozné. Doprava byla v neděli dopoledne taková, že ji museli řídit dva městští policisté. Tuto neděli měl dopravní službu Wayne Robertson. Z pusy mu čouhala malá kovová píšťalka. "To se hodí," řekla Angela když ho uviděla, "Počkejte tu na mne." Vyrázila dříve, než ji David stačil zarazit. Šla přímo k šéfovi policie a v ruce třímala ten anonymní dopis. "Promiňte," řekla Angela. "Mám tu něco, co bych vám ráda ukázala. Tohle nám dali včera v noci na dveře, když už jsme byli v posteli." Podala mu ten lístek, opřela si ruce v bok a čekala, co na to řekne. Robertson nechal píšťalku vypadnout z pusy. Měl ji zavěšenou na šňůrce kolem krku. Podíval se na cedulku, pak ji vrátil Angele. "Řekl bych, že je to dobrá rada. Doporučil bych vám, abyste se tím řídila." Angela se zasmála. "Já se neptám, co si o tom doporučení myslíte," řekla. "Já si přeju, abyste zjistil, kdo to na naše dveře dal." "No, tak," řekl pomalu a drbal se na zátylku, "není toho mnoho, čeho bychom se mohli chytit, až na ten fakt, že to bylo určitě napsáno na psacím stroji typu Corona devatenáct padesát dva s defektním malým 'o'." Na okamžik si Angela začala myslet, že Robertsonovy schopnosti podcenila. Pak si uvědomila, že si z ní dělá legraci. "Jsem si jistá, že uděláte, co bude ve vašich silách," prohlásila Angela s neskrývanou jízlivostí, "ale vzhledem k tomu, jaký máte k Hodgesově případu přístup, nečekám žádné zázraky." Troubení aut a několik hlasů rozčilených řidičů vrátilo Robertsonovu pozornost zpět k dopravě, která se za tu chvíli značně zamotala. Zatímco se usilovně snažil ten zmatek zvládnout, řekl: "Vy a vaše rodina jste

v Bartletu noví. Měli byste víc přemýšlet, než se začnete plést do věcí, které se vás netýkají. Jen si tím říkáte o problémy."

"Zatím jsou problémy jen s vámi," odpověděla Angela. "A vím dobře, že patříte k lidem, které Hodgesova smrt moc nemrzí. Víím, že ho neprávem obviňujete ze smrti vaší ženy."

Robertson přestal řídit dopravu a otočil se k Angele. Jeho červené tváře zbrunátněly. "Co jste to řekla?" vybuchl. V tu chvíli mezi Robertsonem a Angelou vstoupil David a táhl Angelu pryč. Poslouchal celou konverzaci ze vzdálenosti několika málo stop a nelíbilo se mu, kam se stočila.

Angela se pokoušela svůj výrok zopakovat, ale David s ní prudce škulbl.

Mezi zaťatými zuby na ni sykl, aby držela hubu.

"Krucí, co to do tebe vjelo?" chtěl vědět. "Dráždíš člověka, který má evidentně osobní problémy. Víím, že máš ohromný dramatický talent, ale tohle jsi trochu přehnala."

"Dělal si ze mně blázný," stěžovala si Angela.

"Přestaň," okřikl ji David. "Chováš se jako dítě."

"On by nás měl chránit," vyštěkla Angela. "Měl by hájit zákon. Ale jeho nezajímá tenhle výhrůžný dopis o nic víc než kdo zabil Hodgese."

"Uklidni se!" řekl David. "Nedělej scény!"

Angela se přestala dívat na Davida a rozhlédla se kolem sebe. Několik lidí se zastavilo a zíralo na ně.

Angela sebevědomě uložila lístek do kabelky, srovnala si šaty a vzala Nikki za ruku.

"Pojď," řekla. "Ať nepřijdeme do kostela pozdě."

Když Alice Dohertyová přijela hlídat Nikki a Caroline, odjeli David s Angelou do nemocnice. Nikki potkala Caroline cestou z kostela a Caroline se k nim přidala na pozdní snídani v Iron Horse.

V nemocniční hale se Angela s Davidem setkali s Donaldem Schillerem a s rodiči Mary Ann, Josephsonovými. Seděli na lavici vpravo od vchodu a byli připraveni prodiskutovat navrhovanou pitvu.

"Můj manžel vás požádal o souhlas s provedením pitvy," začala Angela.

"Chtěla bych vám říct, že pokud budete souhlasit, tu pitvu provedu já.

Vzhledem k tomu, že tyto služby neplatí ani nemocnice, ani OPV, chci vám nabídnout, že to provedu ve svém volném čase. Nebude vás to nic stát."

"To je od vás velmi hezké," řekl Donald. "Ještě dnes ráno jsme si nebyli jisti, co máme dělat, ale po rozhovoru s vámi si myslím, že bychom měli souhlasit." Donald se podíval na Josephsonovy. Přikývli. "Myslím, že by to Mary Ann sama chtěla, pokud to může jiným lidem pomoci."

"Myslím, že by mohlo," řekla Angela.

David s Angelou šli do sklepa odvézt si tělo z márnice. Odvezli je nahoru do pitevně. Místnost se pro pitvy nepoužívala již několik let a stalo se z ní skladiště. Z nerezového pitevního stolu museli nejdřív sundat spoustu různých krabic.

David chtěl Angele asistovat, ale Angela si záhy všimla, že mu to prostředí nedělá dobře. Nebyl na pitvy zvyklý a navíc to bylo tělo pacientky, kterou ještě včera ošetřoval.

"Proč se radši nezajdeš podívat na své pacienty?" navrhla mu Angela, když byla připravená začít.

"Zvládneš to sama?" zeptal se David.

Angela přikývla. "Zavolám ti, až budu hotová, a pak mi ji pomůžeš zase odvézt dolů."

"Díky," řekl David. U dveří se ještě otočil. "Nezapomeň, může jít o nějaké neznámé virové onemocnění. Buď opatrná.

Jo, a taky bych chtěl kompletní toxikologické vyšetření."

"Proč ta toxikologie?" zeptala se Angela.

"Nechci nic opomenout," řekl David. "Udělej to pro mne."

"Že jsi to ty," řekla Angela souhlasně. "A teď už zmiz!" Vzala do ruky skalpel a naznačila Davidovi, aby už šel.

David počkal, až se dveře pitevně zavřou, a pak teprve sundal čepici, ústenku a empír, které si na pitvu oblékl. Oddechl si, že ho Angela propustila. Zamířil na lůžkové oddělení.

Byl rozhodnut propustit Jonathana Eakinse, zvlášť po tom, co mu sestry oznámily, že neměl žádné arytmie. Ale to bylo jen do té chvíle, než vstoupil do Jonathanova pokoje. Místo obvykle veselého Jonathana našel David depresivního člověka. Jonathan prohlásil, že je mu hrozně.

David byl podrážděný nedávnými událostmi a okamžitě se mu stáhlo hrdlo. Cítil, jak se mu po těle rozlil adrenalin. Báł se odpovědi, ale zeptal se Jonathana, co mu je.

"Všechno," řekl Jonathan. Tváře měl propadlé a oči bez lesku. V koutku úst měl sliny. "Dostal jsem křeče, pak se mi chtělo zvracet a dostal jsem průjem. Nemám na nic chuť a musím pořád polykat."

"Co tím myslíte? Proč musíte pořád polykat?" zeptal se stísněně David.

"Mám pořád plnou pusť slin," řekl Jonathan. "Musím je polykat nebo vyplivnout."

David se zoufale snažil si tyto symptomy srovnat do nějaké známé kategorie. Nadměrné slinění mu připomnělo něco z dob studii. Uvědomil si, že je to příznak otravy rtuťí.

"Jedl jste včera něco zvláštního?" zeptal se David.

"Ne," odpověděl Jonathan.

"A co infuze?" ptal se David dál.

"Ty jste mi už včera zrušil," řekl Jonathan.

David začal panikařit. Až na nadměrné slinění měl Jonathan stejné příznaky jako měli Marjorie, John a Mary Ann, než se jejich stav výrazně zhoršil a skončil smrtí.

"Co to se mnou je?" ptal se Jonathan, když vycítil Davidovu úzkost.

"Není to nic vážného, že ne?"

"Chtěl jsem vás propustit," řekl David vyhýbavě. "Ale když je vám takhle špatně, asi bych vás tu ještě nějaký den měl nechat."

160

Nechám to na vás," řekl Jonathan. "Ale jednu věc na rovinu: za týden mám výročí svatby."

David spěchal zpátky na sesternu a v hlavě měl zmatek. Opakoval si, že se to už přece nemůže opakovat. To nebylo možné. Nebo velmi málo pravděpodobné.

David si sedl na židli a vzal si Jonathanův chorobopis. Pročetl ho pečlivě od začátku, včetně poznámek sester. Všiml si, že Jonathan měl ráno teplotu sedmatřicet. Mělo to znamenat zvýšenou teplotu? David si nebyl jistý, bylo to hraniční.

Běžel zpátky do Jonathanova pokoje a důkladně ho vyšetřil. Poslechl na plicích byl naprosto čistý.

David se vrátil na sesternu, opřel lokty o stůl a obličej schoval do dlaní.

Potřeboval přemýšlet. Nevěděl, co má dělat, ale měl pocit, že něco udělat musí.

Sáhl po telefonu. Předem znal reakci Kelleyho a OPV, ale to mu bylo jedno. Zavolal Dr Mieslicha, onkologa, a Dr Hasselbauma, infekcionista, a požádal je, zda by mohli okamžitě přijít. David jim řekl, že má pacienta, o kterém se domnívá, že je v ranném stádiu stejné choroby, která se již třikrát ukázala být smrtelná.

David čekal na konziliáře a objednal ještě řadu vyšetření. Byla tu stále možnost, že se Jonathan zítra probudí a bude mu dobře, ale David nechtěl riskovat, že se situace bude vyvíjet stejně jako v případě Marjorie, Johna a Mary Ann. Šestý smysl ho varoval, že je to počátek zápasu o život, a poslední dobou ho jeho intuice nezklamala.

První přišel infekcionista. Po krátkém rozhovoru s Davidem se šel podívat na pacienta. Pak přišel Dr Mieslich. Nesl s sebou Jonathanovu kartu z doby, kdy byl Jonathan jeho pacientem. Dr Mieslich prošel s Davidem podrobně celou kartu. To už byl Dr Hasselbaum hotov s vyšetřením. Přidal se k Davidovi a Dr Mieslichovi.

Všichni tři začali projednávat tenhle nový případ. Najednou si David všiml, že se oba lékaři dívají někam za něj. David se otočil a uviděl Kelleyho, který se k němu nakláněl.

Doktore Wilsons," řekl Kelley, "mohl bych si s vámi promluvit vedle?"

"Teď nemám čas," řekl David. Otočil se zpátky k oběma konziliářům.

"Obávám se, že na tom musím trvat," řekl Kelley a poklepal Davidovi na rameno. David mu ruku odstrčil. Kelleyho dotyk mu byl nepříjemný.

"Já budu mít aspoň možnost si pacienta vyšetřit," řekl Dr Mieslich.

Vstal a vyšel ze sesterny.

"A já ten čas využiju a zapíšu zatím svoje konzilium," řekl Dr Hasselbaum. Vzal pero z kapsy pláště a sáhl pro Jonathanův chorobopis.

"Tak dobře," řekl David a vstal. "Běžte první, pane Kelley."

Kelley přešel přes chodbu a vešel do denní místnosti pacientů. Když vešel i David, Kelley zavřel dveře.

"Předpokládám, že znáte Helen Beatonovou, předsedkyni nemocniční

OSUDNÁ LÉČBA161

správy," řekl Kelley, "a pana Michaela Caldwell, ředitele pro léčebně preventivní péči." Ukázal na dvě osoby, které seděly na pohovce.

"Ano, samozřejmě," řekl David. Caldwell si pamatoval od pohovoru s Angelou a s Beatonovou se už setkal v nemocnici několikrát. David oběma podal ruku. Ani jeden se neobtěžoval vstát.

Kelley se posadil a David udělal totéž.

David se nervózně rozhlížel po tvářích všech tří lidí okolo sebe. Od Kelleyho očekával problémy, předpokládal, že jde o pitvu Mary Ann Schillerové. Domníval se, že proto jsou tu oba zástupci nemocnice. Doufal, že tím neudělá velké problémy i Angele.

"Asi bych měl jít rovnou k věci," řekl Kelley. "Asi se divíte, proč jsme tak rychle zareagovali na váš postup ohledně Jonathanu Eakinse."

David byl zmaten: jak tu mohli být všichni, aby s ním hovořili o Jonathanovi, když on sám teprve začal vyšetřování jeho obtíží?

"Zavolala nás koordinátorka využívání sesterské péče," vysvětlil Kelley. "Byla informována sestrami na oddělení podle předem vydaných pokynů. Omezení nákladů je nesmírně důležité. Máme pocit, že je nutné, abychom zasáhli. Jak už jsem vám řekl, používáte příliš mnoho konzilií, a to ještě mimo rámec OPV."

"A taky příliš mnoho laboratorních vyšetření," řekla Beatonová.

"A ještě spoustu pomocných vyšetření," dodal Caldwell.

David se na ty tři díval překvapeně. Oni se zase dívali na něj. Byli jako tribunál, který má vynést rozsudek. Jako svatá inkvizice. Byl souzen za zneužívání léčebných nákladů a ani jeden z jeho soudců nebyl lékař.

"Rádi bychom vám připomněli, že se jedná o pacienta, který byl léčen pro metastazující karcinom prostaty," řekl Kelley. "Obávám se, že už jste byl dost velkorysý a plýtvat jste ordinacemi," řekla Beatonová. "Už máte za sebou tři případy, kdy jste přehnaně používal veškeré prostředky u pacientů, kteří byli zjevně v terminálním stavu," řekl Caldwell. David zápasil se svými emocemi. Vzhledem k tomu, že již po těch předchozích třech úmrtích pochyboval o svých schopnostech, byl takovou kritikou velmi zranitelný. "Zodpovídám se především pacientovi," namítl David chabě. "Ne organizaci nebo instituci." "Rádi bychom přijali vaši filozofii," řekla Beatonová. "Ale taková filozofie přivedla zdravotnictví do ekonomické krize. Musíte trochu rozšířit svůj obzor. My se zodpovídáme celé komunitě pacientů. Nelze poskytnout všechno všem. K racionálnímu využití omezených možností je nutný rozumný úsudek." "Davide, problém je v tom, že vaše využívání služeb jiných specialistů výrazně přesahuje obvyklé požadavky vašich kolegů," řekl mu Kelley. Chvilu bylo ticho. David nevěděl, co má říct. "Obávám se, že se ve všech případech může jednat o neznámé infekční onemocnění. Pokud je to opravdu tak, byla by katastrofa ho nediodagnostikovat." Všichni tři z vedení nemocnice se na sebe podívali, jako by se dohado-

162

vali, kdo promluví první. Beatonová pokrčila rameny a řekla: "To je mimo mou kompetenci, to musím přiznat jako první." "Mimo moji také," řekl Caldwell. "Ale máme tu nezávislého konziliáře na infekční choroby," řekl Kelley. "Vzhledem k tomu, že už ho stejně bude OPV platit, můžeme se ho zeptat na jeho názor." Kelley odešel a vrátil se v doprovodu Dr Martina Hasselbauma a Dr Clarka Miesliche. Všichni se navzájem představili. Dr Hasselbaum byl tázán, zda si myslí, že ti tři zemřelí pacienti a pan Eakins mohou mít nějaké neznámé infekční onemocnění. "O tom pochybuji," řekl Dr Hasselbaum. "Není žádný důkaz pro to, že se opravdu jedná o infekční onemocnění. Ti tři měli pneumonii, ale mám pocit, že byla způsobena spíš celkovým oslabením organismu. Ve všech případech se jednalo o známé patogenní agens." Kelley se pak obou konziliářů zeptal, jakou by doporučili léčbu v případě Jonathana Eakinse. "Čistě symptomatickou," řekl Dr Mieslich. Podíval se na Dr Hasselbauma. "Já bych doporučoval totéž," řekl Dr Hasselbaum. "Oba jste viděli ten seznam vyšetření, která doktor Wilson naordinoval," pokračoval Kelley. "Myslíte si, že některá z těch vyšetření jsou v současné době nutná?" Dr Mieslich a Dr Hasselbaum se na sebe podívali. Dr Hasselbaum promluvil první: "Kdyby to byl můj pacient, počkal bych, jak se bude situace vyvíjet. Pacient může být do rána bez obtíží." "S tím souhlasím," řekl Dr Mieslich. "Tak," řekl Kelley. "Všichni s tím souhlasíme. Co vy na to, doktore Wilsone?" Všichni se rozcházeli s úsměvem, potřásli si rukama a působili přátelským dojmem. Ale David se cítil zmatený a ponížený, téměř depresivní. Šel zpátky na sesternu a zrušil většinu ordinací, které původně Jonathanovi napsal. Pak se šel ještě podívat na Jonathana. "Děkuji, že jste mě nechal vyšetřit tolika odborníky," řekl Jonathan. "Jak vám je?" zeptal se David. "Nevím," řekl Jonathan. "Možná trochu líp." Když se David vrátil do pitevny, Angela už uklízela. David odhadl čas dobře. Pomohl Angele vrátit tělo Mary Ann do márnice. Všiml si, že se Angele nechtělo moc hovořit o tom, co našla. Musel to z ní tahat. "Moc jsem toho nenašla," připustila Angela. "V mozku nic nebylo?" ptal se David. "Makroskopicky byl normální," řekla Angela. "Ale počkáme na mikroskopické vyšetření." "Žádný tumor?" páčil z ní David. "Vypadalo to jen na malý nádor v břišní dutině," řekla Angela. "Zase bych radši počkala na mikroskopické vyšetření, abych si byla jistá."

163

"Takže tam nebylo nic, co by bylo jednoznačně příčinou smrti?" ptal se David dál. "Měla pneumonii," řekla Angela. David přikývl. To věděl. "Promiň, ale nic jiného jsem nenašla." "Díky, že jsi se o to pokusila," řekl David. Cestou domů bylo Angele jasné, že je David v depresi. Na otázky odpovídal jednoslabičně. "Předpokládám, že jsi nešťastný, že jsem při pitvě nic nenašla," řekla Angela, než vystoupila z auta. David si povzdychl. "To je jen částečný důvod," řekl.

"Davide, ty jsi přece báječný a nadaný lékař," ujišťovala ho Angela.

"Tak už toho nech a netrap se tím."

David jí vylíčil, jak ho Kelley předvedl před tribunál. Angelu to rozčililo. "Ta drzost. Vedení nemocnice by se nemělo plést do léčebných záležitostí."

"Nevím," vzdychl David. "Na jednu stranu mají pravdu. Náklady na zdravotnickou péči jsou opravdu problém. Ale je to složité, když se dostaneš na úroveň jednotlivce. Ale oba konziliáři s vedením nemocnice souhlasili."

U večere si David uvědomil, že nemá hlad. V jídle se jen pošťoural. Aby byla situace ještě horší, Nikki si postěžovala, že jí není dobře.

Kolem osmé začala být Nikki zahleněná a Angela ji odvedla nahoru a provedla s ní respirační terapii. Když skončily, našla Davida v obývacím pokoji. Seděl před televizí, ale nedíval se na ni. Zíral do ohně.

"Nikki by měla zítra zůstat doma," řekla Angela. David neodpověděl.

Angela si prohlížela jeho obličej. V tom okamžiku si nebyla jistá, s kým si má dělat větší starosti, zda s Nikki nebo s Davidem.

164

Pondělí

25. října

Angela otevřela oči při prvním zazvonění budíku. Byla zklamaná, když nenašla Davida vedle sebe. Vstala a roztáhla závěsy. Nebe bylo zatažené a slibovalo déšť.

Angela sešla dolů a šla hledat Davida.

Našla ho v obývacím pokoji.

"Jsi dlouho vzhůru?" zeptala se Angela a snažila se působit veselým dojmem.

"Od čtyř," řekl David. "Ale neděs se, myslím, že už je mi dneska líp."

Trochu se na Angelu usmál.

Angele dělal David pořád ještě starosti, ale potěšila ji Nikki. Probudila se zcela bez nálezu na plicích. Navíc již další noc spala bez probuzení a děsivých snů. Angela dokonce musela přiznat, že měl David možná pravdu o příznivém účinku toho hloupého kousku s maskami.

Děsivé sny měla této noci Angela. Zdálo se jí, že se vrátila z nákupu, nesla tašky s potravinami a našla kuchyň plnou krve. Ale nebyla to zaschlá krev. Byla čerstvá a stékala po zdech do loužiček na podlaze.

Po Nikkině respirační terapii si ji Angela ještě jednou poslechla.

K Nikkině radosti jí dovolila jít do školy.

Ačkoli to vypadalo, že může každou chvíli začít pršet, David trval na tom, že pojede do práce na kole. Angela se nepokoušela mu to vymluvit.

Byla ráda, že o něco projevil zájem.

Když Angela vysadila Nikki u školy, jela rovnou do nemocnice. Byla dychtivá se vrhnout do práce. V pondělí jí většinou byla spousta, protože se řada vzorků nahromadila přes víkend. Vběhla do pracovny, dala si kabát na ramínko a pak si teprve všimla Wadleyho. Stál nehybně u spojovacích dveří.

"Dobré ráno," řekla Angela a opět se snažila vypadat vřele. Pověsila si kabát a otočila se na svého šéfa. Bylo jasné, že nemá dobrou náladu.

"Slyšel jsem, že jsi tady v nemocnici provedla pitvu," řekl Wadley rozzlobeně.

"To je pravda," řekla Angela. "Ale udělala jsem to ve svém volném čase."

"Možná, že to bylo ve tvém volném čase, ale bylo to v mé pitevně," řekl Wadley.

"To je pravda, použila jsem nemocniční zařízení," řekla Angela. Nesouhlasila s tvrzením, že pitevna patří Wadleymu.

Patřila nemocnici. On byl zaměstnanec stejně jako ona.

"Bylo ti výslovně řečeno, že se pitvy neprovádějí," pokračoval Wadley.

"Bylo mi výslovně řečeno, že je OPV neplatí," odporovala Angela.

Wadley zabodl do Angely chladný pohled. "Pak mi tedy dovoľ, abych vyjasnil tohle nedorozumění," řekl. "Na tomto oddělení se neprovádějí žádné pitvy, pokud je já neschválím. Tohle oddělení vedu já, ne ty. Abys věděla, nařídil jsem laborantům, aby nezpracovávali ani preparáty, ani kultivace, ani toxikologické vzorky, které sis připravila."

165

S těmito slovy se Wadley otočil zpět do své pracovny a práskl dveřmi.

Jako obvykle po podobném výstupu byla Angela rozrušená. Jakmile se trochu uklidnila, šla zachránit preparáty, toxikologii a vzorky na kultivaci, které odebrala při pitvě Mary Ann. Vzorky na kultivaci a toxikologii pečlivě zabalila a odeslala je do laboratoře, ve které se školila v Bostonu.

Měla tam dost přátel, které mohla požádat o jejich zpracování. Histologické preparáty si chtěla zpracovat, obarvit a odečíst sama.

David udělal vizitu a Jonathana si úmyslně nechával na konec. Když vešel do jeho pokoje, lekl se. Postel byla prázdná. David se domníval, že Jonathana přeložili na jiný pokoj z nějakých nesmyslných důvodů, jako dříve Johna Tarlowa, a šel to zjistit na sesternu. Janet Colburnová mu oznámila, že službu mající lékař pana Eakinse v noci přeložil na JIP.

David nebyl schopen slova.

"Pan Eakins byl dušný a pak upadl do komatu," dodala Janet.

"Proč mě nikdo nezavolal?" dožadoval se David.

"Měli jsme výslovný příkaz vás nevolat," řekla Janet.

"Od koho?" zeptal se David.

"Od Michaela Caldwell," řekla Janet. "Od ředitele pro léčebně preventivní péči."

"To je absurdní. . ." křičel David. "Proč. . ."

"Bylo nám řečeno, že když budete mít nějaké dotazy, máte zavolat slečně Beatonové," řekla Janet. "My za to nemůžeme."

David byl vzteky bez sebe. Ředitel pro léčebně preventivní péči neměl žádné právo vydat takový příkaz. David neslyšel nikdy nic tak absurdního.

Dost špatné bylo to, že ho vedení nemocnice sledovalo při každém jeho kroku. Ale vměšovat se do péče o pacienty mu připadalo jako naprostá drzost.

David si ale uvědomil, že se o tom nemůže dohadovat se sestrami.

Odešel a šel se podívat na svého pacienta. Dorazil na JIP a zjistil, že stav jeho pacienta je opravdu kritický. Byl v bezvědomí a na ventilátoru, stejně jako byla nedávno Mary Ann. David vyšetřil poslechem hrudník. U Jonathana se začala rozvíjet pneumonie. Prohlédl si kapající infuzi a zjistil, že Jonathan dostává kontinuálně antibiotika.

David šel ke stolu a prohlédl si jeho chorobopis. Rychle zjistil, že se jeho stav vyvíjí stejným způsobem jako stav jeho tří zemřelých pacientů.

Jonathan měl komplikace GIT, centrálního nervového systému a změny v krevním obraze.

David zvedl telefon a chystal se zavolat Helen Beatonové. Staniční sestra z JIP mu v té chvíli podala jiný telefon. Byl to Charles Kelley.

"Sestry mě informovaly, že jste přišel na JIP," řekl Kelley. "Požádal jsem je, aby mi zavolaly, až přijdete. Chtěl jsem vás informovat, že pana Eakinse jsme svěřili jinému lékaři OPV."

"To přece nemůžete udělat," namítl rozčileně David.

166

"Počkejte, doktore Wilsone," řekl Kelley. "OPV může změnit ošetřujícího lékaře a já jsem to udělal. Také jsem o tom informoval rodinu a ta s tím souhlasí."

"Proč?" chtěl vědět David. Když slyšel, že je v tom zapojena i rodina, ztrácel bojovnost.

"Domníváme se, že jste příliš emocionálně ovlivněn," řekl Kelley.

"Usoudili jsme, že bude pro všechny zúčastněné lépe, když vás toho případu zbavíme. Budete mít možnost se uklidnit. Chápu, že máte za sebou náročné období."

David nevěděl, co si má myslet, a už vůbec ne, co by měl na to říct.

Napadlo ho, že by mohl konstatovat, že se Jonathanův stav rapidně zhoršil přesně podle jeho očekávání, ale rozhodl se mlčet. Kelley by jeho připomínky jistě nevzal v úvahu.

"Nezapomente, o čem jsme včera hovořili," pokračoval Kelley. "Určitě pochopíte náš názor, když o něm budete trochu uvažovat."

David zavěsil; měl smíšené pocity. Na jedné straně měl zlost, že byl direktivně zbaven ošetřování pacienta, na druhé straně bylo něco pravdy na tom, co Kelley řekl. Stačilo, aby se David podíval na své třesoucí se ruce, a věděl, že je příliš rozrušen.

David odešel z JIP. Když šel kolem Jonathana, ani se po něm neohlédl.

Na chodbě se podíval na hodinky. Na jeho ordinaci bylo ještě brzy. Místo toho šel do archivu.

Vytáhl si chorobopisy Marjorie, Johna a Mary Ann. Sedl si do technického boxu a přečetl všechny chorobopisy, jednotlivé etapy hospitalizací.

Prošel své vlastní záznamy, poznámky sester, prohlédl znovu všechny laboratorní výsledky a nálezy pomocných vyšetření.

Stále ještě si pohrával s myšlenkou neznámé infekční choroby, kterou se mohli všichni pacienti nakazit v době hospitalizace. Taková infekce se označuje jako nosokomiální. David četl o podobných případech v jiných nemocnicích. Všichni jeho pacienti měli pneumonii, ale v každém případě byla způsobena jiným druhem bakterie. Pneumonie proto musela být následkem jiné celkové infekce.

Jediným společným jmenovatelem všech tří případů byla anamnéza.

Všichni tři nemocní byli v minulosti léčeni pro karcinom různou kombinací chirurgického postupu, chemoterapie a radioterapie. Z těchto tří možností měli všichni tři společnou pouze chemoterapii.

David dobře věděl, že jedním z vedlejších účinků chemoterapie je snížení obranyschopnosti kvůli potlačení imunitního systému. Uvažoval, zda právě tento fakt může mít něco společného s rychlou progresí nemoci u těchto tří pacientů. Ale onkolog, který byl na tyto věci odborník, tomuto faktoru přikládal jen malou důležitost, protože ve všech případech byla chemoterapie ukončena již dlouho před poslední hospitalizací. Imunitní systém všech tří pacientů se od té doby již stihl normalizovat.

Zapíání přerušilo Davidovy myšlenky. Podíval se na číslo a zjistil, že ho volají z pohotovostní příjmové ambulance. Uložil chorobopisy a běžel dolů.

167

Na příjmu byl Donald Anderson, další z Davidových chronických pacientů. Donald měl velmi obtížně kompenzovatelný diabetes. Byl to hlavní zdroj jeho obtíží. Tato návštěva nebyla výjimkou. Když David vstoupil na ambulanci, bylo mu hned jasné, že Donald má zdekompensovaný diabetes. Byl téměř v bezvědomí. David poslal vyšetření glykemie na statim a napíchl infuzi. Zatímco čekal na výsledek, pohovořil se Shirley Andersonovou, Donaldovou manželkou.

"Měl už týden obtíže," stěžovala si Shirley. "Ale víte sám, jak je paličatý. Odmítal jít za vámi."

"Myslím, že ho budeme muset přijmout," řekl David. "Bude to trvat pár dní, než se jeho glykémie zase srovná."

"Doufala jsem, že ho přijmete," řekla Shirley. "Když je v takovémhle stavu, je to doma složité, musím k tomu ještě zvládat děti."

Když měl David výsledek glykémie, divil se, že Donald není v ještě horším stavu. Když přišel k Donaldovi, který byl již při vědomí díky infuzi, nabral ještě kontrolní vyšetření. Pak se podíval do sousední vyšetřovny a uviděl tam známou tvář: byla to Caroline Helmsfordová, Nikkina kamarádka. Byl u ní Dr Pilsner.

David šel ke Caroline a postavil se proti Dr Pilsnerovi. Caroline se na Davida podívala prosebnými očima. Spodní stranu obličejů jí zakrývala kyslíková maska. Byla bledá, s náznakem cyanózy. Dýchala ztěžka.

Dr Pilsner vyšetřoval její hrudník. Usmál se na Davida a když dokončil vyšetření, vzal Davida stranou.

"Ta chudinka má hrozné obtíže," řekl Dr Pilsner.

"Co se děje?" zeptal se David.

"Jako obvykle," odpověděl Dr Pilsner. "Je zahleněná a má horečku."

"Přijímáte ji?" zeptal se David.

"Rozhodně," přisvědčil Dr Pilsner. "Vy sám víte lépe než řada ostatních, že si s takovýmhle stavem nelze zahrávat."

David přikývl. To opravdu věděl. Podíval se zpět na Caroline, jak zápasí o dech. Vypadala na velkém vyšetřovacím lůžku tak drobná a velmi zranitelná. Ten pohled v něm vyvolal obavy o Nikki. Vzhledem k cystické fibróze by na tom lůžku mohla stejně dobře ležet i Nikki.

"Volá vás šéf soudního lékařství," řekla jedna ze sekretářek Angele.

Angela si vzala telefon.

"Doufám, že neruším," řekl Walt.

"Vůbec ne," ujistila ho Angela.

"Mám pár novinek z pitvy Hodgese," řekl Walt. "Ještě tě to zajímá?"

"Určitě," řekla Angela.

"Tak v první řadě měl ten člověk dost značné množství alkoholu v nitrooční tekutině," řekl Walt.

"Netušila jsem, že to lze určit i po tak dlouhé době," divila se Angela.

168

"Pokud máme možnost získat nitrooční tekutinu, není to problém," řekl Walt. "Alkohol je celkem stabilní. Taky máme potvrzeno, že DNK té kůže, co měl pod nehty, není jeho vlastní. Takže se dá předpokládat, že je to DNK jeho vraha."

"A co ty uhlíkové částičky v kůži." zeptala se Angela. "Napadlo tě něco?"

"Mám-li být upřímný, moc jsem o tom nepřemýšlel," řekl Walt.

"Ale změnil jsem názor na dobu, kdy se tam dostaly. Nebylo to v době zápasu. Ty částičky byly hluboko, ne v epidermis. Musel to být nějaký starší úraz, třeba ho někdo píchl tužkou ve škole. Já mám na ruce něco podobného."

"Já taky, na dlani pravé ruky," řekla Angela.

"Moc jsem na tom neudělal, protože se o ten případ nikdo nezajímal.

Ani kancelář generálního prokurátora, ani státní policie. Bohužel jsem byl zavalen prací na jiných případech, o které byl obrovský zájem."

"To chápu," řekla Angela. "Ale já o to mám zájem. Takže pokud přijdeš ještě na něco, dej mi, prosím, vědět."

Když Angela zavěsila, přemýšlela ještě o Hodgesově případu. Uvažovala, co asi dělá Phil Calhoun. Neslyšela o něm od té doby, co s ním mluvila v jeho domku a najala ho na práci. Když tak přemýšlela o Hodgesovi a Calhounovi, vzpomněla si, jak se cítila bezbranná, když David odjel v noci do nemocnice.

Angela se podívala na hodinky a zjistila, že je čas na polední pauzu.

Vypnula mikroskop, vzala si kabát a šla k autu. Řekla Davidovi, že si chce koupit pušku, a myslela to vážně.

V Bartletu nebyl žádný obchod se sportovními potřebami, ale Staleyho železářství mělo i výběr střelných zbraní. Když Angela vysvětlila, že chce pušku, pan Staley byl ochoten jí pomoci při výběru. Zeptal se jí, k jakému účelu má zbraň sloužit. Když mu řekla, že ji chce na obranu vlastního domu, přemluvil ji ke koupi brokovnice.

Angele netrval výběr ani patnáct minut. Koupila lehkou natahovací brokovnici. Pan Staley jí ochotně ukázal, jak se puška nabíjí a natahuje.

Upozornil ji na bezpečnostní aretaci. U pušky byla přiložena malá brožura, kterou jí pan Staley doporučil řádně si pročíst.

Když šla zpět do auta, nesla sebevědomě balík, který jí pan Staley zabalil do balicího papíru. Tvar přesto prozrazoval, co je uvnitř. Nikdy dříve nenesla pušku. Ve druhé ruce držela krabici s náboji.

Angela si oddychla, když uložila pušku do auta. Když šla ke dveřím u volantu, podívala se přes park směrem k policejní stanici a zaváhala. Od té konfrontace s Robertsonem v neděli ráno se cítila provinile. Věděla, že měl David pravdu: byla to hloupá neuváženost, znepřátelit si šéfa policie, přestože to byl takový hlupák.

Nechala dveře zavřené a vyrazila přes park k policejní stanici. Robertson ji přijal téměř okamžitě.

"Doufám, že vás neobtěžuju," začala Angela.
"Vůbec ne," řekl, když vešla do jeho kanceláře.

OSUDNÁ LÉČBa169

Angela se posadila. "Nechci vás dlouho zdržovat," řekla.
"Sloužím veřejnosti," řekl Robertson.
"Přišla jsem se omluvit za ten včerejšek," řekla Angela.
"Co?" zeptal se Robertson, kterého to zjevně udivilo.
"Chovala jsem se hrozně," řekla Angela. "Moc mě to mrzí. Jsem prostě ještě celá rozrušená tím že se v mém domě našla mrtvola."
"No, je to od vás hezké, že jste přišla," řekl Robertson polichoceně. Něco podobného nečekal. "Je mi to líto, s tím Hodgesem. Ten případ zůstává otevřený a pokud se objeví něco nového, dáme vám vědět."
"Něco nového se objevilo dnes ráno," řekla Angela. Pak řekla Robertsonovi o možnosti, že Hodgesův vrah má v podkoží na ruce uloženou tuhu.
"Z tužky?" zeptal se Robertson.
"Ano," řekla Angela. Vstala a natáhla svou pravou ruku dlaní nahoru a ukázala na malou tmavou tečku v podkoží.
"Něco podobného jako tohle."
To se mi stalo ve třetí třídě."
"Aha," řekl Robertson, pokýval hlavou a na rtech se mu objevil ironický úsměv. "Tak vám děkuji za ten tip."
"Jen jsem si myslela, že vám to dám vědět," řekla Angela. "Soudní lékař mi také řekl, že kůže za Hodgesovými nehty byla určitě kůže jeho vraha. Má vzorek jeho DNK."
"Problém je, že i tak dokonalé vodítko, jako je DNK, nemá význam, pokud nemáme podezřelého," řekl Robertson.
"V jednom malém městě v Anglii vyřešili případ znásilnění podle vzorku DNK," pokračovala Angela. "Udělalí jen to, že vyšetřili DNK všech lidí ve městě."
"Jéje," prohlásil Robertson. "Už vidím, co by asi řekl Spolek pro ochranu občanských práv a svobod, kdybych to chtěl zkusit tady v Bartletu."
"Netvrdím, že to musíte zkoušet," řekla Angela, "ale chtěla jsem, abyste o tom vzorku DNK věděl."
"Děkuju vám," řekl Robertson. "A děkuju, že jste se tu zastavila."
Vstal, když se Angela chystala k odchodu.
Díval se z okna, jak nasedá do auta.
Když odjížděla, Robertson zvedl telefon a zmáčkl jedno z čísel v paměti. "Nebudeš tomu věřit, ale ona toho nenechala. Je jako pes, když cítí kost."

Angela měla po tom, co se pokusila urovnat vztah s Robertsonem, trochu lepší pocit. Ale nedomnívala se, že by se tím něco změnilo. Intuitivně vytušila, že Robertson stejně nehne ani prstem, aby tu Hodgesovu vraždu vyřešil. Na nemocničním parkovišti nebylo jediné místo v té části, která byla vyhrazena pro personál. Angela musela pomalu projet celé parkoviště a hledat volné místo. Na dolním parkovišti žádné nenašla, a tak jela až

170

na horní. Místo našla až ve vzdáleném koutě parkoviště. Trvalo jí téměř pět minut, než došla zpátky ke vchodu do nemocnice.
"Dneska není ten správný den," řekla si pro sebe Angela, když vcházela do budovy.

"Ale kryté parkoviště nebude z města vůbec vidět," říkal Traynor do telefonu. Svě rozčilení byl schopen zakrýt jen částečně. Mluvil s Nedem Banksem, který se stal vloni členem městské rady.
"Ne, ne, ne," opakoval Traynor. "Nebude to vypadat jako kryt z druhé světové války. Nechceš se zastavit někdy za mnou v nemocnici? Já ti ukážu ten model. Věř mi, je docela hezký. A pokud má Všeobecná nemocnice v Bartletu sloužit jako superkonziliární pracoviště pro celý stát, budeme to parkoviště opravdu potřebovat."
Collette, Traynorova sekretářka, vešla do pracovny a položila před Traynora navštívenku. V tu chvíli zrovna Ned vykládal o tom, jak Bartlet přijde díky parkovišti o kouzlo. Traynor zvedl navštívenku a četl: "Phil Calhoun, soukromý detektiv, spokojenost zaručena".
Traynor zakryl dlaní sluchátko a zašeptal: "Kdo je to kruci Phil Calhoun?"
Collette pokrčila rameny. "Nikdy jsem ho neviděla, ale on trvá, že vás zná. V každém případě čeká venku. Já musím jít na poštu."
Traynor zamával své sekretářce a položil navštívenku. Ned ještě stále lamentoval nad poslední výstavbou v Bartletu, především nad obytnými domy poblíž dálnice. "Poslouchej, Nede, já už musím běžet," přerušil ho Traynor. "Moc bych si přál, abys o tom nemocničním parkovišti ještě přemýšlel. Já vím, že ho Wiggins pěkně pomluvil, ale pro nemocnici je opravdu nesmírně důležité. A upřímně řečeno, já potřebuju všechny hlasy, které můžu dostat."
Traynor znechuceně položil sluchátko. Dělal mu obtíže pochopit krátkozrakost těch pánů z městské rady. Nikdo z nich nedocenil ekonomický význam nemocnice a to mu komplikovalo jeho postavení předsedy nemocniční rady.
Traynor nahlédl do sousední kanceláře, aby se podíval na toho soukromého detektiva, kterého měl údajně znát. Seděl tam mohutný muž v černobílé kostkované košili a listoval čtvrtletním přehledem o činnosti nemocnice. Traynorovi

připadal povědomý, ale nemohl ho zařadit.

Traynor pozval Calhouna dál. Potřásl si rukou a Traynor stále pátral v paměti, ale marně. Ukázal na židli. Oba se posadili.

Teprve když se Calhoun zmínil, že pracoval dříve u státní policie, se všechno Traynorovi vybavilo. "Už si vzpomínám," řekl. "Byli jste přátelé s bratrem Harleyho Strombella."

Calhoun přikývl a vyslovil obdiv nad Traynorovou pamětí.

"Mám dobrou paměť na tváře," chlubil se Traynor.

"Chtěl jsem vám položit pár otázek, týkajících se doktora Hodgesa," dostával se Calhoun k věci.

Traynor si nervózně pohrával s kladívkem, které používal na zasedá-

171

ních nemocniční rady. Nerad odpovídal na otázky o Hodgesovi, ale stejně tak se bál to odmítnout. Nechtěl z toho dělat aféru. Toužebně si přál, aby už celá ta záležitost utichla.

"Váš zájem je soukromý nebo profesionální?" zeptal se Traynor.

"Oboje," řekl Calhoun.

"Byl jste na tu práci najat?" ptal se dál Traynor.

"Dá se to tak říct," vyhýbal se odpovědi Calhoun.

"Kým?"

"Byl jsem požádán, abych o tom mlčel," řekl Calhoun. "Jako právník mi jistě rozumíte."

"Pokud chcete, abych s vámi spolupracoval, budete mi muset říct něco víc," nutil ho Traynor.

Calhoun si vytáhl jeden doutník Antonius a Kleopatra a zeptal se, jestli si může zapálit. Traynor přikývl. Calhoun mu jeden nabídl, ale Traynor odmítl. Calhoun si klidně zapálil doutník. Pak vyfoukl kouř ke stropu a řekl: "Rodinu by zajímalo, kdo je zodpovědný za tu brutální vraždu."

"To je pochopitelné," řekl Traynor. "Můžete mi slíbit, že to, co vám řeknu, budete chápat jako diskrétní informaci?"

"Samozřejmě," souhlasil Calhoun.

"Tak dobře, co chcete vědět?"

"Dělám si seznam lidí, kteří neměli Hodgesa rádi," řekl Calhoun. "Víte ještě o někom, koho bych tam měl připsat?"

"Polovinu města," řekl Traynor a krátce se zasmál. "Ale je mi nepříjemné vám sdělovat konkrétní jména."

"Pokud vím, viděl jste Hodgesa ten večer, kdy byl zavražděn," řekl Calhoun.

"Hodges vpadl na zasedání, které se konalo v nemocnici," řekl Traynor.

"Byla to jedna z jeho nepříjemných vlastností, kterou velmi často předváděl."

"Hodges byl prý vzteklý," pokračoval Calhoun.

"Kdo vám to řekl?" ptal se Traynor.

"Mluvil jsem už s několika lidmi ve městě," řekl Calhoun.

"Hodges byl pořád vzteklý," řekl Traynor. "Byl chronicky nespokojený se způsobem, jakým řídíme nemocnici. Víte, Hodges měl vůči nemocnici majetnický pocit. Navíc měl zkušenosti z doby, kdy bylo všechno jinak. Byl lékařem ze staré školy, který řídil nemocnici v době, kdy to byla výdělečná záležitost. Nechápal nové podmínky řízení péče a řízení soutěže. Prostě tomu nerozuměl."

"Přiznám se, že o tom toho taky moc nevím," připustil Calhoun.

"Měl byste si o tom něco zjistit," varoval ho Traynor. "Týká se to nás všech. Jaké máte zdravotní pojištění?"

"OPV," řekl Calhoun.

"Tak vidíte," řekl Traynor. "Řízená péče. Jste její součástí a nic o tom nevíte."

"Slyšel jsem, že když doktor Hodges vpadl na vaše zasedání, měl u sebe nějaké chorobopisy."

172

"Části chorobopisů," opravil ho Traynor. "Ale neprohlížel jsem si je."

Měl jsem v úmyslu se s Hodgesem sejít následující den na oběd a projednat to, co ho trápilo. Bezpochyby se jednalo o některé z jeho bývalých pacientů. Neustále si stěžoval, že jeho bývalým pacientům se nedostává prominentní péče.

Upřímně řečeno, lezl s tím všem na nervy."

"Obtěžoval s tím Hodges i novou předsedkyni nemocniční správy, Helen Beatonovou?" zeptal se Calhoun.

"No samozřejmě!" přisvědčil Traynor. "Hodges se vůbec nerozpakoval kdykoli vpadnout do její pracovny. Dá se říct, že Helen Beatonová trpěla Hodgesovými přepady nejvíce. Koneckonců zastávala místo, které zastával dříve on. A kdo jiný než právě on by mohl vědět, co a jak má dělat?"

"Pokud se nepletu, srazil jste se ten večer s Hodgesem ještě jednou po tom, co vám vpadl na vaše zasedání," řekl Calhoun.

"Bohužel, je to tak," řekl Traynor. "V hospodě. Chodíme tam téměř po všech zasedáních nemocniční rady. Ten večer tam byl i Hodges. Popíjel jako obvykle a jako obvykle měl bojovnou náladu."

"Řekli si něco nepříjemného s Robertsonem?" zeptal se Calhoun.

"To řekli," přitakal Traynor.

"A se Sherwoodem?" pokračoval Calhoun.

"S kým jste to mluvil?" divil se Traynor.

"S pár lidmi z města," řekl Calhoun. "Slyšel jsem, že i doktor Cantor řekl o Hodgesovi pár nelichotivých věcí."

"To už si nevzpomínám," řekl Traynor. "Ale Cantor neměl Hodgese rád už řadu let."

"Proč to?" ptal se Calhoun.

"Hodges převedl radiologii a patologii pod správu nemocnice," vysvětloval Traynor. "Chtěl, aby nemocnice měla něco ze zisků těchto oddělení a vybavil je zařízením, které bylo majetkem nemocnice."

"A co vy?" zeptal se Calhoun. "Slyšel jsem, že ani vy jste neměl Hodgese v oblíbě."

"Už jsem vám řekl," odpověděl Traynor. "Lezl mi na nervy. Je dost obtížné řídit nemocnici i bez jeho trvalého vměšování."

"Myslel jsem, že to bylo spíš něco osobního," nenechal se odradit Calhoun. "Něco s vaší sestrou."

"Krucí, vy máte ale dobré informace," divil se Traynor.

"To je jen to, co se povídá po městě," řekl Calhoun.

"Máte pravdu," souhlasil Traynor. "Není to nic tajného. Moje sestra Sunny spáchala sebevraždu po tom, co Hodges zbavil jejího manžela lékařských pravomocí."

"A vy jste z toho vinil Hodgese?" zeptal se Calhoun.

"Tenkrát víc než teď," řekl Traynor. "Do háje, manžel mé sestry byl alkoholik. Hodges ho měl vyhodit dřív, než stihl skutečně někoho poškodit."

"Ještě poslední otázku," řekl Calhoun. "Vy víte, kdo doktora Hodgese zabil?"

Traynor se zasmál a zavrtěl hlavou. "Nemám sebemenší potuchy. A je

173

mi to úplně jedno. Jediné, co mě zajímá, je, jaký vliv by mohla mít jeho smrt na celou nemocnici."

Calhoun vstal a udusil doutník v popelníku na rohu Traynorova psacího stolu.

"Udělejte mi laskavost," řekl Traynor. "Snažil jsem se vám pomoci."

Nemusel jsem vám říkat vůbec nic. Jediné, co po vás chci, je abyste z Hodgesova případu nedělal velkou aféru. Pokud zjistíte, kdo ho zabil, a budete to chtít zveřejnit, informujte mě předem. Chtěl bych, aby se nemocnice stihla připravit s ohledem na veřejnost, hlavně pokud by ten vrah měl s nemocnicí něco společného. Už takhle máme jisté problémy, které by mohly ovlivnit názor veřejnosti. Nechceme, aby nás zaskočilo ještě něco dalšího."

"To zní rozumně," souhlasil Calhoun.

Když Traynor Calhouna vyprovodil, vrátil se ke stolu, našel si telefonní číslo Clary Hodgesové a zavolal do Bostonu.

"Chtěl jsem se vás na něco zeptat," řekl po úvodních formalitách.

"Znáte člověka jménem Phil Calhoun?"

"Nevzpomínám si," řekla Clara. "Proč se ptáte?"

"Před chvílí mě navštívil," vysvětloval Traynor. "Je to soukromý detektiv. Vyptával se na Dennise. Naznačil, že si ho najala rodina."

"Já jsem si žádného soukromého detektiva nenajala," řekla Clara. "A nenapadá mě nikdo z rodiny, kdo by to udělal."

Určitě ne tak, abych o tom nevěděla."

"Toho jsem se obával. Pokud o tom člověku něco uslyšíte, dejte mi vědět."

"To jistě," souhlasila Clara.

Traynor zavěsil a vzdychl. Měl nepříjemný pocit, že ho čekají ještě další nepříjemnosti. Hodges byl prokletím i ze záhrobie.

"Máte ještě jednoho pacienta," řekla Susan a podala Davidovi kartu.

"Pozvala jsem ji do ordinace. Je to sestra z druhého patra."

David si vzal kartu a vešel na vyšetřovnu. Sestra se jmenovala Beverly Hopkinsová. David ji znal od vidění. Sloužila noční.

"Co máte za problémy?" zeptal se David s úsměvem.

Beverly seděla na vyšetřovacím lehátku. Byla to vysoká štíhlá žena se světle hnědými vlasy. Držela emitní misku, kterou jí podala Susan, když jí řekla, že má nauzeu. V obličejí byla velmi bledá.

"Promiňte, že obtěžuji, doktore Wilsons," řekla Beverly. "Myslím, že je to chřipka. Byla bych jen zůstala doma v posteli, ale máme se u vás nechat vyšetřit, když chceme zůstat doma."

"To je v pořádku," řekl David. "Proto tu jsem. Jaké máte obtíže?"

Príznaky byly podobné těm, které popsaly již dříve čtyři jiné sestry: celková malátnost, zažívací obtíže a zvýšená teplota. David souhlasil se závěrem, který si sama Beverly udělala. Poslal ji domů, aby si lehla, pila dostatek tekutin a vzala si podle potřeby aspirin.

174

Když skončil práci v ordinaci, šel se podívat do nemocnice na své hospitalizované pacienty. Cestou začal uvažovat o tom, proč ho s chřipkou navštívily zatím jen sestry a ještě ke všemu všechny byly z druhého patra.

David se zarazil. Přemýšlel, jestli je to jen náhoda, že všechny sestry s chřipkou jsou z jednoho patra a to zrovna z patra, na kterém leželi všichni jeho zemřelí pacienti. Samozřejmě, ve druhém patře leželo devadesát procent pacientů. Ale Davidovi připadalo zvláštní, že by tu chřipku nedostala žádná sestra ze sálu nebo z pohotovostní příjmové ambulance.

David šel dál a znovu uvažoval nad tím, že jeho pacienti mohli zemřít na infekční onemocnění, které získali v nemocnici.

Chřipkové příznaky, které popisovaly všechny sestry, by s tím mohly souviset. S dialektickým přístupem si David položil otázku: co když sestry, které jsou jinak zcela zdravé, mají jen mírné projevy tohoto záhadného onemocnění, zatímco u pacientů, oslabených předchozí chemoterapií a dalšími přidruženými chorobami, se infekce projeví ve fulminantní a fatální podobě?

David se domníval, že jeho uvažování je pravděpodobné, ale když se snažil si vzpomenout na nějaké onemocnění, které by tomuto popisu odpovídalo, žádné ho nenapadlo. Onemocnění by se muselo projevit jak GI obtížemi, příznaky CNS a hematologickým nálezem a přitom být obtížně diagnostikovatelné i pro odborníka, jakým byl Dr Martin Hasselbaum. Co takhle nějaká intoxikace? David přemýšlel. Vzpomněl si na příznaky spojené s nadměrnou salivací, které měl Jonathan. Tenkrát Davida napadla otrava rtuť. Přesto mu myšlenka, že se jedná o intoxikaci, připadala přehnaná. Jak by se mohla rozšířit? Pokud by se nějaký toxin šířil vzduchem, onemocnění by jistě postihlo víc lidí než jen čtyři pacienty a pět sester. Ale přesto to byla jedna z možností. David usoudil, že počká, dokud nedostane výsledky toxikologie Mary Ann.

David zrychlil a vyběhl do druhého patra. Jeho zbývající pacienti byli v pořádku. Ani Donald nepotřeboval mnoho péče, ačkoli mu David ještě upravil dávky inzulínu.

Když David dokončil vizitu, šel do prvního patra za Angelou. Našel ji v chemické laboratoři, kde se snažila zvládnout nějaký problém s chemickým analyzátozem.

"Ty už jsi skončil?" zeptala se Angela, když uviděla Davida.

"Dneska ano," řekl David.

"Jak se daří Eakinsovi?" zeptala se Angela.

"To ti řeknu potom," řekl David.

Angela se na něj pořádně podívala. "Je všechno v pořádku?"

"To sotva," řekl David. "Ale teď o tom nechci mluvit."

Angela se omluvila laborantovi, který s ní pracoval, a vzala Davida stranou.

"Ráno mě tu čekalo malé překvapení," řekla. "Wadley vyskakoval až ke stropu kvůli té pitvě."

"To mě mrzí," řekl David.

175

"Ty za to přece nemůžeš," řekla Angela. "Wadley je prostě vůl. Utrpělo jeho ego. Ale co je vážně problém: zakázal mi zpracovat všechny odebrané vzorky."

"Do háje," zaklel David. "Já jsem vážně stál o tu toxikologii."

"Neboj se," utěšovala ho Angela. "Toxikologii a kultivace jsem poslala do Bostonu. Preparáty si udělám sama."

Zůstanu tu dneska déle a udělám je. Uděláš večeri pro sebe a pro Nikki?"

David s tím rád souhlasil.

David byl rád, když vyšel z nemocnice. Cítil se báječně, když jel na kole a dýchal čerstvý vzduch novoanglického venkova. Když odbočoval k domovu, cítil málem zklamání nad tím, že už cesta končí.

David poslal Alici domů a užíval si večera s Nikki. Pracovali chvíli na dvorku, dokud je tma nezahlnala domů. Nikki si udělala úkoly a David mezitím připravil jednoduchou večeři - steak se salátem.

Po večeři prozradil David Nikki novinky o Caroline.

"Je jí moc špatně?" ptala se Nikki.

"Když jsem ji viděl, tak jí nebylo dobře," přiznal David.

"Chtěla bych ji zítra navštívit," řekla Nikki.

"To věřím," řekl David. "Ale nezapomeň, že jsi byla včera večer taky zahleněná. Asi by bylo lepší počkat, dokud nebudeme vědět, co vlastně Caroline je. Dobře?"

Nikki přikývla, ale neměla z toho radost.

David nechtěl nic zanedbat a tak přiměl Nikki udělat polohovou drenáž i večer, ačkoli ji běžně dělala jen ráno, pokud neměla žádné obtíže. Nikki neodmouvala.

Když si Nikki šla lehnout, David se začal probírat kapitolami o infekčních chorobách v knihách, ze kterých se na medicíně učil. Nehledal nic konkrétního. Myslel si, že by mohl najít něco, co by připomínalo příznaky, které viděl u svých pacientů, ale na nic nepřišel.

Aniž si to uvědomil, náhle se probudil s otevřenou knihou položenou na klíně. Usmál se a vzpomněl si na studentská léta. Už se mu dlouho nestalo, aby usnul nad knihou. Podíval se na hodiny nad krbem a s překvapením zjistil, že je něco po jedenácté. Angela ještě nebyla doma.

David začal mít starosti a tak zavolal do nemocnice. Přepojili ho do laboratoře.

"Co se děje?" zeptal se, když Angelu uslyšel.

"Jen mi to trvá dýl, než jsem si myslela," řekla Angela. "To barvení chvíli trvá. Aspoň ocením práci laborantů, kteří to normálně dělají. Měla jsem ti zavolat, ale už budu skoro hotová. Přijedu nejpozději za hodinu."

"Počkám na tebe," řekl David.

Angele trvalo déle než hodinu, než všechno dodělala. Vybrala pár preparátů a uložila je do kovového kufříku. Říkala si, že by se na ně možná David rád podíval. Angela měla doma svůj vlastní mikroskop a tak si mohl David bez problémů preparáty prohlédnout.

176

Popřála dobrou noc laborantům, kteří měli službu, a vyrazila směrem k parkovišti. Hledala Volvo na vyhrazeném parkovišti, ale neviděla ho. Na okamžik se lekla, že jí ho ukradli, ale pak si vzpomněla, že musela zaparkovat až na vzdáleném místě horního parkoviště. Vyrázila rychle, ale brzy zpomalila. Nesla těžký kufík a byla unavená. V polovině cesty si musela kufík přehodit z jedné ruky do druhé. Na parkovišti stálo pár aut, která patřila nočnímu personálu, ale ta zůstala brzy za Angelou, která šla k hornímu parkovišti. Angela si uvědomila, že je úplně sama. Na parkovišti nebyla ani noha, celá odpolední směna už byla dávno pryč. Když se Angela přiblížila k cestě mezi parkovišti, začala být nervózní. Nebyla zvyklá být venku sama tak pozdě a předpokládala, že někoho alespoň potká. Najednou měla pocit, že za sebou něco zaslechla. Otočila se, ale nic neviděla. Angela šla dál a začala přemýšlet, jestli se tu vyskytují divoká zvířata. Slyšela, že se tu občas objevují medvědi. Přemýšlela, co by udělala, kdyby ho potkala. "Blázníš," řekla si. Šla dál. Musela se dostat domů, bylo už dávno po půlnoci. Osvětlení na dolním parkovišti bylo víc než dostatečné. Když ale Angela vešla na cestu k hornímu parkovišti, musela na chvíli zastavit, aby si její oči přivykly na tmu. Podél cesty nebyla žádná světla a husté keře a stromy tu tvořily přirozené loubí. V dále zaštekál pes a Angela leknutím poskočila. Nervózně pokračovala tím zeleným tunelem až došla ke schodům. Uslyšela praskot mezi stromy a šum větru nahoře ve větvích. Bála se a živě se jí vybavila příhoda ze sklepa, kde ji Nikki a David tak vystrašili. Po té vzpomínce byla ještě víc napjatá. Nad schody se cestička otáčela doleva. Před sebou již Angela viděla světla horního parkoviště. Zbývalo ji tak padesát stop cesty. Angela se už téměř uklidnila, když ze stínu vyskočil nějaký muž. Bylo to tak rychlé, že neměla šanci se dát na útěk. Mával nad hlavou jakousi tyčí a na obličeji měl tmavou lyžařskou masku. Angela se snažila uhnout dozadu, zakopla o kořen a upadla. Muž skočil za ní. Angela vykřikla a odkutálela se stranou. Slyšela úder tyče, která dopadla do trávy v místě, na kterém ještě před několika vteřinami ležela. Angele se podařilo se postavit. Ten muž ji chytil rukou v rukavici a znovu zvedal tyč. Angela mu vrazila kufík do rozkroku veškerou silou, kterou byla schopna vynaložit. Vykřikl bolestí a jeho sevření povolilo. Angela měla cestu zpět k nemocnici zablokovanou a tak běžela dál směrem k hornímu parkovišti. Strach ji dodal energii a běžela tak rychle, jako nikdy předtím; bylo slyšet jen její kroky na asfaltu. Slyšela toho muže za sebou, ale neodvážila se otočit. Běžela k Volvu a v hlavě měla jedinou myšlenku - na pušku.

177

Kufík hodila na zem a snažila se najít klíč. Když otevřela auto, strhla z pušky balící papír. Chytila krabici s náboji a vysypala je, vzala jeden, nabila pušku a natáhla. Otočila se, pušku držela ve výšce pasu, ale za ní nikdo nebyl. Parkoviště bylo úplně prázdné. Ten muž ji nesledoval. To, co slyšela, byla ozvěna jejich vlastních kroků.

"Nemůžete být trochu přesnější?" ptal se Robertson. "Co to je 'spíš vysoký'?" To není moc přesný popis. Jak máme toho chlapa najít, když ho vy ženské nejste schopné líp popsat?"

"Byla tma," řekla Angela. Měla co dělat, aby se ovládla. "A stalo se to tak najednou. Navíc měl na sobě lyžařskou masku."

"A co jste do háje dělala mezi těmi stromy po půlnoci? Všechny sestry jsme přece varovali."

"Já nejsem sestra," řekla Angela. "Jsem lékařka."

"Pro pána!" žasl Robertson. "Vy si myslíte, že tomu, kdo vás chce znásilnit, záleží na tom, jestli jste sestra nebo doktorka?"

"Chtěla jsem tím jen říct, že mě nikdo nevaroval. Sestry jste možná varovali, ale lékařky ne."

"Máte mít rozum," řekl Robertson.

"Chcete tím říct, že si za to můžu sama?"

Robertson nechal tu otázku bez odpovědi. "Jakou tyč to měl v ruce?" zeptal se.

"Nemám ponětí," řekla Angela. "Už jsem vám řekla, že byla tma."

Robertson zakroutil hlavou a podíval se na svého zástupce. "Říkal jsi, že tam byl chvíli předtím Bill na objíždě?"

"Přesně tak," řekl zástupce. "Ani ne deset minut před tímhle hlášeným přepadením objel obě parkoviště."

"Proboha, co mám dělat?" vzdychl Robertson. Podíval se na Angelu a pokrčil rameny. "Kdybyste vy ženské o trochu líp spolupracovaly, neměli bysme takového problémy."

"Můžu si zavolat?" požádala Angela. Zavolala Davidovi. Když zvedl sluchátko, bylo jí jasné, že spal. Řekla mu, že bude doma za deset minut.

"Kolik je hodin?" zeptal se David a pak se podíval na hodinky. "Propána, je jedna pryč. Co děláš?"

"To ti řeknu doma," odpověděla Angela.

Když zavěsila, obrátila se na Robertsona. "Můžu už jít?" zeptala se jízlivě.

"Samozřejmě," řekl Robertson. "Ale pokud si ještě na něco vzpomenete, dejte nám vědět. Přejete si, aby vás můj zástupce dovezl domů?"

"Myslím, že to zvládnou," řekla Angela.

Za deset minut už objímala Davida u dveří. Davida vyděsila pozdní hodina, ale také to, že jeho žena vystoupila z auta s kufříkem v jedné ruce a s puškou ve druhé. Nejdřív ze všeho Angelu obejmul. Angela se ho držela a nechtěla se pustit.

178

Když Davida pustila, sundala si zašpiněný kabát a odnesla kufřík a pušku do obývacího pokoje. David šel za ní a prohlížel si brokovnici.

Angela si sedla na pohovku, objala rukama kolena a dívala se na Davida.

"Chtěla bych zůstat klidná," řekla vyrovnaně. "Mohl bys mi nalít skleničku vína?"

David hned vstal a šel pro ni. Když jí podával skleničku s vínem, zeptal se, jestli nechce něco k jídlu. Angela zakroutila hlavou a pak se napila vína. Držela skleničku oběma rukama.

Když vyprávěla Davidovi o tom přepadení, snažila se ovládnout hlas.

Ale dlouho to nevydržela. Potlačovaným napětím se rozplakala. Pět minut nebyla schopná promluvit. David ji obejmul a přiznával, že to byla jeho vina: neměl ji nechat v práci samotnou tak dlouho do noci.

Angela se po chvíli vzpamatovala. Pokračovala ve vyprávění a polykala slzy. Když se dostala k tomu, jak s ní mluvil Robertson, dostala vztek.

"Nechci tomu ani věřit," rozčilila se. "Ten člověk mě tak štte Tvářil se, jako by to byla moje vina."

"Je to cvok," souhlasil David.

Angela se natáhla pro kufřík a podala ho Davidovi. Otřela si slzy.

"Tolik námahy a na těch preparátech vlastně nic není," řekla. "V mozku nebyla ani známka po tumoru. Byla tam mírná perivaskulární zánětlivá reakce, ale ta je nespecifická. Pár neuronů bylo poškozených, ale to budou nejspíš až posmrtné změny."

"Žádná známka celkového infekčního onemocnění?" zeptal se David.

Angela zavrtěla hlavou. "Vzala jsem ty preparáty domů, pokud by ses na ně chtěl podívat," řekla.

"Koukám, že sis pořídila brokovnici," konstatoval David.

"A je nabitá," varovala ho Angela, "dávej pozor. Ale neboj se. Zítra to s Nikki proberu."

Rána a zvuk sypajícího se skla je oba vyděsil. Rusty vyběhl z Nikkina pokoje, štěkal a běžel dolů po schodech. David si vzal pušku.

"Bezpečnostní zárazka je hned nad spouští," řekla Angela.

David šel první. Oba prošli tmavým obývacím pokojem. David rozsvítil.

V okně byly rozbité čtyři tabulky. Na zemi pár stop od místa, na kterém stáli, byla cihla. K ní byla připevněna kopie vzkazu, který dostali včera.

"Jdu zavolat policii," řekla Angela. "Tohle už je moc."

Když čekali na policii, David usadil Angelu do křesla.

Dělala jsi dneska něco, co by mělo vztah k té Hodgesově záležitosti?" zeptal se jí.

"Ne," řekla Angela rezolutně. "No, jen mi volal soudní lékař."

"Mluvila jsi s někým o Hodgesovi?" ptal se David dál.

"Jeho jméno padlo, když jsem mluvila s Robertsonem," řekla Angela.

"V noci?" zeptal se David překvapeně.

"Odpoledne," řekla Angela. "Zastavila jsem se na policejní stanici, abych si s Robertsonem promluvila, když jsem se vracela z města po zakoupení té brokovnice."

179

"Proč?" ptal se s údivem David. "Po tom, co se stalo včera před kostelem, jsi měla odvahu za ním jít?"

"Chtěla jsem se mu omluvit," řekla Angela. "Ale byla to chyba. Robertson nebude dělat vůbec nic, co by pomohlo najít Hodgesova vraha."

"Angelo," prosil David, "musíme s tím přestat. Nestojí to za to. Lístek na dveřích je jedna věc, ale cihla prohozená oknem je něco docela jiného."

Na stěně se objevil odraz světla policejního vozu, který přijížděl k domu.

"Naštěstí to není Robertson," řekla Angela, když viděli, kdo od auta přichází.

Policista se představil jako Bill Morrison. Od začátku bylo zjevné, že se mu moc nechce tenhle incident u Wilsonových vyšetřovat. Ptal se jen proto, aby mohl vyplnit příslušný formulář.

Když se chystal k odchodu, zeptala se ho Angela, jestli si chce vzít tu cihlu.

"Neměl jsem to v úmyslu," řekl Bill.

"A co otisky prstů?"

Bill se podíval na Angelu, pak na Davida a pak zpátky na Angelu. Ve tváři mu bylo vidět překvapení. "Otisky prstů?" zeptal se.

"Co je na tom divného?" zeptala se Angela. "Otisky prstů je možné získat i z kusu cihly nebo kamene."

"No, nejsem si jistý, že bychom něco takového posílali státní policii," řekl Bill.

"Kdyby náhodou, přinesu vám sáček," řekla Angela. Odešla do kuchyně a vrátila se s igelitovým pytlíkem. Obrátila ho naruby, vzala do něj cihlu a podávala ji Billovi.

"Tak," řekla. "Teď jste připraveni, pokud byste se náhodou rozhodli vyřešit zločin."

Bill přikývl a vyšel ven ke svému vozu. Angela s Davidem se za ním dívali, dokud nezmizel na silnici.

"Ztrácím už v místní policii důvěru," řekl David.

"Já jsem ji nikdy neměla," řekla Angela.

"Pokud byl Robertson jediný, s kým jsi o Hodgesovi dneska mluvila, tak by mě moc zajímalo, kdo nám hodil tu cihlu do okna."

"Myslíš, že to mohla udělat policie?" zeptala se Angela.

"Nevím," řekl David. "Nechce se mi věřit, že by zašli tak daleko, ale napadá mě, že toho vědí víc, než jsou ochotni přiznat. Strážník Bill nebyl zrovna moc nadšený, že má něco vyšetřovat."

"Začínám si myslet, že tohle město není taková utopie, jak jsme si mysleli," řekla Angela.

David šel do kůlny uříznout kus překližky, kterou by zakryl díru v okně.

Když se vrátil, jedla Angela miskou studených vložek.

"To není zrovna moc vydatná večeře," řekl.

"Já se sama divím, že mám vůbec hlad," poznamenala Angela.

Šla s Davidem do obývacího pokoje a dívala se, jak se snaží si postavit k oknu štafle.

"Chceš to vážně teď dělat?" zeptala se.

180

Prekvapeně se na ni podíval.

"Ještě jsi mi neřekl, jaký jsi měl ty den," řekla, když David lezl na štafle.

"Co je s Jonathanem Eakinsem? Jak se mu daří?"

"Nevím," řekl stroze David. "Nejsem už jeho ošetřující lékař."

"Proč ne?" zeptala se Angela.

"Kelley pověřil někoho jiného," odpověděl David. Snažil se srovnat ten kus překližky a pak vytáhnout z kapsy hřebík.

"Nejdřív jsem měl nepředstavitelný vztek. Ale už jsem to vzdal. Je na tom příjemné to, že se nemusím cítit zodpovědný."

"Ale stejně se cítíš zodpovědný," řekla Angela. "Vždyť tě přece znám."

David požádal Angelu, aby mu podala kladivo, a snažil se přibít překližku na okno. Vypadla mu ale další tabulka a rozsypala se na podlaze.

Ten hluk zase vzbudil Rustyho, který se štěkotem vyběhl z Nikkina pokoje.

"Do háje," zaklel David.

"Možná, že bychom měli začít uvažovat o tom, že z Bartletu odejdeme," řekla Angela.

"Nemůžeme se jen tak zvednout a odejít. Máme hypotéky na dům a smlouvy. Nejsme tak volní jako dřív."

"Ale nic není tak, jak jsme čekali. V práci máme oba problémy. Mě přepadli. A ta záležitost s Hodgesem mě přivádí k šílenství."

"Tu záležitost s Hodgesem musíš nechat na pokoji," řekl David. "Prosím tě."

"Nemůžu," řekla Angela a rozplakala se. "Mně se o tom i zdá. Zdá se mi o kuchyni, která je plná krve. Vždycky, když tam vejdu, tak si na to vzpomenu a nemůžu se zbavit pomyšlení, že ten, kdo to udělal, si běhá po svobodě a může sem přijít, kdy se mu zalíbí. Takhle se nedá žít, s pocitem, že se doma neobejdeš beze zbraně."

"Tu zbraň by sme mít neměli," vyštěkl David.

"Nebudu tu v noci sama, když ty odjedeš do nemocnice," řekla Angela naštvaně. "Nebudu tu sama a beze zbraně."

"Tak se koukej postarat o to, aby Nikki pochopila, že se jí nesmí ani dotknout," řekl David.

"Proberu to s ní zítra," souhlasila Angela.

"Když už mluvíme o Nikki," vzpomněl si David, "viděl jsem Caroline na pohotovostním příjmu. Je v nemocnici s horečkou a dýchacími problémy."

"Proboha, to snad ne," řekla Angela. "Víš o tom Nikki?"

"Řekl jsem jí to dnes večer."

"Je to něco nakažlivého?" ptala se Angela. "Byla včera odpoledne s Nikki."

"To ještě nevím," řekl David. "Zatím jsem Nikki nedovolil, aby ji šla navštívit, dokud nebudeme vědět, co jí je."

"Chudák Caroline," řekla Angela. "Včera jí vůbec nic nebylo. Proboha, doufám, že to Nikki nedostane."

"Já taky," řekl David. "Angelo uvědom si, že máme důležitější starosti"

OSUDNÁ LÉČBA181

než je ta záležitost s Hodgesovou mrtvolou. Prosím tě, nech to být, už kvůli Nikki, když ne kvůli nám."

"Dobře," řekla neochotně Angela. "Pokusím se."

"Zaplat' pánbu," oddychl si David. Pak se podíval na to rozbité okno.

"Co s tím mám dělat?"

"Co tam třeba přilepit kus igelitu?" navrhl Angela.

David na ni zíral. "Proč mě to nenapadlo?" zeptal se.

182

Úterý

26. října

David ani Angela nespali klidně. Byli oba přetaženi, ale reagovali na to každý jinak.

Angela nemohla usnout. David se zase probudil ještě před rozedněním. Překvapilo ho, když se podíval na hodiny a zjistil, že jsou pouze čtyři ráno. Cítil, že už neusne, a tak raději vstal a po špičkách vyšel z ložnice, aby Angelu neprobudil.

Cestou do obývacího pokoje se nahoře u schodů zastavil. Uslyšel nějaký hluk z Nikkina pokoje a najednou se Nikki objevila.

"Jak to, že jsi vzhůru?" zašeptal David.

"Právě jsem se probudila," řekla Nikki. "Přemýšlela jsem o Caroline."

David šel s Nikki do jejího pokoje a povídali si o její kamarádce. David ji ujistil, že Caroline je už určitě o hodně lépe.

Slíbil, že se na ni půjde podívat hned jak přijde do nemocnice. Řekl, že pak hned Nikki zavolá a všechno jí řekne.

Když Nikki zhluboka odkašlala, navrhl David, že udělají polohovou drenáž. Trvalo jim to téměř půl hodiny. Když skončili, přiznala Nikki, že se jí dýchá lépe.

Šli spolu do kuchyně a připravili snidani. David udělal vajíčka na slanině a Nikki připravila topinky. Rozdělali oheň v krbu a tím snídaně dostala slavnostní ráz a působila jako výborné antidotum proti jejich starostem.

V půl šesté odjížděl David na kole a v šest už byl v nemocnici. Po cestě si vzpomněl, že musí sehnat někoho na opravu rozbitého okna.

Několik Davidových pacientů ještě spalo a David je nerušil. Prohlédl si jejich chorobopisy a rozhodl se je přijít vyšetřit později. Když nahlédl do Donaldova pokoje, zjistil, že je Donald vzhůru.

"Je mi strašně zle," řekl Donald. "Celou noc jsem nespal."

"Co se děje?" zeptal se David a cítil, jak se mu zrychlil tep.

K Davidovu nemilému překvapení byly Donaldovy obtíže známé: křečovitě bolesti břicha, nauzea a průjem. Navíc, stejně jako Jonathan, si Donald stěžoval, že musí stále polykat.

David se snažil zůstat klidný. Téměř půl hodiny se bavil s Donaldem a snažil se získat podrobné odpovědi na své otázky, týkající se každého jednotlivého příznaku, a chtěl si ujasnit, v jakém pořadí se příznaky objevily.

Donaldovy obtíže byly jednoznačně podobné obtížím již zemřelých pacientů, ale v Donaldově anamnéze bylo něco, čím se od všech předcházejících případů lišil: nikdy nebyl léčen chemoterapeutiky.

Donald byl při první hospitalizaci vyšetřován pro karcinom pankreatu, byl indikován k chirurgickému řešení, ale po operaci se karcinom nepotvrdil. Byla provedena rozsáhlá operace podle Whippleho, při níž byla odstraněna slinivka, část žaludku, část tenkého střeva a velké množství lymfatické tkáně. Při histologickém vyšetření se zjistilo, že je nádor benigní.

183

Vzhledem k tomu, že Donald sice podstoupil radikální operaci GIT, ale po ní nenásledovala chemoterapie, která by oslabil jeho imunitní systém, doufal David, že Donaldovy obtíže jsou čistě funkční a ne prodromy té choroby, která postihla Davidovy zemřelé pacienty.

Když David dodělal vizitu, zavolal na příjem, aby zjistil, na kterém pokoji leží Caroline. Cestou šel kolem JIP. Obrnil se pro případ špatných zpráv a šel zjistit co je s Jonathanem Eakinsem.

"Jonathan Eakins zemřel kolem třetí hodiny v noci," řekla mu staniční sestra mezi prací. "Šlo to rychle. Ať jsme dělali, co chtěli, nic nepomohlo."

Je to škoda, takový mladý člověk. Je to zase jen důkaz toho, že člověk nikdy neví, kdy přijde jeho čas."

David ztěžka polkl. Přikývl, otočil se a odešel z oddělení. Přestože byl přesvědčen o tom, že Jonathan zemře, když se to opravdu stalo, bylo to pro něj těžké. Davidovi dělalo obtíže tu zprávu vzít na vědomí: během týdne a několika málo dní ztratil čtyři pacienty.

Veselejší bylo, když David zjistil, že Caroline dobře zareagovala na infuzní léčbu, antibiotika a intenzivní respirační terapii. Byla bez teploty, měla růžové rty a oči měla jasné. Rozzářila se, když uviděla Davida.

"Nikki se na tebe chce přijít podívat," řekl David.

"Bezva," řekla Caroline. "Kdy."

"Nejspíš dneska odpoledne," řekl David.

"Řekněte jí, ať mi přinese čítanku a gramatiku," poprosila Caroline.

David slíbil, že to vyřídí.

Když David přišel do své pracovny, zavolal nejdřív domů. Nikki zvedla telefon. David jí pověděl, že Caroline je podstatně lépe a že ji může odpoledne navštívit. Také vyřídil, že Caroline chce přinést učebnice. Pak poprosil Nikki, aby mu dala k telefonu maminku.

"Je ve sprše," řekla Nikki. "Má ti zavolat?"

"Ne, to nemusí," řekl David. "Jenom jí něco připomeň. Přinesla včera domů pušku. Je to brokovnice a je opřená o zábradlí dole u schodů. Měla by ti ji ukázat a vysvětlit ti, že se jí nesmíš dotýkat. Připomeneš jí, aby ti to zopakovala?"

"Ano, tati," řekla Nikki.

David si dovedl představit, jak Nikki obrací oči ke stropu.

"Myslím to vážně," zdůraznil. "Nezapomeň."

David zavěsil a přemýšlel ještě o té pušce. Neměl z ní radost. Ale nebyla vhodná doba k tomu, aby o tom diskutoval. Nejvíce ze všeho si přál, aby se Angela vzdala pocitu, že musí být vypátrán Hodgesův vrah. Ta cihla, která proletěla jejich oknem, byla pro Davida dostatečným varováním.

David se rozhodl využít času k vyplnění nekonečné řady formulářů, které musel ve spojení se svou praxí vypisovat.

Když vyndal na stůl první formulář, zazvonil telefon. Volala pacientka, paní Sandra Hascherová. Byla to mladá žena s anamnézou melanomu, který metastazoval do regionálních lymfatických uzlin. "Nečekala jsem, že se dovolám přímo na vás," řekla Sandra.

184

"Zatím tu nikdo jiný není," vysvětloval David.

Sandra se s ním chtěla poradit. Měla obtíže s abscesem u kořene zubu.

Zub už jí vyndali, ale zánět se ještě zhoršil. "Nerada vás s tím obtěžuji, ale mám zvýšenou teplotu. Chtěla jsem jít na pohotovostní ambulanci, ale posledně, když jsem tam byla se synem, jsem to musela sama zaplatit. OPV to odmítala platit."

Už jsem o tom slyšel," řekl David. "Přijďte sem. Hned se na vás podívám."

"Děkuji. Budu tam za chvíli," řekla Sandra.

Absces byl rozsáhlý. Sandra měla celou polovinu obličeje zdeformovanou otokem. Navíc měla zvětšené a bolestivé lymfatické uzliny pod dolní čelistí. David jí přeměřil teplotu: měla ji opravdu vysokou.

Budete si muset lehnout do nemocnice," rozhodl David.

"Nemůžu," bránila se Sandra. "Mám moc práce. A můj desetiletý syn má plané neštovice."

Budete si to muset nějak zařídit," trval na svém David. "Nemůžu vás nechat doma s takovouhle načasovanou bombou."

David jí pečlivě popsal anatomické poměry obličeje a vysvětlil jí, jak je ten zánět blízko mozku. "Pokud by se infekce rozšířila do centrálního nervového systému, byla by to strašná komplikace," řekl David. "Musíte dostávat průběžně antibiotika. To není legrace."

"Dobře," souhlasila Sandra. "Přesvědčil jste mě."

David zavolal na příjímací kancelář a oznámil, že posílá Sandru na příjem. Jí pak dal do ruky vyplněnou žádost o přijetí a zprávu.

Angele bylo hrozně. Byla vyčerpaná. Ani několik šálků kávy, kterou vypila, ji nedokázalo postavit na nohy. Usnula až kolem třetí hodiny a nespala tvrdě. Zase jí děsily sny, ve kterých se jí zjevovala Hodgesova mrtvola, ten muž v masce, který jí přepadl, a cihla, která jim proletěla oknem.

Když se probudila, překvapilo ji, že David už odjel do práce.

Když se Angela oblékala, litovala svého slibu, který dala Davidovi, že se pokusí zapomenout na Hodgese. Nechápala, jak by se jí to mohlo jen tak jednoduše podařit, jak si David představoval.

Angela přemýšlela o Philu Calhounovi. Dosud od něj nic neslyšela.

Říkala si, že by se alespoň mohl ozvat. I kdyby zatím nepřišel na nic nového, mohl by jí přece dát vědět, co podniká.

Rozhodla se, že mu zavolá, ale odpověděl jí jen záznamník. Vzkaz mu nechat nechtěla a tak zavěsila.

Když Angela sešla dolů, našla v obývacím pokoji Nikki, která si četla.

"Fajn" řekla Angela. "Nahoru, na polohovou drenáž."

"Už jsem ji dělala s tátou," řekla Nikki.

"Vážně?" zeptala se Angela. "Budeš snídat?"

"My jsme už snídali," odpověděla Nikki.

"V kolik jste to vstávali?" divila se Angela.

185

"Asi ve čtyři," řekla Nikki.

Angela neměla radost z toho, že David vstával tak brzy. Nespavost byla obvyklým příznakem deprese. Už vůbec se jí nelíbilo, že tak brzy vstávala i Nikki.

"Jak se ráno táta tvářil?" zeptala se Angela, když vešla do obývacího pokoje.

"Normálně," řekla Nikki. "Volal, když jsi byla ve sprše. Říkal, že Caroline je dobře a že ji můžu dneska odpoledne navštívit."

"No, to jsou skvělé zprávy," řekla Angela.

"Taky mi řekl, abych ti připomněla pušku," pokračovala Nikki. "Tvářil se divně, jako bych snad ani nevěděla, co to puška je."

"Má strach," řekla Angela. "To není legrace. Zbraně můžou natropit spoustu neštěstí, když si s nimi děti začnou hrát. Spousta dětí se zranila nebo zabila právě takovou puškou, kterou měli rodiče doma. Ale většinou spíš šlo o pistole."

Angela vyšla do haly a vrátila se do obývacího pokoje s puškou.

Vyndala náboje a ukázala Nikki, jak pozná, že už není nabitá.

Angela strávila celou půlhodinu tím, že Nikki ukázala, jak se puška natahuje, mačká spoušť a dokonce jak se puška nabíjí a jak se náboje vyndávají. Když skončily s teorií, šly ven za kůlnu a každá si zkusila vystřelit. Nikki se to nelíbilo, protože dostala ránu do ramene.

Když se vrátily domů, řekla Angela Nikki, aby na pušku nesahala. Nikki ji ujistila, že se nemusí bát, že s ní nechce mít nic společného.

Venku bylo teplo a svítilo sluníčko a tak chtěla Nikki jet do školy na kole. Angela se za ní dívala, když odjížděla směrem k městu. Měla radost, že je Nikki v pořádku. Alespoň pro Nikki byl pobyt v Bartletu pozhledným.

Brzy po tom, co Nikki odjela, se chystala odjet i Angela. Když zaparkovala u nemocnice, neodolala a šla se podívat na to místo, kde byla v noci přepadena. Šla ke stromům, které oddělovaly obě parkoviště, a v blátě našla své vlastní stopy. Našla i místo, kde upadla. Pak našla v zemi hlubokou rýhu, kam dopadla tyč, kterou ten muž mával. Rýha byla hluboká skoro čtyři palce. Angela ji změřila prsty a otřásla se. Jasně se jí vybavil obraz i zvuk té tyče, svištící vzduchem kolem jejího ucha. Matně si vzpomněla i na kovový lesk, odraz vzdáleného světla. Najednou si Angela uvědomila něco, co jí předtím nenapadlo: ten muž vůbec neváhal. Kdyby se byla neodkutálela na stranu, byl by ji udeřil.

Nechtěl ji znásilnit, chtěl ji ublížit, možná ji i zabít.

Angela si vzpomněla na zranění, která viděla při pitvě na Hodgesově lebce. Hodges byl zabit železnou tyčí. A její hlava mohla teď vypadat stejně jako Hodgesova!

Ačkoli to nebylo to nejlepší, co mohla udělat, zavolala Robertsonovi.

"Vím proč voláte řekl Robertson našťavaně, "a můžete na to zase zapomenout. Nebudu žádnou cihlu posílat státní policii k vyšetření otisků prstů. Vysmáli by se mi!"

186

"Nevolám kvůli té cihle," řekla Angela. Vysvětlila mu, jak si uvědomila, že to noční přepadení nebyl pokus o znásilnění, ale o vraždu.

Když Angela domluvila, Robertson mlčel. Angela se dokonce lekla, že zavěsil. "Haló?" řekla po chvíli.

"Jsem tady," řekl. "Přemýšlím."

Zase bylo ticho.

"Ne, tomu nevěřím," řekl konečně Robertson. "Ten chlap je sexuální deviant, ne vrah. Měl možnost zabít už v minulosti a nikdy to neudělal. Do háje, žádné z těch, co je znásilnil, ani neublížil."

Angela uvažovala, jestli ty znásilněné ženy opravdu měly pocit, že jim neublížil, ale rozhodla se o tom s Robertsonem nediskutovat. Poděkovala mu a zavěsila.

"To je ale idiot!" řekla nahlas. Byla blázen, když si myslela, že Robertson bude jejímu sdělení přikládat nějakou váhu.

Ale čím víc o tom přepadení přemýšlela, tím víc si byla jistá, že jeho cílem nebylo znásilnění.

A pokud to byl pokus o vraždu, musel mít souvislost s jejím pátráním po Hodgesově vrahovi. Možná, že ten muž byl Hodgesův vrah! Angela se otřásla. Pokud to byl on, byla odhalena. To ji vyděsilo. Ať bude dělat cokoli, musí to vypadat, že už celou záležitost vzdala.

Angela uvažovala, jestli má své podezření říct Davidovi. Nemohla se rozhodnout. Vždy si přála, aby neměl jeden před druhým žádná tajemství.

Věděla ale, že pro Davida to bude jen další důvod k tomu, aby ji nutil celé pátrání vzdát. Angela se rozhodla, že to zatím řekne jen Philu Calhounovi až se jí ozve, pokud se vůbec ozve.

"Dám si ještě trochu kávy," řekl Traynor a ukázal na svůj šálek rukojetí svého předsednického kladívka. Traynor, Sherwood, Beatonová a Caldwell seděli jako obvykle na setkání u snídaně, které předcházelo měsíční schůzi nemocniční rady; to se mělo konat následující pondělí. Seděli u Traynorova oblíbeného stolu v Iron Horse.

"Mám radost," řekla Beatonová. "Předběžná čísla za druhou polovinu října vypadají nadějněji než za první polovinu měsíce. Ještě nejsme za vodou, ale vypadá to výrazně lépe než v září."

"Sotva se dostaneme z jedné krize, hned se musíme potýkat s další," řekl Traynor. "Nemá to konce. Co se to stalo včera v noci? To s tím přepadením jednoho z lékařů?"

"Bylo to těsně po půlnoci," řekl Caldwell. "Byla to ta nová patoložka, Angela Wilsonová. Byla dlouho v práci."

"Kde se to přesně stalo?" zeptal se Traynor.

"Na cestičce mezi oběma parkovišti," řekl Caldwell.

"Jsou tam ta světla?" zeptal se Traynor.

Caldwell se otočil na Beatonovou.

"Nevím," připustila Beatonová. "Zjistím to hned jak se vrátíme. Nařídil jste, aby se tam ta světla přidala, ale jestli už tam jsou, to si nejsem jistá."

187

Doufám, že tam jsou," řekl Traynor a práskl dlaní do stolu, až se to rozlehlo po okolí. "Nepodařilo se mi přesvědčit městskou radu o krytém parkovišti. Není šance, že by se dostalo znovu na program dříve než na jaře."

"Mluvila jsem s lidmi z 'Bartlet Sun'," řekla Beatonová. "Slíbili, že ty pokusy o znásilnění nedají do novin."

"Aspoň že je někdo na naší straně," poznamenal Traynor.

"Myslím, že jsou tak loajální díky inzerátům, které do jejich novin dáváme," řekla Beatonová.

"Bude se na zasedání rady projednávat něco nového?" zeptal se Sherwood.

"Na klinické půdě se připravuje další spor," řekla Beatonová. "Radiologové se hádají s neurology o tom, kdo bude popisovat vyšetření hlavy magnetickou rezonancí."

"Vy si děláte srandu!" řekl Traynor.

"Myslím to vážně," řekla Beatonová. "Kdyby měli zbraně, byl by to boj na život a na smrt. Jsou v tom peníze a profesionální ješitnost, což je maligní kombinace."

"Zatracení doktoři," prohlásil Traynor znechuceně. "Nejsou schopni v ničem spolupracovat. Je to spolek samotářů,

každý na svém písčce.

Aspoň tak to vidím já."

"To mi připomíná MUDra 91," pokračovala Beatonová. "Chystá se s nemocnicí soudit o práva vykonávat své povolání."

"Ať se soudí," prohlásil Traynor. "Mám dost už jen toho, že zdravotnický personál trvá na tom, aby byli 'kompromitovaní lékaři' označováni čísly. Do háje, už to označení 'kompromitovaní lékaři' je eufemismus samo o sobě."

"To jsou všechny novinky," řekla Beatonová.

Traynor se rozhlédl kolem stolu. "Ještě něco?"

"Měl jsem včera zvláštní návštěvu," řekl Sherwood. "Byl to soukromý detektiv, jmenoval se Phil Calhoun."

"Za mnou byl taky," řekl Traynor.

"Znervózňuje mě to," pokračoval Sherwood. "Měl spoustu otázek ohledně Hodgese."

"Stejně tak u mne," potvrdil Traynor.

"Problém je, že už toho hrozně moc věděl," řekl Sherwood. "Nechtělo se mi něco mu říkat, ale taky jsem nechtěl vypadat, že něco zatloukám."

"Měl jsem podobný pocit," souhlasil Traynor.

"Za mnou nebyl," řekla Beatonová.

"Kdo myslíte, že ho najal?" zeptal se Sherwood.

"Ptal jsem se ho," řekl Traynor. "Naznačil, že to byla rodina. Předpokládal jsem, že to musela být Clara, tak jsem jí zavolał, ale ona o Philu Calhounovi nic neví. Tak jsem zavolał Wayne Robertsonovi. Za ním už byl Calhoun taky. Wayne si myslí, že v tom má nejspíš prsty Angela Wilsonová, ta nová patoložka."

188

"To by mohla být pravda," řekl Sherwood. "Byla za mnou a vyptávala se na Hodgese. Byla rozrušená, že se jeho tělo našlo v jejím domě."

"To je zajímavá shoda okolností," řekla Beatonová. "Ta doktorka má dost problémů: nejdřív se v jejím domě najde mrtvola a pak se ji někdo pokusí znásilnit."

"Třeba ten pokus o znásilnění utlumí její zájem o Hodgese," řekl Traynor. "Bylo by paradoxní, kdyby z něčeho tak špatného vzešlo něco dobrého."

"Co když Phil Calhoun přijde na to, kdo Hodgese zabil zeptal se"

Caldwell.

"To by byl skutečný problém," řekl Traynor. "Ale je to víc než osm měsíců. Jaké může mít šance? Stopa už musela pěkně vychladnout."

Když se rozešli, Traynor doprovodil Beatonovou k autu. Zeptal se jí, jestli nezměnila názor na jejich vztah.

"Ne, odpověděla Beatonová jednoduše, Ty ano"

"Nemůžu se teď s Jacqueline rozvést," řekl Traynor. "Určitě ne dokud je kluk na fakultě. Ale až skončí. . ."

"Fajn," skočila mu do řeči Beatonová. "Pak si o tom promluvíme."

Když jela směrem k nemocnici, vrtěla udiveně hlavou. "Ti chlapi!" ulevila si podrážděně.

Když David vyšetřil posledního pacienta, přešel z ordinace do své pracovny. U jeho psacího stolu seděla Nikki a listovala v nějakém lékařském časopise. Davida těšilo, že má zájem o medicínu. Doufal, že jí to vydrží a že půjde medicínu studovat.

"Jsi hotov?" zeptala se.

"Půjďme."

Za pár minut došli do nemocnice a vyšli po schodech. Když vešli do pokoje, ve kterém ležela Caroline, viděli, jak se rozzářila. Měla především radost, že jí Nikki nezapomněla přinést učebnice, o které prosila. Caroline byla stejně jako Nikki výborná žákyně.

"Podívejte se, co dokážu," řekla Caroline. Natáhla ruce a chytila se hrazdičky nad hlavou. Zvedla se rukama do výšky nad postel, nohy měla natažené dopředu.

David zatleskal. Byl to výkon, který vyžadoval více síly než by byl od Caroline očekával. Caroline ležela na velkém ortopedickém lůžku s hrazdičkou. David předpokládal, že ji na ně položili právě z tohoto důvodu. Na Caroline bylo vidět, že z toho má radost.

"Jdu se podívat na své pacienty," řekl David. Pohrozil Nikki prstem:

"Budu za chvíli zpátky, tak se nesnažte vymýšlet něco na sestřičky. Slibujete?"

"Slibujeme," řekla Nikki a ona i Caroline se rozesmály.

David šel přímo za Donaldem Andersonem. Neměl starosti o jeho stav, protože se na něj několikrát během dne informoval. Informace byla pokaždé stejná: hladina cukru v krvi je normální a GI obtíže ustupují.

OSUDNÁ LÉČBA189

"Jak se daří, Donalde?" zeptal se David, když přišel k lůžku.

Donald ležel na zádech. Postel měl zdviženou do pětačtyřicetistupňového úhlu. Když David promluvil, otočil pomalu hlavu na stranu, ale neodpověděl.

"Jak se daří?" zopakoval David hlasitěji., Donald zamumlal něco, čemu David nerozuměl. David se ještě jednou

pokusil na něj promluvit, ale pak si uvědomil, že je zmatený.

David ho pořádně vyšetřil. Pečlivě si poslechl plíce, ale neslyšel žádné vedlejší fenomény, plíce byly čisté. Šel na sesternu a nechal nabrat glykémii na statim.

Zatímco se vyšetřovala hladina glykémie, David se šel podívat na své další pacienty. Všem, včetně Sandry, se dařilo dobře. Přestože měla Sandra antibiotika necelých dvanáct hodin, trvala na tom, že je bolest menší.

Když ji David vyšetřil, byl přesvědčen, že absces se zatím nezměnil, ale subjektivní úleva byla dobrým znamením. Na léčbě nic neměnil. Další dva pacienti byli bez obtíží a David jim slíbil, že je ráno propustí.

Když dopisoval záznam do posledního chorobopisu, položila mu sekretářka na stůl výsledek Donaldovy glykémie. Byla normální. David ten výsledek zvedl a díval se na něj. Doufal, že nebude normální. Doufal, že tím vysvětlí změnu Donaldova vědomí.

David šel pomalu zpět na Donaldův pokoj a uvažoval o jeho stavu.

Jediné vysvětlení, které Davida napadlo, bylo, že došlo k velkému výkyvu hladiny glykémie, která se pak zase sama upravila. To vysvětlení mělo jedinou vadu: stav vědomí se obvykle upravil zároveň s hladinou glykémie. David probíral další možnosti, než vešel do pokoje. Když Donalda uviděl, nevěřil svým očím. Donaldova tvář byla modrá, hlavu měl zvrácenou křečovitě vzad. Z pootevřených úst vytékala tmavá krev. Byl jen částečně přikrytý, pokrývka i polštář byly rozházené.

Davidův prvotní šok se rychle změnil v aktivitu. Zalarmoval sestry, ohlásil, že došlo k zástavě, a zahájil kardiopulmonální resuscitaci. Za okamžik dorazil resuscitační tým a pokračoval svou nacvičenou rutinou.

Přišel dokonce i Donaldův chirurg, Dr Albert Hillson. Dělal právě vizitu na oddělení a zaslechl, co se děje.

Pokus o resuscitaci byl brzy ukončen. Bylo zřejmé, že Donald měl zástavu přibližně patnáct až dvacet minut před tím, než ho David našel.

Vzhledem k tomu byla resuscitace beznadějná. V pět hodin patnáct minut David prohlásil Donalda za mrtvého.

David byl zničen, že ztratil dalšího pacienta, ale snažil se to nedat najevo. Dr Hillson byl vážný, ale sdílný. Konstatoval, že Donald žil tak dlouho jen díky dobré lékařské péči. Totéž prohlásila i Shirley Andersonová, když přišla s oběma chlapci.

"Děkuji vám, že jste se o něj staral," řekla Shirley Davidovi a utírala si oči. "Byl jste jeho oblíbený lékař."

Když David udělal vše, co bylo možné, šel k pokoji, kde ležela Caroline, aby vyzvedl Nikki. Připadal si otupělý. Vše se seběhlo tak rychle.

"Tady aspoň víš, na co ten pacient zemřel," řekla Angela, když jí David

190

popsal, co se stalo s Donaldem Andersonem. Seděli v obývacím pokoji.

Byli již dávno po večeři a Nikki si ve svém pokojíčku dělala úkoly.

"Ale já to nevím," stěžoval si David. "Všechno to šlo tak rychle."

"Počkej," řekla Angela. "U všech těch ostatních pacientů jsem chápala, že to nevíš. Ale v tomhle případě ne. Donald Anderson měl prakticky všechny vniřnosti přeházené pokud ne přímo odstraněné. Byl u tebe v ordinaci s nějakými obtížemi dnes a denně. V jeho případě se nemůžeš obviňovat, žeš něco zanedbal."

"Já nevím, co si mám myslet," prohlásil David. "Máš pravdu, byl pořád jednou nohou v hrobě kvůli těm opakovaným infekcím a rozházenému diabetu. Ale proč by měl mít nějaký záchvat a náhlou zástavu, to nevím."

"Glykemie mu skákala naprosto neuvěřitelně," řekla Angela. "Co když to byl infarkt? Možností je spousta."

Oba náhle vyděsil telefon. David se pro něj okamžitě natáhl. Obával se, že volají z nemocnice nějaké další špatné zprávy. Když si volající přál Angelu, ulevilo se mu.

Angela ten hlas hned poznala: byl to Phil Calhoun.

"Omlouvám se, že jsem se dřív neozval," řekl Calhoun. "Měl jsem moře práce. Ale teď bych si s vámi rád promluvil."

"Kdy?" zeptala se Angela.

"No, sedím teď v Iron Horse," řekl Calhoun. "Je to od vás co by kamenem dohodil. Můžu se zastavit?"

Angela přikryla rukou sluchátko: "To je ten soukromý detektiv, Phil Calhoun," řekla. "Chtěl by se tu zastavit."

"Myslel jsem, že už jsi té Hodgesovy záležitosti nechal," řekl David.

"Já ano," řekla Angela. "S nikým jsem už nemluvila."

"Tak co je s Philem Calhounem?" ptal se David.

"Nemluvila jsem ani s ním," řekla Angela. "Od soboty jsem o něm neslyšela. Ale už jsem mu zaplatila. Myslím, že bychom aspoň mohli zjistit, na co přišel."

David rezignovaně vzdychl. "Třeba," řekl.

Když Phil Calhoun za čtvrt hodiny vešel do dveří, přemýšlel David, jak ho mohla Angela popsat jako profesionála.

Davidovi připadal v té červené baseballové čepici a kostkované košili jako všechno, jen ne profesionál.

Mokasínům, které měl na nohou, dokonce chyběly tkaničky.

"Těší mě," řekl Calhoun, když si s Davidem potřásl rukou.

Usadili se v obývacím pokoji na starou pohovku, kterou si přivezli z Bostonu. Celá ta obrovská místnost s tak chudým zařízením působila dojmem podřadného tanečního sálu. Igelitový pytlík, přilepený na okno, ten dojem jen zhoršoval.

"To je hezký dům," řekl Calhoun, když se rozhlédl.

"Ještě jsme ho nestihli zařídit," řekla Angela. Zeptala se, co může přinést k pití. Calhoun řekl, že by si dal nejraději pivo.

Angela šla pro pivo a David si hosta dále prohlížel. Calhoun byl starší, než si David představoval. Pod čepicí mu čouhaly šedivé vlasy, které mu zjevně nijak neprekážely.

191

"Nevadí vám, když si zapálím?" zeptal se Calhoun a vytáhl své doutníky.

"Nezlobte se, ale vadí," řekla Angela, když vcházela do pokoje a podávala Calhounovi pivo. "Naše dcera má dýchací obtíže."

"Nic se neděje," řekl Calhoun klidně. "Chtěl jsem vám vyličit, kam až jsem se dostal ve svém pátrání. Jde to dobře, i když to stojí nějaké úsilí."

Doktor Dennis Hodges nebyl v tomhle městě zrovna populární. Spíš naopak, zdá se, že ho asi tak polovina obyvatel z nějakého důvodu nenáviděla.

"To už víme," řekl David. "Doufám, že máte nějaké přesnější informace, za které si zasloužíte svou hodinovou mzdu."

"Davide, prosím tě!" řekla Angela. Davidovo chování ji překvapilo.

"Podle mého názoru," pokračoval Calhoun a ignoroval Davidovu poznámku, "Hodgesovi bylo jedno, co si o něm lidé mysleli, nebo měl nějaký společenský komunikační problém. Vzhledem k tomu, že byl Novoangličan, to asi bylo obojí." Calhoun se zasmál a napil se piva.

"Udělal jsem si seznam podezřelých," pokračoval Calhoun, "ale ještě jsem se všemi nemluvil. Ale začíná to být zajímavé. Děje se tu něco divného. Cítím to v kostech."

"S kým jste mluvil?" zeptal se David. Mluvil ještě odměřeně, ale už neútočil.

"Zatím jen s pár lidma," řekl Calhoun. Říhnul a ani se neomluvil, ani si nepokusil zakrýt ústa. David se podíval na Angelu. Ta předstírala, že si

ničeho nevšimla.

"Mluvil jsem s některými lidma z vedení nemocnice," pokračoval Calhoun. "S předsedou nemocniční rady Traynorem a s jeho zástupcem Sherwoodem. Oba měli na Hodgese pífku."

"Doufám, že si promluvíte i s doktorem Cantorem," řekla Angela.

"Slyšela jsem, že Hodgese opravdu nenáviděl."

"Cantora mám na seznamu," ujistil ji Calhoun. "Chtěl jsem jen začít shora dolů. Sherwood měl na Hodgese vztek kvůli kousku půdy. Traynorův důvod byl daleko víc osobní."

Calhoun pokračoval vysvětlením trojúhelníku Traynor - Hodges - Van Slyke, včetně sebevraždy Sunny Traynorové, Traynorovy sestry.

"To je strašná historka," řekla Angela, když skončil.

"Je to jako melodrama z televize," souhlasil Calhoun. "Ale spíš bych řekl, že pokud by chtěl Traynor Hodgesovi něco udělat, udělal by to hned, nečekal by tak dlouho. Navíc Hodges si vybral právě Traynora, aby po něm převzal vedení nemocniční rady, dlouho po té sebevraždě. Pochybuju, že by to udělal, kdyby měl s Traynorem velké rozepře. A syn Van Slykea, Werner, pracuje dneska také v nemocnici."

"Werner Van Slyke je Traynorův příbuzný?" zeptal se David překvapeně. "Začíná to vypadat jako rodinný podnik."

"To je fakt," řekl Calhoun. "Ale Werner Van Slyke junior byl s Hodgesem dlouho v přátelských vztazích. Staral se mu řadu let o dům. Za

192

místo v nemocnici vděčí spíš Hodgesovi než Traynorovi. V každém případě Traynora z vraždy nepodezírám."

"Jak si můžete být tak jistý?" ptala se Angela.

"Jistý si můžu být jen tím, že Hodgese někdo zabil," řekl Calhoun.

"Všechno další je jen otázka větší či menší pravděpodobnosti."

"To je všechno hrozně zajímavé," řekl David, "ale máte někoho opravdu podezřelého? Zúžil jste aspoň trochu ten svůj seznam?"

"Ne, ještě ne," připustil Calhoun.

"Kolik jsme utratili za to, abychom se dostali na tohle rozcestí?" pokračoval David.

"Davide!" okřikla ho Angela. "To není fér: Myslím, že pan Calhoun toho za tu krátkou dobu zjistil hodně. Myslím, že je důležité, jestli se domnívá, že se ten případ dá vyřešit."

"To beru," souhlasil David. "Jaký je váš profesionální názor na věc, pane Calhouně?"

"Musím si zapálit," řekl Calhoun. "Nevadilo by vám jít se mnou na chvíli ven?"

Vyšli všichni společně na terasu. Calhoun byl naprosto spokojen s doutníkem a dalším pivem.

"Ten případ se určitě dá vyřešit," řekl. Když zatahl z doutníku, osvětlil mu ohýnek celý obličej. "Musíte si uvědomit jednu věc, která je na městech v New Englandu zvláštní: jsou si víc podobná než rozdílná. Jednotlivé postavy a osobnosti se od města k městu moc neliší, mají jen jiná jména. Věc, která se týká jednoho, se týká všech. Jsem si jistý, že někdo ví, kdo je vrah. Problém je, aby někdo začal mluvit. Můj dojem je, že v tom nějakým způsobem jede nemocnice a všichni se bojí, aby nemocnici neublížili. A to by se snadno mohlo stát, protože nemocnice byla Hodgesovým celoživotním dílem."

"Jak jste zatím získával informace?" ptala se Angela. "Myslela jsem si, že Novoangličané jsou nesdílní a nic se z nich nedá dostat."

"To je pravda," potvrdil Calhoun. "Ale náhodou mám pár přátel mezi těmi, kdo jsou dobře informovaní: majitelka knihkupectví, lékárník, barman a knihovnice. To jsou mé dosavadní zdroje informací. Teď se musím pokusit začít

vylučovat jednotlivé podezřelé. Ale než začnu, musím se vás na něco zeptat: chcete, abych pokračoval?"

"Ne," řekl David.

"Počkejte," skočila mu do řeči Angela. "Tvrdíte, že se ten případ určitě dá vyřešit. Jak dlouho to tak může trvat?"

"Dlouho ne," řekl Calhoun.

"To není moc přesné určení," řekl David jízlivě.

Calhoun si sundal čepici a podrbal se na hlavě. "Řekl bych tak do týdne."

"To je spousta peněz," prohlásil David.

"Já myslím, že to za to stojí," řekla Angela.

"Angelo!" prosil David. "Slíbila jsi, že už té Hodgesovy záležitosti necháš!"

193

"Nechám," souhlasila Angela. "Nechám všechno na panu Calhounovi.

Já za nikým nepůjdu."

"Bože můj!" neudržel se David a obrátil zoufale oči vzhůru.

"No tak, Davide," řekla Angela. "Pokud chceš, abych v tomhle domě žila, musíš mě v tomhle podpořit."

David váhal, pak ho napadl kompromis. "Dobrá," řekl. "Dohodneme se na týdně. A pak skončíme, ať se děje cokoli."

"Dobře," souhlasila Angela. Pak se otočila ke Calhounovi. "Když jsme si určili časový limit, co budete dělat teď?"

"Nejdřív si promluvíím s dalšími podezřelými podle seznamu," řekl Calhoun. "Zároveň s tím mám ještě dva větší úkoly.

Jeden z nich je pokusit se o rekonstrukci posledního dne doktora Hodgese, pokud budeme předpokládat, že zemřel ten den, kdy zmizel. Proto bych chtěl promluvit ještě s Hodgesovou sekretářkou a sestrou v jedné osobě, která s ním pracovala posledních třicet pět let. Druhý úkol je získat kopie těch lékařských zpráv, které měl Hodges u sebe."

"Ty má u sebe státní policie," řekla Angela. "Když jste byl u policie, mělo by to pro vás být jednoduché, ne?" řekla Angela.

"Bohužel není," řekl Calhoun. "Státní policie si hlídá důkladně všechno, co by mohlo sloužit jako doličný předmět. Znam to dobře, protože jsem jeden čas pracoval u kriminálky v Burlingtonu. Je to taková 'hlava 22'. Státní policie, která má všechny možnosti, nemá motivaci se tomuhle případu věnovat, protože ten případ převezme od místní policie. Pokud je to místní policii jedno, zastrčí to i státní policie do šuplíku. Jeden z důvodů, proč na tom nepracuje místní policie, je, že nemá žádné důkazy, na kterých by mohla stavět."

"Další důvod je ten, že by v tom mohla mít taky prsty," řekla Angela.

Vyprávěla pak Calhounovi o té cihle, kterou jim někdo hodil do pokoje, o těch výhrůžných dopisech a o tom, jak se na to policie tvářila.

"To mě nepřekvapuje," řekl Calhoun. "Robertsona mám taky na seznamu. Hodgese přímo nesnášel."

"To vím," řekla Angela. "Obviňoval prý Hodgese ze smrti své ženy."

"Téhle historce bych nepřikládal moc důležitosti," řekl Calhoun. "Tak blbý Robertson zas není. Myslím, že ta ubohá historka o jeho ženě je jen výmluva. Myslím, že Robertsonova nenávisť vůči Hodgesovi pramení spíš z Hodgesova chování, které nebylo zdaleka diplomatické. Vsadil bych se, že Hodges věděl, jaký je Robertson vztekoun, a vůbec ho nerespektoval.

Pochybuju o tom, že by Robertson Hodgese zabil, ale když jsem s ním mluvil, měl jsem takový divný pocit. Ví něco víc, než mi byl ochoten říct."

"Podle toho, jak kolem celého případu policie přešlapuje, to na mě dělá dojem, že v tom musí být zapletená," řekla Angela.

"To mi připomíná jeden případ z doby, kdy jsem byl ještě u státní policie," vzpomněl si Calhoun, když zatáhl z doutníku. "Šlo taky o vraždu na malém městě. Byli jsme si jisti, že celé město včetně místní policie ví, kdo to udělal, a přesto nikdo nic neřekl. Skončilo to tím, že jsme to odložili ad akta. Ten případ zůstal do dneška nevyřešený."

194

"Proč si myslíte, že je Hodgesův případ jiný?" zeptal se David. "Nemůže se totéž stát tady?"

"To určitě ne," odporoval Calhoun. "V tamtom případě byl oběť zloděj a vrah. Hodges, to je něco jiného. Je tu hodně lidí, kteří ho nenáviděli, ale je taky pár těch, kterým pomohl a kteří ho považují za místního hrdinu. Ksaku, zdejší nemocnice je přece jediné superkonziliární centrum v New Englandu, které je mimo velká města, a Hodges ho vybudoval vlastníma rukama. Spousta lidí si pak vybuodovala své zázemí a živobytí na tom, co on vytvořil. Nebojte se, tenhle případ se vyřeší. O tom není pochyb."

"Jak chcete získat ty kopie chorobopisů, které měl Hodges u sebe, když je nemůžete získat sám?" zeptala se Angela.

"Budete to muset udělat vy," řekl Calhoun.

"Já" divila se Angela.

"Tak jsme se nedohodli," ohradil se David. "Ji z toho musíte vynechat.

Nechci, aby ještě s někým mluvila. Už vůbec ne po tom, co nám někdo hází cihly oknem do pokoje."

"V tom není žádné riziko," trval na svém Calhoun.

"Proč já?" zeptala se Angela.

"Protože jste lékařka a zaměstnanec nemocnice," řekl Calhoun. "Když se objevíte na kriminálce v Burlingtonu, patřičně se představíte a vysvětlíte jim, že potřebujete kopie těch papírů k dalšímu léčení pacientů, udělají vám kopie na

počkání. Požadavky soudců a lékařů se vždycky respektují.

Já to znám. Jak už jsem říkal, pracoval jsem tam."

"Myslím, že návštěva ředitelství státní policie opravdu není nebezpečná," řekla Angela. "To není totéž jako pokračovat ve vlastním pátrání."

"Asi máte pravdu," ustoupil David. "Za předpokladu, že se nemůže dostat do nějakých problémů s policií."

"To určitě ne," ujišťoval ho Calhoun. "Nejhorší, co by se mohlo stát, je, že by jí ty kopie nedali."

"Kdy tam mám jít?" zeptala se Angela.

"Co třeba zítra?" navrhl Calhoun.

"Muselo by to být v mé polední pauze," řekla Angela.

"Vyzvednu vás v poledne před nemocnicí," řekl Calhoun. Vstal a poděkoval za pivo.

Angela šla Calhouna vyprovodit k vozu. David zůstal v domě.

"Doufám, že jsem vám nezpůsobil nějaké rodinné problémy," řekl Calhoun cestou. "Měl jsem pocit, že váš manžel z toho vyšetřování nemá radost."

"To není problém," řekla Angela. "Ale budeme muset dodržet tu dohodu, že to bude trvat jen týden." ` "To by mělo bohatě stačit," tvrdil Calhoun.

"Ještě jsem vám chtěla něco říct," řekla Angela. Vysvětlila mu svůj názor na to noční přepadení.

"Hmm," zamyslel se Calhoun. "Začíná to být ještě zajímavější než jsem

195

si myslel. Bude lepší, když opravdu všechno čenichání necháte na mně."

"To taky nechám," souhlasila Angela.

"Dal jsem si pozor, abych neprozradil, že jste mě najala vy," ujistil ji Calhoun.

"To jsem vám vděčná."

"Asi by bylo lepší, kdybych vás vyzvedl na parkovišti za knihovnou a ne před nemocnicí," navrhl Calhoun. "Nemá cenu riskovat."

196

Středa

27. října

K Davidově i Angelině leknutí se Nikki probudila zahleněná a měla hluboký kašel.

Oba měli strach, že by se mohlo jednat o stejné onemocnění, které postihlo Caroline. David si dělal největší starosti, protože on Nikki dovolil Caroline navštívit.

Přestože věnovali ranní respirační terapii zvláštní pozornost, Nikki se neulevilo. K Nikkinu obrovskému zklamání se

David i Angela shodli na tom, že nemůže jít do školy. Zavolali Alici, která souhlasila, že přijde na celý den.

David nebyl v dobré náladě už když začínal ranní vizitu. Po tolika úmrtích v poslední době měl strach přistoupit k většině svých pacientů.

Ale jeho obavy byly neopodstatněné. Všichni byli v pořádku. I Sandře bylo podstatně lépe.

"Otok už ustoupil," řekl jí David, když ji šetrně vyšetřil.

"Taky to cítím," souhlasila Sandra.

A teplotu máte pod sedmatřicet," řekl David.

"To sem ráda," řekla Sandra. "Děkuju vám. Ani na vás nebudu naléhat, kdy mě pustíte domů."

"To je chytré," smál se David. "Nepřímá žádost je mnohdy účinnější než přímá. Ale myslím, že tu budete muset zůstat, dokud si nebudeme stoprocentně jisti, že jsme tu infekci zvládli."

"No dobrá," řekla Sandra a předstírala rozčilení. "Ale pokud tu musím zůstat, mohl byste pro mě něco udělat?"

"Samozřejmě," řekl David.

"Elektrické ovládání na mé posteli nefunguje," stěžovala si Sandra.

"Říkala jsem to sestrám, ale ty prohlásily, že se s tím nedá nic dělat."

"O něco se pokusím," slíbil David. "Obávám se, že je to obvyklý problém. Zkusím to hned zařídit. Chceme, aby se vám leželo pohodlně."

Když David vešel na sesternu, našel tam Janet Colburnovou a stěžoval si na ten problém s lůžky. "Opravdu se s tím nedá nic dělat?" zeptal se.

"To nám řekl ten člověk z údržby, když jsme mu to hlásili," řekla Janet.

"Nechtěla jsem se s ním dohadovat. Je dost složité se s ním vůbec domluvit. A navíc nemáme momentálně žádnou rezervní postel."

David nemohl uvěřit tomu, že bude muset jít zase za Van Slykem kvůli další drobnosti, která patří výhradně k jeho starostem. Ale mohl jít buďto za Van Slykem a zeptat se ho, proč tu postel nelze opravit, nebo jít přímo za Beatonovou. Bylo to absurdní.

David našel Van Slykea v jeho kanceláři bez oken.

"Mám nahoře pacientku, které řekli, že její lůžko nelze opravit," řekl David našťavaně po krátkém zaklepání. "Jak tomu mám rozumět?"

"Nemocnice nakoupila špatný typ postelí," řekl Van Slyke. "Pro údržbu je to přímo zlý sen."

"Nejde to spravit?" zeptal se David.
"Jde, ale zase se to rozbije," odpověděl Van Slyke.
"Opravte to," řekl David.

197

"Opravím to, až se k tomu dostanu," odpověděl Van Slyke. "Neotravujte mě s tím. Mám na práci důležitější věci."
"Proč jste na mě tak drzý?" dožadoval se David.
"No, to se podívejme," řekl Van Slyke. "Vy jste sem přišel a ječíte na mě, ne já na vás. Pokud máte nějaký problém, běžte si stěžovat na vedení."
"To taky udělám," řekl David. Otočil se a šel po schodech s tím, že půjde přímo za Helen Beatonovou. Ale když vešel do haly, potkal Dr Pilsnera, který právě vcházel do nemocnice a mířil přímo k hlavnímu schodišti.
"Berte," zavolal David. "Můžu s tebou chvíli mluvit?"
Dr Pilsner se zastavil.
David k němu došel a popsal mu Nikkiny obtíže a začal se ptát, jestli jí má dát nějaká perorální antibiotika. Ale zarazil se v půlce věty. Uvědomil si, jak je Dr Pilsner nervózní; sotva Davida poslouchal.
"Stalo se něco?" zeptal se David.
"Omlouvám se," řekl Dr Pilsner. "Nevnímal jsem tě. Caroline Helmsfordová se v noci nečekaně zhoršila. Jsem tu skoro pořád. Byl jsem se doma jen osprchovat a převlíct."
"Co se stalo?" vyptával se David.
"Pojď se podívat," řekl mu Dr Pilsner. Vyrázil nahoru po schodech.
David měl co dělat, aby mu stačil.
"Leží na JIP," vysvětloval cestou Dr Pilsner. "Začalo to křečema."
David zpomalil. Pak se musel rozeběhnout, aby pediatra dohonal. Davidovi se nelíbila představa toho, že Caroline měla křeče. Vzpomněl si zase na své vlastní pacienty.
"Pak se rychle rozvinula pneumonie," pokračoval Dr Pilsner. "Zkusil jsem už prakticky všechno. Ale vypadá to, že nic nezabírá."
Přišli na JIP. Dr Pilsner se zastavil a opřel se o dveře. Vyčerpaně vzdychl. "Obávám se, že je v septickém šoku. Máme co dělat, abychom jí udrželi tlak. Vůbec se mi to nelíbí. Obávám se, že ji ztratíme."
Vešli společně na jednotku. Caroline byla v bezvědomí. Z úst jí vycházela hadice, která směřovala k ventilátoru. Tělo měla pokryté hadičkami a dráty. David se zachvěl, když se na to dítě podíval. Představoval si na jejím místě Nikki a ta představa ho děsila.
Sestra, která se o Caroline starala, jim podala stručnou informaci. Za poslední hodinu, co tam Dr Pilsner byl naposledy, se nic nezlepšilo. Jakmile si Dr Pilsner tu informaci vyslechl, přešel s Davidem k psacímu stolu.
David mu cestou zopakoval, co se děje s Nikki. Dr Pilsner souhlasil s podáním perorálních antibiotik. Navrhl, jaká antibiotika podat a v jaké dávce.
Než odešel z jednotky, pokusil se David Dr Pilsnerovi zlepšit náladu.
Věděl přesně, jak se pediatr cítí.
Než začal ordinovat, zavolal Angele a řekl jí o antibiotikách pro Nikki.
Pak jí řekl o Caroline. Angela nebyla schopná odpovědi.
"Myslíš, že umře?" zeptala se.
"To si myslí doktor Pilsner," odpověděl David.

198

"A Nikki za ní včera byla," řekla Angela.
"To mi nemusíš připomínat," řekl David. "Ale Caroline bylo včera podstatně líp. Byla bez teploty."
"Proboha!" řekla Angela. "Sypte se to jedno za druhým. Můžeš vyzvednout ta antibiotika a dovézt je v poledne Nikki?"
"Dobře, souhlasil David.
"Já pojedu do Burlingtonu, jak jsme se včera domluvili," řekla Angela.
"Ty tam pojedeš?" divil se David.
"Samozřejmě," řekla Angela. "Calhoun mi volal a potvrdil to. Asi už mluvil s někým z kriminálky."
"Šťastnou cestu," popřál jí David a zavěsil, aby neřekl ještě něco, co by ho později mohlo mrzet. Angelin přístup ho naštval. On si dělal starosti kvůli Caroline a Nikki a ona byla pořád posedlá Hodgesovou vraždou.

"Jsem rád, že jste mě přijala," řekl Calhoun a přitáhl si židli ke stolu proti Helen Beatonové. "Jak už jsem řekl vaší sekretářce, mám jen pár otázek."
"Já mám na vás také otázku," přerušila ho Beatonová.
"Kdo začne." zeptal se Calhoun. Vydal krabičku s doutníky. Můžu si zapálit?"
"Ne, nemůžete," řekla Beatonová. "V nemocnici je zákaz kouření."
A myslím, že bych se měla začít ptát první. Vaše odpověď by mohla mít vliv na délku našeho rozhovoru."
"Prosím," řekl Calhoun. "Začněte."
"Kdo vás najal?" zeptala se Beatonová.
"To není férová otázka," ohradil se Calhoun.
"Proč ne?"

"Protože mí klienti mají právo na diskrétnost," odpověděl Calhoun.
"Tak, teď je řada na mně. Domnívám se, že doktor Hodges byl u vás častým hostem."
"Pokud vás mohu přerušit," skočila mu do řeči Beatonová, "pokud vaši klienti nechtějí zveřejnit svoji identitu, nevidím důvod, proč bych s vámi měla spolupracovat."
"To záleží samozřejmě na vás," připustil Calhoun. "Jsou samozřejmě tací, kteří se budou divit, proč vedoucí nemocniční správy má zábrany hovořit o svém bezprostředním předchůdci. Mohli by si třeba i myslet, že víte, kdo ho zabil."
"Děkuji vám za návštěvu," řekla Beatonová a s úsměvem vstala.
"Nepřesvědčíte mě o tom, že bych měla mluvit. Určitě ne do té doby, dokud nebudu vědět, kdo za tím je. Mým hlavním zájmem je dobré jméno nemocnice. Přeji vám hezký den, pane Calhouně."
Calhoun vstal. "Mám takový pocit, že se zase brzy uvidíme," řekl.
Opustil administrativní patro a šel do suterénu. Další v pořadí byl Werner Van Slyke. Calhoun ho našel v dílně, kde opravoval elektromotory na několika nemocničních postelích.
"Werner Van Slyke?" zeptal se Calhoun.

OSUDNÁ LÉČBA199

"Jo," přisvědčil Van Slyke jednoslabičně.
"Jmenuju se Calhoun. Můžeme si trochu popovídat?"
"O čem?"
"O doktoru Dennisi Hodgesovi," řekl Calhoun.
"Jestli vám nevadí, že při tom budu pracovat," řekl Van Slyke. Otočil se zpátky k motorkům.
"Tyhle postele musíte opravovat často?"
"Bohužel," řekl Van Slyke.
"Vy jste vedoucí technického oddělení, ne? Proč je opravujete sám?" divil se Calhoun.
"Chci mít jistotu, že je to pořádně opravené," řekl Van Slyke.
Calhoun popošel k pracovnímu stolu a sedl si na stoličku. "Nevadí, když si zapálím?" zeptal se.
"Bezevšeho," řekl Van Slyke.
"Myslel jsem, že se v nemocnici nesmí kouřit," poznamenal Calhoun, když vyndával krabičku s doutníky. Nabídl jeden Van Slykeovi. Van Slyke se zarazil, jako by si to musel pořádně rozmyslet. Pak si jeden vzal. Calhoun mu zapálil jako prvním.
"Vy jste znal Hodgese dobře, že?" zeptal se.
"Byl skoro jako můj otec," řekl Van Slyke. Spokojeně vyfoukl kouř.
"Vlastně víc než můj otec."
"Vážně?"
"Kdyby nebylo Hodgese, nebyl bych se nikdy dostal na fakultu," řekl Van Slyke. "Pak mě nechal se starat o jeho dům. Často jsem tam přespával a hodně jsme si povídali. Měl jsem potíže s vlastním otcem."
"Jaké?" ptal se Calhoun a snažil se udržet Van Slykea ve výřečné náladě.
"Můj otec byl hajzl," pokračoval Van Slyke. Odkašlal si. "Hrozně mě mlátil."
"Jak to?" zeptal se Calhoun.
"Skoro každý den se ožral," řekl Van Slyke. "Mlátil mě a matka s tím nemohla nic dělat. Mlátil ji taky."
"S matkou jste si rozuměli?" vyptával se Calhoun. "Spojili jste se proti otci?"
"To né," řekl Van Slyke. "Ona ho vždycky hájila. Tvrdila, že to tak nemyslel, když mě zmlátil. Do háje, ona se dokonce snažila mě přesvědčit, že mě mlátí, protože mě má rád."
"To nedává smysl," řekl Calhoun.
"To si myslím, že nedává," souhlasil Van Slyke kysele. "Proč se, do háje, na to všechno vyptáváte?"
"Zajímá mě, proč Hodges zemřel," řekl Calhoun.
"Po tak dlouhé době?" divil se Van Slyke.
"Proč ne?" opáčil Calhoun. "Vás nezajímá, kdo ho zabil?"
"Co by mi to pomohlo, kdybych to věděl?" řekl Van Slyke. "Měl bych toho hajzla zabít?" smál se, až se zase rozkašlal.
"Vy moc nekouříte, co?" zeptal se Calhoun.

200

Van Slyke zavrtěl hlavou a přestal kašlat. Zrudl ve tváři. Odešel k vodovodu a napil se. Když se vrátil, začal se chovat jinak.
"Už mě ten rozhovor přestal bavit," řekl ironicky. "Mám tu moře práce. Neměl bych se vlastně ani s těma postelema zdržovat."
"Tak já půjdu," souhlasil Calhoun a vstal ze stoličky. "Mám takové pravidlo: nikdy nezůstávám tam, kde o mne nikdo nestojí. Ale nevadilo by vám, kdybych ještě někdy přišel?"
"Budu o tom uvažovat," řekl Van Slyke.
Calhoun vyšel z údržby a šel směrem k radiodiagnostickému centru.
Podal sekretářce svoji navštívenku a zeptal se, zda by si mohl promluvit s Dr Cantorem.
"Jste objedнан?" zeptala se sekretářka.

"Ne," přiznal Calhoun. "Ale poslyšte, řekněte mu, že bych si rád promluvil o doktoru Hodgesovi."
"Doktoru Dennisi Hodgesovi?" zeptala se s údivem sekretářka.
"Jiného neznám," řekl Calhoun. "Já se zatím tady posadím."
Calhoun sledoval, jak sekretářka telefonuje. Vychutnával architektonické uspořádání nemocnice a bohaté dekorace, když se objevila mateřsky vyhlížející žena a vyzvala ho, aby ji následoval.
"Jak tomu mám rozumět, že chcete hovořit o Dennisi Hodgesovi?" zeptal se Dr Cantor v okamžiku, kdy Calhoun překročil práh jeho dveří.
"Právě tak, jak jste to řekl," odpověděl Calhoun.
"Proboha, proč?" ptal se Cantor.
"Bude vám vadit, když se posadím?" zeptal se Calhoun.
Cantor ukázal na jednu ze židlí proti svému stolu. Calhoun z ní musel nejdřív sundat hromadu lékařských časopisů. Když se posadil, pokračoval svou běžnou otázkou, zda si může zapálit.
"Pokud mi taky nabídnete," řekl Cantor. "Nechal jsem kouření, až na případ cigaret, které vyžebrám."
Když si oba zapálili, řekl Calhoun Cantorovi, že byl najat, aby vypátral Hodgesova vraha.
"Ani se mi o tom neřádovi nechce mluvit," řekl Cantor.
"Můžu se zeptat proč?"
"Proč bych měl?" opáčil Cantor.
"To je přece jasné: aby bylo dosaženo spravedlnosti," řekl Calhoun.
"Myslím že spravedlnosti už dosaženo bylo" řekl Cantor. "Ten, kdo nás toho zloducha zbavil, by zasloužil medaili."
"Říkali mi, že jste o tom člověku neměl dobré mínění," přiznal Calhoun.
"To je velmi nepřesně řečeno," řekl Cantor. "Byl naprosto odsouzeníhodný."
"Mohli byste mi vysvětlit proč?"
"Vůbec mu nezáleželo na ostatních" řekl Cantor.
"Myslíte obecně na lidech nebo na ostatních lékařích?" zeptal se Calhoun.
"Řekl bych, že převážně na lékařích," řekl Cantor. "Kašlal na ně. Znal

201

jedinou prioritu a to byla nemocnice. Ale jeho zájem už nesahal k lidem, kteří v ní pracovali. Připojil k nemocnici radiologii a patologii a celá řada se nás mohla jít pást. Všichni jsme měli chuť mu zakroutit krkem."
"Mohli byste mi říct jména?" zeptal se Calhoun.
"Jistě, to není žádné tajemství." Pak na prstech ruky vypočítal jmenovitě pět lékařů včetně sebe.
"Vy jste jediný, kdo z nich zůstal v nemocnici?"
"Já jsem jediný, kdo zůstal v Bartletu," řekl Cantor. "Díky Bohu, že jsem měl tolik prozřetelnosti založit tohle radiodiagnostické centrum."
Víte, kdo Hodgesa zabil?" zeptal se Calhoun.
Cantor chtěl promluvit, pak se zarazil. "Vidíte," řekl po chvíli, "právě jsem si uvědomil, že tu vykládám o Hodgesovi, ačkoli jsem původně prohlásil, že o něm nechci mluvit."
"Všiml jsem si," řekl Calhoun. "Myslel jsem, že jste si to rozmyslel. Tak jak je to: víte, kdo ho zabil?"
"Kdybych to věděl, neřekl bych vám to," řekl Cantor.
Calhoun najednou vytáhl z kapsy hodinky na řetízku. "Máte pravdu," řekl. Vstal. "Je mi líto, budeme se muset rozloučit. Vůbec jsem si neuvědomil, kolik je hodin. Mám ještě něco domluveno."
Zamáčkl doutník v popelníku na stole před ním, překvapeného Cantora a vyběhl z místnosti. Šel ke svému vozu a odjel ke knihovně. Dohonil Angelu, která šla po cestě k hlavnímu vchodu.
"Omlouvám se, že jdu pozdě," řekl, když jí otvíral dveře vedle sebe.
"Tak dobře jsem se bavil s doktorem Cantorem, že jsem si vůbec neuvědomil, kolik je hodin."
"Já jsem měla taky pár minut zpoždění," řekla Angela. Nasedla do auta.
Bylo prosáklé kouřem.
"Jsem zvědavá, co vám řekl doktor Cantor," přiznala Angela. "Bylo to něco převratného?"
"On Hodgesa nezabil," řekl Calhoun. "Ale zajímá mě. Stejně tak Beatonová. Něco se tu děje. Cítím to." Calhoun otevřel postranní okénko.
"Můžu si zapálit?"
"Předpokládám, že proto jedeme vaším autem," řekla Angela.
"Přesto se radši ptám."
"Jste si jistý, že ta návštěva u státní policie bude bez problémů?" zeptala se Angela. "Čím víc o tom uvažuji, tím víc jsem z toho nervózní. Přinejmenším se budu představovat jako někdo jiný. Pracuji sice v nemocnici, to je fakt. Ale nedá se říct, že ty papíry potřebuju k pokračování v léčbě těch nemocných. Jsem patolog."
"Nemějte obavy," ujistoval ji Calhoun. "Možná, že nebudete muset říkat vůbec nic. Už jsem něco vysvětlil poručíkovi a vypadá to, že nebudou žádné problémy."
"Věřím vám."
"Nebudete zklamaná," řekl Calhoun. "Ale chci se vás na něco zeptat.
Reakce vašeho manžela mi pořád dělá starosti. Nechci vám způsobit nějaké nepříjemnosti doma. Fakt je, že z toho případu mám větší potěšení

než jsem kdy z jakého měl. Pomůže vám, když snížím hodinovou sazbu?"

"Díky za nabídku," řekla Angela. "Ale jsem si jistá, že David bude spokojen, pokud dodržíme týdenní časový limit." Přes Calhounovo ujištění, že nebudou problémy, byla Angela nervózní, když vystupovala z auta před policejním ředitelstvím v Burlingtonu. Ale bylo to zbytečné. Calhounova přítomnost zajistila, že šlo všechno naprosto hladce. Calhoun všechno vysvětlil. Policista, který měl uložené předměty na starosti, byl velmi vstřícný.

"Když už jste v tom, udělejte ty kopie dvakrát," řekl mu Calhoun.

"To není problém, řekl policista. S originály zacházel v rukavicích.

Calhoun mrkl na Angelu a zašeptal: "Takhle budeme mít každý jednu kopii."

Za deset minut byla Angela s Calhounem zpátky v autě.

"To byl fofr," vydechla s úlevou Angela. Vytáhla kopie z obálky a začala si je prohlížet.

"Nikdy netvrdím: 'Vždycky jsem to říkal'," řekl Calhoun s úsměvem. "To ne. To nemám ve zvyku."

Angela se smála. Začala přicházet na chuť Calhounově humoru.

"Co je na nich?" ptal se Calhoun a díval se Angele přes rameno.

"Jsou to kopie příjmových papírů osmi pacientů," řekla Angela.

"Je na nich něco mimořádného?" ptal se Calhoun.

"Nic na nich nevidím," řekla Angela zklamaně. "Nezdá se mi, že by měly něco společného. Různý věk, různé pohlaví, různé diagnózy. Je tu zlomenina kyčle, pneumonie, sinusitida, bolesti na hrudi, bolesti v podbřišku, flebitida, cévní příhoda a ledvinové kameny. Nevím, co jsem vlastně čekala, ale tohle vypadá docela normálně."

Calhoun nastartoval a vyjel na silnici. "Nedělejte žádné předčasné závěry," radil.

Angela vrátila papíry do obálky a prohlížela si okolí. Téměř okamžitě poznala, kde jsou.

"Počkejte okamžik," řekla. "Zastavte mě."

Calhoun zajel ke kraji silnice.

"Jsme blízko soudního lékařství," vysvětlovala Angela. "Co kdybychom se tam zastavili? Doktor Dunsmore pitval Hodgese a když se tam zastavíme, třeba projeví o věc ještě větší zájem."

"Jsem pro, souhlasil Calhoun. "Rád se s ním seznámím.

Otočili se na rušné silnici. Ten manévr Angelu trochu vyděsil a raději zavřela oči. Calhoun jí radil, aby se uvolnila. Za pár minut byli v budově soudního lékařství. Waltera Dunsmore našli na obědě. Angela mu představila Calhouna.

"Nedáte si něco k jídlu?" navrhl jim Walter.

Calhoun i Angela si dali sendviče a posadili se k Waltovi.

"Pan Calhoun mi pomáhá při vyšetřování Hodgesovy vraždy," vysvětlovala Angela. "Přijeli jsme do Burlingtonu pro kopie nějakých materiálů.

Když už jsme tady, napadlo mě se za tebou zastavit, jestli nemáš nějaké novinky."

"Ne, myslím, že nemám," řekl Walt a přemýšlel. "Toxikologie byla negativní s výjimkou vyšetření na alkohol, ale to už jsem ti řekl. To je asi všechno. A jak už jsem ti říkal, nikomu na tom případu moc nezáleží."

"Chápu" řekla Angela. "Nenapadlo tě nic co se týče toho uhlíku v kůži?"

"Nepřemýšlel jsem o tom," přiznal Walt.

Když snědli sendviče, Angela se omluvila, že musí jet zpátky do Bartletu. Řekla Waltovi, že má jen pauzu na oběd. Walt ji ujist'oval, že může kdykoli přijet.

Cesta zpátky byla ještě rychlejší než cesta do Burlingtonu. Calhoun vysadil Angelu za knihovnou, kde si přesedla do svého auta.

"Ozvu se vám," řekl Calhoun. "A pamatujte si: nepleťte se do toho."

"Nebojte se," řekla Angela. Zamávala mu a sedla si za volant. Bylo skoro půl druhé.

Když byla zpátky ve své pracovně, uložila obálku s kopiemi Hodgesových papírů do horní zásuvky. Chtěla, aby si je nezapomněla vzít večer domů. Když si oblékala plášť, Wadley otevřel spojovací dveře, aniž by se obtěžoval zaklepat.

"Sháním tě dobrých dvacet minut," řekl našťavaně.

"Nebyla jsem v nemocnici," řekla Angela.

"To mi bylo jasné," řekl Wadley. "Zkoušel jsem to několikrát."

"Omlouvám se," řekla Angela. "Použila jsem pauzy na oběd, abych si něco vyřídila."

"Byla jsi pryč dýl než hodinu," řekl Wadley.

"To je možné," připustila Angela, "ale stejně tu chci zůstat dýl. Stejně to tak většinou dělám. Prosila jsem doktora Darnella, aby za mne zaskočil, kdyby bylo něco neodkladného."

"Nemám rád, když mi podřízení mizejí uprostřed dne," řekl Wadley.

"Nebyla jsem dlouho pryč," trvala na svém Angela. "Jsem si plně vědoma svých povinností a práci si udělám. Dnes nesloužím peroperační biopsie, což by bylo jediné, co by nemohlo počkat. Navíc jsem se cestou stavila u šéfa soudního lékařství."

"Ty jsi byla za Walem Dunsmorem?" zeptal se Wadley.

"Můžete mu zavolat, jestli mi nevěříte," navrhla Angela. Viděla, že to Wadleyho trochu uklidnilo. Byla ráda, že ji napadlo Walta navštívit.

"Mám moc práce na to, abych kontroloval, kde ses toulala," řekl Wadley. "V poslední době mi dělá starosti tvoje

chování. Chci ti připomenout, že jsi zatím ve zkušební lhůtě. Můžu tě ujistit, že budeš propuštěná, pokud na tebe nebude spolehnoutí."

S těmito slovy Wadley odešel do své pracovny a prásknutím zavřel spojovací dveře.

Angela chvíli zírala na dveře v úžasu. Nenáviděla tohle otevřené nepřátelství. Ale bylo to příjemnější než předchozí pokusy o sexuální zneužívání. Uvažovala, jestli se jim někdy podaří navázat normální profesionální vztah.

204

Když David vyšetřil posledního pacienta, šel pomalu do nemocnice udělat odpolední vizitu. V poslední době ji dělal nerad, obával se, co ho při ní může potkat.

Než šel David na vizitu ke svým pacientům, zašel na JIP podívat se na Caroline. Nebyla v dobrém stavu, byla zjevně moribundní. David našel Dr Pilsnera sedět u psacího stolu v naprosté beznaději. David měl pro něj plné pochopení.

David vyšel z JIP a začal vizitu u svých pacientů. Pokaždé, když vcházel na další pokoj, měl pocit úzkosti. Když viděl, že je pacient v pořádku, ulevilo se mu. Když však vešel na pokoj, kde ležela Sandra, úzkost ho neopustila. Sandřin stav se zhoršil.

David se lekl. Ta změna k horšímu mu připadala značná, ačkoli sestry jeho dojem nesdílěly. Když ji David viděl ráno, byla čilá a orientovaná.

Ted' byla vůči okolí apatická a z úst jí vytékaly sliny. Oči měla bez lesku.

Teplota, která již ráno klesla, opět vyskočila nahoru.

David se na ni pokoušel mluvit, ale odpovídala neurčitě. Jedinou obtíž, kterou byla schopna přesně popsat, byly křeče v břiše. To byl příznak, který mu opět připomněl předchozí pacienty, na které by byl nejraději zapomněl. David cítil, jak se mu zrychlil tep. Byl přesvědčen, že nevydrží ztrátu dalšího pacienta.

Na sesterně si přečetl Sandřin chorobopis. Jediná zaznamenaná změna byla ztráta chuti k jídlu. Sestry zapsaly, že Sandra odmítla oběd. David zkontroloval všechny infuze, které měla naordinované; byly v pořádku.

Pak znovu přečetl všechny laboratorní výsledky; byly také v pořádku.

Zoufale se snažil najít nějaké vysvětlení té změny, ale v chorobopise žádné vodítko nenašel. Jediné, co ho napadlo, byla počínající meningitida, zánět mozkových blan. Byla to právě možnost této komplikace, která ho v první řadě vedla k tomu, aby Sandru přijal k hospitalizaci.

David ji znovu vyšetřil a přestože nenašel žádné jasné známky, které by pro meningitidu svědčily, rozhodl se pro přímé vyšetření. Provedl lumbální punkci k vyšetření mozkomíšního moku. Bylo hned zřejmé, že je normální, protože byl na první pohled zcela čirý, ale přesto jej poslal ke statimovému vyšetření do laboratoře, aby si byl jistý. Výsledek byl normální. Stejně tak byla normální glykémie.

Jediné, na co Sandra reagovala, byla palpace v místě abscesu, která byla zjevně bolestivá. David jí přidal ještě jedno antibiotikum. Jinak ho žádná další možná opatření nenapadla. Byl v koncích. Jediné, co mohl, bylo doufat.

David nasedl na kolo a jel domů. Cítil, jak je depresivní. Ani z jízdy na kole neměl žádné potěšení. Bylo mu líto Caroline a Sandra mu dělala starosti. Ale hned, jak přijel domů, si uvědomil, že není čas na sebelítost. Nikki bylo o něco hůř, než když jí v poledne přivezl antibiotika. Byla ještě více zahleněná a stoupla jí teplota.

David zavolal na JIP a vyžádal si k telefonu Dr Pilsnera. Omluvil se, že ruší, ale považoval za nutné mu oznámit, že perorální antibiotika u Nikki nemají efekt.

205

"Zkusíme zvýšit dávku," řekl Dr Pilsner unaveným hlasem. "A k respirační terapii přidáme mukolytika a bronchodilatans."

"Je něco nového s Caroline?" zeptal se ještě David.

"Vůbec nic," řekl Dr Pilsner.

Angela přijela až v sedm hodin. Podívala se na Nikki, které bylo po respirační terapii trochu lépe, a šla se osprchovat.

David šel za ní do koupelny.

"Caroline je špatná," řekl Angele, když pouštěla sprchu.

"Je mi moc líto Helmsfordových," řekla Angela. "Musí jim být hrozně."

Doufám, že Nikki nechytí to, co má Caroline."

"Mám další pacientku - Sandru Hascherovou - která mě děsí stejně jako ti předchozí."

Angela vystrčila hlavu ze sprchy. "S čím jsi ji přijímal?"

"Absces u kořene zubu," řekl David. "Začal krásně reagovat na antibiotika. Najednou dnes odpoledne se zhoršila včetně stavu vědomí."

"Dezorientovaná?"

"Spiš jen apatická a nesoustředěná," řekl David. "Asi to nezní jako velký problém, ale mně to stačí."

"Meningitida?" zeptala se Angela.

"To bylo to jediné, co mě napadlo. Ale nemá žádné bolesti hlavy ani výrazný vzestup teploty. Ale stejně jsem jí píchnul lumbálku, abych měl klid. Byla normální."

"Co absces v mozku?" napadlo Angelu.

"Na to má zase malou teplotu," řekl David. "Ale pokud jí zítra nebude líp, nechám udělat magnetickou rezonanci."

Problém je, že mi připomíná ty pacienty, kteří zemřeli."

"Předpokládám, že nechceš volat žádné konziliáře."

"Pokud nechci, aby ji dostal do péče někdo jiný, tak ne," řekl David.
"Možná, že bude problém objednat i tu magnetickou rezonanci."
"To je ale hrozný způsob, jak provozovat medicínu," poznamenala Angela.
David to nekomentoval.
"Ta cesta do Burlingtonu proběhla bez problémů," řekla Angela.
"To jsem rád," odpověděl David bez jakéhokoli zájmu.
"Jediný problém jsem měla, až když jsem se vrátila. Wadley je nespravedlivý. Vyhrožoval dokonce, že mě vyhodí."
"Ne!" lekl se David. "To by byla katastrofa."
"Neboj se. Potřeboval si jen ulevit. Nemůže mě vyhodit bezprostředně po tom, co jsem si na něj stěžovala pro sexuální obtěžování. Už jen proto jsem ráda, že jsem tenkrát šla za Cantorem. Tím se moje stížnost dostala na oficiální bázi."
"To není moc velká jistota," řekl David. "Mě ani ve snu nenapadlo, že by tě mohli vyhodit."
U večeře Nikki prohlásila, že nemá hlad. Angela ji přinutila si s nimi sednout ke stolu a sníst aspoň to, na co bude mít chuť. Pak ale během večeře nutila Nikki do jídla. David to Angele vytkl a začali se na

206

to téma hádat. Skončilo to tím, že Nikki utekla v slzách od stolu.
David i Angela byli naštvaní, každý obviňoval toho druhého. Pak mlčeli, pustili si televizi a beze slova se dívali na zprávy. Když byl čas, aby si šla Nikki lehnout, Angela s ní šla udělat respirační terapii a Davidovi řekla, aby uklidil v kuchyni.
David ještě ani neodnesl do kuchyně všechno nádobí od večeře, když se Angela vrátila.
"Nikki se mě na něco zeptala, a já nevím, jak na to mám odpovědět," řekla Angela. "Ptala se, jestli půjde Caroline brzy domů."
"Cos jí řekla?" zeptal se David.
"Řekla jsem, že nevím," přiznala Angela. "Když Nikki není dobře nemám to srdce jí to říct."
"Nedívej se tak na mě," řekl David. "Já taky nemám chuť jí to říkat.
Počkejme, až jí bude líp."
"Dobře," souhlasila Angela. "Snad to nějak zvládnou." Vyšla z kuchyně a šla zpátky nahoru.
Kolem deváté David zavolal do nemocnice. Dlouho hovořil se staniční sestrou, která trvala na tom, že se Sandřin stav nezměnil, alespoň ne výrazně. Připustila, že Sandra odmítla večeři.
Když David zavěsil, přišla Angela z kuchyně.
"Nechceš se podívat na kopie těch papírů, které jsem dneska přivezla z Burlingtonu?" zeptala se.
"Nezajímá mě to," řekl David.
"Díky," řekla Angela. "Viš, jak je to pro mne důležité."
"Mám příliš mnoho jiných starostí, než abych se ještě staral o tohle," odsekl David.
"A já mám mít čas a energii poslouchat tvoje problémy?" řekla Angela.
"Mohl bys ke mně být trochu laskavější."
"Myslím, že se to nedá srovnávat," prohlásil David.
"Jak to můžeš říct? Viš přece, jak jsem z té Hodgesovy vraždy rozrušená."
"Nechci tě v tom podporovat," řekl David. "Myslím, že jsem to už řekl jasně."
"Jo, řekl jsi to jasně, to je fakt. Co je důležité pro tebe, je důležité. Co je důležité pro mne, důležité není."
"Při všem, co se tu děje, mě fascinuje, že pořád tak lpíš na Hodgesovi.
Obávám se, že máš trochu zmatené pořadí důležitosti. Když se řítíš do Burlingtonu, starám se o naší dceru a vozím jí antibiotika a její kamarádka umírá v nemocnici."
"To snad není pravda, co říkáš," žasla Angela.
"A navíc si nic neděláš z toho, když ti Wadley vyhrožuje vyhazovem.
Jen proto, že ses považovala za tak důležité do toho Burlingtonu jet. Můžu ti říct, že pokud tě vyhodí, bude to pro nás naprostá ekonomická katastrofa.
A to nemluvím o tom, jakému nebezpečí nás všechny vystavuješ, když se pořád honíš za vyšetřením té vraždy."
"Ty si myslíš, že jsi strašně racionální," ječela Angela. "Tak to se ale

207

pleteš. Ty si myslíš, že se problémy vyřeší tím, že je popřeš. Já si myslím, že pořadí důležitosti máš pomatené ty, když mě odmítáš podpořit, když to nejvíc potřebuju. A co se týče Nikki, třeba by jí bylo dobře, kdybys ji byl nedovolil navštívit Caroline dřív, než jsme věděli, co tomu dítěti vlastně je "Nebud' zlá," ječel už i David. Pak se ovládl. Považoval se za racionálního a byl hrdý na to, že neztrácí rozvahu.
Problém byl v tom, že pokud David zůstával klidný, tím víc se Angela rozčilovala, a čím víc se rozčilovala, tím víc se David ovládal. V jedenáct se oba cítili vyčerpaní a přetažení. Dohodli se na tom, že David bude raději spát v pokoji pro hosty.

208

Čtvrtek

28. října

Když se David probudil a otevřel ve tmě oči, nechápal nejdřív, kde je. Snažil se rozsvítit neobvyklou lampičku, kterou měl vedle postele, a po chvíli se mu to podařilo. Udiveně se rozhlížel po neznámém nábytku. Trvalo mu nejméně minutu, než si vzpomněl, že je v pokoji pro hosty. Jakmile si to uvědomil, vybavily se mu nepříjemné dojmy ze včerejšího večera.

Sáhl po svých hodinkách. Bylo čtvrt na pět. Ležel na polštáři a náhle se mu začal houpat žaludek. Prakticky zároveň s pocitem nauzey se dostavily křeče v břiše a průjem.

Bylo mu mizerně a šel pomalu z koupelny vedle pokoje pro hosty do koupelny vedle manželské ložnice a hledal nějaké léky. Když je našel, vzal si je a začal si měřit teplotu.

Zatímco čekal, až bude moct vyndat teploměr, hledal ještě aspirin.

Přitom si uvědomil, že musí pořád polykat, stejně jako někteří z jeho zemřelých pacientů.

David se díval na svůj obraz v zrcadle a přepadl ho nový strach. Co když chytil tu záhadnou chorobu, která zabíjela jeho pacienty? "Proboha," pomyslel si, "měli tytéž příznaky, jako mám teď já." Třesoucími se prsty vyndal teploměr.

Bylo na něm osmatřicet stupňů. Vyplázl jazyk a prohlížel si ho v zrcadle. Byl stejně bledý jako jeho obličej.

"Uklidni se!" nařídil si přísně. Vzal si dva aspiriny a zapil je sklenicí vody. Téměř okamžitě ho chytila další křeč a musel se přidržet okraje umyvadla, než ustoupila.

Snažil se ovládat a být klidný. Zvažoval své příznaky. Byly podobné chřipkovým, podobně jako mělo těch pět sester, které vyšetřil. Nebyl důvod dělat hysterické závěry.

Po tom, co si vzal léky proti průjmu a aspirin, usoudil, že bude nejlépe se řídit stejnou radou, jakou dal těm sestrám: vrátil se do postele. Když zazvonil budík v manželské ložnici, bylo mu už lépe.

Nejdřív se na sebe s Angelou dlouze podívali. Pak si padli do náruče.

Líbalí se téměř celou minutu, pak David promluvil:

"Příměří?" zeptal se.

Angela přikývla na souhlas. "Jsme oba pěkně vynervovaní."

"A k tomu všemu na mě něco leze," řekl David. Řekl jí o chřipkových příznacích, které ho probudily. "Jediné, co mě ještě teď obtěžuje, je nadměrné slinění," dodal.

Co tím myslíš?" zeptala se Angela.

"Musím pořád polykat," řekl David. "Je to jako ten pocit, který máš těsně před tím, než začneš zvracet, ale ne tak nepříjemný. Ale už je to taky lepší."

Už jsi viděl Nikki?" zeptala se Angela.

"Ještě ne" přiznal David.

Když se oba umyli, šli do Nikkina pokoje. Rusty je vesele přivítal. Nikki

209

tak veselá nebyla. Byla ještě víc zahleněná, přestože měla vyšší dávky antibiotik a posílenou respirační terapii.

Zatímco Angela připravovala snídani, David zavolal Dr. Pilsnerovi a popsal mu Nikkin stav.

"Radši bych se na ni hned podíval," řekl Dr. Pilsner. "Co se sejít za půl hodiny na pohotovostní ambulanci?"

"Budeme tam," souhlasil David. "A moc děkuju za péči." Už se chystal zavěsit, když si vzpomněl na Caroline.

"Zemřela," řekl Dr. Pilsner. "Bylo to asi ve tři ráno. Vůbec jsme nemohli udržet tlak. Aspoň vůbec netrpěla, ačkoli to je slabá útěcha."

Ta zpráva, ač byla očekávaná, s Davidem zamávala. S těžkým srdcem šel do kuchyně a řekl tu zprávu Angele.

Angela vypadala, že se rozpláče, ale místo toho vyštěkla: "Nechápu, jak jsi mohl dovolit Nikki, aby Caroline navštívila!"

David zaskočil její ostrý tón, ale hned se ohradil: "Já jsem jí aspoň včera v poledne přivezl domů antibiotika." Cítil se vinen tím, že Nikki pustil za Caroline.

David s Angelou se na sebe dívali, bylo vidět, jak zápasí se zlostí a úzkostí zároveň.

"Promiň," řekla po chvíli Angela. "Zapomněla jsem na příměří. Mám hrozný strach."

"Doktor Pilsner chtěl vidět Nikki co nejdřív," řekl David. "Měli bychom raději jet."

Sbalili Nikki a šli k autu. David i Angela se báli cokoli říct, aby jeden druhého neprovokovali. Znali se navzájem příliš dobře. Nikki také mlčela.

Skoro celou cestu kašlala.

Dr. Pilsner už na ně čekal a hned si Nikki odvedl do jednoho z vyšetřovacích boxů. David s Angelou čekali, než si ji vyšetří. Když byl hotov, odvedl si oba rodiče do ústraní.

Chtěl bych ji hned přijmout," řekl jim.

Myslíš, že má pneumonii?" zeptal se David.

Nevím to jistě," řekl Dr. Pilsner. "Ale je to možné. Nechci nic riskovat, po tom, co se stalo. . ." Nebyl schopen dokončit větu.

"Já tu zůstanu s Nikki," řekla Angela Davidovi. "Běž si udělat vizitu."

"Dobře," souhlasil David. "Zavolej mi, pokud by se něco dělo." David se ještě necítil úplně dobře a Nikkin stav mu ještě dodal. Dal Nikki pusku na rozloučenou a slíbil jí, že ji bude přes den chodit navštěvovat. Nikki přikývla. Tenhle režim už znala, nebylo to poprvé.

David si vzal od sestry na příjmu ještě pár aspirinů a šel nahoru.

"Jak se daří paní Hascherové?" zeptal se Janet Colburnové, když přišel na sesternu. Sedl si ke stolu a vytáhl si chorobopisy svých pacientů.
"Na hlášení neřikali nic mimořádného," odpověděla Janet. "Nevím, jestli u ní už někdo ráno byl. Zatím jsme se snažili stihnout včas odeslat pacienty na sál."
David otevřel s rozpaký Sandřin chorobopis. Nejdříve se podíval na

210

teplotní křivku. Neobjevily se na ní žádné špičky. Poslední zaznamenaná teplota byla těsně nad normálem. Pak si prohlédl záznamy nočních sester.
Podle nich Sandra spala, kdykoli ji v noci někdo viděl.
David s úlevou vydechl. Zatím to vypadalo dobře. Když si prohlédl chorobopisy, začal obcházet pacienty. Všichni byli v pořádku. Všichni, až na Sandru.
Když David vešel na její pokoj, překvapilo ho, že ještě spí. Přišel k lůžku a podíval se na otok, který měla na tváři. Vypadal stejně jako včera. Vzal ji za rameno a jemně jí zatřásl. Když nereagovala, zatřásl jí víc a oslovil ji hlasitěji. Konečně se zavrtěla a zvedla ruku k obličeji. Sotva otevřela oči. David s ní znovu zatřásl. Otevřela oči trochu víc a pokusila se promluvit, ale bylo to naprosto nesouvislé. Byla zjevně dezorientovaná.
David se snažil neztrácet rozvahu. Nabral krev a odeslal nějaká statimová vyšetření. Potom Sandru důkladně vyšetřil, soustředil se především na plíce a neurologické vyšetření.
Když se vrátil na sesternu, byla již statimová vyšetření hotova. Všechny nálezy byly normální, včetně krevního obrazu. Leukocyty, jejichž počet byl původně zvýšený vlivem zánětu kolem zubního kořene, klesly po léčbě antibiotiky a zůstaly na normální hodnotě. Zánět jako příčina současného Sandřina stavu byl vyloučen. Přesto měl David pocit, že při poslechové vyšetření plic nemůže vyloučit pneumonii. Uvažoval znovu o možnosti selhání obranyschopnosti.
David měl opět před sebou stejnou trojici příznaků: symptomy CNS, GIT a hematologické nebo spis imunologické. Viděl je už jako komplexní syndrom, ale nevěděl, co může být jeho příčinou.
Nevěděl co dál. V sázce byl život čtyřiatřicetileté ženy. Báł se zavolat konziliáře, částečně kvůli Kelleymu, částečně proto, že mu v minulých třech případech nijak nepomohli. A když si pozval konziliáře v Eakinově případě, vedlo to jen k tomu, že mu pacienta vzali. David váhal dokonce i s ordinací dalších laboratorních a pomocných vyšetření, protože v minulých případech ani to nikam nevedlo. Byl v koncích.
"Pacientka na pokoji 216 má záchvat," volala jedna ze sester z chodby.
David se rozběhl. Pokoj 216 byl Sandřin pokoj.
Sandra měla záchvat tonicko-klonických křečí plně rozvinutého grand mal. Tělo měla prohnuté do oblouku a končetiny sebou rytmicky škubaly takovou silou, že se otrásala celá postel. David okamžitě požádal o sedativum. Prakticky hned ho měl v ruce. Aplikoval ho do hadičky s infuzí.
Během okamžiku křeče ustaly a Sandra zůstala ležet. Byla vyčerpaná a nereagovala.
David se díval na klidnou tvář své pacientky. Měl pocit, jako by se mu vysmívala pro jeho neschopnost a bezmocnost. Záchvat se dostavil ve chvíli, kdy bezradně seděl u stolu a přemýšlel, co dělat.
Davidovi se vrátila jeho obvyklá aktivita. Beznaděj vystřídala vztek a ten zahnal všechny zábrany. David objednal vše, co mu mohlo pomoci: konzilia, laboratorní vyšetření, rentgeny, magnetickou rezonanci lebky.

OSUDNÁ LÉČBA211

Rozhodl se, že přijde na kloub tomu, co Sandře Hascherové vlastně je.
Vzhledem k tomu, že se obával rychlého zhoršení stavu, zařídil okamžitě přeložení na JIP. Chtěl mít možnost monitorovat všechny vitální funkce.
Nechtěl se již nechat ničím překvapit.
Sandra byla během půl hodiny přeložena. David ji pomáhal převést z pokoje na JIP. Když byla Sandra na lůžku, chtěl jít David ke stolu a napsat další ordinace. Náhle ztuhl. Na lůžku přímo proti stolu ležela Nikki.
David nebyl schopen slova. Ani ve snu ho nenapadlo, že najde Nikki na JIP. Byl tím šokován. Co to může znamenat? David ucítil na rameni něčí ruku. Otočil se. Byl to Dr Pilsner. "Vidím, že tě vylekalo, že jsi tady našel Nikki," řekl. "Ale uklidni se, já jen nechci nic riskovat. Tady jsou skvělé sestry, mají nejlepší zkušenosti s nemocnými, kteří mají dýchací obtíže."
"Jseš si jistý, že je to nutné?" zeptal se David nervózně. Věděl, jak může prostředí JIP působit na psychiku nemocného.
"Je to pro její dobro," ujišťoval ho Dr Pilsner. "Je to preventivní opatření. Přeložím ji odtud hned, jak to bude možné."
"Dobrá," přisvědčil David. Ale pořád se ještě nevyrovnal s posledními událostmi, které ho překvapily.
Než začal David psát nové ordinace pro Sandru, šel si popovídat s Nikki.
Prostředí JIP jí vadilo méně než si představoval. Byl rád, že to Nikki snáší tak klidně.
Pak se David vrátil k chorobopisu Sandry Hascherové. Sedl si ke stolu a začal psát ordinace. Když byl téměř hotov, poklepala mu na rameno sekretářka.
"V denní místnosti pro pacienty na vás čeká pan Kelley," řekla mu.
Davidovi se sevřel žaludek. Věděl, co Kelley chce, ale netoužil po tom s ním mluvit a nešel hned. Dopsal nejdřív všechny ordinace a předal je staniční sestře. Pak teprve šel za panem Kelleyem.
"Jsem velmi zklamán," řekl Kelley, když Davida uviděl. "Koordinátor ekonomického využití vyšetřovacích a léčebných možností mi před chvílí volal. . ."

"Moment!" vyštěkl David a skočil Kelleymu do řeči v půli věty. "Mám na JIP komplikovanou pacientku a nemám čas se s vámi dohadovat.

Nechte mě pracovat. Promluvíme si později. Rozumíte?"

David ještě chvíli stál proti Kelleymu, pak se otočil a chystal se odejít z místnosti.

"Počkejte chvíli, doktore Wilson, zavolal Kelley Ne tak chle.

David se prudce otočil a přiskočil ke Kelleymu. Bez váhání natáhl ruku, chytil Kelleyho pod krkem a drsně do něj strčil. Kelley se zapotácel a dosedl do křesla, které stálo za ním. David mu pohrozil zaťatou pěstí.

"Vypadněte odtud," zavrčel David. "Jestli nevypadnete, neručím za následky. Vemte to na vědomí."

Kelley polkl, ale ani se nepohnul.

David se otočil a vyběhl ven. Když byl ve dveřích, zavolal za ním Kelley:

"Promluvíme si se svými nadřízenými."

212

David se otočil. "To udělejte," řekl. Pak pokračoval zpět na JIP. Když se vrátil ke stolu, zastavil se. Srdce mu bušilo. Přemýšlel, co by byl udělal, kdyby se byl Kelley začal bránit.

"Doktore Wilson, " řekla sekretářka. "Máte na telefonu doktora Mieslicha. Volal jste ho."

"Můj manžel přednáší na fakultě," vysvětlovala Madeline Gannonová.

"Přednáší drama a literaturu."

Calhoun si prohlížel ty nekonečné police s knihami, které vyplňovaly stěny knihovny.

"Rád bych ho poznal," řekl Calhoun. "Mám rád divadelní hry. Je to můj koníček, kterému se v důchodu můžu věnovat. Nejradši mám Shakespeara."

"O čem jste to se mnou chtěl mluvit?" zeptala se Madeline a diplomaticky změnila téma. Když si prohlížela Calhouna, nebyla přesvědčená, že by se s ním chtěl Bernard seznámit.

"Vyšetřuju vraždu doktora Dennise Hodgese," řekl Calhoun.

"To bylo hrozné," řekla Madeline.

"Prý jste s ním nějaký čas pracovala," pokračoval Calhoun.

"Víc než třicet let," upřesnila Madeline.

"Líbila se vám ta práce?" zeptal se Calhoun.

"Jak kdy," připustila Madeline. "Byl to umíněný člověk a dokázal být chvíli paličatý a neústupný a pak hned zas chápající a štedrý. Milovala jsem ho i nenáviděla zároveň. Ale ta zpráva o nalezení jeho těla mě zničila.

Tajně jsem si přála, aby jen zmizel na Floridu, protože už měl všech plné zuby. Mluvil často o Floridě, chtěl tam vždy odjet na zimu, hlavně posledních pár let."

"Víte, kdo ho zabil?" zeptal se Calhoun. Rozhlížel se a hledal popelník, ale žádný neviděl.

"Nemám ponětí," řekla Madeline. "Ale pokud se týče doktora Hodgese, o kandidáty není nouze."

"Kdo například?" vyptával se Calhoun.

"No, asi bych to měla vzít zpátky," váhala Madeline. "Abych byla upřímná, nedovedu si představit, že by někdo z těch lidí, kteří měli na Hodgese vztek, ho byl opravdu schopen zabít. Stejně jako by Hodges nikdy nebyl schopen uskutečnit ty hrozby, které tak často vykřikoval."

"Komu vyhrožoval?" ptal se Calhoun.

Madeline se zasmála. "Téměř každému, kdo má něco společného s novou správou nemocnice," řekla. "A pak taky šéfovi policie, řediteli banky, majiteli benzinové pumpy. A tak bych mohla pokračovat donekonečna."

"Proč měl Hodges takový vztek na lidi z nové nemocniční správy?" zeptal se Calhoun.

"Hlavně kvůli pacientům," řekla Madeline. "Kvůli jeho bývalým pacientům. Doktor Hodges omezil svou praxi, když se stal ředitelem ne-

213

mocnice, a pak ještě víc, když se na scéně objevila OPV. Moc si z toho nedělal, protože věděl, že nemocnice potřebuje smlouvu s pojišťovnou, a byl ochoten tomu věnovat většinu své lékařské praxe. Ale pak za ním začali jeho bývalí nemocní chodit a stěžovali si na zdravotní péči pod hlavičkou OPV. Chtěli, aby se jich znovu ujal, ale to nebylo možné, protože spadali pod OPV."

"To vypadá, jako by Hodgese štvála i OPV," uvažoval Calhoun. Než mohla Madeline odpovědět, zeptal se ještě, zda si může zapálit. Madeline řekla, že ne, ale nabídla mu kávu. Calhoun souhlasil a tak se přesunuli do kuchyně.

"Kde jsme to přestali?" vzpomínala Madeline, když dávala vařit vodu.

"Uvažoval jsem, že Hodges mohl mít vlastně vztek na OPV," připomněl Calhoun.

"Už si vzpomínám," řekla Madeline. "Měl na OPV vztek, ale měl taky vztek na nemocnici, protože souhlasila se vším, co OPV navrhla. A Hodges měl pocit, že za nemocnici svým způsobem stále zodpovídá."

"Vadilo mu něco konkrétního?"

"Bylo toho víc," řekla Madeline. "Vadila mu péče, nebo spíš její nedostatek, na pohotovostní ambulanci. Pacienti tam nemohli přijít, aniž by museli zaplatit hotově. Jiní se nemohli dostat do nemocnice, když měli pocit, že to potřebují. Ten den, co zmizel, byl skutečně rozčilen kvůli jednomu z bývalých pacientů, který zemřel. Vlastně jich v té době zemřelo několik. Vzpomínám si, jak doktor Hodges křičel, že lékaři OPV nejsou schopni udržet jeho pacienty při životě. Měl

pocit, že jsou neschopní a že nemocnice jejich neschopnost kryje."

"Nevzpomínáte si na jméno toho pacienta, kvůli kterému se Hodges ten poslední den rozčilil?" zeptal se Calhoun.

"No, to chcete zázraky," řekla Madeline a nalévala kávu. Podala šálek Calhounovi a ten si do něj nasypal tři lžičky cukru a dolil ho smetanou.

"Počkejte! Vzpomínám si," řekla najednou Madeline. "Byl to Clark Davenport. Určitě."

Calhoun vytáhl ty kopie, které s Angelou získal v Burlingtonu. "Tady to je," řekl, když je prolistoval. "Clark Davenport, zlomenina kyčle."

"Jo, to je on," souhlasila Madeline. "Ten chudák spadl ze žebříku, když sundaval ze stromu kotě."

"Podívejte se na tahle další jména," řekl Calhoun a podával Madeline zbývající kopie. "Nepřipomínají vám něco?"

Madeline si papír vzala a listovala jím. "Vzpomínám si na všechny," řekla. "To jsou přesně ti, které jsem měla na mysli: ti, co byl kvůli nim doktor Hodges tak naštvaný. Všichni zemřeli."

"Hmm," řekl Calhoun a vzal si ty papíry zpátky. "Věděl jsem, že budou mít něco společného."

"Doktor Hodges byl také rozčilený na lidi z nemocnice kvůli těm přepadením na parkovišti," dodala Madeline.

"Pročpak?" divil se Calhoun.

"Měl pocit, že by vedení nemocnice mělo podniknout daleko důsled-

214

nější kroky než jaké udělalo. Starali se hlavně o to, aby se to nedostalo do novin. Doktor Hodges byl přesvědčen, že ten násilník je někdo z nemocnice."

"Nevíte, jestli měl na mysli někoho konkrétního?" zeptal se Calhoun.

"Naznačoval, že ano," řekla Madeline, "ale neřekl mi to."

"Myslíte, že to mohl říct své ženě."

"Je to možné," uvažovala Madeline.

"Myslíte že mohl říct přímo něco té osobě kterou podezíral?"

"Nemám ponětí," řekla Madeline. "Ale vím, že si o tom chtěl promluvit s Waynem Robertsonem, přestože se neměli rádi. Měl v plánu navštívit Robertsona přesně ten den, co zmizel."

"Navštívil ho zeptal se Calhoun.

Ne," řekla Madeline. "Ten den se Hodges dozvěděl o smrti Clarka Davenporta. Místo aby šel za Robertsonem, chtěl doktor Hodges, abych mu domluvila schůzku s doktorem Barry Holsterem, radiologem. Davenportovo jméno si pamatuju proto, že jsem ho říkala i při domlouvání té polední schůzky."

"Proč chtěl Hodges mluvit s doktorem Holsterem?" Ptal se Calhoun.

"Doktor Holster předtím Clarka Davenporta léčil," vysvětlovala Madeline.

Calhoun odložil šálek a vstal. "Moc jste mi pomohla," řekl. "Oceňuju vaši skvělou paměť i vaši báječnou kávu."

Madeline Gannonová se začervenala.

Angela měla svou práci hotovou a právě listovala odborným časopisem, než odejde na oběd, když zavolal vedoucí soudního lékařství.

"Jsem rád, že jsem tě chytil," řekl Walt.

"Copak?" zeptala se Angela.

"Stalo se něco zvláštního," pokračoval Walt. "A můžeš za to ty."

"Tak mluv," byla zvědavá Angela.

"Je to všechno kvůli té tvé včerejší nečekané návštěvě," řekl Walt.

"Mohla bys skočit do auta a přijet?"

"Kdy."

"Hned teď," řekl Walt.

Angelu to zaskočilo. "Můžeš mi aspoň naznačit, o co jde?"

"Radši bych ti to ukázal," řekl. "Je to opravdu mimořádné. Budu to muset napsat a prezentovat aspoň na nějakém večeru soudního lékařství."

Chtěl bych, abys u toho byla. Ber to jako součást svého vzdělávání."

"Moc ráda bych přijela," řekla Angela, "ale obávám se, že se to Wadleymu nebude líbit. Moc dobře teď spolu nevycházíme."

"Ale, z Wadleyho si nic nedělej," řekl Walt. "Já mu zavolám. Tohle je vážně důležité."

"Vidím, že už nemůžu odmítnout," řekla Angela.

"Proto přece volám," řekl Walt.

Angela si vzala kabát. Cestou se podívala do Wadleyho pracovny.

215

Nebyl tam. Zeptala se sekretářek, kde je. Řekli jí, že odešel na oběd do Iron Horse a vrátí se asi ve dvě.

Poprosila Paula Darnella, aby za ni zaskočil, kdyby bylo něco akutního.

Řekla mu, že jí volal vedoucí soudního lékařství, aby se přijela na něco mimořádného podívat.

Než odjela do Burlingtonu, zastavila se ještě na JIP, aby se podívala na Nikki. Měla radost, že se Nikki daří dobře a že má i dobrou náladu.

Angela dorazila na soudní lékařství v rekordním čase. "No ne!" divil se Walt, když se objevila ve dveřích. "To byl fofr."

"Jaký typ sportovního auta máš?"

"Musím přiznat, že jsi tím telefonem probudil mou zvědavost. Chtěla jsem tu být co nejdřív," řekla Angela. "A abych byla upřímná, nemám moc času."

"Nebudu tě dlouho zdržovat," řekl Walt. Odvedl ji k mikroskopu.

"Nejdřív se podívej na tohle," řekl.

Angela si upravila okulár a podívala se na preparát. Byl to vzorek kůže.

Pak uviděla v dermis černé tečky.

"Viš, co to je?" zeptal se Walt.

"Myslím, že ano," řekla Angela. "To je kůže, kterou měl Hodges pod nehty."

"Přesně tak," přitakal Walt. "Vidíš ten uhlík?"

"Ano," řekla Angela.

"Dobře. A teď se podívej na tohle." Angela zvedla oči od mikroskopu a vzala si od Walta fotografii, kterou jí podával.

"Je to fotografie obrazu z elektronového mikroskopu," řekl Walt.

"Všimni si, že ty tečky už vůbec nevypadají jako uhlík."

Angela si prohlížela fotografii. Walt měl pravdu.

"A teď se podívej na tohle," pokračoval Walt. Podal jí výsledek z atomového spektrofotometru. "Vylouhoval jsem ty granule kyselým rozpouštědlem a vyhodnotil fotometricky. Není to uhlík."

"Co to tedy je?" zeptala se Angela.

"Je to směs chromu, kobaltu, kadmia a rtuti," řekl Walt triumfálně.

"To je báječné, Walte," řekla Angela. Byla dokonale zmatená. "Ale co to má znamenat?"

"Byl jsem stejně vedle jako ty," řekl Walt. "Neměl jsem ponětí. Dokonce jsem si chvíli myslel, že se zbláznil spektrofotometr, a pak mi najednou svítilo. Je to kus kůže s tetováním!"

"Viš to jistě?" pochybovala Angela.

"Naprostě," řekl Walt. "Tyhle prvky jsou v barvách, které se používají k tetování."

Angela podlehla stejnému nadšení. Díky vyšetřovacím možnostem soudního lékařství zjistili něco nového o vrahovi. Měl tetování. Nemohla se dočkat, až to řekne Davidovi a Calhounovi.

Když se vrátila do Bartletu, narazila hned na Paula Darnella. Čekal na ni.

"Mám pro tebe špatné zprávy," řekl Darnell. "Wadley ví, že jsi odjela z města, a není tím právě nadšený."

216

"Jak to mohl zjistit?" divila se Angela. Darnell byl jediný, komu řekla, kam jede.

"Myslím, že tě špehoval," řekl Darnell. "To je jediné vysvětlení, které mě napadá. Přišel čtvrt hodiny po tom, co jsi odjela."

"Myslela jsem, že šel na oběd," řekla Angela.

"To taky všem řekl," souhlasil Darnell. "Ale to určitě neudělal. Zeptal se mě přímo, jestli jsi odjela z Bartletu. Nemohl jsem lhát. Musel jsem mu to říct."

"Řekl jsi mu, že jsem jela za vedoucím soudního?" zeptala se Angela.

"Ano," řekl Darnell.

"Tak to by mělo být v pořádku," řekla Angela. "Díky, žeš mi to říct."

"Hodně štěstí," popřál jí Darnell.

Jakmile vešla Angela do své pracovny, přišla za ní sekretářka a oznámila jí, že si s ní pan Wadley přeje mluvit.

Angela vešla do Wadleyho pracovny. Wadley seděl u stolu a chladně si ji prohlížel.

"Řekli mi, že si se mnou přejete mluvit," řekla Angela.

"To opravdu chci," řekl Wadley. "Chci ti říct, že jsi propuštěná. Byl bych rád, aby sis sbalila věci a vypadla. Tvoje přítomnost tu kazí morálku."

"To se mi ani nechce věřit," nechápala Angela.

"Ale je to tak" řekl Wadley odměřeně.

"Jestli jste rozčilený, že jsem byla pryč v polední pauze, měl byste vědět, že jsem jela na soudní lékařství do Burlingtonu," řekla Angela. "Vedoucí soudního mi volal, abych přijela co nejdřív."

"Doktor Walter Dunsmore neřídí tohle oddělení," řekl Wadley. "To řídím já."

"On vám nevolal?" ptala se Angela. Byla zoufalá. "Slíbil mi, že vám zavolá. Objevil něco úžasného, co se týkalo toho těla, které se našlo v mém domě." Angela Wadleymu rychle sdělila podrobnosti, ale Wadley svůj názor nezměnil.

"Výmluvy mě nezajímají," řekl. "Varoval jsem tě. Ty ses rozhodla mé veřejší varování ignorovat. Předvedla jsi, jak jsi nespolehlivá, neposlušná a nevďěčná."

"Nevďěčná!" vybuchla Angela. "Nevďěčná za co? Za vaše vlezlé smyslné návrhy? Za to, že jsem nechtěla s vámi odletět na slunný víkend s milostnými hrátkami na Miami? Můžete mě vyhodit, doktore Wadley, ale já vám řeknu, co můžu udělat já: můžu se soudit s vámi i s nemocnicí pro sexuální obtěžování."

"To si můžeš zkusit, mladá dámo," štěkl Wadley. "Vysmějou se ti a vyhodí tě ze soudní síně."

Angela vyběhla z Wadleyho pracovny. Byla vzteky bez sebe. Když proběhla kanceláří, sekretářky jí mizely z cesty.

Angela šla do své pracovny a posbírala si věci. Nebylo jich mnoho. Většina věcí byla majetkem nemocnice. Svě věci dala do plátěné tašky a vyšla ven. Na nikoho nepromluvila, měla strach, že by se přestala ovládat.

Nechtěla Wadleymu dopřát to potěšení, že by se kvůli němu rozplakala.

OSUDNÁ LÉČBA217

Nejdřív chtěla jít za Davidem, ale pak si to rozmyslela. Po té nedávné hádce se bála, jak bude reagovat na to, že ji vyhodili z práce. Nebyla si jistá, že by mu to zvládla říct ještě na půdě nemocnice. Šla k autu a rozjela se bez cíle směrem do města.

Když jela kolem knihovny, zabrzdila a zacouvala. Na parkovišti zahlédla Calhounův vůz, který si nemohla splést s žádným jiným.

Angela zaparkovala. Uvažovala, kde by Calhoun mohl být. Rozhodla se, že to zkusí v knihovně. Vzpomněla si totiž, jak Calhoun říkal, že zná knihovnici.

Našla ho v tichém výklenku s výhledem na park. Četl si.

"Pane Calhouně," zašeptala Angela.

Calhoun zvedl hlavu. "To se hodí," řekl s úsměvem. "Mám pro vás nějaké novinky."

"Obávám se, že mám taky nějaké novinky," řekla Angela. "Co kdybyste za mnou přijel domů?"

"Budu se těšit," řekl Calhoun.

Angela přijela domů a hned dala vařit vodu. Připravila šálky a viděla, jak k domu přijíždí Calhounovo auto. Když zaklepal, zavolala, že není zamčeno.

"Kávu nebo čaj?" zeptala se, když vešel do kuchyně.

"Co si dáte vy?" zeptal se.

Angela vyndala konvičku na čaj a med.

"Máte dnes brzy volno," poznamenal Calhoun.

Angela se ovládala od chvíle, kdy vyšla z Wadleyho pracovny. Její reakce na Calhounovu nevinnou poznámku byla bouřlivá. Přikryla si obličej dlaněmi a začala vzlykat. Calhoun bezmocně přihlížel, netušil, co vlastně řekl, a nevěděl, co má dělat.

Když Angela přestala plakat a už jen chvillemi zavzlykala, Calhoun se jí omluvil. "Promiňte. Nevím, co jsem provedl, ale promiňte."

Angela přišla až k němu, objala ho a položila si hlavu na jeho rameno ve vlněném svetru. Objal ji taky a když přestala plakat, řekl jí, aby mu vysvětlila, co se vlastně stalo.

"Já si asi dám víno a ne čaj," řekla Angela.

"Já si dám pivo," řekl Calhoun.

Seděli u kuchyňského stolu a Angela Calhounovi vyprávěla, jak byla vyhozena. Vysvětlila mu, jaké to bude mít pro celou rodinu následky.

Z Calhouna se vyklubal dobrý posluchač a měl dar říct tu správnou věc.

Angela se cítila trochu lépe. Dokonce hovořili i o Nikki.

Když se Angela vypovídala, Calhoun jí řekl, že udělal nějaké pokroky ve vyšetřování.

"Možná ale, že už vás to nezajímá," dodal.

"Zajímá mě to," ujistila ho Angela. Utřela si oči. "Povídejte."

"Za prvé jsem zjistil, co spojuje těch osm pacientů, jejichž příjmové papíry měl u sebe Hodges," řekl. "Všichni byli původně Hodgesovými pacienty, kteří byli přesunuti do péče OPV, a všichni postupně zemřeli

218

pár měsíců před Hodgesovou smrtí. Smrt každého z nich byla pro Hodgese překvapením. Proto byl tak rozčilený."

"Obviňoval z toho OPV nebo nemocnici?" zeptala se Angela.

"To je správná otázka," řekl Calhoun. "Pokud vím od jeho sekretářky, tak obě, ale víc mu záleželo na nemocnici. Je to logické: nemocnici považoval stále za své dílo. Tak mu víc vadily její prohřešky."

"Pomůže nám to zjistit, kdo ho zabil?" ptala se Angela.

"To asi ne," řekl Calhoun. "Ale dodává to další díl do celé skládky."

Pak jsem přišel ještě na něco: Hodges se domníval, že ví, kdo je za těmi přepadeními a znásilněním na parkovišti. Navíc si myslel, že ten dotyčný má něco společného s nemocnicí."

"Chápu, kam míříte," vykřikla Angela. "Pokud by se ten dotyčný dozvěděl, že ho Hodges podezírá, mohl ho i zabít."

Jinými slovy, ten násilník a Hodgesův vrah by mohl být jedna a tatáž osoba."

"Přesně tak," přisvědčil Calhoun. "Tatáž osoba, která se onehdy pokusila zabít i vás."

Angela se otřásla. "Ani mi to nepřipomínejte," řekla. Pak dodala:

"Dozvěděla jsem se dneska o tom člověku něco zajímavého. Něco, co by nám mohlo usnadnit ho najít: má tetování."

"Jak to víte?" zeptal se Calhoun.

Angela mu vysvětlila, proč jela do Burlingtonu. Řekla mu, že Walter Dunsmore byl naprosto přesvědčen, že Hodges měl za nehty vrahovu kůži i s kouskem tetování.

"Paráda," liboval si Calhoun. "To se mi líbí."

Když zavolala další sestra z druhého patra, zda by ji mohl David vyšetřit, a měla chřipkové příznaky, David se na ni přímo těšil. Když přišla, divila se, že ani nemusí popisovat své příznaky, David jí je vyjmenoval sám. Byly stejné, jaké měl on, jen trochu více vyjádřené. Její gastrointestinální obtíže nereagovaly na běžnou medikaci. Teplotu měla zvýšenou.

"Máte pocit nadměrného slinění?" zeptal se David.

"To mám," řekla sestra. "To jsem nikdy neměla."

"Já taky ne, souhlasil David.

Když viděl, jak je této sestře špatně, byl rád, že jeho příznaky tak rychle ustoupily. Sestru poslal domů, doporučil jí klid, dostatek tekutin a antipyretikum podle vlastní volby.

Když vyšetřil posledního ambulantního pacienta, vyrazil David do nemocnice udělat vizitu u svých pacientů. Celý den strávil pobíháním mezi nemocnicí a ambulancí, chodil kontrolovat Nikki a Sandru a tak teď nečekal žádná překvapení.

Když vešel na JIP, Nikki ho uviděla a hned se rozzářila. Bylo jí velmi dobře. Zareagovala na venózně podávaná antibiotika a rehabilitační dechová cvičení, která s ní prováděl respirační terapeut, jí velmi prospěla.

Ruch a šum JIP jí nijak nevadil. Přesto byl David rád, že se jí chystali ráno přeložit zpět na oddělení.

219

Sandřin stav byl pravý opak: vyvíjel se jednoznačně k horšímu. Už se vůbec neprobírala z bezvědomí. Konzilia nijak nepomohla. Hasselbaum řekl, že nemá žádnou infekci. Onkolog jen pokrčil rameny a řekl, že nemůže nic dělat. Trval na tom, že po léčbě melanomu byla v dobrém stavu. Bylo to již šest let, co byl diagnostikován primární melanom na stehně a pak hned odstraněn s několika lymfatickými uzlinami s metastázami.

David se posadil ke stolu a listoval Sandřiným chorobopisem. Magnetická rezonance hlavy byla normální: žádný tumor ani mozkový absces.

David si prohlédl výsledky všech laboratorních vyšetření, která naordinoval. Nebyly ještě všechny k dispozici a některé budou až za několik dní.

Naordinoval kultivační vyšetření všech tělesných tekutin i přes negativní nález infekcionisty. Naordinoval také náročné virologické vyšetření nejmodernějšími biotechnologickými metodami.

David nevěděl, co má dělat. Jediná možnost byla pokusit se Sandru přeložit do jedné z velkých fakultních nemocnic v Bostonu. Věděl ale, že by s takovým postupem OPV nesouhlasila, protože by byl velmi nákladný, a David o tom nemohl rozhodnout sám.

Když se David trápil úvahami o Sandře, přišel na JIP Charles Kelley a šel ke stolu, u kterého David seděl. Jeho příchod Davida překvapil; zdravotničtí úředníci obvykle nevstupovali na místa, jakým byla JIP, protože tam byli v příliš úzkém kontaktu s nemocnými v kritickém stavu.

Dávali přednost svým úhledným pracovnám a vnímali pacienty pouze jako abstraktní pojem.

"Doufám, že vás nevyrušuji," řekl Kelley. Měl opět svůj úlisný úsměv.

"V poslední době jste mě vyrušoval pokaždé, když jsem vás viděl," řekl David.

"Promiňte," řekl Kelley povýšeně. "Ale mám pro vás novinku. V současné době už tu není vašich služeb potřeba."

"Tak vy si myslíte, že mě můžete zbavit péče o Sandru Hascherovou?" ohradil se David.

"Samozřejmě," řekl Kelley s uspokojením. Usmál se. "A o všechny ostatní pacienty také. Jste propuštěn. Už nejste zaměstnancem OPV."

David zůstal sedět s pusou dokořán. Byl zaskočen. Překvapeně se díval na Kelleyho, který mu zamával, jako by mával dítěti, otočil se a odcházel z jednotky. David vyskočil ze židle a vyběhl za ním.

"Co se všemi těmi pacienty, které mám objednané?" volal za ním David.

Kelley už byl v hale. "To je starost OPV, ne vaše," odpověděl, aniž by se otočil.

"To je definitivní rozhodnutí?" zavolal ještě David. "Nebo je to dočasné opatření, než se celá věc projedná?"

"Definitivní, příteli." S tím Kelley zmizel ve dveřích.

David byl jako omámen. Nemohl uvěřit, že byl propuštěn. Vrátil se do denní místnosti a dopadl na totéž křeslo, do kterého ráno strčil Kelleyho.

Nevěřicně zakroutil hlavou. Jeho první skutečné zaměstnání trvalo

220

pouhé čtyři měsíce. Začal uvažovat, jaké katastrofální důsledky bude jeho propuštění mít a jak ovlivní jeho rodinu. Roztrásl se. Přemýšlel, jak to řekne Angele. Byla to krutá ironie, když si vzpomněl, jak jí včera večer vyčítal, že riskuje své místo. A teď byl bez místa on.

Z křesla, ve kterém seděl, náhle spatřil Angelu, která vešla na JIP.

David se chvíli ani nepohnul. Báł se setkání s ní, ale věděl, že to musí být. Vstal a vešel za Angelou na JIP. Stála vedle Nikki. David se postavil na opačnou stranu postele.

Angela kývla Davidovi na pozdrav, ale pokračovala v rozhovoru s Nikki. David i Angela se vyhýbali pohledu tomu druhému do očí.

"Budu se moct podívat na Caroline, až mě pustí z JIP?" ptala se Nikki.

David s Angelou se na sebe krátce podívali. Ani jeden nevěděl, co má říct.

"Ona už je pryč?" zeptala se Nikki.

"Je pryč," řekla Angela.

"Oni už ji propustili," vykřikla Nikki. V očích se jí objevily slzy. Těšila se, že se na ni půjde podívat hned, jak bude na normálním pokoji.

"Třeba se na tebe přijde podívat Arni," navrhl David.

Nikki byla zklamaná a hned měla špatnou náladu. David s Angelou věděli, že na tom má svůj podíl i stresující prostředí JIP. Báli se říct Nikki pravdu.

Když Angela i David udělali, co mohli, aby Nikki zlepšili náladu, odešli z JIP. Cestou z nemocnice toho moc nenamluvili. Jejich hovor se soustředil na Nikki a na to, jak se jí dobře daří. Oba byli přesvědčeni, že se její nálada zlepší, až bude z jednotky přeložena na normální pokoj.

Cestou domů Angela jela pomalu za Davidem, který jel na kole. Společně dorazili domů. Když seděli v obývacím pokoji a chystali se pustit zprávy, David si nervózně odkašlal.

"Obávám se, že mám špatné zprávy," začal. "Stydím se ti to říct, ale dneska odpoledne mě vyhodili." David viděl ten šok, který se objevil na Angelině tváři, a odvrátil oči. "Promiň. Vím, že to pro nás bude strašně složité. Nevím, co bych k tomu mohl říct. Třeba nejsem opravdu stavěný na to být lékařem."

"Davide," řekla Angela a vzala ho za ruku. "Já jsem byla taky dneska propuštěna."

David se na ni podíval. "Ty?" zeptal se.

Přikývla.

Natáhl se a přitáhl ji k sobě. Když se na sebe podívali, nevěděli, jestli mají plakat nebo se smát.

"To je průšvih," řekl David.

"Jaká zajímavá shoda okolností," dodala Angela.

Vyprávěli si navzájem své poslední zážitky z Bartletu. Angela také vyprávěla Davidovi o posledním Waltově objevu a o svém náhodném setkání s Calhounem.

"Domnívá se, že to tetování nám pomůže najít vraha," řekla.

221

"To je fajn," řekl David. Stále nesdílěl Angelino nadšení pro celý případ a poslední události jeho názor jen zhoršily.

"Calhoun měl taky nějaké zajímavé novinky," řekla Angela. Vysvětlila Davidovi Calhounovu teorii, že by ten násilník z parkoviště a Hodgesův vrah mohl být jeden a tentýž člověk.

"To je zajímavý nápad," řekl David, ale byl myšlenkami jinde. Přemýšlel, co budou s Angelou dělat, aby se v bezprostřední budoucnosti uživil.

Vzpomínáš si na ty příjmové papíry, které měl Hodges u sebe? Calhoun přišel na to, co mají společného," pokračovala Angela. "Všichni zemřeli. A jejich smrt zjevně Hodgese překvapila."

"Jak to myslíš, překvapila?" zeptal se David. Začalo ho to zajímat.

"Prostě nečekal, že by mohli zemřít," řekla Angela. "Byli to jeho pacienti - do té doby, než je převzala OPV. Calhoun se dozvěděl, že Hodges z jejich smrti obviňoval jak nemocnici, tak OPV."

"Máš anamnézy těch pacientů?" zeptal se David.

"Jen jejich příjmové papíry," řekla Angela. "Proč?"

"O nečekaných úmrtích pacientů už taky něco vím," řekl David.

Zmlkli a oba přemýšleli o událostech posledního dne.

"Co budeme dělat?" zeptala se konečně Angela.

"Nevím," řekl David. "Určitě se budeme muset přestěhovat, ale co bude s těma hypotékama? Uvažuji, jestli budeme muset ohlásit úpadek."

Budeme si muset promluvit s právníkem. Ještě je tu otázka, jestli se budeme chtít soudit s našimi bývalými zaměstnavateli."

"O tom není pochyb," řekla Angela. "Budu se soudit pro sexuální obtěžování, pokud ne rovnou pro neoprávněné propuštění. Ani mě nenapadne, abych toho slizkého Wadleyho nechala jen tak vyváznout."

"Nevím, jestli je pro nás výhodné se soudit," řekl David. "Třeba bychom to měli nechat a prostě si najít nějaký nový způsob života. Nechci se ještě utopit v nějakých soudních procesech."

"Nemusíme se přece rozhodnout hned teď," řekla Angela.

Později ještě zavolali na JIP. Nikki byla stále v pořádku. Byla bez teploty.

"Přišli jsme sice oba o zaměstnání," řekl David, "ale hlavně že je Nikki v pořádku. Nějak to zvládnem."

222

Pátek

29. října

Ani David, ani Angela se dobře nevyspali.

David, jak se pomalu stávalo jeho zvykem, se probudil dlouho před rozedněním. Cítil se vyčerpaný, ale na rozdíl od předchozího rána mu bylo dobře.

Vstal, snažil se neprobudit Angelu a šel dolů do obývacího pokoje přemýšlet o rodinné finanční situaci. Začal psát seznam věcí, které bude potřeba zařídit, a lidí, kterým bude nutné zavolat, a řadil je podle důležitosti. Věřil, že situaci je nutné řešit klidně a racionálně.

Po chvíli se ve dveřích objevila Angela v županu. Měla v ruce kapesník a plakala. Ptala se Davida, co dělá. David jí to vysvětlil, ale nijak ji tím neuklidnil.

"Co budeme dělat?" vzlykala. Po tvářích jí tekly slzy. "Všechno jsme zvorali."

David se ji snažil utěšit a ukázal jí své připravené seznamy. Angela je odstrčila a vytkla mu, že je naprosto bez citu.

"Tvoje pitomé seznamy nic nevyřeší," prohlásila.

"A myslíš, že tvoje hysterické slzy to vyřeší?" vyjel David.

Naštěstí se zarazili a nepokračovali dál v hádce. Oba si uvědomili, že jsou přetaženi. Věděli také, že každý z nich má svůj vlastní způsob řešení problémů.

"Tak co budeme dělat?" zeptala se ještě jednou Angela.

"Pojďme nejdřív do nemocnice. Podíváme se na Nikki," navrhl David.

"Prima," řekla Angela. "Budu mít aspoň možnost si promluvit s Helen Beatonovou."

"To je úplně zbytečné," varoval ji David. "Jsi si jistá, že si tím chceš drásat nervy?"

"Chci se ujistit, že ví o mé stížnosti na sexuální obtěžování," řekla Angela.

Rychle se nasnídali a vyrazili. Byl to zvláštní pocit, jet do nemocnice a přitom nejtít pracovat. Zaparkovali a šli přímo na JIP.

Nikki se cítila výborně a nemohla se dočkat, až ji přestěhují z jednotky.

Rušný provoz jednotky ji přes den bavil, ale v noci jí nebyl příjemný - moc se nevyspala.

Když se objevil Dr Pilsner, potvrdil, že Nikki přeloží na normální pokoj hned, jak bude k dispozici někdo, kdo ji převezme.

"Kdy myslíte, že bude moct jít domů?" zeptala se Angela.

"Pokud bude pokračovat tak, jako dosud, bude moct jít domů za pár dní," řekl Dr Pilsner. "Chci si jen být jist, že nedojde k relapsu."

David zůstal u Nikki, zatímco Angela si šla promluvit s Helen Beatonovou.

"Můžeš zavolat Caroline a poprosit ji, aby mi přinesla knížky ze školy?" prosila Nikki Davida.

"Postarám se o to," slíbil David. Vyhýbal se určitější odpovědi. Ještě pořád se mu nechtělo říct dceři, že Caroline zemřela.

223

David si všiml, že na posteli, na které ležela Sandra, leží jakýsi starší muž. Trvalo mu půl hodiny, než sebral odvahu a šel se zeptat sekretářky, co se s ní stalo.

"Sandra Hascherová zemřela dnes ráno, někdy kolem třetí hodiny," odpověděla sekretářka. Hovořila, jako by podávala informace o počasí; byla přivyklá mluvit o smrti bez pohnutí.

David nebyl tak klidný. Měl Sandru rád a bylo mu líto celé její rodiny, nejvíce jejích dětí. Ztratil již šestého pacienta během čtrnácti dnů. Přemýšlel, jestli tím ve Všeobecné nemocnici v Bartletu dosáhl rekordu. Možná že OPV jednala moudře, když ho vyhodila.

Slíbil Nikki, že se za ní s matkou přijdou podívat později, až bude přeložena na normální pokoj, a šel do administrativní části budovy počkat na Angelu.

Sotva si sedl, vyřítla se Angela z pracovny vedoucí nemocniční správy.

Byla rudá. Její tmavé oči sršely blesky a rty měla pevně zaťaté. Prošla kolem Davida, aniž zpomalila. David měl co dělat, aby ji doběhl.

"Asi bych se neměl ptát, jak to probíhalo," řekl David, když vycházeli ze dveří ven na parkoviště.

"Hrůza," řekla Angela. "Podporuje Wadleyho rozhodnutí. Když jsem jí řekla, že za tím vším je jeho pokus o sexuální obtěžování, popřela, že kdy k nějakému došlo."

"Jak to může popřít, když jsi to ohlásila doktoru Cantorovi?" divil se David.

"Řekla, že se ptala Wadleyho," řekla Angela. "A doktor Wadley jakékoli sexuální obtěžování popřel. Dokonce řekl, že to bylo naopak. Řekl Beatonové, že pokud se něco dělo, tak to byl můj pokus ho svést!"

"To je obvyklý scénář," řekl David. "Nejlepší je hodit vinu na oběť."

David zavrtěl hlavou. "To je ale dobytek!"

"Beatonová řekla, že mu věří," pokračovala Angela. "Prohlásila, že je to muž s neposkvrněnou pověstí. Pak mě nařkla, že jsem si to vymyslela, abych se mu pomstila."

Když dojeli domů, sedli si do křesel v obývacím pokoji. Nevěděli, co si počít. Byli příliš depresivní a zmatení, než aby mohli něco podnikat.

Ticho prolomil zvuk kol na šterku příjezdové cesty. Byl to Calhounův vůz. Zastavil u zadních dveří. Angela mu šla otevřít.

"Přivezl jsem vám čerstvé koblížky na oslavu prvního dne vašeho volna," řekl. Prošel kolem Angely a položil balíček na kuchyňský stůl.

"Ještě by to chtělo trochu kávy."

Ve dveřích se objevil David.

"No ne," řekl Calhoun. Podíval se na Angelu a pak zpět na Davida.

"To je v pořádku," řekla Angela. "Má taky 'volno'."

"Nepovídejte?!" divil se Calhoun. "Ještě že jsem těch koblížek přinesl tučet."

Calhounova přítomnost je probrala k životu. Káva taky trochu pomohla. Angela i David se dokonce byli schopni zasmát některým Calhounovým historkám z dob, kdy ještě pracoval u státní policie. Měli pod-

224

statně lepší náladu, dokud Calhoun nenavrhl, aby se dali do práce.

"Tak," řekl a promnul si dychtivě ruce. "Problém se nám zúžil na to, najít někoho s poškozeným tetováním, kdo neměl rád Hodgese. To by na malém městě nemělo být tak těžké."

"Má to jeden háček," řekl David. "Vzhledem k tomu, že jsme nezaměstnaní, obávám se, že vás nebudeme moct dál

najímat."

"To vůbec neříkejte," zaúpěl Calhoun. "Zrovna to začíná být zajímavé."

"Je nám to líto," pokračoval David. "Nejen že budeme na mizině, ale budeme se určitě brzy stěhovat z Bartletu. Takže kromě jiných věcí tu za sebou necháme i tuhle záležitost, týkající se Hodgesa."

"Počkejte chvíli," řekl Calhoun, "abychom se neunáhli. Mám nápad."

Budu pracovat zadarmo. Co vy na to? Je to otázka cti a pověsti. Navíc se nám třeba zároveň podaří dopadnout i toho násilníka z parkoviště."

"To je od vás laskavé. . ." začal David, ale Calhoun ho přerušil.

"Už jsem zahájil další kolo," řekl. "Zjistil jsem od Carletona, barmana, že několik městských policistů včetně Robertsona má tetování. A tak jsem si zašel s Robertsonem popovídat. Ochotně mi ukázal svoje tetování. Je na ně přímo hrdý. Má ho na hrudi: je to orel s nápisem 'Věříme v Boha'."

Bohužel - nebo bohudík, to je věc názoru - je tetování bez poskvrnky. Ale využil jsem příležitosti a zeptal jsem se Robertsona na Hodgesův poslední den. Robertson potvrdil to, co řekla Madeline Gannonová: Hodges s ním chtěl mluvit, ale na poslední chvíli to zrušil. Mám pocit, že v tom něco bude. Clara Hodgesová by mohla vědět víc. V době Hodgesovy smrti spolu nežili, ale často spolu mluvili. Mám pocit, že právě to, že žili odděleně, ohromně zlepšilo jejich vztahy. Prostě jsem dnes dopoledne Clare zavola. Očekává nás." Obrátil se na Angelu.

Myslel jsem, že se odstěhovala do Bostonu," řekl David.

"Odstěhovala," přisvědčil Calhoun. "Myslel jsem, že tam s Angelou, no a teď třeba všichni tři, zajedeme."

"Já si stejně myslím, že bychom se na celou tu záležitost měli vykašlat."

Pokud chcete, tak v tom můžete pokračovat sám."

"Asi bychom neměli dělat tak radikální závěry," řekla Angela. "Co když nám může Clara Hodgesová říct něco nového třeba o těch pacientech, kteří zemřeli? To tě přece včera večer zaujalo."

"No, to je pravda," souhlasil David. Byl zvědav, kolik podobnosti bude mezi jeho a Hodgesovými pacienty, ale ne zas natolik, aby toužil jet navštívit Claru Hodgesovou. Ne po tom, co byl vyhozen z práce.

"Já bych to zkusila, Davide," přemlouvala ho Angela. "Pojeď. Mám pocit, že se celé tohle město proti nám spiklo, a dělá mi to starosti. Ale přece se jen tak nedáme."

"Angelo, ty jsi přišla o rozum," káral ji David.

Angela postavila šálek a chytila Davida za ruku. "Omluvte nás," řekla Calhounovi a odvedla Davida do obývacího pokoje.

"Nepřišla jsem o rozum," řekla Angela, jakmile byli z doslechu. "Jenom mám dobrý pocit z toho, že můžeme udělat něco pozitivního a mít k tomu

225

i dobrý důvod. Tohle město s námi jednalo podobným způsobem, jakým smetlo i Hodgesův případ se stolu. Chci vědět, co za tím je. Pak odtud můžeme odejít s čistým svědomím."

"To z tebe mluví tvoje hysterie," prohlásil David.

"Říkej si tomu jak chceš, to je mi jedno," odpověděla Angela. "Ale ráda bych to ještě zkusila. Calhoun si myslí, že by návštěva u Clary Hodgesové mohla spoustu věcí objasnit. Pojeďme tam."

David váhal. Jeho racionální já bylo proti, ale nebylo snadné odmítnout Angeliny prosby. Pod rouškou klidu a racionality byl David stejně naštvaný jako Angela.

"Tak dobrá," přisvědčil. "Pojedeme. Ale nejdřív se zastavíme za Nikki."

"Jsem pro," souhlasila Angela. Natáhla ruku. David si s ní plácl. Pak natáhl svou ruku. Angela ho plácla s neuvěřitelnou silou.

Další překvapení, které Davida čekalo, bylo, že pojedou Calhounovým vozem, aby mohl Calhoun cestou kouřit. Díky tomu však mohli zastavit přímo u hlavního vchodu do nemocnice. Calhoun čekal ve voze a David s Angelou utíkali dovnitř.

Nikki byla ráda, že už je pryč z JIP. Měla jedinou stížnost: položili ji na jednu z těch starých postelí, na kterých jako obvykle nefungovalo ovládání. Zvedal se pouze dolní díl, ale ne díl pod hlavou.

"Řekla jsi to sestřím?" ptal se David.

"Jo," řekla Nikki. "Ale neřekly mi, kdy to bude opravené. Nemůžu se dívat na televizi, když mám hlavu dole."

"To je častý problém?" ptala se Angela.

"Bohužel," potvrdil David. Pověděl jí, co řekl Van Slyke o tom, že nemocnice koupila špatný typ lůžek. "Asi ušetřili pár dolarů tím, že koupili levnější postele. Ale to, co ušetřili za nákup, vydali na opravy. To je ta nevýhoda, když se chce na něčem ušetřit."

David nechal Angelu s Nikki a šel se podívat po Janet Colburnové.

Když ji našel, ptal se, jestli byl Van Slyke informován o Nikkině lůžku.

"Byl, ale znáte Van Slykea," řekla Janet.

David šel zpátky za Nikki a ujistil ji, že pokud nebude postel do večera opravená, opraví ji sám. Angela už Nikki oznámila, že jedou s Davidem do Bostonu, ale vrátí se odpoledne. Slíbila, že se na ni přijdou podívat hned, jak se vrátí. Před nemocnicí nasedli opět do Calhounova vozu. Za chvíli už mířili po dálnici směrem na jih. Davidovi se ta cesta nelíbila z řady dalších důvodů, než jen proto, že vůz měl špatné pérování. Calhoun měl sice otevřené okno, ale kouř se linul celým vnitřkem vozu. Když dojeli do Bostonu na adresu Clary Hodgesové, Davidovi už slzely oči.

Davida napadlo, že se Clara Hodgesová k Dennisi Hodgesovi hodila.

Byla to statná žena s pronikavýma, hluboko položenýma očima a zamračeným čelem. Pozvala je dál do svého viktoriánsky zařízeného salonu. Těžkými sametovými závěsy pronikalo jen nepatrné množství světla. Přestože bylo poledne, svítil jak lustr, tak lampička na stolku.

226

Angela představila sebe i Davida jako ty, kdo koupili Clařin dům v Bartletu.

"Doufám, že z něj máte větší radost, než jsem měla já," řekla Clara.

"Byl příliš velký pro dva lidi a byl v něm průvan."

Nabídla jim čaj, který David přijal s radostí. Nejen že mu z kouře v autě slzely oči, ale škrábalo ho i v krku.

"Nemůžu říct, že bych byla vaší návštěvou nadšená," řekla Clara, když nalila čaj. "To, co se stalo, mě značně rozrušilo.

Už jsem si zvykla na to, že Dennis zmizel, když se najednou zjistilo, že byl zavražděn."

"Jsem si jistý, že máte taky zájem na tom, aby se jeho vrah dostal před soud," řekl Calhoun.

"Teď už na tom moc nezáleží," řekla Clara. "Jenom bychom se všichni museli zúčastnit nějakého hrozného procesu.

Byla jsem spokojenější, dokud jsem nic nevěděla."

"Napadá vás, kdo mohl zabít vašeho manžela?" zeptal se Calhoun.

"Obávám se, že kandidátů je celá řada," řekla Clara. "Musíte chápat dvě věci, co se Dennise týče. Za prvé: byl strašně paličatý a proto s ním bylo těžké vyjít. Ale měl taky dobré vlastnosti. Za druhé: byl posedlý tou nemocnicí. Měl neustálé spory s nemocniční radou a s tou vedoucí správou, která přišla z Bostonu.

Myslím, že je nejméně deset lidí, kteří se na něj mohli naštvat a zabít ho.

Ale nedovedu si nikoho z nich přímo představit, jak ho mlátí. Všichni ti doktoři a úředníci by si takhle nešpinili ruce, nemyslíte?"

"Slyšel jsem, že doktor Hodges věděl, kdo je ten muž, který přepadl a znásilnil ty ženy na parkovišti," řekl Calhoun. "Je to pravda?"

"Určitě to naznačoval," souhlasila Clara.

"Neřekl náhodou nějaké jméno?" ptal se Calhoun.

"Řekl jen, že ten člověk má něco společného s nemocnicí," odpověděla Clara.

"Zaměstnanec nemocnice?" vyptával se Calhoun.

To nespecifikoval," řekla Clara. "Mluvil úmyslně neurčitě. Bylo jeho zvykem vás něčím držet v nejistotě. Ale zmínil se, že by si s tím člověkem rád promluvil. Myslel si, že ho přesvědčí, aby toho nechal."

"Propána," divil se Calhoun. "To zní dost nebezpečně. Myslíte, že s ním mluvil?"

"To nevím," řekla Clara. "Možná že ano. Ale pak se rozhodl jít za tím hrozným Wayneem Robertsonem a světit mu své podezření. Hrozně jsme se kvůli tomu pohádali. Nechtěla jsem, aby za ním chodil. Bylo mi jasné, že se zase s Robertsonem chytanou. Robertson měl na něj pořád vztek. Radila jsem mu, aby to Robertsonovi zavolał nebo mu napsal dopis, ale Dennis o tom nechtěl ani slyšet. Byl tak paličatý."

"Bylo to ten den, co zmizel?" zeptal se Calhoun.

"Bylo," přisvědčila Clara. "Ale Dennis nakonec za Robertsonem nešel abyste to správně pochopil, nebylo to díky mé radě. Rozčilil se, že zemřel jeden z jeho bývalých pacientů. Prohlásil, že půjde na oběd s doktorem Holsterem místo s Robertsonem."

227

"Ten pacient byl Clark Davenport?" zeptal se Calhoun.

"Ano, byl," řekla Clara překvapeně. "Jak to víte?"

"Proč byl doktor Hodges tak rozčilený kvůli Clarku Davenportovi?" ptal se dál Calhoun a ignoroval Clařinu otázku.

"Byli dobří přátelé?"

"Jen se znali," řekla Clara. "Clark byl spíš jen jeho pacient. Dennis u něj diagnostikoval rakovinu, kterou se pak doktoru Holsterovi podařilo vyléčit. Po té léčbě si byl Dennis jistý, že se jim podařilo tu rakovinu zachytit včas. Pak ale Clarkův zaměstnavatel uzavřel smlouvu s OPV a další, co se Dennis dozvěděl, bylo, že Clark zemřel."

"Na co Clark zemřel?" zeptal se najednou David, který až dosud mlčel.

V jeho hlase byla určitá dychtivost, kterou Angela okamžitě postřehla.

"To vám nepovím," řekla Clara. "Nevzpomínám si. Nejsem si vlastně ani jistá, jestli jsem to vůbec věděla. Ale rakovina to nebyla. Vzpomínám si, že to Dennis říkal."

"Měl váš manžel ještě nějaké pacienty s podobným onemocněním, kteří náhle zemřeli?" zeptal se David.

"Co myslíte tím podobným onemocněním?" zeptala se Clara.

"Pacienty s rakovinou nebo s jiným vážným onemocněním," vysvětloval David.

"Ano, měl," řekla Clara. "Měl jich několik. A právě jejich smrt ho tolik překvapila a naštvala. Došel k závěru, že lékaři OPV jsou nekompetentní."

David poprosil Angelu o kopie těch přijímacích papírů, které s Calhounem přivezla z Burlingtonu. Než je Angela našla, Calhoun vytáhl své kopie z kapsy.

David si je vzal a rozložil je. Podal je Claře. "Podívejte se na ta jména " řekl. "Nepřipomínají vám něco?"

"Musím si vzít brýle na čtení," řekla Clara a vyšla z místnosti.

"Proč jsi tak nervózní?" zeptala se tiše Angela Davida.

"Uklidněte se, chlapče," přidal se Calhoun. "Nebo naši svědkyni znervózníte a všechno zapomeně."

"Začíná mi něco docházet," řekl David, "a vůbec se mi to nelíbí. Než ho mohla Angela požádat o vysvětlení, vrátila se Clara s brýlemi.

Zvedla všechny ty papíry a rychle je prolistovala.

"Všechny je znám. Ta jména jsem slyšela nejméně stokrát a většinu z těch lidí jsem i znala."

"Slyšel jsem, že všichni zemřeli," řekl Calhoun. "Je to pravda?"

"Je," odpověděla Clara. "Bylo překvapující, že ti lidé zemřeli právě v té době. Jak vidíte z těch příjmových formulářů, byli přijati pro onemocnění, která obvykle nebývají smrtelná. Ale všichni byli léčeni pro nějaké letální onemocnění, jako například pro karcinom, takže z tohoto pohledu nebyla jejich smrt zas tak nečekaná."

David se natáhl a vzal si všechny papíry. Rychle je prolistoval a pak se podíval na Claru. "Chci se jen ujistit, že to dobře chápu," řekl. "Tyhle formuláře jsou příjmy k těm hospitalizacím, při nichž ti nemocní zemřeli?"

"Domnívám se, že ano," odpověděla Clara. "Už je to sice dávno, ale

228

Dennis kvůli tomu tak vyváděl, že se na to nedá snadno zapomenout."

"A každý z těch pacientů měl závažné základní onemocnění," pokračoval David. "Jako třeba tahle pacientka, přijatá pro sinusitidu."

Clara si vzala příslušný formulář a podívala se na jméno. "Měla karcinom prsu," řekla. "Chodily jsme spolu do kostela."

David si vzal ten formulář od Clary zpět a vrátil ho k ostatním. Vstal a odešel k oknu. Roztáhl závěsy a díval se na řeku Charles. Byl zcela zabrán do vlastních myšlenek a nevnímal okolí.

Angela se styděla za Davidovo chování, ale Clare to zjevně nevadilo.

Nalila všem další šálek čaje.

"Chtěl bych se vás ještě zeptat na toho násilníka z nemocnice," řekl Calhoun. "Zmínil se doktor Hodges o nějakých podrobnostech, třeba o jeho věku, výšce, o tom, jestli měl tetování?"

Tetování?" zopakovala Clara. Tváří jí přelétl úsměv, pak se zase tvářila vážně. "Ne, nezmiňoval se o žádném tetování."

David se vrátil od okna s prudkostí, která všechny překvapila. "Musíme se rozloučit," řekl. "Musíme hned jet."

Běžel ke dveřím a otevřel.

"Davide zavolala za ním Angela, udivená jeho chováním. "Co se děje?"

"Musíme okamžitě zpátky do Bartletu," řekl. Naléhavost v jeho hlase se blížila panice. "Pojďte" křičel.

Angela a Calhoun se rychle rozloučili s Clarou Hodgesovou a rozběhli se za Davidem. Když doběhli k vozu, seděl už David za volantem.

"Dejte mi klíčky!" nařídil.

Calhoun pokrčil rameny a podal klíčky Davidovi. David nastartoval a protočil motor. "Nasedněte!" křikl.

Angela nastoupila první, Calhoun hned po ní. Ještě než se dovrhly dveře, David šlápl na plyn.

Nejdřív všichni mlčeli. David se soustředil na řízení. Angela a Calhoun byli zaraženi tím náhlým odchodem. Taky je děsila rychlost, jakou míjeli ostatní vozy.

Neměl bys trochu zpomalit?" řekla Angela, když David předjížděl několik aut.

"Tohle auto snad ještě nikdy nejelo tak rychle," poznamenal Calhoun.

"Davide, co to do tebe vjelo?" ptala se Angela. "Chováš se jako cvok."

"Napadlo mě něco, když jsme mluvili s Clarou Hodgesovou. Týká se to nečekaného úmrtí Hodgesových pacientů s potenciálně letálním základním onemocněním."

"No a?" ptala se Angela. "Co je s nimi?"

"Myslím, že nějaké šilené individuum v bartletské nemocnici se rozhodlo vzít do svých rukou naprosto nekontrolovanou eutanazii."

"Co je to eutanazie?" zeptal se Calhoun.

"Přesný překlad je 'dobrá smrt'," vysvětlovala Angela. "Jedná se o to, pomoci někomu v terminálním stavu umřít. Smyslem je uchránit lidi před zbytečným utrpením."

229

"Když jsem slyšel o Hodgesových pacientech, uvědomil jsem si, že všech mých šest pacientů, kteří zemřeli, mělo vlastně letální onemocnění," pokračoval David. "Stejně jako Hodgesovi pacienti. Nechápu, že mě to nenapadlo dřív. Jak jsem mohl být tak slepý? A totéž platí i o Caroline."

"Kdo je Caroline?" ptal se Calhoun.

"Byla to kamarádka naší dcery," vysvětlovala Angela. "Měla cystickou fibrózu, což je potenciálně smrtelná choroba. Zemřela včera." Angele se najednou hrůzou rozšířily zornice. "Proboha! Nikki!" vykřikla.

"Už víš, proč jsem zpanikařil?" zeptal se David. "Musíme se vrátit co nejrychleji."

"Co se děje?" ptal se Calhoun. "Já to nechápu. Proč jste oba tak rozčilení?"

"Nikki je v nemocnici," řekla Angela stísněně.

"No, to vím," řekl Calhoun. "Než jsme jeli do Bostonu, tak jste se na ni byli podívat."

"Má cystickou fibrózu, stejně jako měla Caroline," řekla Angela.

"Aha," řekl Calhoun. "Už mi to dochází. Bojíte se, že se tenhle blázen, zaměřený na eutanazii, chystá i na vaši dceru."

"Přesně tak, přisvědčil David.

"Je to něco jako ten případ 'andělů spásy' na Long Islandu, o kterém se psalo?" ptal se Calhoun. "Bylo to před několika

lety. Byla to jedna ze sester, která lidi zabíjela nějakým lékem."

"Něco takového," řekl David. "V tom případě se jednalo o nějaké svalové relaxans. Ti lidé přestali dýchat. Bylo to dost jasné. Co se týče mých pacientů, není mi jasné, jak byli zabiti. Nenapadá mě žádný lék, jed, ani infekční onemocnění, které by vedlo k těm příznakům, které ti nemocní před smrtí měli."

"Chápu, že máte o dceru starost," řekl Calhoun. "Ale nezdá se vám, že děláte příliš unáhlené závěry, co se týče té vaší teorie?"

"Moc věcí to vysvětluje," řekl David. "Dokonce jsem si vzpomněl i na doktora Portlanda."

"Proč?" zeptala se Angela. Pořád ještě byla nesvá, když slyšela jeho jméno.

"Copak nám Kevin neřekl, že doktor Portland nechtěl na sebe vzít všechnu zodpovědnost za smrt svých pacientů a tvrdil, že v nemocnici není něco v pořádku?"

Angela přikývla.

"Musel mít nějaké podezření," řekl David. "Škoda, že podlehl svým depresím."

"Spáchal sebevraždu," vysvětlila Angela Calhounovi.

"Taková škoda," řekl Calhoun. "S jeho vzděláním."

"Otázka je, pokud někdo v nemocnici provozuje eutanazii, kdo to může být?" uvažoval David. "Musí to být někdo, kdo má přístup k pacientům a musí mít slušné znalosti medicíny."

"To by musel být lékař nebo sestra," řekla Angela.

230

"Nebo laborant," dodal David.

"Myslím, že to trochu přeháníte," uklidňoval je Calhoun. "Takhle se vyšetřování neprovádí. Nemůžete vymyslet nějakou teorii a pak se řídit rychlostí sto čtyřicet kilometrů za hodinu, jako teď my, abyste ji dokázali. Většina teorií se zhroutí, když zjistíte nová fakta. Myslím, že bychom měli aspoň zpomalit."

"Dokud je moje dcera v nebezpečí, tak ani trochu," odporoval David.

Ještě víc sešlápl plyn.

"Myslíš, že Hodges došel ke stejnému závěru?" zeptala se Angela.

"Myslím, že jo," řekl David. "A jestli je to tak, je to možná důvod, proč ho někdo zabil."

"Já si stejně pořád myslím, že to byl ten násilník z parkoviště," řekl Calhoun. "Ale ať už je to kdokoli, tohle pátrání mě fascinuje. Pokud bude vaše dcera v pořádku, musím říct, že jsem už řadu let neměl takovou radost z práce."

Když konečně dojeli k nemocnici, David zastavil přímo u hlavního vchodu. Vyskočil z auta a Angela ho následovala.

Společně vyběhli po schodech a přeběhli halu.

K jejich radosti se Nikki v klidu dívala na televizi. David ji chytil a obejmul tak pevně, až ji to bolelo.

"Jdeš domů," řekl jí. Odtáhl Nikki od sebe, aby si ji mohl prohlédnout a viděl jí do očí.

"Kdy?" ptala se Nikki.

"Hned teď," řekla Angela. Začala jí rušit infuzi.

V tu chvíli šla kolem jedna ze sester. Ten pohyb přilákal její pozornost.

Když viděla, že Angela ruší infuzi, zaprotestovala.

"Co se tu děje?" ptala se.

"Moje dcera jde domů," oznámil jí David.

"Nikdo k tomu nedal pokyn," řekla sestra.

"Ten pokyn dávám právě teď já," řekl David.

Sestra vyběhla z pokoje. Angela začala Nikki oblékat. David pomáhal.

Za chvíli přišla Janet Colburnová s několika dalšími sestrami. "Doktore Wilsone," řekla Janet. "Co to proboha děláte"

"Myslím, že je to dost jasné," odpověděl David a balil Nikkiny knihy a hračky.

Nikki byla už skoro oblečená, když přišel Dr Pilsner. Janet ho zavolala.

Domlouval jim, aby nepřerušovali intravenózní podávání antibiotik ani úspěšnou respirační terapii.

"Je mi líto," řekl David. "Později ti to vysvětlím. Zabralo by to moc času."

V té chvíli přišla Helen Beatonová. Sestry zavolaly i ji. Byla rozčilená.

"Jestliže si to dítě odvedete navzdory lékařskému doporučení, dám vás k soudu," vyštěkla.

"To si zkuste," odpověděla jí Angela.

Když byla Nikki oblečená, odvedli ji chodbou k východu. Ten rozruch přilákal několik zvědavých pacientů a sester.

231

Venku všichni nasedli do Calhounova vozu. Calhoun řídil.

Nikki se celou cestu vypyťovala, proč šla tak náhle domů. Byla ráda, ale podivné chování rodičů jí vrtalo hlavou. Když ale byla doma a Rusty ji přišel přivítat, měla jiné starosti a přestala se vypyťovat. Když si chvíli pohrála s Rustym, David a Angela jí ustlali v obývacím pokoji a dali jí opět kapat infuzi. Nechtěli přerušit antibiotickou léčbu.

Calhoun zůstal a snažil se pomáhat, jak mohl. Na Nikkino přání přinesl ze sklepa dřevo a rozdělal oheň. Ale nebylo v jeho povaze, aby byl zticha.

Po chvíli se začal s Davidem dohadovat o motivu Hodgesovy vraždy.

Calhoun uvažoval spíš o tom muži, který byl za těmi přepadeními na parkovišti, zatímco David víc uvažoval o tom pomateném "andělu spásy".

"Do háje!" rozčilil se Calhoun. "Celá vaše teorie je založená jen na dohadech. Vaše dcera je naštěstí v pořádku, takže to

tu teorii taky nepodporuje. Pro moji teorii svědčí, že Hodges vykládal o tom, že toho násilníka zná, a vykládal to před spoustou lidí právě v ten den, kdy ho někdo zlikvidoval. To vám nepřipadá jako dobrý důvod i důkaz? A Clara si myslí, že Hodges byl schopen si s tím člověkem i promluvit. Jsem si tak jistý, že ten vrah a násilník z parkoviště je jedna a tatáž osoba, že se s vámi klidně vsadím. Na jaké sázce se dohodneme?"

"Já se nesázím," odmítl David. "Ale myslím si, že mám pravdu já."

Hodgese někdo zabil, když držel v ruce příjmové papíry těch zemřelých pacientů. To přece nemohla být náhoda."

"A co když i to je tatáž osoba?" řekla najednou Angela. "Co když ten muž z parkoviště je také ten, kdo je zodpovědný za smrt všech těch pacientů a zároveň zavraždil Hodgese?"

Ten nápad překvapil Davida i Calhouna. Zmlkli.

"To je možné, řekl David po chvíli. "Zní to trochu šíleně, ale momentálně jsem už ochoten věřit prakticky všemu."

"Předpokládám," řekl Calhoun, "že by to tak mohlo být. Ale budu pátrat po tom tetování. To by mohl být dobrý klíč."

"Půjdu se podívat do archivu," řekl David. "Možná, že taky navštívím doktora Holstera. Hodges se mu mohl zmínit o nějakém svém podezření, co se těch pacientů týče."

"Dobrá," souhlasil Calhoun. "Já půjdu za svým a vy taky. Co kdybych se vrátil večer? Porovnáme, co jsme zjistili."

"To zní jako dobrý nápad," souhlasil David. Podíval se na Angelu.

"Já jsem pro," řekla. "Co si takhle dát společnou večeři?"

"Pozvání na večeři zásadně neodmítám," řekl Calhoun.

"Tak přijďte v sedm," řekla Angela.

Když Calhoun odešel, David vzal brokovnici a nabil ji. Opřel ji o sloupek v hale.

"Ty jsi změnil názor na tu pušku?" divila se Angela.

"Rekněme třeba, že jsem rád že tu je" řekl David. "Mluvila si o ní s Nikki?"

"Samozřejmě. Dokonce si z ní vystřelila. Prohlásila, že ji uhodila do ramene."

232

"Nepouštějte nikoho do domu, dokud se nevrátím," řekl David. "A zamkněte všechny dveře."

"Hej, ty dveře jsem přece vždycky chtěla zamykat jen já," ozvala se Angela. "Vzpomínáš si?"

David si vzal kolo. Nechtěl, aby Angela zůstala bez auta. Jel rychle, ani nevnímal okolí. Stále přemýšlel o tom, jak mohl někdo zabít jeho pacienty. Děsilo ho to a živilo to jeho vztek. Ale, jak říkal Calhoun, neměl žádný důkaz.

Když David dojel k nemocnici, měnila se právě denní služba za odpolední. Všude byl velký provoz. Nikdo si nevšímal Davida, který zamířil do archivu.

Sedl si k terminálu a rozložil před sebe Calhounovy kopie papírů, které byly pohřbené s Hodgesem. Nechal si je po návštěvě u Clary Hodgesové u sebe. Vyvolal si jednotlivé pacienty podle jména a přečetl celou anamnézu. Všechny osm mělo závažné, potenciálně letální onemocnění, přesně, jak Clara Hodgesová říkala.

Pak si David prohlédl záznamy z poslední hospitalizace těch nemocných. Z té, v jejímž průběhu zemřeli. Všichni měli podobné příznaky jako Davidovi pacienti: neurologické příznaky, gastrointestinální příznaky a příznaky hematologické, nebo spíš imunologické.

Dále si David vyhledal bezprostřední příčiny smrti. Ve všech případech s jedinou výjimkou byla příčinou smrti rozsáhlá pneumonie, sepsa a septický šok. Výjimkou bylo jedno úmrtí, které následovalo po sérii záchvatů tonicko-klonických křečí.

David odložil Hodgesovy formuláře a začal na počítači vyhodnocovat roční úmrtnost jako procento z hospitalizovaných pacientů. Výsledky se objevily během okamžiku na obrazovce. Zjistil, že úmrtnost se změnila před dvěma lety: stoupla z předchozího průměru 2,8% na 6,7%. Z čísel, která byla k dispozici za poslední rok, činila úmrtnost 8,1%.

David pak zúžil výpočet úmrtnosti na ty nemocné, kteří měli diagnostikované maligní onemocnění, ať už byla malignita příčinou úmrtí nebo ne. Tato čísla byla pochopitelně vyšší než předchozí, ale také před dvěma lety náhle stoupla.

Pak si David zjistil, kolik malignit bylo během roku diagnostikováno, a vyjádřil tuto hodnotu jako procento z počtu pacientů přijatých k hospitalizaci. Tato čísla se v průběhu posledních let nezměnila. Byla přibližně stejná posledních deset let.

To zvýšené procento úmrtí podporovalo trochu Davidovu teorii o působení anděla spásy. Eutanazie by vysvětlovala, proč se relativní počet pacientů s malignitou nezměnil, ale jejich úmrtnost stoupla. Byl to jen nepřímý důkaz, ale byl nepřehlédnutelný.

David už se chystal odejít, když ho napadlo pomocí počítače zjistit ještě další informaci. Zadal počítači k vyhledání ve všech záznamech zmínku o "tetování" nebo "dyschromii", což je v medicíně používané slovo pro aberantní pigmentaci. Počítač hledal. David seděl, čekal a sledoval obrazovku. Trvalo to téměř

233

minutu a pak se na obrazovce objevil seznam. David rychle vyřadil metabolické příčiny pigmentace. Zbýl mu seznam dvaceti lidí, kteří se léčili v nemocnici a měli v záznamech zmínku o tetování.

Opět s použitím počítače zjistil zaměstnavatele těchto dvaceti lidí. Pět lidí ze seznamu pracovalo v nemocnici. Seřazení podle abecedy to byli:

Clyde Devonshire, zdravotní bratr, který pracoval na pohotovostní příjmové ambulanci; Joe Forbs z bezpečnostní služby; Claudette Mauriceová z kuchyně; Werner Van Slyke z technického oddělení a údržby; Peter Ullhof, laborant.

Davida zarazilo, když zjistil zaměstnavatele u dalších dvou osob: Carl Hobson, policista, a Steve Shegwick, člen bezpečnostní služby Bartletské fakulty. Ostatní pracovali v různých obchodech nebo na stavbách. David si tento seznam vytiskl. Pak odešel.

David se domníval, že jeho návštěva v archivu proběhla bez povšimnutí, ale mýlil se. Hortense Marshallová, jedna z pracovnic ve zdravotnické informatice, byla upozorněna bezpečnostním programem, který do nemocničního počítače zabudovala.

Od chvíle, kdy ji počítačový program informoval, Davida sledovala.

Jakmile odešel z archivu, zavolala Helen Beatonové.

"Doktor Wilson byl v archivu, řekla Hortense. "Právě odešel. Vyhledal si informace o úmrtnosti v naší nemocnici."

"Mluvila jste s ním?" zeptala se Beatonová.

"Ne," řekla Hortense. "Použil jeden z terminálů. S nikým nemluvil."

"Jak víte, že hledal údaje o úmrtnosti", ptala se Beatonová.

"Počítač mě na to upozornil," odpověděla Hortense. "Když jste mě upozornila, abych hlásila, kdyby se někdo snažil získat takové informace, nechala jsem si udělat program, který mi ohlásí, když se někdo pokusí taková data vyhledat."

"Skvělá práce," pochválila ji Beatonová. "Vaše iniciativa se mi moc líbí."

Zasloužíte pochvalu. Tato data nejsou pro veřejnost. Víme, že nám úmrtnost vzrostla od té doby, co jsme se stali zdravotnickým zařízením třetího typu se smlouvou s OPV. Posílají nám velký počet vážně nemocných pacientů." Jsem si jistá, že podobné údaje by nezlepšily naše vztahy k veřejnosti," souhlasila Hortense.

"O to tu právě jde," řekla Beatonová.

"Měla jsem doktoru Wilsonovi něco říct?" zeptala se Hortense.

"Ne, udělala jste přesně to, co bylo potřeba," řekla Beatonová. "Hledal ještě něco?"

"Byl tu docela dlouho," řekla Hortense. "Ale nemám ponětí, co ještě hledal."

"Abyste věděla, proč se ptám," řekla Beatonová, "doktor Wilson byl totiž propuštěn."

"To jsem netušila," řekla Hortense.

234

"Stalo se to teprve včera," řekla Beatonová. "Dala byste mi vědět, kdyby ještě přišel?"

"Samozřejmě," řekla Hortense.

"Promiňte," řekl Calhoun. "Jste Carl Hobson?" Přišel k jednomu z uniformovaných členů místní policie v Bartletu, když vycházel z jídelny na Main Street.

"To jsem," řekl policista.

"Já jsem Phil Calhoun," představil se.

"Viděl jsem vás na stanici," řekl Carl. "Jste šéfův přítel, že?"

"Jo," přisvědčil Calhoun. "Známe se s Waynem řadu let. Býval jsem u státní policie, ale už jsem v důchodu."

"Vy se máte," řekl Carl. "Ted' se můžete věnovat rybaření a lovu."

"Dalo by se to tak říct," řekl Calhoun. "Nevadilo by vám, kdybych vám položil takovou osobní otázku?"

"Proč by mi to mělo vadit?" řekl Carl zvědavě.

"Carleton z Iron Horse mi řekl, že máte tetování," řekl Calhoun.

"Uvažoval jsem, že si ho taky nechám udělat, a tak jsem se chtěl pár lidí zeptat. Má je hodně lidí ve městě?"

"Pár lidí jo," odpověděl Carl.

"Odkdy máte to vaše?" ptal se Calhoun.

"Už někdy od střední školy," řekl Carl rozpačitě. "Jelo nás tehdy jeden pátek večer asi pět do Portsmouthu v New Hampshiru. Je tam řada salonů, kde se to dělá. Všichni jsme si nechali něco vytetovat. Byli jsme namol."

"Bolelo to?" ptal se Calhoun.

"Do háje, to už si nepamatuju," přiznal Carl. "Už jsem vám řekl, že jsme byli vožralí."

"Všichni jste ještě tady ve městě?" zeptal se Calhoun.

"Jenom čtyři," řekl Carl. "Já, Steve Shegwick, Clyde Devonshire a Mort Abrams."

"Všichni jste se nechali tetovat na stejném místě?" vyptával se Calhoun.

"Ne, většina na bicepsu, někteří na předloktí. A Clyde Devonshire se nechal tetovat na hrudi nad bradavkami."

Kdo se nechal tetovat na předloktí?" ptal se dál Calhoun.

"Nevím to určitě" připustil Carl. "Je to už dávno. Myslím, že Shegwick a Jay Kaufman. Kaufman je ten, co se odstěhoval. Šel na fakultu někam do New Jersey."

"Kde ho máte vy?" zeptal se ještě Calhoun.

"Ukážu vám to," řekl Carl. Rozepl si košili a vytáhl rukáv. Na paži nad loktem měl vytetovaného vyjícího vlka s nápisem "lobo".

Když se David vrátil domů z archivu, Nikki začalo být hůř. Nejdřív měla jen křeče v břiše, ale s postupem večera začala mít nauzeu a výrazně slinila

235

- stejné příznaky, jaké měl David v noci. Byly to také stejné příznaky, jaké mělo těch šest nočních sester, a co bylo

horší, těch šest zemřelých pacientů.

V půl sedmé po několika průjemovitých stolicích začala být Nikki apatická a Davidovi se svíral žaludek strachy. Hrozil se představy, že ji nedostali z nemocnice včas: ať už ostatní pacienti zabilo cokoli, už to dostala.

David se nesvěděl Angele se svými obavami. Bylo dost zlé, že měla starosti s Nikkiným stavem. Nechtěl jí ještě přidělat starosti tím, že by ji vyličil tu podobnost se všemi těmi zemřelými pacienty. A tak si nechal své obavy jen pro sebe.

Trápil se představou nějaké neznámé infekční choroby. Utěšoval se pomyšlením, že u něj i u sester ta choroba proběhla lehce, což by svědčilo jen mírné nákaze. David doufal, pokud by se jednalo o nějaké infekční agens, že i Nikki dostala jen malou dávku.

Calhoun přijel přesně v sedm. Nesl list papíru a papírovou tašku.

Mám dalších devět lidí s tetováním," oznamoval.

"Já dvacet," řekl David. Chtěl, aby to znělo triumfálně, ale nemohl se zbavit strachu o Nikki.

"Zkusme je dát dohromady," navrhl Calhoun.

Když prošli oba seznamy, dostali se ke konečnému počtu dvaceti pěti lidí.

"Večeře je připravená," volala Angela. Připravila úplné hody, aby všem zlepšila náladu a aby měla co dělat. Poprosila Davida, aby prostřel v jídelně.

"Přinesl jsem víno," řekl Calhoun. Otevřel papírovou tašku a vyndal dvě láhve Chianti.

Za pět minut seděli u stolu a večereli směs drůbežího a kůzlečího masa, Angelino oblíbené jídlo.

Kde je Nikki?" zeptal se Calhoun.

"Nemá hlad," řekla Angela.

"Je jí dobře?" zeptal se ještě Calhoun.

"Má trochu podrážděný žaludek," řekla Angela. "Ale když si vzpomenu, co odpoledne zažila, dalo se to čekat. Hlavní je, že nemá horečku a plíce má naprosto čisté."

David jen údivem vydechl, ale nic neřekl.

"Co budeme dělat teď, když máme seznam těch lidí s tetováním?" zeptala se Angela.

"Budeme pokračovat dvěma způsoby. Nejdřív si o každém z nich něco zjistíme pomocí počítače. To bude ta jednodušší část. Pak se jich začnu vyptávat. Jsou určité věci, které musíme zjistit, jako třeba kde to tetování mají a jestli jim nevadí ho ukázat. To tetování, které Hodges poškrábal, musí být nějak poškozené. Musí být taky na místě, kde do něj Hodges při rvačce mohl zarýt nehty. Pokud bude mít někdo srdíčko na zadku, nebude to pro nás moc zajímavé."

"Co považujete za nejslibnější lokalizaci?" zeptala se Angela. "Předloktí?"

"Myslím, že ano," řekl Calhoun. "Předloktí, zápěstí. Myslím, že nemů-

236

žeme vyloučit ani hřbet ruky, ale to není obvyklé místo profesionálního tetování. A to tetování, které hledáme, je profesionální. Jenom odborníci používají k tetování těžké kovy jako barviva."

"Jak chcete udělat tu počítačovou část?" zeptala se Angela.

"Potřebujeme jen číslo pojistky a datum narození," řekl Calhoun. "To by se nám mělo podařit získat z nemocnice." Podíval se na Davida. David přikývl. "Až to budeme mít, bude to jednoduché. Je až zarážející, kolik informací můžete získat z různých veřejně přístupných databank. V informatice pracují celé společnosti. Budete se divit, co všechno můžete zjistit za symbolický poplatek."

"Chcete říct, že tyhle společnosti se můžou dostat do soukromých databank?" divila se Angela.

"Přesně tak," řekl Calhoun. "Většina lidí si to ani neuvědomuje, ale kdokoli, kdo má počítač a modem, může získat obrovskou spoustu informací o komkoli."

"Jaký druh informací můžou lidi zjišťovat?" ptala se Angela.

"Cokoli. Všechno možný řekl Calhoun. "Finanční zázemí, kriminální záznamy, předchozí zaměstnání, objednávky poštou, osobní inzeráty. Je to jako lov. Ale objeví se spousta zajímavých věcí. I ve skupině pětadvaceti lidí, kteří na první pohled vypadají jako naprosto normální součást společnosti. Bude vás to přímo šokovat. A u skupiny pětadvaceti lidí s tetováním to bude obzvlášť zajímavý. Nebudou určitě to, čemu se říká 'normální', to mi věřte."

"Používal jste toho, když jste byl u státní policie?" zeptala se Angela.

"Pořád," řekl Calhoun. "Vždycky, když jsme měli několik podezřelých, vytáhli jsme si informaci z počítače a vždycky jsme našli nějakou špínu."

A jestli v tomhle případě má David pravdu a ten vrah provozuje eutanazii, nedovedu si představit, na co můžeme narazit. Musí to být úplnej cvok.

Nejspíš najdeme jiné dobročinné skutky, jako třeba zachraňování zvířat z útulků, zatčení za přechovávání aspoň stovky psů doma. Ručím za to, že narazíme na spoustu něčeho podivného nebo přímo šíleného. Budeme muset najít nějakého počítačového fanatika, aby nám pomohl se dostat do těch databank."

"Mám jednoho bývalého přítele u MIT," řekla Angela. "Horko těžko odmaturoval, ale je to počítačový fenomén."

"O koho jde?" zeptal se David. O tomhle bývalém příteli ještě neslyšel.

"Jmenuje se Robert Scali," řekla Angela. Calhouna se zeptala: "Myslíte, že by nám mohl pomoci?"

"Tak dozvím se, proč jsem o něm nikdy neslyšel?" trval na svém David.

"Nevyprávěla jsem ti každý detail svého života," řekla Angela. "Chodila jsem s ním chvíli první rok na Brownově."

"A od té doby jste se viděli?"

"Jo, párkrát v posledních letech jsme se sešli," řekla Angela.

"Nemůžu věřit svejm uším!" žasl David.

"Proboha, Davide," divila se Angela. "Jsi směšný!"
"Myslím, že by nám pan Scali mohl pomoci," řekl Calhoun. "Pokud ne,

237

jak už jsem řekl, znám nějaké společnosti, které nám za mírný poplatek tu službu poskytnou."

"V současné situaci uděláme dobře, když se vyhneme jakýmkoli poplatkům," řekla Angela. Začala sklízet se stolu.

"Je nějaká možnost získat ze zdravotních záznamů popis těch tetování?" zeptal se Calhoun.

"Myslím, že jo," řekl David. "Většina lékařů by je nejspíš při fyzikálním vyšetření popsala. Já bych je určitě popsal, kdybych je na někom viděl."

"Určitě by nám to pomohlo sestavit pořadí těch lidí v seznamu," řekl Calhoun. "Chtěl bych nejdřív promluvit s těma, co mají tetování na předloktí nebo na zápěstí."

"A co ti, co pracují v nemocnici."

"S těma začneme," řekl Calhoun. "Jednoznačně. Taky jsem zjistil, že Steve Shegwick má tetování na předloktí. Rád bych s ním mluvil."

Angela se vrátila a ptala se, kdo si dá zmrzlinu a kávu. David řekl, že vynechá, Calhoun si řekl o obojí. David vstal a šel se podívat na Nikki.

Později, když seděli po jídle u stolu, Angela prohlásila, že by měli naplánovat, co budou zítra dělat.

"Já začnu tím, že si promluví s těmi tetovanými zaměstnanci nemocnice," řekl Calhoun. "Pořád si myslím, že je nejrozumnější, když budu nejvíc na ráně já. Nechceme přece žádné další cihly ve vašem obýváku."

"Já se půjdu podívat do těch zdravotních záznamů," řekl David. "Zjistím čísla pojistek a data narození a pokusím se najít popis těch tetování."

"Já zůstanu s Nikki," řekla Angela. "Až se David vrátí s těmi údaji zajedu do Cambridge."

"Nešlo by je poslat faxem?" zeptal se David.

"Chceme, aby nám pomohl," řekla Angela. "Nemůžu mu prostě jen tak poslat fax."

David pokrčil rameny.

"Co s tím doktorem Holsterem, s tím radioterapeutem?" zeptal se Calhoun. "Někdo s ním musí promluvit. Zašel bych za ním sám, ale myslím, že bude lepší, když s ním promluví někdo od fochu."

"Jéje," řekl David. "Na něj jsem úplně zapomněl. Můžu za ním zajít zítra, až skončím s těmi zdravotními záznamy."

Calhoun odstrčil židli a vstal. Poplácal si své objemné břicho. "Děkuju vám za jednu z nejlepších večeří za dlouhou, dlouhou dobu," řekl. "Myslím, že nastal čas, abych odvezl své břicho i sebe domů."

"Kdy si zase promluvíme?" zeptala se Angela.

"Hned, jak budeme mít o čem mluvit," řekl Calhoun. "Vy se oba potřebujete vyspat. To já poznám."

238

Sobota
30. října

V noci měla ještě Nikki křeče v břiše a průjem, ale ráno už se cítila lépe. Nebylo ještě vyhráno, ale rozhodně byla na cestě k lepšímu a neměla teplotu. David si oddychl.

U žádného z jeho pacientů takové zlepšení nenastalo, jakmile se jednou projeví příznaky této podivné choroby. Byl si jistý, že teď už se Nikki bude dařit lépe, stejně jako jemu a těm sestrám z nemocnice.

Angela se probudila s depresí nad jejich situací. Překvapilo ji, že má David tak dobrou náladu. Vzhledem k tomu, že Nikki bylo opravdu lépe, se David Angele svěřil se svými včerejšími obavami.

"Proč jsi mi nic neřekl?" divila se Angela.

"To by nepomohlo," řekl David.

"Někdy mě strašně štveš," řekla Angela, ale místo dalšího rozčilování šla Davida obejmout, políbit a říct mu, jak ho miluje.

Z objetí je vytrhl telefon. Byl to Dr Pilsner. Chtěl vědět, jak se Nikki daří. Zároveň se ještě jednou přimlouval, aby pokračovali v podávání antibiotik a v respirační terapii.

"Budeme ji dělat tak často, jak budete považovat za vhodné," řekla Angela. Zvedla telefon v ložnici, David poslouchal na druhém aparátu v koupelně.

"Brzy ti vysvětlíme, proč jsme ji tak rychle odvezli," řekl David. "Zatím se ti jen omlouváme. To, že jsme Nikki odvezli z nemocnice, neznamenal vůbec, že bychom k tobě měli nedůvěru."

"Jde mi jen o Nikki," odpověděl Dr Pilsner.

"Nechcete se tu zastavit? Budete vítán," řekla Angela. "A pokud si budete myslet, že by ještě měla být hospitalizována, odvezeme ji do Bostonu."

"Zatím mě jen informujte o jejím stavu," řekl Dr Pilsner odměřeně.

"Je našťvaný," řekl David, když oba zavěsili.

"Já se mu nedivím," řekla Angela. "Víc lidí si musí myslet, že jsme se zbláznili."

Oba asistovali Nikki při respirační terapii, střídali se v poklepávání na její hrudník v různých polohách, které zaujímala.

"Můžu jít v pondělí do školy?" zeptala se Nikki, když skončili.

"Možná," řekla Angela opatrně, "ale nedělej si příliš velké naděje."

"Nechci být moc pozadu," odporovala Nikki. "Nemohla by sem přijít Caroline a přinést mi učebnice?" Angela se podívala na Davida. Ten hladil Rustyho, který ležel na Nikkiině posteli. Podíval se na Angelu a oba se beze slov domluvili, že už nemohou déle Nikki tajit tu smutnou zprávu, ačkoli se jim to nechtělo říkat. "Musíme ti něco říct o Caroline," řekla Angela opatrně. "Je nám to moc líto, ale Caroline už není." "Chceš říct, že umřela?" zeptala se Nikki. "Bohužel, ano."

239

"Hm," řekla Nikki prostě. Angela se podívala na Davida. Ten jen pokrčil rameny. Nenapadlo ho nic, co by mohl dodat. Věděl, že Nikkina nonšalantní reakce je jen způsob obrany, podobně jako v případě Marjorüny smrti. Vyschlo mu v hrdle, když si uvědomil, že za obě smrti může být zodpovědná jedna šilená osoba. Nikkina póza se zhroutila ještě dříve než v Marjorüně případě. Angela s Davidem dělali co mohli, aby ji utěšili. Její smutek je trápil. Oba věděli, že je to pro ni velká rána; Caroline byla nejen Nikkina kamarádka, ale celý svůj krátký život trpěla stejnou chorobou jako Nikki. "Já taky umřu?" vzlykala Nikki. "Ne," ujist'ovala ji Angela. "Vždyť už je ti přece líp. Caroline měla vysoké horečky. Ty nemáš ani zvýšenou teplotu." Když Nikki utěšili, David vyrazil na kole do nemocnice. Šel přímo do archivu a začal vyhledávat čísla pojistek a data narození ke jménům na seznamu, který s Calhounem sestavili. Když měl všechna čísla, procházel všechny záznamy a hledal popis tetování. Ještě nebyl ani v polovině, když mu někdo zaklepal na rameno. Otočil se. Za ním stála Helen Beatonová. Za ní byl Joe Forbs z nemocniční stráže. "Mohl byste mi laskavě říct, co to děláte?" zeptala se Beatonová. "Jen jsem potřeboval použít počítač," zakoktal David. Nečekal, že narazí na někoho z administrativy, rozhodně ne v sobotu ráno. "Pokud jsem dobře informována, nejste již zaměstnancem OPV," řekla Beatonová. "To je pravda," přisvědčil David, "ale. . ." "Váš vstup do nemocnice souvisel pouze s vaším zaměstnáním u OPV," řekla Beatonová. "Pokud už nejste jejím zaměstnancem, váš vstup do nemocnice musí být projednán pověřovacím výborem. Do té doby nemáte přístup k počítači. Byl byste tak laskav a doprovodil doktora Wilsona z nemocnice?" dodala a obrátila se na Joea. Joe Forbs přistoupil blíž k Davidovi a naznačil mu, aby vstal. David pochopil, že nemá smysl protestovat. Klidně si složil své papíry a doufal, že mu je Beatonová nevezme. Naštěstí ho Joe Forbs opravdu jen doprovodil ke dveřím. Teď mohl David na závěr své neslavné kariéry dodat, že byl z nemocnice osobně vyveden. Nevzdával se a vyrazil směrem k radioterapii, která byla v samostatné hypermoderní budově, kterou navrhl tentýž architekt, který navrhoval celé radiodiagnostické centrum. V sobotu dopoledne chodili na radioterapeutické oddělení k pravidelnému léčení chroničtí pacienti. Trvalo celou půlhodinu, než měl Dr Holster na Davida chvilku času. Dr Holster byl asi o deset let starší než David, ale vypadal ještě starší. Vlasy měl úplně šedivé, téměř bílé. Ačkoli měl celé dopoledne spoustu práce, byl přátelský a nabídl Davidovi kávu.

, ,Co pro vás můžu udělat, doktore Wilsone?" zeptal se.

240

"Můžete mi říkat Davide," řekl David úvodem. "Doufal jsem, že se vás budu moct zeptat na pár věcí, které se týkají doktora Hodgese." "To je dost zvláštní přání," poznamenal Dr Holster. Pokrčil rameny. "Ale v podstatě mi to nevadí. Co vás na něm zajímá?" "Je to trochu delší historie," začal David, "Ale abych to řekl stručně: měl jsem několik pacientů, kteří v průběhu hospitalizace vypadali přesně stejně, jako někteří z pacientů doktora Hodgese. A pár z nich byli pacienti, které jste léčil i vy." "Pokračujte," vyzval ho Dr Holster. "Než budu pokračovat," řekl David, "chtěl bych vás požádat, abyste tento rozhovor považoval za důvěrný." "Teď už opravdu dráždíte mou zvědavost," řekl Dr Holster. Přikývl. "Beru to jako důvěrné sdělení. "Pokud vím, doktor Hodges vás navštívil ten den, co zmizel." "Byli jsme spolu na obědě, abych to řekl přesně," upřesnil Dr Holster. "Vím, že s vámi chtěl doktor Hodges mluvit o jednom pacientovi, který se jmenoval Clark Davenport." "To je pravda," přisvědčil Dr Holster. "Měli jsme o tom pacientovi dlouhý rozhovor. Bohužel pan Davenport byl již po smrti. Léčil jsem ho pro karcinom prostaty a domnívali jsme se, že úspěšně. Léčení proběhlo tak asi pět měsíců před jeho smrtí. Doktor Hodges i já jsme byli jeho smrtí překvapeni a bylo nám to velmi líto." "Zmínil se doktor Hodges o tom, na co vlastně pan Davenport zemřel?" zeptal se David.

"Nevzpomínám si," řekl Dr Holster. "Předpokládám jsem, že to byla rekurence toho karcinomu prostaty. Proč se ptáte?"

"Pan Davenport zemřel na septický šok po sérii záchvatů typu grand mal," odpověděl David. "Nemyslím, že to mělo souvislost s karcinomem."

"To nemůžete tak říct," odporoval Dr Holster. "Vypadá to, jako by měl metastázy v mozku."

"Měl vyšetření magnetickou rezonancí, které bylo negativní," pokračoval David. "Pitván ale, samozřejmě, nebyl, takže to nevíme úplně jistě."

"Mohla tam být diseminovaná drobná ložiska, které magnetická rezonance nezachytila," uvažoval ještě Dr Holster.

"Zmíňoval se doktor Hodges, že by se v průběhu hospitalizace pana Davenporta stalo něco, co by považoval za mimořádné nebo nečekané?" zeptal se David.

"Jenom jeho úmrtí," odpověděl Dr Holster.

"Hovořili jste při obědě ještě o něčem jiném?"

"Ani ne. Nevzpomínám si," řekl Dr Holster. "Když jsme dojedli, ptal jsem se Dennise, jestli se nechce jít podívat na radioterapii na ten nový přístroj, který jsme získali jeho zásluhou."

"Co to je za přístroj?" vyptával se David.

"Lineární urychlovač," odpověděl Dr Holster. Zářil jako pyšný otec.

"Máme jeden z nejlepších přístrojů, jaký existuje. Dennis ho nikdy neviděl,

241

ačkoli se na něj chtěl už mnohokrát přijít podívat. Tak jsem mu ho šel ukázat. Moc se mu libil. Pojdte se na něj taky podívat."

Dr Holster vstal a vyšel ze dveří dřív, než mohl David cokoli odpovědět.

Vyšel za Dr Holsterem, aby ho neurazil. Neměl zrovna náladu vidět radioterapeutické přístroje, ale neměl právě na vybranou.

"Tady je," řekl Dr Holster hrdě a něžně poklepal přístroj z nerez oceli.

Lineární urychlovač vypadal podobně jako rentgenový přístroj s připevněným stolem. "Nebýt zájmu doktora Hodgese o nemocnici, nikdy bychom tuhle nádheru nedostali. Ještě bychom museli používat starý přístroj."

David zíral na ten impozantní vynález. "Co bylo s tím starým?"

"Nic s ním nebylo," řekl Dr Holster. "Byl jen zastaralý: kobalt 60."

Kobaltový zářič nemůžete tak přesně zaměřit jako lineární urychlovač.

Je to čistě fyzikální záležitost. Souvisí to s velikostí kobaltového zdroje, který je asi šest palců dlouhý. Gama paprsky z něj vycházejí všemi směry a špatně se kolimují."

"Chápu," řekl David, ale nebyl si tím tak docela jistý. Fyzika nebyla nikdy jeho silnou stránkou.

"Tehle lineární urychlovač je mnohem dokonalejší," pokračoval Dr Holster. "Má velmi úzký otvor, z něhož vycházejí paprsky. A může být naprogramován i na vyšší výkon. Kobaltový přístroj navíc vyžaduje výměnu zdroje každých pět let, protože poločas kobaltu 60 je asi tak šest let."

David měl co dělat, aby potlačil zívnutí. Setkání s Dr Holsterem mu začínalo připomínat přednášku na medicíně.

"Ten kobaltový přístroj tu ještě máme," pokračoval Dr Holster. "Je uložený ve sklepě. Nemocnice ho chce prodat do Paraguaye nebo Uruguaye, nemůžu si vzpomenout přesně kam. To dělá většina nemocnic, když zmodernizuje své přístrojové vybavení, jako my tím lineárním urychlovačem. Staré vybavení pak prodá do nějaké rozvojové země. Ty přístroje mohou ještě dobře sloužit. Navíc mají tu výhodu, že nepotřebují tak často servis, protože jejich zdroj vydává gama paprsky dvacet čtyři hodiny denně, ať se děje cokoli."

"Obávám se, že jsem vás strašně zdržel," přerušil ho David. Chtěl utéct, než se Dr Holster ponoří do další půlhodinové přednášky.

"Doktora Hodgese to velmi zajímalo," řekl Dr Holster. "Když jsem se zmínil o tom, že staré přístroje mají právě tuto výhodu, přímo se rozzářil."

Chtěl ten starý přístroj vidět. A co vy? Chcete se na něj jít podívat?"

"Ani ne," přiznal David. Napadlo ho, jak by asi reagovala Helen Beatonová a Joe Forbs, kdyby se vrátil do nemocnice tak brzy po tom, co byl vyveden.

Za pár minut už David seděl na kole, míjel řeku Roaring a mířil domů.

Celé dopoledne mu nepřineslo tolik, kolik si od něj sliboval, ale měl čísla pojistek a data narození všech lidí na seznamu. Když šlapal na kole, vrátil se v myšlenkách k tomu, co se dozvěděl o Hodgesovi od Dr Holster. Litoval, že se Hodges radioterapeutovi nesvěřil se svým podezřením, ať už bylo jakékoli. Pak si David vzpomněl, jak Dr Holster popisoval rozzářenou Hodgesovu tvář po tom, co

242

mu sdělil, že starý kobaltový zářič je velmi spolehlivý a jen zřídka potřebuje opravu. David přemýšlel, jestli měl Hodges o zářič opravdový zájem, nebo to bylo jen přenesené Holsterovo nadšení. David usoudil, že to nejspíš bylo to druhé. Holster pravděpodobně získal pocit, že Dr Hodges sdílel jeho nadšení při prohlídce lineárního urychlovače.

Calhoun spal dlouho a do Bartletu se vrátil až před polednem. Když vjížděl do města, rozhodl se začít rozhovor se zaměstnanci nemocnice, kteří měli nějaké tetování, podle abecedy. Clyde Devonshire se tak dostal na první místo. Calhoun zastavil u jídelny na Main Street, kde si dal velkou kávu a nahlédl do telefonního seznamu. Vybaven pěti

adresami vyrazil ke Clydeovi.

Devonshire bydlel nad obchodem se smíšeným zbožím. Calhoun vyšel po schodech nahoru a zazvonil. Když se nikdo neozval, zazvonil ještě jednou.

Třetí pokus Calhoun už vzdal a sešel zpět po schodech dolů. Vešel do obchodu a vybral si novou krabičku doutníků Antonius a Kleopatra.

"Hledám Clydea Devonshirea," řekl prodáváči.

"Odcházel brzy ráno z domova," odpověděl mu prodáváč. "Asi šel do nemocnice; často o víkendech slouží. Pracuje jako zdravotní bratr v nemocnici."

"V kolik hodin se tak vrací?" ptal se Calhoun.

"Asi tak v půl čtvrtý nebo ve čtyři, pokud nemá odpolední."

Calhoun ještě jednou vyšel po schodech nahoru a zkusil do třetice zazvonit. Když se opět nic neozvalo, zkusil vzít za kliku. Dveře se otevřely.

"Haló!" zavolal dovnitř Calhoun.

Jednou z výhod toho, že už nepracoval pro státní policii, bylo, že se nemusel zabývat povolením k prohlídce a důvodem k podezření. Bez sebemenší zábrany vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Byl byt zařízen prostě, ale čistě. V obývacím pokoji našel Calhoun na konferenčním stolku složenou hromádku výstřižků z novin o Jacku Kevorkianovi, lékaři z Michiganu, který pomáhal páchat sebevraždy. Kromě toho tam byla i řada článků o asistovaných sebevraždách obecně.

Calhoun se usmál, když si vzpomněl, jak říkal Davidovi a Angele, že se v té skupině tetovaných objeví určitě spousta zvláštností. Calhoun byl přesvědčen, že asistence při sebevraždě a eutanazie mají mnoho společného a že by si David s Clydem Devonshirem jistě rád promluvil.

Calhoun otevřel dveře do ložnice. I tam byl pořádek. Prohledal skříně a mezi věcmi, které byly na povrchu, hledal nějaké fotografie. Žádné nenašel. V další skříně našel řadu různých pout, převážně z černé kůže s nerezovými cvočky a řetězy. Na policice byla spousta časopisů a videokazet s podobnou tematikou.

Když Calhoun zavíral dveře, přemýšlel, co asi odhalí počítačové pátrání o tomto podivném individuu.

OSUDNÁ LÉČBA243

Calhoun prohledal zbytek bytu. Snažil se najít nějaké fotografie. Doufal, že mezi nimi najde fotografii Clydea s tetováním. Několik fotografií bylo přichyceno ke dvířkům lednice drobnými magnety, ale žádná z osob na fotografiích neměla viditelné tetování. Calhoun ani nevěděl, zda někdo z lidí na fotografiích je Clyde.

Calhoun se chystal vrátit do obývacího pokoje a prohledat psací stůl, když uslyšel dole bouchnout dveře. Pak slyšel kroky na schodech.

Na okamžik se Calhoun lekl, že bude chycen při prohledávání bytu.

Napadlo ho, že by se mohl pokusit utéct, pak ale šel ke dveřím a prudce je otevřel. Vyděsil tak toho, kdo se je právě zvenku chystal otevřít.

"Clyde Devonshire?" zeptal se Calhoun ostře.

"Jo," řekl Clyde. "Co se tu, do háje, děje?"

"Jmenuju se Phil Calhoun," řekl Calhoun a natahoval ruku s navštívenkou. "Čekám na vás. Pojdte dál."

Clyde si přehodil tašku, kterou měl v ruce a vzal si navštívenku. "Vy jste detektiv?" zeptal se.

"Ano," odpověděl Calhoun. "Byl jsem u státní policie, než si guvernér usmyslel, že jsem pro policii příliš starý. Tak jsem se dal na soukromou práci. Čekal jsem, až se vrátíte domů, abych vám mohl položit pár otázek."

"No, povedlo se vám mě pěkně vyděsit," přiznal Clyde. Položil si ruku na prsa a s úlevou vydechl. "Nejsem zvyklý na to, že přijdu domů a někdo tu na mě čeká."

"Promiňte," omlouval se Calhoun. "Asi jsem měl počkat na schodech."

"To by nebylo moc pohodlné," řekl Clyde. "Posaďte se. Můžu vám něco nabídnout?"

Clyde odhodil tašku na pohovku a šel do kuchyně. "Kafe, nebo radši. ."

"Máte pivo?" zeptal se Calhoun.

"Jasně," zavolal Clyde.

Zatímco Clyde vyndával pivo z lednice, nahlédl Calhoun do tašky, kterou Clyde přinesl. Byly v ní videokazety podobné těm, které Calhoun našel ve skříně.

Clyde se vrátil do obývacího pokoje a nesl dvě piva. Poznal, že se Calhoun díval do tašky. Postavil pivo na konferenční stůl, zvedl tašku a pečlivě ji nahoře přeložil.

"Zábava," vysvětlil Clyde.

"Všiml jsem si," přiznal Calhoun.

"Nejste trochu ujetý?" zeptal se Clyde.

"Nejsem už pořádně vůbec nic," řekl Calhoun. Prohlížel si svého hostitele. Clydeovi bylo něco kolem třiceti. Byl středně vysoký a měl hnědé vlasy. Mohl být dobrý útočník ve fotbalu, pokud ho na střední škole hrál.

"Na co se mě chcete zeptat?" ptal se Clyde a podával Calhounovi pivo.

"Znal jste doktora Hodgese?" zeptal se Calhoun.

Clyde se krátce opovrzhlivě zasmál. "Proč, proboha, pátráte po něčem, co souvisí s tím příšerným individuem z naší dávné minulosti?"

"To vypadá, jako byste ho neměl v lásce."

"Byl to zlej, umíněnej hajzl," řekl Clyde. "Měl takovou předpotopní představu o práci sestry. Měl nás za nižší živočišné formy, které slouží k tomu, aby vykonávaly veškerou špinavou práci a neuvažovaly nad příkazy lékařů. Víte, mělo nás být vidět, ne slyšet. Víte, Hodgesovy názory by byly připadaly zastaralé i Claře Bartonové."

"Kdo je Clara Bartonová?" zeptal se Calhoun.

"To byla sestra v polní nemocnici v době občanské války," řekl Clyde.

"Vedla taky Červený kříž."

"Víte, kdo doktora Hodgese zabil?" zeptal se Calhoun.

"Já to nebyl, pokud jste to chtěl naznačit," řekl Clyde. "Ale pokud zjistíte, kdo to byl, dejte mi vědět. Rád bych toho člověka pozval na pivo."

"Máte nějaké tetování?" zeptal se ještě Calhoun.

"Jo, to mám," řekl Clyde. "Dokonce několik."

"Kde?" zeptal se Calhoun.

"Chcete je vidět?"

"Chtěl bych," řekl Calhoun.

Clyde se zasmál, rozepl knoflíky a sundal si košili. Postavil se a předvedl několik póz jako kulturista. Znovu se rozpačité zasmál. Kolem obou zápěstí měl vytetovaný řetěz, na pravé paži nad loktem draka a zkřížené meče na hrudi nad oběma bradavkami.

"Ty meče jsem si nechal vytetovat v New Hampshiru ještě když jsem byl na střední škole," řekl. "Zbytek mám ze San Diega."

"Ukažte mi to tetování na zápěstích," řekl Calhoun.

"Kdepak," prohlásil Clyde a rychle si oblékl košili. "Nemůžu vám přece všechno ukázat hned napoprvé. Už byste víckrát nepřišel."

"Lyžujete?" zeptal se Calhoun.

"Občas jo," řekl Clyde. Pak dodal: "Vy ale máte otázky."

"Máte lyžařskou masku?" pokračoval Calhoun.

"Každěj, kdo v New Englandu lyžuje, má lyžařskou masku, pokud není zrovna masochista," odpověděl Clyde.

Calhoun se zvedl. "Díky za pivo," řekl. "Musím už jít."

"To je škoda," litoval Clyde. "Zrovna mě to začalo bavit."

Calhoun sešel po schodech dolů, vyšel ven a nasedl do vozu. Byl rád, že z bytu Clarka Davenporta vypadl. Ten člověk byl opravdu zvláštní, dalo by se říct nenormální. Otázkou bylo, zda mohl Hodgese zabít. Calhoun tomu moc nevěřil.

Clyde byl sice divný, ale nezdálo se, že něco tají. Ale ty vytetované řetězy na zápěstích Calhouna trochu trápily, hlavně proto, že neměl možnost si je pořádně prohlédnout. Také přemýšlel nad tím, proč se ten člověk tak zajímá o Kevorkiana. Byla to jen obyčejná zvědavost nebo utajovaná touha? Clyde zatím zůstane podezřelým. Calhoun byl zvědav, co se o něm dozvedí z počítače.

Calhoun zkontroloval seznam. Další v pořadí byl Joe Forbs. Podle adresy bydlel blízko fakulty, nedaleko Cannonových.

Když Calhoun zaklepal u Forbse na dveře, opatrně je pootevřela hubená nervózní žena s prošedivělými vlasy. Calhoun se představil a vytáhl

navštívenku. Na ženu to neudělalo žádný dojem. Byla podstatně novoangličtější než Clyde Devonshire: mlčenlivá a ne právě přátelská.

"Paní Forbsová?" zeptal se Calhoun.

Žena přikývla.

"Je Joe doma?"

"Ne," odpověděla stroze paní Forbsová. "Budete muset přijít později."

"Kdy?" zeptal se Calhoun.

"Nevím. Vrací se v různou dobu."

"Znala jste doktora Dennise Hodgese?" zeptal se Calhoun.

"Ne," řekla paní Forbsová.

"Můžete mi říct, kde má pan Forbs tetování?"

"Budete muset přijít za ním," řekla.

"Lyžuje?" vyptával se dál Calhoun.

"Promiňte," řekla paní Forbsová a zavřela dveře. Calhoun slyšel, jak zamyká několik zámků. Měl dojem, že ho paní Forbsová považovala za finančního úředníka.

Calhoun vzdychl a sedl si zpátky do vozu. Měl jen jednoho ze dvou. Ale nenechal se odradit. Pokračoval dalším jménem na seznamu: Claudette Mauriceová.

"Ach jo," vzdychl Calhoun, když zastavil proti domu, kde bydlela Claudette Mauriceová. Zarazilo ho, že na oknech do ulice byly zavřené okenice.

Calhoun šel k hlavním dveřím a několikrát zaklepal. Zvonek nenašel.

Nikdo neodpovídal. Podíval se do schránky na dopisy a zjistil, že je téměř plná.

Šel k nejbližším sousedům. Brzy se dozvěděl, co potřeboval. Claudette Mauriceová byla na dovolené. Jela na Havaj. Calhoun se vrátil ke svému autu. Jeho skóre se zhoršilo na jednoho ze tří. Podíval se na další jméno: Werner Van Slyke. Calhoun zauvažoval, že Van Slykea přeskočí. Jednou už s ním mluvil. Ale pak se rozhodl za ním přece jen zajít. Při první návštěvě nevěděl o Van Slykeovu tetování. Van Slyke bydlel v jihovýchodní části města v tiché uličce, kde byly domky postavené daleko od silnice. Calhoun zaparkoval za řadou aut, stojících proti Van Slykeovu domu. Překvapilo ho, v jak špatném stavu dům je. Potřeboval novou fasádu. Vůbec nevypadal jako dům, ve kterém bydlí vedoucí technického oddělení a údržby. Rozbité okenice visely na uvolněných pantech. Calhoun se bezděčně otrásl. Zapálil si doutník Antonius a Kleopatra a prohlížel si dům. Napil se vystydlé kávy. V domě ani v jeho okolí nebyly žádné známky života a ve vjezdu nestálo žádné auto. Calhoun pochyboval, že by někdo mohl být uvnitř. Rozhodl se, že se rozhlédne podobně jako u Clydea Devonshirea. Vylezl z auta a přešel ulici. Čím víc se blížil k domu, tím horší mu připadal. Pod okapy byla spousta špíny.

246

Zvonek nefungoval. Calhoun ho zkusil několikrát znáčkout, ale nic neslyšel. Dvakrát zaklepal, ale nic se neozvalo. Calhoun odešel od hlavního vchodu a obešel dům dozadu. Za domem byla kůlna, která sloužila jako garáž. Calhoun šel blíž k domu a snažil se nahlédnout dovnitř oknem. Nebylo to jednoduché, protože okna byla nepředstavitelně špinavá. Za domem byly padací dveře zamčené starým rezavým visacím zámkem. Calhoun usoudil, že uzavírají schody do sklepa. Vrátil se zpět před dům. Vyšel po schodech k předním dveřím. Zastavil se a rozhlédl se, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Pak vzal za kliku. Dveře nebyly zamčené. Calhoun se chtěl ujistit, že skutečně není nikdo doma. Ještě jednou silně zaklepal, jak nejvíc jeho ruka vydržela. Spokojeně stiskl kliku. K jeho velkému překvapení se dveře samy otevřely. Calhoun se podíval dovnitř. Před ním stál Van Slyke a podezíravě si ho prohlížel. "Co tu propána hledáte?" zeptal se. Calhoun vyndal doutník, který držel mezi zuby. "Promiňte, že vás obtěžuju," řekl. "Byl jsem náhodou tady poblíž a tak jsem si řekl, že se zastavím. Vzpomínáte si, jak jsem říkal, že se vás ještě na něco budu chtít zeptat? Co vy na to? Jdu nevhod?" "Myslím, že by to teď šlo," řekl Van Slyke po krátké pauze. "Ale nemám moc času." "Nebudu vás zdržovat dýl než se vám bude hodit" ujistil ho Calhoun.

Beatonová musela zaklepat několikrát na dveře kanceláře před Traynorovou pracovnou, než uslyšela kroky blížící se ke dveřím. "Překvapilo mě, že jsi tady," řekla Beatonová. Traynor ji pustil dál a zamkl za ní. "Věnoval jsem tolik času nemocničním záležitostem, že sem musím chodit v noci a o víkendech, abych vyřídil své vlastní věci," odpověděl. "Dalo mi práci tě najít," řekla Beatonová, když ho následovala do jeho soukromé pracovny. "Jak se ti to podařilo?" zeptal se Traynor. "Volala jsem ti domů," řekla Beatonová. "Ptala jsem se tvé ženy Jacqueline." "Popovídala sis s ní dobře?" zeptal se Traynor. Sedl si na židli u pracovního stolu. Na něm byla hromada složek a papírů. "To se nedá říct," připustila Beatonová. "To se nedivím," řekl Traynor. "Musím s tebou mluvit o té dvojici, kterou jsme přijali loni na jaře," řekla Beatonová. "To jsme si pomohli. Oba byli včera propuštěni. On pracoval pro OPV a ona byla na patologii." "Na ni si vzpomínám," řekl Traynor. "Wadley kolem ní na tom nemocničním pikniku pobíhal jako hladový pes." "To je součást celého problému," řekla Beatonová. "Wadley ji vyhodil,

247

ale ona za mnou včera přišla a stěžovala si na sexuální obtěžování a vyhrožovala, že se bude s nemocnicí soudit. Tvrdila, že už byla za Cantorem dávno před tím, než byla propuštěna, a sexuální obtěžování ohlásila. Cantor to potvrdil." "Měl Wadley nějaký důvod k tomu, aby ji vyhodil?" ptal se Traynor. "On tvrdí, že ano," řekla Beatonová. "Prohlásil, že opakovaně odjela z města, když měla službu, dokonce i po tom, co ji varoval, aby to nedělala." "Pak není důvod si s tím dělat starosti," ujišťoval ji Traynor. "Pokud měl důvod ji vyhodit, bude to v pořádku. Znáím ty soudce, kterým se to dostane do ruky. Skončí to tím, že ještě dostane pěkné ponaučení." "Trochu mě to zneklidňuje," přiznala Beatonová. "A její manžel, doktor David Wilson, něco chystá. Dneska ráno jsem ho nechala vyvést z archivu. Včera odpoledne si v počítači vyhledával úmrtnost našich pacientů." "Proboha proč," divil se Traynor.

"Nemám poněti," řekla Beatonová.

"Říkala jsi, že úmrtnost v naší nemocnici je v pořádku," řekl Traynor.

"Tak proč ti to vadí?"

"Všechny nemocnice považují údaje o úmrtnosti za důvěrné. Veřejnost nechápe, jak se sestavují. Údaje o úmrtnosti by mohly značně poškodit veřejné mínění o nemocnici a to je něco, co si Všeobecná nemocnice v Bartletu rozhodně nemůže dovolit."

"V tom s tebou souhlasím," řekl Traynor. "Tak už ho do archivu nepustíme. To by neměl být problém, když ho OPV vyhodila. Proč ho vlastně vyhodili?"

"Byl neustále pozadu s produktivitou práce," řekla Beatonová, "a vedl v nákladech na pomocná vyšetření a v počtu hospitalizovaných pacientů."

"Určitě nám nebude chybět," řekl Traynor. "Snad abych poslal Kelleymu láhev skotské, že nám tak pomohl."

"Nevím, ale ta rodina mi dělá starosti," trvala na svém Beatonová.

"Včera vpadli do nemocnice a odvezli si dceru, která byla hospitalizovaná s komplikacemi při cystické fibróze. Odvezli si ji navzdory doporučení pediatra."

"To opravdu zní podivně," souhlasil Traynor. "Jak se daří tomu dítěti?"

Myslím, že to je důležitá otázka."

"Je v pořádku," řekla Beatonová. "Mluvila jsem s tím pediatrem. Je naprosto v pořádku."

"Tak v čem je problém?" divil se Traynor.

Angela, vybavena čísly pojistek a daty narození, vyrazila do Bostonu.

Ráno zavolala Robertovi Scalimu, aby ji očekával. Po telefonu nevysvětlovala, proč přijede. Trvalo by to příliš dlouho a znělo by to bláznivě.

S Robertem se sešla v jedné z četných malých indických restaurací na Central Square v Cambridgi. Když Angela vešla, Robert vstal od jednoho stolu a šel jí naproti.

248

Angela ho políbila na tvář a pak pokračovala pracovně. Podala Robertovi seznam. Prohlédl si ho.

"Chceš zjistit, co se dá, o těch lidech?" zeptal se. Naklonil se přes stůl.

"Doufal jsem, že budeš mít nějaký osobní důvod, když jsi tak náhle zavolala. Myslel jsem, že mě chceš vidět."

Angela se začala cítit nesvá. Když se vidali dřív, Robert nikdy nenaznačoval, že by měl zájem obnovit jejich vztah.

Angela usoudila, že udělá nejlépe, když bude upřímná. Ujistila Roberta, že je šťastně vdaná. Vysvětlila mu, že přijela pouze proto, že potřebuje jeho pomoc.

Pokud to Roberta zklamalo, nedal to na sobě znát. Natáhl se přes stůl a stiskl jí ruku. "Rád tě vidím, ať už jsi měla jakýkoli důvod," řekl. "Rád ti pomůžu. Co přesně potřebuješ?"

Angela Robertovi vysvětlila, že slyšela, co všechno lze pomocí počítače zjistit o nějaké osobě pouze na základě čísla pojistky a data narození.

Robert se usmál svým hlubokým, zastřeným způsobem, který si Angela tak dobře pamatovala. "Ani si nedovedeš představit, co všechno se dá zjistit," řekl. "Mohl bych ti zjistit výpis výběrů Billa Clintona na VISA kartu za poslední měsíc, kdybych o to měl zájem."

"Chci o těch lidech vědět všechno, co bude možné," řekla Angela a ukázala na seznam.

"Můžeš to nějak upřesnit?" zeptal se Robert.

"Moc ne. Chci všechno, co se ti podaří zjistit. Můj přítel to označil jako lov."

"Co je to za přítele?" zeptal se Robert.

"No, není to zrovna přítel," připustila Angela, "ale začala jsem ho za něj považovat. Jmenuje se Phil Calhoun. Před důchodem byl u státní policie, teď dělá soukromého detektiva. S Davidem jsme si ho najali."

Angela pokračovala a stručně Robertovi vylíčila události v Bartletu.

Začala tím, jak se v jejich sklepě našla Hodgesova mrtvola, pak mu vylíčila fantastickou náhodu poznávacího znamení v podobě tetování a ukončila své vyprávění líčením teorie, jak někdo v nemocnici zabíjí pacienty pod jakousi rouškou šilené eutanazie.

"Proboha!" vydechl Robert, když Angela skončila své vyprávění.

"Pěkně jsi poničila moji představu o krásném mírumilovném venkovském životě."

"Bylo to jako zlý sen," přiznala Angela.

Robert zvedl seznamy. "Dvacet pět jmen - to bude hromada údajů," řekl. "Doufám, že jsi připravená. Přijela jsi nákladákem?"

"Nejvíc nás zajímá těch pět," řekla a ukázala na jména pěti osob, které pracují v nemocnici, a vysvětlila proč.

"Bude to docela zábava," řekl Robert. "Nejrychlejší informace bude o finančním zázemí, protože do těch se nejsnáze dostaneme. Takže budeme mít informace o kreditních kartách, bankovních účtech, finančních převodech a dlužích. Dál už to bude trochu složitější."

"Co bude další krok?" ptala se Angela.

249

"Myslím, že nejsnazší bude sociální pojištění," řekl Robert. "Ale je trochu složitější se dostat do jejich databank. Ale

není to nemožné, navíc mám tady u MIT kamaráda, který pracuje na zabezpečovacích systémech pro databanky různých státních úřadů."

"Myslíš, že by nám pomohl?" zeptala se Angela.

"Peter Fong? Určitě nám pomůže, když ho o to požádám. Kdy to chceš?"

"Včera bylo pozdě," řekla Angela s úsměvem.

"To je jedna z těch věcí, které se mi na tobě vždycky libily," řekl Robert. "Vždycky jsi tak dychtivá. Pojď, zajdeme za ním."

Peterova kancelář byla schovaná až úplně vzadu ve čtvrtém patře smetanově natřené betonové budovy uprostřed kampusu MIT.

Vypadala spíš jako elektronická laboratoř než kancelář. Byla plná počítačů, elektroniky, obrazovek z tekutých krystalů, drátů a dalšího zařízení, které s počítači vůbec může souviset a které Angela nebyla schopna blíže určit.

Peter Fong byl energický, v Americe narozený Asiat. Oči měl ještě tmavší než Robert. Angele bylo hned jasné, že jsou s Robertem výborní přátelé. Robert podal Peterovi seznam a řekl mu, co potřebují. Peter se podrbl ve vlasech a uvažoval.

"Souhlasím, že je nejlepší začít sociálním pojištěním," řekl po chvíli.

"Ale prohledat databázi FBI by taky mohlo být zajímavé."

"To jde?" divila se Angela. Svět počítačové informatiky jí byl cizí.

"Není problém," řekl Peter. "Mám ve Washingtonu kolegyni. Jmenuje se Gloria Ramirezová. Pracoval jsem s ní na projektu toho zabezpečovacího databázového systému. Má možnost se propojit s oběma organizacemi."

Peter použil textový editor, napsal a vytiskl, co potřeboval, a odeslal to faxem. "Obvykle si faxujeme," řekl, "ale odpověď bude muset odeslat přes počítač, na fax toho bude moc. Počítačem to bude rychlejší."

Během několika minut se na jeho harddisk valily údaje. Peter některé z nich vyvolal na obrazovku.

Angela se mu dívala přes rameno na obrazovku. Byla na ní část údajů z databáze sociálního pojištění Joea Forbse, týkající se všech jeho zaměstnání a výše poplatků na sociální pojištění. Na Angelu to udělalo fantastický dojem. Zároveň ji překvapilo, jak snadno lze takové informace získat.

Peter zapnul laserovou tiskárnu. Začala chrlit stránku za stránkou plnou různých údajů. Robert šel k tiskárně a jednu stránku zvedl. Byl to výpis z databáze sociálního pojištění o Werneru Van Slykeovi.

"Zajímavé," řekla Angela. "Byl u námořnictva. Tam se asi nechal tetovat."

"Spousta kluků, kteří jsou v armádě, berou tetování jako nezbytný rituál, který s vojenskou službou souvisí," poznamenal Robert.

Angelu ještě víc překvapil výpis z trestního rejstříku, který tiskla jiná tiskárna. Tyto údaje přicházely do jiného počítače, protože ten první ještě nekončil s prvním úkolem.

250

Angela nečekala mnoho údajů z trestního rejstříku, protože Bartlet bylo takové malé klidné město. Ale jako řada jiných věcí v Bartletu, i toto bylo ve skutečnosti jinak, než se domnívala. Nejdůležitější poznatek, pokud mohla sama posoudit, byl, že Clyde Devonshire měl za sebou jedno zatčení a odsouzení pro znásilnění před šesti lety. Stalo se to v Norfolku ve Virginii a odseděl si za to dva roky v místní státní věznici.

"To musí být roztomilé, mít takového hochu na malém městě," komentoval Robert jízlivě.

"Pracuje v nemocnici na pohotovostní příjmové ambulanci," řekla Angela. "Zajímalo by mě, jestli to někdo ví."

Robert šel ke druhé tiskárně a hledal ve vytištěných papírech, až našel informace o Clydeu Devonshireovi.

"Byl taky u námořnictva," zavolal na Angelu, která zírala na množství údajů z trestního rejstříku, které ještě vycházely z tiskárny. "Vlastně to vypadá, že byl ještě u námořnictva, když byl zatčen pro znásilnění."

Angela šla za Robertem a dívala se mu přes rameno.

"Podívej se na tohle," řekl Robert a ukázal na seřazená data. "V údajích ze sociálního pojištění je spousta mezer v době, která následovala po tom, co byl pan Devonshire propuštěn z vězení. Viděl už jsem podobné výpisy. Ty mezery naznačují, že buďto pracoval na víc místech nebo používal pseudonym."

"Bože můj!" vykřikla Angela. "Phil Calhoun říkal, že se budeme divit, co se všechno objeví. To měl tedy pravdu."

Za půl hodiny vycházela Angela s Robertem z Peterovy kanceláře s několika krabicemi potištěného papíru. Šli do Robertovy kanceláře.

Robertova pracovna vypadala podobně jako Peterova, co se týče vybavení. Jediný podstatný rozdíl byl ten, že Robert měl okno, které vedlo nad řeku Charles.

"Zjistíme si nějaké informace o finančním zázemí těch lidí," řekl Robert a sedl si k jednomu z terminálů. Zanedlouho se na obrazovce objevila záplava údajů, jako kdyby se prothla přehrada.

Když Robert zapnul tiskárny, začaly chrlit další stohy papíru.

"Já žasnu," prohlásila upřímně Angela. "Nikdy jsem netušila, že je možné tak snadno získat tolik informací o nějakém člověku."

"Zkusíme, jen tak pro srandu, co se dozvíme o tobě," řekl Robert.

"Jaké máš číslo pojistky?"

"Děkuju, nechci," řekla Angela. "Vím, jaké mám dluhy, a nechci to vidět."

"Pokusím se získat ještě nějaké informace dnes večer," slíbil Robert.

"To je na počítačích menší provoz a někdy to jde líp."

"Strašně moc ti děkuju," řekla Angela a snažila se zvednout obě krabice s papíry.

"Myslím, že ti s tím budu muset pomoci," řekl Robert.
Když byly krabice uloženy v autě, Angela Roberta objala.
"Ještě jednou děkuju," řekla. Pořádně ho stiskla. "Jsem ráda, že jsem tě zase viděla."

251

Robert jí zamával, když se rozjížděla. Angela sledovala jeho postavu ve zpětném zrcátku, dokud jí nezmizela. Ráda ho viděla, až na ten okamžik hned po příjezdu. Teď se těšila, jak ukáže Davidovi a Calhounovi veškerý získaný materiál.
"Už jsem tady!" zavolala Angela, když vešla zadními dveřmi domů.
Když jí nikdo neodpověděl, vrátila se sama pro druhou krabici papírů.
Když se vrátila, v domě bylo stále ticho. Angela zneklidněla, prošla kuchyní a jídelnou a šla ke schodům nahoru. Lekla se, když zjistila, že si David v obývacím pokoji čte.
"Proč ses neozval, když jsem volala?" zeptala se.
"Říkala jsi, že jsi doma," řekl David. "Nepřipadalo mi nutné na to odpovídat."
"Co se děje?" zeptala se Angela.
"Vůbec nic," odpověděl David. "Jak ses měla se svým bývalým přítelem?"
"Tak o to ti jde!" pochopila Angela.
David pokrčil rameny. "Zdálo se mi divné, že ses o něm za celé čtyři roky, co jsme žili v Bostonu, ani nezmínila."
"Davide!" okřikla ho Angela zděšeně. Šla k němu, sedla si mu na klín a ruce mu ovinula kolem krku. "Nechtěla jsem ti Roberta tajit. Kdybych ti ho chtěla utajit, myslíš, že bych se o něm teď zmínila? Copak nevíš, že miluju jen tebe a nikoho jiného?" Políbila ho na špičku nosu.
"Přisáháš?" zeptal se David.
"Přisáhám," řekla Angela. "Co Nikki? "Nikki je v pořádku," řekl David. "Teď spí. Je pořád ještě hrozně rozrušená kvůli Caroline. Ale fyzicky je na tom dobře. Jak jsi pořídila?"
"Ani tomu nebudeš věřit," řekla Angela. "Pojď se mnou!"
Angela táhla Davida do kuchyně a ukázala mu obě krabice. Vyndal pár stránek a podíval se na ně. "Máš pravdu," řekl.
"Ani se mi tomu nechce věřit. Bude nám to trvat věčnost, než to probereme."
"Je dobře, že jsme nezaměstnaní," řekla Angela. "Aspoň na to máme spoustu času."
"Jsem rád, že se ti vrátil smysl pro humor," prohlásil David.
Společně připravili večeři. Když se Nikki probudila, připojila se k nim.
Ale nemohla se ještě pořádně hýbat, protože měla ještě pořád zavedenou infuzi. Než zasedli k večeři, David zavolal Dr Pilsnerovi a společně se dohodli na tom, že už Nikki zruší infuze a může pokračovat v antibiotické léčbě perorálně.
Při večeři se David s Angelou bavili o tom, jak sdělí rodičům tu novinu, že jsou v Bartletu bez práce. Ani jednomu se do toho nechtělo.
"Nechápu, s čím si děláš starosti," divil se David. "Tvoje matka nejspíš zajásá. Stejně se jim nikdy nelíbilo, že sem jdeme pracovat."
"V tom je právě ten háček," řekla Angela. "Nejspíš vyletím z kůže, až začnou s tím svým 'vždyť jsme vám to říkali', jako obvykle."
Po večeři se Nikki dívala na televizi a David s Angelou začali probírat

252

tu hromadu počítačových výtisků. David byl čím dál tím víc překvapen, jaké informace je možné získat vloupáním se do cizích databank.
"To nám zabere několik dní," prohlásil.
"Asi bychom se měli soustředit na ty, co mají něco společného s nemocnicí," řekla Angela. "Těch je jen pět."
"To je dobrý nápad," souhlasil David.
Stejně jako Angelu, i Davida nejvíc zaujaly informace z trestního rejstříku. Pozastavil se nad tím, že Clyde Devonshire byl nejen odsouzen za znásilnění, ale byl také zatčen za výtržnost před domem Jacka Kevorkiana. Asistovaná sebevražda a eutanazie měly jistě společnou filozofii.
David přemýšlel, zda by Devonshire mohl být ten jejich "anděl spásy".
Davida dále překvapilo, když zjistil, že Peter Ullhof byl šestkrát zatčen před středisky pro plánované rodičovství a jednou pro napadení lékaře a ublížení na zdraví.
"To je zajímavé," řekla Angela. Prohlížela záznamy sociálního zabezpečení. "Všech těch pět lidí sloužilo v armádě, včetně Claudette Mauriceové. To je zajímavá náhoda."
"Proto mají asi všichni to tetování," řekl David.
Angela přikývla. Vzpomněla si, jak Robert říkal, že tetování je u armády jako nezbytný rituál.
Večer pomohli Nikki s respirační terapií a uložili ji ke spaní. Pak se vrátili do přízemí a přenesli si výtisky z počítače do obývacího pokoje.
Znovu se jimi probírali a dělali pět hromádek, jednu pro každého ze zaměstnanců nemocnice.
"Myslela jsem, že už se touhle dobou ozve Calhoun," řekla najednou Angela. "Těšila jsem se na jeho názor na řadu z těch informací, které jsme získali, především na ty o Clydeovi Devonshireovi."
"Calhoun je takový samostatný tvor," prohlásil David. "Říkal přece, že se ozve, až bude mít něco, co by nám chtěl říct."
"No, asi mu zavolám," rozhodla se Angela. "My mu přece máme co říct."

Angela se dovolala a odpověděl jí záznamník. Žádný vzkaz na něm nenechala.

"Jedna z věcí, které mě překvapily, je to, jak často ti lidé měnili zaměstnání," řekl David, když Angela zavěsila. Právě se probíral údaje o sociálním zabezpečení.

Angela si sedla vedle něj a dívala se mu přes rameno. Najednou se natáhla a vzala si papír, který se David chystal položit na Van Slykeovu hromádku.

"Podívej," řekla a ukazovala na část záznamu. "Van Slyke byl u námořnictva jednadvacet měsíců."

"No a?" divil se David.

"Není to neobvyklé?" zeptala se Angela. "Myslela jsem, že nejkratší doba služby u námořnictva jsou tři roky."

"Já nevím," přiznal David.

"Podívejme se na záznam o službě Clydea Devonshirea," navrhla An-

253

gela. Hledala v hromádce Devonshireových papírů, až nakonec našla ten správný list.

"Ten tam byl čtyři a půl roku," oznámila Angela.

"Propána!" vykřikl David. "Poslouchej! Joe Forbs vyhlásil celkem třikrát úpadek. Jak s takovou anamnézou může někdo dostat kreditní kartu, to nechápu. Ale on ji dostal. Pokaždé dostal u nějaké jiné instituce novou kartu. To je pozoruhodné."

V jedenáct hodin měl David co dělat, aby udržel oči otevřené. "Myslím, že si radši půjdu lehnout," řekl. Papíry, které měl v ruce, hodil na stůl.

Čekala jsem, až to řekneš," přiznala Angela. "Mám toho taky dost."

Šli ruku v ruce nahoru. Byli spokojeni, že toho za jeden den stihli tolik.

Ale asi by se jim bylo nespalo tak dobře, kdyby tušili, jaký kolotoč jejich akce roztočila.

254

Neděle

31. října

Ráno před svátkem Všech svatých bylo mrazivé. Na šklebících se dýních, postavených na zápražích a římsách, byla jinovatka. Nikki se probudila a bylo jí úplně dobře. Díky sváteční atmosféře toho dne měla i ona lepší náladu. Angela si dala záležet a celý minulý týden strádala sladkostí i ovoce pro možné návštěvníky.

Angela nechtěla jít do kostela. Idea zapadnout do bartletské společnosti už pro ni ztratila kouzlo. David navrhl, aby zajeli do Iron Horse na snídani, i když nepojedou do kostela, ale Angela chtěla zůstat doma.

Po snídani začala Nikki škemrat, aby ji pustili ven v masce, ale Angele se to nelíbilo. Nechtěla pustit Nikki do té zimy tak brzy po tom, co se dostala z nejhoršího. Pak udělali kompromis: David jel koupit dýni a Angela s Nikki připravily dům pro případ, že Nikki přijdou navštívit jiné děti v maskách.

Angela poradila Nikki, aby naplnila velkou skleněnou salátovou mísu malými čokoládami. Nikki ji pak odnesla do haly a postavila na stůl vedle dveří.

Pak začala Nikki vyrábět dekorace z barevného papíru. Když byla Nikki zabraná do práce, Angela zavolala Robertovi Scalimu do Cambridge.

"To jsem rád, že voláš," řekl Robert, když Angelu uslyšel. "Mám ještě nějaké finanční údaje, jak jsem ti slíbil."

"Děkuji ti za snahu," řekla Angela. "Ale já mám ještě jednu prosbu."

Můžeš se dostat do záznamů o vojenské službě?"

"To už trochu přeháníš," ohradil se Robert. "Do armádních záznamů je daleko složitější se dostat než do čehokoli jiného, to si dovedeš představit."

Snad bych mohl získat nějaké orientační informace, ale obávám se, že nezjistím nic z podrobných databank. Jedině pokud by Peterova přítelkyně měla možnost se napojit na Pentagon. Ale o tom silně pochybuju."

"Chápu," řekla Angela. "Přesně tak jsem čekala, že to dopadne."

"No, ale hned to nevzdáme," bránil se Robert. "Zkusím Peterovi zavolat a zeptám se ho. Zavolám ti za chvíli."

Angela zavěsila a šla se podívat, co Nikki vyrobila. Vystříhla už velký oranžový půlměsíc a právě vystříhovala obrys čarodějnice na koštěti. Angela žasla: ani ona, ani David neměli žádný výtvarný talent.

David se vrátil s obrovskou dýní. Nikki zářila. Angela dala Nikki na stůl noviny a Nikki s Davidem se vrhli na vydlabání dýně na lucernu. Angela jim pomáhala, dokud nezazvonil telefon. Byl to Robert.

"Špatné zprávy," řekl. "Gloria nemůže s tou záležitostí z Pentagonu pomoci. Ale povedlo se mi dostat aspoň orientační informace. Pošlu ti to ještě s těma finančníma informacema. Jaké máš číslo faxu?"

"Nemáme fax," řekla Angela. Cítila se provinile, jako by s Davidem ještě ani nevstoupili do devadesátých let.

"Ale máte modem na počítači?" zeptal se Robert.

"My nemáme ani počítač, jenom Nikki má televizní hry," přiznala

255

Angela. "Ale já něco vymyslím. Můžeš mi prozatím aspoň říct, proč byl Van Slyke u námořnictva jen jednadvacet měsíců?"

Chvili bylo ticho. Angela slyšela, jak Robert listuje papíry.

"Tady je to," řekl konečně. "Van Slyke byl propuštěn ze zdravotních důvodů."

"Není tam něco přesnějšího?" zeptala se Angela.

"Obávám se, že ne," řekl Robert. "Ale je tu ještě něco zajímavého. Van Slyke se školil na ponorkovou posádku v New Londonu v Connecticutu a pak absolvoval školení o nukleárních zbraních. To už byl u ponorek."

"Co je na tom zajímavého?" divila se Angela.

"Každý se nedostane k ponorkám," vysvětloval Robert. "Je tu psáno, že byl zařazen k ponorkám US 'Kamehameha' v Guamu."

"A co dělal Clyde Devonshire u námořnictva?" ptala se Angela.

Ozvalo se další šustění papírů. "Byl členem posádky," řekl Robert po chvíli. Pak dodal: "Ále, tohle je zajímavá náhoda."

"Co?" ptala se dychtivě Angela. Bylo hrozné, když do těch papírů sama neviděla.

"Devonshire byl taky propuštěn ze zdravotních důvodů. Vzhledem k tomu, že si odseděl nepodmíněně trest za znásilnění, byl bych čekal jiný důvod k propuštění."

"To mi připadá ještě zajímavější než to, že byl Van Slyke u ponorek," řekla Angela.

Když Robertovi ještě jednou poděkovala za pomoc, zavěsila. Vrátila se do kuchyně, kde David s Nikki dokončovali lucernu z dýně. Angela řekla Davidovi, že Robert má ještě další materiál, který by se jim mohl hodit. řekla mu také, co se právě dozvěděla o Devonshireovi a Van Slykeovi.

"Tak oba propustili ze zdravotních důvodů," uvažoval David nahlas a bylo jasné, že je myšlenkami jinde.

"Tak, co ty na to?" zeptal se Nikki, když oba poodstoupili a hodnotili své dílo.

"Myslím, že je to bezva," řekla Nikki. "Můžu tam dát svíčku?"

"Samozřejmě," přisvědčil David.

"Davide, poslouchal jsi mě?" zeptala se ještě jednou Angela.

"Poslouchal," řekl David. Podal Nikki svíčku.

"Ráda bych znala konkrétně ty zdravotní důvody," řekla Angela.

"Myslím, že vím, jak to zjistíme," řekl David. "Mělo by se to dát vytáhnout z archivu vojenské nemocnice. Tam by to mělo určitě být uloženo."

"To je dobrý nápad," řekla Angela. "Nenapadá tě, koho bysme o to mohli požádat?"

"Znám někoho z VN v Bostonu," řekl David.

"Myslíš, že by byl ochoten nám pomoci?"

"Je to ona," upřesnil David. Pak vysvětlil Nikki, že by měla vydlabat na dně dýně jamku a do ní postavit tu svíčku.

Nešlo jí jinak svíčku upevnit.

"Tak kdo je ta tvoje přítelkyně?" ptala se Angela.

256

"Je to očařka," řekl David a sledoval, jak Nikki dává do dýně svíčku.

"Neptala jsem se na její specializaci. Chtěla jsem vědět, odkud ji znáš," řekla Angela.

"Byli jsme na stejné střední škole a v posledním ročníku jsme spolu chodili," odpověděl David.

"Jak dlouho je v Bostonu?" vyptávala se dál Angela. "A jak se jmenuje?" Bylo to pokračování té žárlivé hry, kterou David začal.

"Nicole Lungstromová," řekl David. "Přišla do Bostonu koncem minulého roku."

"Nikdy ses o ní nezmínil," vytkla mu Angela. "Jak jsi věděl, že je v Bostonu?"

"Volala mi do nemocnice," přiznal David. Pochvalně Nikki poplácal po rameni, když se jí konečně podařilo upevnit v dýni svíčku. Nikki běžela pro sirky. David se obrátil k Angele.

"A tys ji viděl, když byla v Bostonu?" zeptala se Angela.

"Byli jsme jednou na obědě," řekl David. "To je všechno. Řekl jsem jí, že bude lepší, když se nebudeme stýkat, protože měla jiné představy než já. Rozešli jsme se ale v dobrém."

"Vážně?" ujíšťovala se Angela.

"Opravdu," potvrdil David.

"A ty si myslíš, že když jí najednou zavoláš, že nám pomůže?" pochybovala Angela.

"Abych byl upřímný, tak o tom pochybuju," řekl David. "Pokud chceme využít toho, že pracuje ve VN, asi bych za ní měl zajet. Nedovedu si představit, že bych ji prosil jen tak po telefonu, aby porušila bezpečnostní předpisy a vojenské tajemství. Bylo by jednodušší jí celou tu bláznivou historii vysvětlit osobně."

"Kdy tam chceš zajet?" zeptala se Angela.

"Dneska," řekl David. "Ale nejdřív tam zavolám, jestli je v práci. Pak bych jel. Zastavím se i v MIT a vyzvednu ten materiál, který ještě chceš od Roberta. Co ty na to?"

Angela se kousla do rtu. Překvapilo ji, jakou pocítila žárlivost. Pochopila, jak bylo včera Davidovi. Potrásla hlavou a řekla: "Zavolej jí."

Angela uklízela nepořádek, který zbyl po vydlabávání dýně, a David šel do obývacího pokoje telefonovat Nicole Lungstromové. Angela zaslechla útržky konverzace, ačkoli se snažila neposlouchat. Vadilo jí, že David měl tak veselý hlas. Za pár minut přišel za ní do kuchyně.

"Všechno zařizeno," řekl. "Za pár hodin mě čeká. Hodí se to, zrovna dneska slouží."

"Je blondýna?" zeptala se Angela.

"Ano, je," odpověděl David.

"Toho jsem se bála," řekla Angela.

Nikki rozsvítila svíčku v dýni a David ji odnesl na zápraží. Nechal Nikki, aby si vybrala, kam ji chce postavit. "Vypadá to bezvadně," řekla Nikki, když dýni postavili na místo. Když se David vrátil dovnitř, požádal Angelu, aby zavolala Robertovi

O SUDNÁ LÉČBA257

Scalimu a řekla mu, že se za ním zastaví. Angela Robertovi zavolala a David se zatím šel nahoru připravit. "To bude zajímavé," řekl Robert, když mu Angela vysvětlila, proč volá. Angela nevěděla, co na to říct. Ještě jednou mu poděkovala a zavěsila. Pak se znovu pokusila zavolat Calhounovi. Znovu se jí ozval jen záznamník. David přišel dolů v modrém saku a šedých kalhotách. Vypadal dobře. "To ses musel tak oblíknout?" zeptala se Angela. "Jedu do VN. Přece nepojedu v džínách a tričku." "Zkoušela jsem ještě volat Calhounovi," řekla Angela. "Pořád není doma. Musel se vrátit včera pozdě a odejít brzy ráno. Opravdu se v tom pátrání vyžívá." "Nechalas mu vzkaz?" zeptal se David. "Ne," řekla Angela. "Proč ne?" divil se David. "Nemám ráda záznamníky. Musí přece vědět, že s ním budeme chtít mluvit." "Myslím, že bys mu měla nechat vzkaz," řekl David. "Co budeme dělat, když se do večera neozve? Ohlásíme to na policii?" "To nevím," zamyslel se David. "Jít s čímkoli za Robertsonem mi nepřípadá moc slibné." Když David odjel, šla se Angela věnovat Nikki. Ze všeho nejvíc si přála, aby si dnešní den Nikki užila.

David jel ze zvědavosti nejdřív za Robertem Scalim. Doufal, že bude vypadat jako neduživý akademik, ale byl zklamán. Robert byl hezký mladý muž atletické postavy a byl pěkně opálený. Co bylo ještě horší, působil velmi sympatickým dojmem.

Potřásl si rukou. David viděl, že i Robert si ho zvědavě prohlíží.

"Chci vám poděkovat za vaši pomoc," řekl David.

"Od toho přece přátelé jsou, ne?" řekl Robert. Podal Davidovi další krabici plnou papírů.

"Zjistil jsem ještě něco zajímavého z finančního zázemí, na co bych vás chtěl upozornit," pokračoval. "Werner Van Slyke si v minulém roce otevřel několik nových bankovních účtů. Jel kvůli tomu do Albany a sem do Bostonu. Tu informaci jsem ještě včera neměl, protože jsem nejdřív pátral po kreditních kartách a dlužích."

"To je zvláštní," řekl David. "Má tam hodně peněz?"

"Na každém z těch účtů je mň než deset tisíc, asi proto, že banky musí hlásit finanční převody sumy nad deset tisíc."

"Stejně je to dost peněz na člověka, který vede technické oddělení a údržbu ve všeobecné nemocnici," řekl David.

"V našich časech to obvykle znamená, že si ten člověk přivydělává obchodem s drogama," řekl Robert. "Ale pokud to dělá, asi by ty peníze neměl ukládat do banky. Měl by je někde zakopat. Tak se to obvykle dělá."

258

"Slyšel jsem od několika mladých pacientů, že je marihuana bez problémů k sehnání na střední škole," řekl David.

"No, tak vidíte, možná, že kromě všeho ostatního ještě pomůžete s Angelou zlikvidovat jeden článek amerického obchodu s drogama."

David se zasmál a ještě jednou Robertovi poděkoval.

"Dejte mi vědět, až budete mít někdy cestu do Bostonu," řekl Robert.

"Je tu poblíž bezvadná restaurace. Jmenuje se Anago bistro. Rád bych vás tam pozval."

"Ozvěme se," slibil David a zamával na rozloučenou. Cestou k autu David uvažoval, zda by se při takovém setkání cítil dobře.

Uložil krabici do auta a přešel řeku Charles směrem na Fenway. Trvalo mu jen dvacet minut, než dojel k VN; v neděli odpoledne byl malý provoz.

Když vcházel do nemocnice, uvažoval o tom, jak paradoxně se mohou lidské osudy po letech znovu křížit. S Nicole Lungstromovou chodil skoro rok. Po promoci odešla studovat někde na západní pobřeží, kde pak taky začala pracovat jako absolventka. Jednou se David dozvěděl od nějakých známých, že se vdala. Když mu v minulém roce volala, zjistil, že je rozvedená.

David si nechal Nicole zavolat a čekal na ni v hale. Když přišla, přivítali se a oba byli nesví. David brzy zjistil, že Nicole má nového přítele, a uklidnil se.

Aby je nikdo nerušil, odvedla Nicole Davida na lékařský pokoj. Když se usadili, David jí vyprávěl celý ten příšerný příběh, který s Angelou v Bartletu prožili. Pak jí řekl, co by od ní potřeboval.

"Myslíš zeptat se," že bys mohla zjistit jestli se k těm informacím můžeme dostat?"

"Zůstane to jen mezi náma?" zeptala se Nicole.

"To ti slibuju," řekl David. "Dozví se to samozřejmě jen Angela."

"To jsem předpokládala," řekla Nicole. Chvilu o tom přemýšlela, pak přikývla. "Dobrá," řekla. "Pokud jde o to zjistit, zda někdo zabíjí pacienty, pak účel světi prostředky, alespoň v našem případě."

David podal Nicole krátký seznam: Devonshire, Van Slyke, Forbs, Ullhof a Mauriceová.

"Myslela jsem, že jsou jen dva," řekla Nicole.

"Víme, že těchhle pět lidí bylo v armádě," řekl David. "A všech pět má tetování. Bude lepší, když to vezmem důkladně." Pomocí čísla pojistky a data narození každého z těch pěti lidí získala Nicole jejich vojenská identifikační čísla. Potom začala vyhledávat jejich záznamy. Hned první údaj je překvapil. Forbs i Ullhof byli také propuštěni ze zdravotních důvodů. Jenom Mauriceová odešla po odsloužení minimální vojenské služby.

Diagnózy, se kterými byli Forbs i Ullhof propuštěni, byly prozaické:

Forbs byl propuštěn pro chronický vertebrogenní algický syndrom a Ullhof pro chronickou nespecifickou prostatitidu. Problém Van Slykea a Devonshirea nebyl tak jednoduchý. Nejdelší záznam měl Van Slyke. Nicole musela projít několik stránek záznamů.

OSUDNÁ LÉČBA259

Van Slyke byl propuštěn s diagnózou "schizoidní psychóza s manickými projevy a silnou, stresem aktivovanou paranoidní složkou".

"Proboha!" lekl se David. "Nejsem si jistý, že tomu všemu rozumím.

Co ty?"

"Já jsem jen očař," řekla Nicole, "ale rozumím tomu tak, že ten člověk je schizofrenik s velkým podílem mánie."

David se na Nicole podíval a zvedl obočí: "Vypadá to, že o tom víš víc než já," řekl. "Já žasnu."

"Jeden čas jsem se zajímala o psychiatrii," přiznala Nicole. "Tenhle Van Slyke na mě dělá dojem, že je to ten typ, od kterého je lepší se držet dál.

Ale podívej se, jaké školení navzdory tomu psychickému stavu absolvoval.

Dokonce i školení o nukleárních zbraních. To je, pokud vím, velmi přísně sledovaná disciplína."

Nicole pokračovala v prohlížení materiálů.

"Počkej," řekl David a opřel se jí o rameno. Ukázal na pasáž, která popisovala incident, kdy měl Van Slyke jeden ze svých záchvatů při službě na jaderné ponorce. V té době pracoval jako odborný technik na oddělení nukleární techniky.

David četl nahlas: "V průběhu první poloviny služby se projevila pacientova mánie a průběžně progredovala. Projevovala se rozjařenou náladou, která vedla k nekritickému přístupu k práci, pak k projevům agresivity, násilí a konečně k přetrvávajícím paranoidním představám, v nichž byl přesvědčen, že je zbytkem posádky zesměšňován a je řízen pomocí počítačů a záření. Jeho paranoidní představy dosáhly vrcholu, když napadl kapitána a musel být zajištěn."

"Pro pána," řekla Nicole. "Doufám, že se s ním nesetkám na ambulanci.

"Není zas tak úplně ujetý, jak to podle toho popisu vypadá," řekl David.

"Párkrát jsem s ním mluvil. Není moc společenský ani přátelský, ale svou práci dělá dobře."

"Řekla bych, že je jako načasovaná bomba," řekla Nicole.

"To, že má někdo paranoidní představy o záření na jaderné ponorce, mi zas nepřipadá tak šílené," podotkl David.

"Kdybych já někdy musel být na jaderné ponorce, přivádělo by mě pomyšlení, že jsem hned vedle jaderného reaktoru, taky k šílenství."

"Je tu ještě něco," řekla Nicole. Četla nahlas: "Van Slyke byl vždycky samotářský typ. Byl vychován agresivním otcem závislým na alkoholu a stresovanou submisivní matkou. Matka se za svobodna jmenovala Traynorová."

"Tuhle část jeho anamnézy znám," řekl David. "Harold Traynor, jeho strýc, je předsedou nemocniční rady."

"Tady je ještě něco zajímavého," pokračovala Nicole. Četla dál: "Pacient má tendenci si idealizovat autority, ale pak se obrací proti nim při sebemenší provokaci, ať už skutečné nebo imaginární. Tento způsob chování se u něj projevoval již před nástupem k armádě a v průběhu vojenské služby ještě výrazněji." Nicole se podívala na Davida. "Nechtěla bych teda být jeho nadřízená."

260

Pokračovali hledáním údajů o Devonshireovi. Bylo to stejně zajímavé a v daných souvislostech významné. Clyde Devonshire byl opakovaně léčen v San Diegu pro pohlavně přenášené choroby. Prodělal hepatitidu typu B. Při dalším vyšetření se zjistilo, že je HIV pozitivní.

"Tohle by mohlo být opravdu důležité," řekl David a ukázal na obrazovku v místě, kde byla zmínka o AIDS. "Ten fakt, že Clyde Devonshire má sám potenciálně letální onemocnění, by mohl být klíčem k celému problému."

"Doufám, že jsem ti pomohla," řekla Nicole.

"Můžeš mi udělat kopie těch karet?" zeptal se David.

"To by asi chvíli trvalo," řekla Nicole. "Archiv je v neděli zavřený.

Musela bych sehnat klíče, abych se dostala k tiskárně."

"Já počkám," řekl David. "Mohl bych si zatím zavolat?"

Po značných protestech a slzách Nikki pochopila, že není nejvhodnější, aby hned po odchodu z nemocnice běhala po okolí v masce. Ráno bylo venku jasno a příjemně, ale v průběhu dopoledne se zatáhlo. Vypadalo to, že začne každou chvíli pršet. Nikki se aspoň navlékla do té své příšerné masky a bavila se tím, že vyděsila těch pár dětí, které k nim také v maskách přišly.

Angela nenáviděla Nikkinu masku, ale nic neřikala. Nechtěla Nikki zkazit radost.

Zatímco Nikki posedávala u dveří a čekala na další návštěvníky, Angela zkusila ještě jednou zavolat Calhounovi.

Znovu se jí ozval pouze záznamník. Když volala naposled, nechala podle Davidovy rady na záznamníku vzkaz, ale

Calhoun se dosud neozval. Angele už to začalo dělat starosti.

Dívala se z okna na zatahující se oblohu a začala si dělat starosti i o Davida.

David sice zavolal a připravil ji na to, že přijede později, než původně předpokládal, ale podle Angelina odhadu už měl být doma.

Za další půlhodinu byla Nikki ochotná svléknout masku. Venku už se stmívalo a nedalo se čekat, že ještě někdo přijde. Už poslední hodinu se nikdo neukázal.

Angela zrovna uvažovala o tom, že začne připravovat večeři, když zazvonil zvonek. Nikki byla nahoře v koupelně a tak šla Angela otevřít.

Když měla stolek v hale, vzala s sebou mísu s čokoládami. Okénkem vedle dveří zahlédla člověka s ještěří maskou.

Angela odemkla dveře, otevřela a začala komentovat masku, když si uvědomila, že s tím mužem není žádné dítě.

Než mohla Angela nějak zareagovat, muž vkročil do dveří a chytil Angelu pod krkem. Pravou rukou v rukavici jí přikryl ústa, aby potlačil její výkřik. Angela upustila skleněnou mísu s čokoládami na mramorové dlaždice. Mísa se roztříštila na tisíc kousků.

Angela se marně snažila vyprostit ze sevření toho muže. Byl silný a držel ji pevně. Zvuky, které vydávala, byly jen tlumené pokusy o výkřik.

"Drž hubu, nebo tě zabiju," zasyčel muž polohlasně. Zatřásl Angele hlavou tak, až ji po páteři projela krutá bolest. Přestala se bránit.

261

Muž se rozhlédl po místnosti. Snažil se nahlédnout přes halu do kuchyně.

"Kde máš manžela?" zeptal se.

Angela nebyla schopna odpovědět. Dělal se jí nevolno, měla pocit, že omdlí.

"Pustím tě," zavrčel ten muž. "Ale pokud budeš křičet, zastřelím tě, Rozumiš?" Zatřásl znovu Angele hlavou, až jí bolesti vytryskly slzy.

Pak ji pustil. Zapotácela se, ale našla rovnováhu. Srdce jí bušilo. Věděla, že je Nikki nahoře ve vaně. Rusty byl bohužel zavřený venku v kůlně, protože otravoval děti v maskách.

Angela se podívala na muže v masce. Ta ještěří maska byla groteskní.

Šupiny, které na ní byly, vypadaly téměř skutečně. Červený rozeklaný jazyk visel bezvládně mezi řadami špičatých zubů. Angela se snažila uvažovat. Co by měla dělat? Co může dělat? Všimla si, že muž drží v ruce pistoli.

"Manžel není doma," řekla konečně. Mluvila chraptivě, po tom sevření nemohla pořádně promluvit.

"Co to nemocné dítě?" dožadoval se muž.

"Běhá s kamarády venku v masce," řekla Angela.

"Kdy se tvůj manžel vrátí?"

Angela zaváhala, nevěděla, co by měla říct. Muž ji chytil za ruku a škul s ní. Nehet jeho palce se jí zaryl do kůže. "Na něco jsem se tě ptal," zavrčel.

"Brzy," podařilo se říct Angele.

"To je dobře," řekl muž. "Počkáme na něj. Zatím se podíváme po domě, abych věděl, že mi nelžeš."

"Nelžu," řekla Angela, když ji strkal do obývacího pokoje.

Nikki nebyla ve vaně. Byla už vykoupaná. Když zazvonil zvonek, pospišila si s oblékáním a znovu si nasadila masku. Doufala, že stihne seběhnout dolů, než děti odejdou. Byla zvědavá na jejich masky a chtěla je vystrašit svou vlastní. Byla právě nahoře u schodů, když se roztříštila skleněná mísa o podlahu. Zastavila se. Bezradně přihlížela, jak se matka snaží vymanit muži v ještěří masce.

Po prvním šoku přeběhla Nikki do ložnice rodičů a zvedla telefon. Byl hluchý. Vyběhla znovu ven a podívala se dolů právě ve chvíli, kdy ten muž strkal matku do obývacího pokoje.

Nikki šla opatrně ke schodům a dívala se dolů. Puška byla pořád opřená o sloup vedle schodiště.

Nikki odskočila, když se matka s tím ještěřím mužem opět vynořila z obývacího pokoje. Slyšela, jak nohama drtí střepy na podlaze. Pak se kroky zastavily. Slyšela jen tlumené hlasy.

Nikki se přinutila opět vykouknout přes zábradlí. Viděla, jak matka s mužem odchází halou směrem ke kuchyni.

Nikki se pomalu přiblížila ke schodům a znovu se podívala, kde je

262

puška. Byla pořád na svém místě. Šla pomalu dolů po schodech, ale ať se snažila sebevíc, každý schod pod její nepatrnou sedmdesátilibrovou vahou strašně zavržal.

Nikki byla sotva v polovině schodů, když se ten muž s Angelou znovu vrátil do haly. Lekla se a vyběhla zpátky nahoru po schodech. Tam se zastavila a chtěla počkat na vhodný okamžik, kdy bude moct sejít dolů, když s hrůzou zjistila, že matka a ten muž jdou po schodech nahoru.

Nikki přeběhla přes chodbu a vběhla do ložnice. Schovala se do jedné ze skříní ve zdi. Z ní vedly ještě jedny dveře do chodby, která spojovala dům se stodolou. Z chodby vedly dveře do několika malých komůrek. Na konci chodby bylo točité schodiště, které vedlo dolů do chodby u zadního vchodu.

Nikki seběhla po schodech, proběhla kuchyní do haly. Chytila pušku.

Zkontrolovala, jestli je nabitá, přesně jak ji to matka učila. Byla nabitá.

Odjistila spoušť.

Nikkina horečná aktivita se najednou proměnila ve zmatek. Teď, když měla zbraň v ruce, nevěděla, co dál. Matka jí vysvětlila, že puška vystřelí broky do značně širokého okruhu. Není nutné ji přesně zaměřit, zasáhne prakticky všechno, na co se namíří. V tom byl právě ten problém: její matka. Tu Nikki nechtěla zasáhnout.

Nikki neměla moc času na přemýšlení. Slyšela, jak se ten muž vrací horní chodbou ke schodům a pak po hlavním schodišti dolů. Nikki zacouvala ke dveřím do kuchyně. Nevěděla, jestli se má schovat, nebo běžet k sousedům. Než se Nikki stihla rozhodnout, byla matka dole v hale. Spadla z posledních pár schodů. Ten muž ji pravděpodobně strčil. Byl hned za ní.

Strčil ještě jednou do matky tak, že proletěla ke dveřím do obývacího pokoje. V pravé ruce měl pistoli.

Muž vyrazil směrem za matkou. Byl asi dvacet stop od Nikki, která držela pušku u pasu. Levou rukou ji podpírala a pravý ukazováček měla na spoušti.

Vetřelec se otočil a uviděl Nikki. Začal zvedat pistoli a mířil na ni. Nikki zavřela oči a stiskla spoušť.

Výstřel z pušky se v uzavřené hale děsivě rozléhal. Zpětný úder pažby Nikki porazil, ale pušku z ruky nepustila.

Posadila se a pušku znovu natáhla. V uších jí po výstřelu zvonilo tak, že neslyšela cvaknutí.

Z oblaku kouře se vynořila Angela, která vyběhla z kuchyně. Bezprostředně po výstřelu proběhla z obývacího pokoje do kuchyně a teď vzala Nikki pušku z rukou. Nikki se jí ráda zbavila.

Slyšely zvuk otevírajících se dveří, pak bylo ticho.

"Jsi v pořádku?" zeptala se Angela šeptem.

"Myslím, že ano," řekla Nikki.

Angela pomohla Nikki vstát a pokynula jí, aby ji následovala. Šly pomalu směrem k obývacímu pokoji. Podívaly se, jakou škodu výstřel udělal: část broků se zaryla do rámu dveří. Další broky vyrazily čtyři okenní tabulky z téhož okna, kterým před pár dny proletěla cihla.

263

Prošly kolem schodiště a snažily se vyhnout rozbitému sklu, které bylo všude na podlaze. Když přišly ke dveřím do obývacího pokoje, ucítily závan studeného vzduchu. Angela stále nesla pušku namířenou před sebe. Angela i Nikki se pomalu blížily ke dveřím a tam zjistily, odkud ten závan pochází: jedno z francouzských oken, vedoucích z obývacího pokoje na verandu, bylo otevřené dokořán a pomalu se pohupovalo ve větru.

Nikki se chytla za Angelin pásek a obě se opatrně přiblížily k oknu.

Dívaly se ven. Jediné, co viděly, byla temná řada stromů, lemujících jejich pozemek. Chvili stály bez pohnutí a poslouchaly. Bylo slyšet jen vzdálený štěkot psa, na který odpovídal Rusty svým tlumeným štěkotem z kůlny.

Nikde nebylo vidět člověka.

Angela zavřela a zamkla dveře. Pušku stále držela v pravé ruce. Sehnula se k Nikki a druhou rukou ji vši silou přitiskla k sobě.

"Jsi hrdina," řekla. "Musím to říct tátovi."

"Nevěděla jsem, co mám dělat," přiznala Nikki. "Nechtěla jsem rozbít to okno."

"Na tom okně vůbec nezáleží," ujistovala ji Angela. "Zachovala ses skvěle." Angela šla k telefonu a zvedla sluchátko. Překvapilo ji, že je hluchý.

"Telefon v ložnici taky nefunguje," řekla Nikki.

Angela se zachvěla. Ten vetřelec si dal tu práci a předem přerušil telefon. Angela si nedovedla představit, co se mohlo stát, nebýt Nikki.

"Musíme se přesvědčit, že ten muž opravdu utekl," řekla Angela.

"Pojď, prohledáme nejdřív dům."

Prošly společně jídelnou do kuchyně. Prohledaly chodbu a dvě malé spíže. Pak se vrátily do kuchyně a šly dozadu do haly.

Když Angela přemýšlela, zda má jít zkontrolovat i první patro, zazvonil zvonek. Angela i Nikki leknutím poskočily.

Angela i Nikki se podívaly před dveře každá jedním postranním okénkem. Na zápraží stála skupinka dětí převlečených za strašidla a čarodějnice.

David odbočil na příjezdovou cestu. Překvapilo ho, že v domě svítí všechna světla. Pak si všiml několika dětí, které seskočily ze zápraží, přeběhly přes trávník a zmizely za stromy, které lemovaly pozemek.

David zastavil. Po hlavních dveřích stékala rozbitá vajíčka. Okna byla také zapatlaná. Nejdřív měl chuť se za dětmi rozběhnout, ale pak usoudil, že nemá velkou šanci je ve tmě chytit. "Parchanti," řekl nahlas. Pak si všiml, že jsou rozbité další tabulky v okně do obývacího pokoje.

"Propána!" rozčilil se David. "To už je trochu moc." Vystoupil z auta a šel ke dveřím. Všude byla rozbitá vajíčka a rajčata, která někdo hodil nejen na dveře, ale i na průčelí domu.

Skutečný strach David dostal, když uviděl v hale rozbité sklo a rozsypané čokolády. Najednou si uvědomil, že by jeho rodině mohlo hrozit nebezpečí. Zavolał Angelu a Nikki.

Obě se téměř okamžitě objevily nahoře nad schody. Angela držela

264

v ruce brokovnici. Nikki se rozplakala a utíkala po schodech dolů, kde skočila Davidovi do náruče.

"Měl pistoli," řekla Nikki mezi četnými vzlyky.

"Kdo měl pistoli?" ptal se David s narůstajícím zděšením. "Co se tu stalo?"
Angela sešla do poloviny schodů a posadila se.
"Měly jsme tu návštěvu," řekla.
"Koho?" ptal se David.
"To nevím," řekla Angela. "Měl na hlavě masku a v ruce pistoli."
"Bože!" vykřikl David. "Neměl jsem vás tu nechávat samotné. Odpusťte mi to."
"Ty za to nemůžeš," řekla Angela. "Ale jedeš později, než jsi říkal, když jsi volal."
"Trvalo nám déle, než se nám podařilo získat kopie těch zdravotních záznamů," vysvětloval David. "Snažil jsem se zavolat cestou, ale telefon byl pořád obsazený. Když jsem zkusil zavolat na centrálu, řekli mi, že je tu porucha."
"Myslím, že ten telefon někdo úmyslně odstříhl," řekla Angela. "Nejspíš ten muž, co tu byl."
"Zavolala jsi policii?" zeptal se David.
"Jak bych mohla zavolat policii, když nemám telefon?" vyštěkla Angela.
"Promiň," omlouval se David. "Nepřemýšlel jsem."
"Když ten člověk zmizel, zalezly jsme nahoru. Bály jsme se, že se ještě vrátí," řekla Angela.
"Kde je Rusty?" zeptal se David.
"Během odpoledne jsem ho zavřela do kůlny, protože všechny děti, které přišly ke dveřím, strašně otravoval."
"Vezmu si z auta přenosný telefon a rovnou pustím Rustyho," řekl David. Stiskl Nikki rameno.
Venku viděl, jak se rozprchl hlouček dětí, které už viděl dříve.
"Radím vám, abyste se sem už nevracely!" zakřičel David do tmy.
Angela s Nikki na něj čekaly v kuchyni, než se vrátí s Rustym a s telefonem.
Venku je smečka puberťáků, která nám zaneřádila zápraží," řekl David.
"To asi proto, že jsme nechtěly otevřít," řekla Angela. "Všechny děti v maskách odešly bez úspěchu. Myslím, že se prostě jen pomstily za to, že jsme jim nic nedaly. Věř mi, po tom, co se stalo, je to naprostá maličkost."
"Ne tak docela," odporoval David. "Rozbily několik dalších tabulek v okně do obývacího pokoje."
"To okno rozbila Nikki," řekla Angela. Natáhla se a přitiskla Nikki k sobě. "Je to naše malá hrdinka." Angela pak podrobně vyprávěla Davidovi, co se stalo.
David ani nechtěl uvěřit, v jakém nebezpečí se jeho rodina ocitla. Když si pomyslel, co se mohlo stát. . . Představy, které ho napadaly, byly děsivé.

OSUDNÁ LÉČBA265

Když se o dveře rozprsklo několik dalších syrových vajec, Davidova trpělivost přetekla. Vyběhl do chodby, otevřel dveře a snažil se chytit některé z dětí. Angela se mu v tom snažila zabránit. Nikki držela Rustyho.
"O ně přece vůbec nejde," uklidňovala ho Angela. V očích měla slzy.
Když si David uvědomil, že Angela už nezvládá situaci, zavřel dveře.
Uvědomil si, co je důležitější. Snažil se Angelu utěšit, jak nejlépe mohl.
Věděl, že kdyby se snažil chytit ty děti venku, jen by si tím vyléval vztek.
Přitáhl k sobě i Nikki a všichni se posadili na pohovku. Jakmile se Angela uklidnila, David šel zavolat policii. Zatímco čekali, až policie přijede, David si vyčítal, že nechal Angelu a Nikki samotné.
"Je to i moje vina," řekla Angela. "Měla jsem něco podobného čekat."
Angela Davidovi přiznala, že i ten pokus o znásilnění mohl být spíš pokusem o vraždu. Řekla mu, že o tom hovořila s Calhounem a tomu to také tak připadalo.
"Proč jsi mi to neřekla dřív?" žasl David.
"To jsem asi měla," připustila Angela. "Promiň."
"Kdyby nic jiného, aspoň si uvědomíme, že není dobré, když jeden před druhým něco tajíme," řekl David. "A co Calhoun? Ozval se už?"
"Ne," řekla Angela. "Dokonce jsem mu nechala vzkaz na záznamníku, jak jsi mi radil. Co budeme dělat?"
"Nevím," řekl David. "Zatím se podívám na to okno."
Policie si dala načas. Přijeli asi za třičtvrtě hodiny. K Angelinu i Davidovu zklamání přijel Robertson osobně a to v úplné uniformě. Angela měla chuť se ho zeptat, jestli to náhodou není maskární kostým. Doprovázela ho jeho zástupce Carl Hobson.
Jak Robertson přicházel, podíval se na to svinstvo na dveřích a na zápraží a pak i na rozbité okno do obývacího pokoje. V ruce držel zápisník.
"Vypadá to, lidičky, že máte nějaký malý problém," řekl.
"Určitě není malý," opravila ho Angela, "právě naopak." Pak vyprávěla, co se stalo od příchodu toho muže až do Davidova návratu.
Robertson neměl trpělivost Angelu poslouchat. Netrpělivě se vrtěl, než skončila své vyprávění, a obrátil významně oči na svého zástupce.
"A jste si naprosto jistá, že ta pistole byla opravdická?" zeptal se Robertson, když Angela skončila.
"Určitě to byla skutečná pistole," řekla Angela překvapeně.
"Třeba to byla jen hračka, jen doplněk k masce. Jste si jistá, že to nebyl jen žert?" Mrkl na Hobsona.
"Počkejte chvíli," vložil se do rozhovoru David. "To, co slyším, se mi ale vůbec nelíbí. Začínám mít ošklivý pocit, že to neberete vážně. Ten člověk měl pistoli. Použil násilí. Do háje, vysypalo se při tom i kus okna!"
"Neřvěte na mě!" ozval se Robertson. "Vaše milovaná žena před chvílí přiznala, že to okno prostřelila vaše drahá

dceruška a ne ten domnělý vetřelec. A ještě vám něco řeknu: existuje nařízení, podle kterého je zakázáno střílet z brokovnice na území města."

"Vypadněte z mého domu!" zařval David.

266ROBINCOOK

"Velmi rád," souhlasil Robertson. Pokynul Hobsonovi, aby šel také.

U dveří se zastavili. "Dovolte mi, abych vám malinko poradil. V tomhle městě nejste oblíbení a mohlo by to být ještě horší, kdyby se vám podařilo postřelit nějaké nevinné dítě, které si přišlo v masce pro cukrátku. Bůh s vámi, pokud se vám něco takového právě povedlo."

David se rozběhl ke dveřím a třáskl s nimi, jakmile byl Robertson venku.

"Ten hajzl!" zuřil David. "No, stejně jsme o místní policii neměli žádné iluze. Od nich nemůžeme čekat žádnou pomoc."

Angela měla co dělat, aby potlačila další přival slz. "To je hrůza," řekla a zakroutila hlavou. David k ní přistoupil a utěšoval ji. Pak musel ještě uklidňovat Nikki, kterou vyděsila otcova výměna názorů se šéfem policie.

"Myslíš, že je vhodné, abychom tu dnes zůstali přes noc?" zeptala se Angela.

"Kam bys teď chtěla jet?" divil se David. "Myslím, že bychom tu měli zůstat. Budeme si muset dát pozor, aby nás už nikdo nenavštívil."

"Asi máš pravdu," připustila Angela s povzdechem. "Vím, že nejsem schopná teď klidně uvažovat. Ještě nikdy jsem nebyla tolik rozrušená."

"Nemáš hlad?" zeptal se David.

Angela pokrčila rameny. "Ani ne," řekla. "Ale než se to všechno semlelo, šla jsem zrovna chystat večeři."

"No, já mám hrozný hlad," přiznal David. "Nic jsem neobědval."

David zavolal na telekomunikace a ohlásil, že mají poruchu na telefonu.

Když uvedl, že je lékař, slíbili, že někoho pošlou co nejdříve. Potom šel do kůlny a našel ještě nějaké osvětlení, které přidal před dveře na zápraží.

Když skončil, byl dům zvenku dokonale osvětlený.

Opravář telefonu přijel, když seděli u večeře. Brzy zjistil, že je porucha někde venku: linka byla přestřižena v místě, kde vstupovala do domu.

Wilsonovi se vrátili k večeři a opravář šel spojit telefonní linku.

"Předvečer svátku Všech svatých přímo nenávidím," řekl, když jim přišel oznámit, že telefon už funguje. David mu poděkoval, že přišel tak rychle, ač byla neděle večer.

Po večeři se David začal věnovat bezpečnostním opatřením. Nejdřív zabejbnal rozbité okno v obývacím pokoji. Pak se ujistil, že jsou všechny dveře zamčené a okna dobře zavřená.

Ačkoli návštěva policie nic nevyřešila, měla alespoň jeden dobrý účinek: ta horda výrostků, která se potulovala kolem domu, se definitivně rozprchla. Nepochybně jim stačil jen pohled na příjždějící policejní auto.

Kolem deváté se všichni sešli v Nikkiho pokoji, kde se Nikki chystala na večerní respirační terapii.

Když se Nikki uložila, David s Angelou šli do obývacího pokoje, kde si chtěli prohlédnout všechny materiál, který David přivezl z Bostonu. Jako další bezpečnostní opatření vzal David Rustyho s sebou do obývacího pokoje. Chtěl využít dokonalého psiho sluchu. Brokovnici měl David stále po ruce.

267

"Víš, co si myslím?" řekla Angela, když David otevřel obálku, ve které byly zdravotní záznamy. "Myslím, že ten muž, co tu byl dneska večer, je tentýž muž, který zabil Hodgese a který je zodpovědný za ty eutanazie v nemocnici. Jsem si tím jistá. Dává to smysl."

"Souhlasím s tebou," řekl David. "A myslím, že nejpravděpodobnějším kandidátem je Clyde Devonshire. Přečti si tohle."

David podal Angele Devonshireovy zdravotní záznamy. Angela je rychle prolistovala. "Propána," řekla, když byla téměř u konce. "Je HIV pozitivní."

David přikývl. "To znamená, že má sám potenciální smrtelné onemocnění. Myslím, že je velmi podezřelý, hlavně když si uvědomíš to, že je HIV pozitivní a zároveň byl zatčen před domem Jacka Kevorkiana. Má zjevně obrovský zájem o asistované sebevraždy. Kdo ví? Ten zájem se může rozšířit i na eutanazii. Je to školený středně zdravotnický pracovník a pracuje v nemocnici, takže měl ke všem přístup. Pokud by to ještě bylo málo, má v záznamech odsouzení za znásilnění. Mohl by to být i ten muž v lyžařské masce."

Angela přikývla, ale byla zamyšlená. "Má to jeden háček. Poznal bys Clydea Devonshirea, kdybys ho viděl?"

"To ne" připustil David.

"Nevím, jestli bych byla schopná ho identifikovat podle výšky nebo podle hlasu," řekla Angela. "Trochu o tom pochybuju. Nikdy bych si nemohla být jistá."

"Tak budeme pokračovat," řekl David. "Dalším kandidátem je Werner Van Slyke. Podívej se na jeho anamnézu." David podal Van Slykeův záznam Angele. Byl o poznání delší než Devonshireův.

"Bože můj," řekla, když se blížila ke konci. "Co všechno o lidech nevíme."

"Co si o něm myslíš? Případá ti podezřelý?" zeptal se David.

"Má zajímavou psychiatrickou anamnézu," přitakala Angela. "Ale nemyslím si, že by to byl on. Schizoidní psychóza s mánii a paranoiou není totéž co antisociální psychóza."

"Ale k tomu, abys měla ujeté představy o eutanazii, nemusíš být antisociální," oponoval jí David.
"To máš pravdu," připustila Angela. "Ale to, že je někdo duševně nemocný, ještě neznamená, že musí být zločinec. Kdyby měl Van Slyke anamnézu násilného chování nebo spáchal nějaký zločin, bylo by to něco jiného. Ale to on nemá. Proto si myslím, že není na prvním místě mezi podezřelými. Navíc může mít dokonalé vzdělání, co se týče jaderných ponorek, ale nemá odborné zdravotnické vzdělání. Jak by mohl zabít řadu lidí způsobem, na který ani ty nejsi schopen přijít, když nemá žádné odborné vzdělání v tomto směru?"
"To souhlasím," řekl David. "Ale podívej se na tohle. To jsem dostal dneska od Roberta."
David podal Angele papír, na kterém byl seznam všech Van Slykeových bankovních účtů v Albany a v Bostonu.

268

"Jak jen k těm penězům přišel?" zeptala se Angela. "Myslíš, že to může mít něco společného s tím, po čem pátráme?"
David pokrčil rameny. "To je správná otázka," řekl. "Robert si to nemyslí. Domnívá se, že Van Slyke třeba obchoduje s drogama. Ve městě je přinejmenším marihuana, takže i to je možné."
Angela přikývla.
"Pokud se nejedná o drogy, je to ještě děsivější," řekl David.
"Proč?" zeptala se Angela.
"Když připustíme, že Van Slyke ty lidi zabíjí," řekl David, "a neprodává drogy, znamenalo by to, že za každou smrt dostane zapláceno."
"To je ale hrozná myšlenka," lekla se Angela. "Ale pokud by to tak bylo, byli bychom zase na začátku: nevěděli bychom, kdo ho platí a proč."
"Nejspíš to bude nějaký bláznivý vrah ze soucitu," řekl David.
"Všechny oběti měly letální onemocnění."
"Bojím se, že se dostáváme moc do oblasti spekulací," řekla Angela.
"Máme moře informací a snažíme se je všechny spojit, aby vyhovovaly jedné teorii. Ale většina těch informací asi spolu nebude nijak souviset."
"To máš asi pravdu," řekl David. "Ale něco mě napadlo. Pokud bychom se chtěli přesvědčit o Van Slykeově vině, jeho psychiatrické onemocnění by nám v tom pomohlo."
"Jak to myslíš?" zeptala se Angela.
"Van Slyke se zhroutil ze stresu při hlídce na jaderné ponorce. Tomu se ani moc nedivím. To je dost pochopitelné. To by se klidně mohlo stát i mně. Ale když se jeho psychóza projevila, měl paranoidní představy a obrátil se v agresi proti svým nadřízeným. V anamnéze je zmínka, že se něco podobného stalo už dřív. Kdybychom se ho snažili usvědčit, jsem si jistý, že by se vyděsil. Pak by se pravděpodobně projevila jeho paranoia proti tomu, kdo ho platí. Všechno, co by stačilo udělat, by bylo říct Van Slykeovi, že ta osoba, která ho platí, na něm nechá všechnu zodpovědnost, až se to provalí. A tím, že s ním o tom budeme mluvit, bude jasné, že se to provalilo."
Angela se na Davida nedůvěřivě podívala. "Někdy mě překvapuješ," řekla. "Především proto, že si myslíš, jak jsi racionální. Tohle je ta nejbláznivější teorie, jakou jsem kdy slyšela. Van Slyke má v anamnéze mánii s projevy agrese. A ty si myslíš, že tu jeho paranoiou můžeš klidně provokovat? To je absurdní. Jakmile se uchýlí k agresivitě, nebude si vybírat.
A ty budeš nejbliž."
"Byl to jen nápad," ohradil se David.
"No, nenechám se tím zblbnout," řekla Angela. "Připadá mi to jako přílišná spekulace a nezdá se mi to být reálné."
"No dobře," uklidňoval ji David. "Dalším kandidátem je Peter Ullhof.
Má samozřejmě zdravotnické vzdělání. Fakt, že byl zatčen v souvislosti se zákonem o interrupcích, naznačuje, že má pevné představy o morálních zásadách v medicíně. Jinak tam toho moc není."
"A co Joe Forbs?" zeptala se Angela.

269

"Jediné, čím by mohl být podezřelý, je to, jak je neschopný se starat o své finanční záležitosti," řekl David.
"A co ta poslední osoba? Claudette Mauriceová?"
"Na tu jsme nic nenašli," řekl David. "Jedině by mě zajímalo, kde má to tetování."
"Jsem naprosto vyčerpaná," prohlásila Angela. Papíry, které měla v ruce, odhodila na stůl. "Možná, že nás něco napadne ráno, až se pořádně vyspíme."

270

Pondělí
1. listopadu

Nikki se v noci probudila dalším děsivým snem a pak šla spát do ložnice k rodičům.
David i Angela spali také neklidně. Dokonce i Rusty byl neklidný, kňučel a štěkal ze spaní. David se pokaždé vymrštil z postele a chytil pušku. Ale pokaždé se naštěstí ukázalo, že se jedná o zbytečný poplach.
Jediným světlým okamžikem pondělního rána bylo Nikkino zdraví.

Plíce měla naprosto čisté. Ale Wilsonovi ani nepomysleli na to, že by už mohla jít do školy.

Zkusili opět zavolat Calhounovi, ale již poněkolkáté se jim ozval jen záznamník. Zvažovali možnost zavolat policii a ohlásit jeho zmizení, ale nemohli se rozhodnout. Připouštěli, že Calhouna neznají tak dobře a že jeho chování bylo mnohdy dost excentrické, a tak nechtěli dělat žádné unáhlené závěry. Taky se jim moc nechtělo znovu jednat s místní policií - po zkušenostech, které s ní měli, především po včerejším večeru. Dále zvažovali, že bude nejlépe všechno zabalit a odjet z města a ponechat je jeho zvyklostem a tajům.

"Pokud uvažujeme o odjezdu, měl bych asi zavolat Sherwoodovi," řekl David.

"Zavolej mu, souhlasila Angela. "Myslím to vážně, už tu nechci strávit ani jednu noc."

David zavolal do banky a domluvil si schůzku s jejím prezidentem.

První možnost byla odpoledne ve tři hodiny. David si představoval, že to bude dříve, ale byl spokojen, že to bude ještě dnes.

"Asi bychom si opravdu měli promluvit s právníkem," uvažovala Angela.

"Máš pravdu," souhlasil David. "Zavoláme Joea Coxe."

Joe byl jejich dobrý přítel. Byl jedním z nejschopnějších právníků v Bostonu. Když mu zkusili zavolat, dozvěděli se, že nemá čas: je u soudu a bude tam celý den. Angela mu nechala vzkaz, že se ještě ozve.

"Kde by bylo nejlépší přespat?" uvažovala Angela, když zavěšila.

"Nejspolehlivější přátelé tady ve městě jsou Yansenovi," řekl David.

"Ale to není nic moc. S Kevinem jsem moc nekamarádil od té doby, co jsme se nepohodli při tenisu, a moc se mi nechce mu volat." David vzdychl.

"Asi bych mohl zavolat rodičům."

"Bála jsem se ti to navrhnout," řekla Angela.

David zavolal do Amherstu v New Hampshiru a zeptal se matky, zda by u nich mohli strávit několik dní. Vysvětlil jí, že mají nějaké problémy s domem. Davidova matka byla nadšená. Neviděla v tom žádný problém a na jejich příjezd se hned začala těšit.

Angela zkusila opět zavolat Calhounovi, ale neměla štěstí ani tentokrát.

Pak navrhla, že by mohli zajet k němu do Rutlandu, nebylo to tak daleko.

David souhlasil a tak všichni tři nasedli do Volva a vyrazili na cestu.

"Tááhle to je," ukazovala Angela, když se blížili ke Calhounovu domu.

David zajel na parkoviště před domem. Byli zklamáni. Doufali, že

271

najdou Calhouna přece jen doma, ale nikdo tam nebyl. Na schodech ležely včerejší i předvčerejší noviny.

Cestou zpět do Bartletu se dohadovali, co se s detektivem mohlo stát, a byli stále více nerozhodní. Angela si vzpomněla, že po tom, co ho najala, se jí také několik dní vůbec neozval. Nakonec se rozhodli, že počkají ještě jeden den. Pokud se neobjeví do čtyřadvaceti hodin, půjdou na policii.

Když přijeli domů, začala Angela balit na těch pár dní, které měli strávit u Davidových rodičů. Nikki jí pomáhala. David mezitím našel v telefonním seznamu adresy všech těch pěti tetovaných zaměstnanců nemocnice. Když si je všechny opsál, šel nahoru za Angelou a oznámil jí, že se pojede na ty adresy podívat, jen aby zjistil, jak ti lidé žijí.

"Nechci, abys někam jezdil," řekla Angela rázně.

"Proč ne?" zeptal se David. Její odpověď ho překvapila.

"Tak za prvé, nechci tu zůstat sama," vyštěkla. "Za druhé už je nám oběma jasné, že je to nebezpečná hra. Nepřeju si, abys čenichal kolem domu potenciálního vraha."

"Dobře," řekl David klidně. "Tvůj první důvod mi úplně stačí. Nepotřebuju už žádný jiný. Netušil jsem, že se budeš bát zůstat sama doma i dopoledne. A co se týče možného nebezpečí, nejspíš budou všichni v práci."

"Asi ty mě důvody ještě nestačí," řekla Angela. "Proč nám radši nepomůžeš balit?"

Bylo téměř poledne, když byli konečně připraveni. Ujistili se, že jsou všechny dveře zamčené, a nasedli do Volva.

Rusty skočil na sedadlo dozadu k Nikki.

Davidova matka, Jeannie Wilsonová, je vřele uvítala. Hned se cítili jako doma. Davidův otec Albert byl na rybách a měl se vrátit až večer.

Když všechno nanosili do domu, Angela se svalila na gauč, který byl v pokoji pro hosty. "Jsem naprosto vyčerpaná," řekla. "Kdybych zavřela oči, tak hned usnu."

"A co ti v tom brání?" zeptal se David. "Za Sherwoodem nemusíme jet oba."

"Nevadilo by ti to?" zeptala se Angela.

"Vůbec ne," ujistil ji David. Stáhl přehoz a naznačil Angele, aby se přikryla. Když zavíral dveře, slyšel, jak ho nabádá, aby jel opatrně, ale na jejím hlase bylo znát, že opravdu usíná.

David řekl matce i Nikki, že si Angela šla zdřímnout. Navrhl Nikki, aby si šla také lehnout, ale ta už se pustila s babičkou do pečení. David vysvětlil, že má v Bartletu schůzku, a odešel k autu.

Do Bartletu přijel o tři čtvrtě hodiny dříve. Zastavil u kraje silnice a vytáhl seznam adres. Nejbližší bylo bydliště Clydea Devonshirea. David se cítil trochu provinile, když zařadil rychlost a rozjel se směrem ke Clydeovi. Snažil se sám před sebou obhájit své jednání tím, že Angeliny obavy byly neopodstatněné. Navíc se nechystal nic dělat, chtěl se jen podívat.

Davidu překvapilo, když na Devonshireově adrese našel obchod. Zaparkoval před budovou, vystoupil a vešel do krámků. Když platil karton

pomerančového džusu, zeptal se jednoho ze dvou zaměstnanců, jestli nezná Clyde Devonshirea.

"Jistě, řekl ten muž Bydlí tady nahoře."

"Znáte ho dobře?" vyptával se David.

"No, jakžtakž," řekl muž. "Chodí sem často."

"Slyšel jsem, že má tetování," řekl David.

Muž se zasmál. "Clyde jich má víc," řekl.

"Kde je má?" zeptal se David a cítil se trochu trapně.

"Má vytetované provazy na obou zápěstích," řekl ten druhý prodavač.

"Vypadá to, jako by byl svázaný."

Ten první muž se zasmál znovu, tentokrát o něco hlasitěji.

David se usmál. Ten vtip mu nedocházel, ale nechtěl vypadat nezdvořile. Dozvěděl se, co chtěl: Clyde měl tetování v místě, kde mohlo při rvačce přijít k úhoně.

"Taky má tetování na paži," pokračoval první z prodavačů. "A ještě další na hrudi."

David jim poděkoval a vyšel ven. Obešel dům a všiml si dveří, které vedly na schodiště. Chvilu uvažoval, že je zkusí otevřít, ale pak tu myšlenku zavrhl. Alespoň to pro Angelu udělá.

Vrátil se k autu, sedl si za volant a podíval se na hodinky. Do schůzky se Sherwoodem měl ještě dvacet minut čas: čas ještě na jednu adresu. Další nejbližší byl Van Slyke.

Za pár minut odbočoval David do ulice, ve které Van Slyke bydlel.

Zpomalil a sledoval čísla na schránkách. Hledal číslo Van Slykeova domu. Najednou dupl na brzdu. Málem narazil do zeleného vozu, který vypadal úplně stejně jako Calhounův.

Zacouval a zaparkoval hned za tím autem. Na zadním nárazníku byla nálepka "Tohle auto vyjelo na horu Washington". Musel to být Calhounův vůz.

David vystoupil z auta a nahlédl do prázdné kabiny. Na otevřené přihrádce na předním panelu stál zaschlý kelímek se zbytkem kávy. Popelník přetékal zbytky doutníků. David poznal i čalounění a osvěžovač vzduchu, který visel na zrcátku. Byl to určitě Calhounův vůz.

David se narovnal a rozhlédl se. Před protějším domem nebyla žádná schránka na dopisy, ale z místa, na kterém stál, viděl napsanou adresu na boku schodiště, které vedlo ke vchodu. Byla to Apple Tree Lane 66, Van Slykeova adresa.

David přešel ulici, aby se podíval zblízka. Dům potřeboval opravu a nátěr. Bylo složité poznat, jakou měl vlastně původně barvu. Vypadal šedivě, ale místy měla šedě zelenavý nádech. Zdálo se, že byl původně olivově zelený.

V domě nebyly žádné známky života. Bylo těžké uvěřit, že ten dům je vůbec obydlený, ale ve vjezdu byly vyjeté koleje od auta.

David šel dozadu ke garáži a nahlédl dovnitř. Byla prázdná.

Pak se vrátil k přednímu vchodu. Když se rozhlédl a zjistil, že ho nikdo v ulici nepozoruje, zkusil otevřít dveře. Nebyly zamčené a otevřely se na první otočení klikou. David pomalu otevíral. Rezavé panty zaskřipaly.

OSUDNÁ LÉLČBA273

David byl připraven zmizet při prvním náznaku pohybu. Nahlédl dovnitř. Nábytek, který byl vidět, byl zaprášený a všude byla spousta pavučin. David se nadechl a zavolaal, jestli je někdo doma.

Pokud byl, neozval se. David napínal uši a snažil se zaslechnout sebemenší zvuk, ale bylo ticho.

Ovládl touhu utéct a překročil práh. Ticho toho domu ho zahalilo jako dlouhý plášť. Srdce mu prudce bušilo. Nechtěl tam jít, ale přál si zjistit, co je s Calhounem.

David znovu zavolaal, ale ani tentokrát se nikdo neozval. Chystal se zavolat potřeť, když se za ním zabouchly dveře.

David málem omdlel leknutím. Zděsil se, že se dveře tím bouchnutím zamkly, a rychle je otevřel. Postavil mezi ně starý zaprášený stojan na deštníky. Měl hrůzu z pocitu, že by v tom domě byl zavřený.

Když se uklidnil, prošel celé přízemí. Šel rychle z jedné zašlé místnosti do druhé, až došel do kuchyně. Tam se zastavil. Na stole ležel popelník.

V něm byl nedopalek doutníku značky Antonius a Kleopatra. Hned za stolem byly otevřené dveře do sklepa.

David přistoupil ke dveřím a nahlédl do naprosté tmy. Vedle dveří našel vypínač. Zkusil rozsvítit. Mdlé světlo se rozlilo po schodech.

David se zhluboka nadechl a vykročil dolů po schodech. V polovině se zastavil a rozhlédl. Sklep byl přeplněný starým nábytkem, krabicemi, dřevěnou becinou a směsí různého náradí a krámů. Podlaha byla z udusané hlíny, stejně jako v jejich domě, jen blízko kotle byl beton.

David pokračoval dolů po schodech a šel k betonové podlaze. Předklonil se a pořádně si ji prohlížel. Byla ještě vlhká. Sál si na ni, aby se přesvědčil. Zachvěl se. Narovnal se a běžel ke schodům. Co se jeho týkalo, viděl toho dost, aby šel na policii. Vůbec se nehodlal zdržovat s místní policií. Chtěl zavolat přímo státní policii. Když vyběhl nahoru po schodech, zarazil se. Zaslechl zvuk kol na šterku příjezdové cesty. K domu zajelo auto.

David na okamžik ztuhl a nevěděl, co dělat. Neměl moc času na rozmyšlení: další, co zaslechl, byly otevírací se dveře vozu, potom jejich zabouchnutí a pak kroky na šterku.

David propadl panice. Zavřel dveře do sklepa a seběhl dolů po schodech. Věřil, že do sklepa vede ještě jedna cesta, nejspíš zadní schodiště, které povede přímo ven.

V zadní části sklepa byly několikéré dveře. David šel přímo k nim. První měly otevřenou petlici. David je otevřel jak jen mohl nejtíšeji. Za nimi byl sklep, osvětlený jedinou slabou žárovkou. David slyšel nad sebou kroky a rychle přešel ke druhým dveřím. Vzal za kliku, ale dveře se ani nepohnuly. Vynaložil větší sílu. Konečně se začaly se skřípěním otevírat. Vypadalo to, že je nikdo řadu let nepoužil. Za nimi bylo to, co David hledal: betonové schodiště, které vedlo nahoru ke sklápěcím dveřím. David zavřel dveře za sebou a ocitl se ve tmě až na proužek světla, který pronikal podél dveří nad ním. David se vyšplhal po schodech a skrčil se těsně pode dveřmi. Zastavil se a poslouchal. Nic nebylo slyšet.

274

Opřel se o dveře a zatlačil. Dveře se nadzvedly asi o palec, ale dál to nešlo: zvenku byly zamčené na zámek. David pomalu dveře pustil a snažil se zůstat klidný. Tep mu bušil ve spáncích. Věděl, že je v pasti. Jediné, v co mohl doufat, bylo, že si ho nikdo nevšimne. Vtom ale zaslechl, jak se rozletěly dveře do sklepa, a pak bylo slyšet těžké kroky po schodech dolů. David se ve tmě přikrčil a zadržel dech. Kroky se blížily a pak se rozletěly dveře, vedoucí do jeho skrýše. David se díval do šilené tváře Wernera Van Slykea. Van Slyke vypadal ještě vyděšeněji než David. Vypadal a choval se tak, jako by si právě vzal pořádnou dávku heroinu. Oči měl vyteřštěné a vypadaly, že mu lezou z důlků. Zornice měl tak rozšířené, že prakticky nebylo vidět duhovku. Na čele mu stály krůpěje potu. Celý se třásl, ze všeho nejvíc jeho ruce. V pravé ruce držel pistoli, kterou namířil na Davida. Okamžik se ťani jeden z nich nepohnul. David se horečnatě snažil vymyslet nějaký důvod, proč je tam, kde je, ale nic ho nenapadlo. Jediné, na co byl schopen myslet, byla pistole, která mu poskakovala před očima. Van Slyke se třásl čím dál víc a David se bál, že pistole vystřelí zcela nečekaně. Davidovi bylo jasné, že Van Slyke je ve stavu akutního úzkostného záchvatu, způsobeného nejspíš tím, že objevil Davida, skrývajícího se v domě. Když si uvědomil Van Slykeovu psychiatrickou anamnézu, připadalo mu velmi pravděpodobné, že se jedná o akutně exacerbovanou psychózu. David uvažoval, zda se má zmínit o Calhounově voze a tím vysvětlit svou přítomnost, ale ten nápad rychle zamítl. Nevěděl, co se odehrálo mezi Van Slykem a soukromým detektivem. Zmínka o něm by mohla naopak situaci zhoršit. David usoudil, že nejlepší bude Van Slykea přátelsky oslovit, ujistit ho, že zná jeho problémy, uklidnit ho v jeho stresu a vysvětlit mu, že je lékař a chce mu pomoci. Bohužel Van Slyke nedal Davidovi příležitost tento plán uskutečnit. Beze slova chytil Davida za sako a hodil ho zpátky do sklepa. David byl překvapen Van Slykeovou silou, kterou nečekal, a dopadl obličejem na udusanou podlahu. Narazil na několik krabic. "Vstaň!" ječel na něj Van Slyke. Jeho hlas se rozléhal po celém sklepe. David se nemotorně postavil. Van Slyke se třásl tak silně, že to vypadalo téměř jako záchvat tonicko-klonických křečí. "Vlez do toho sklepa," řval. "Uklidni se," promluvil poprvé David. Snažil se působit uklidňujícím dojmem s volil tón profesionálního psychoterapeuta. Vysvětlil Van Slykeovi, že chápe jeho rozrušení. Van Slyke odpověděl výstřelem z pistole. Střely proletěly Davidovi kolem hlavy, odrazily se od zdi a zaryly se do trámů nade dveřmi nebo do dveří samotných. David skočil do sklepa, přikrčil se ke zdi a s děsem čekal, co Van Slyke

275

bude dělat dál. Byl už přesvědčen, že se jedná akutně exacerbovanou psychózu. Van Slyke zavřel těžké dveře s takovou silou, že ze stropu opadaly kusy omítky a spadly Davidovi na hlavu. David se ani nepohnul. Slyšel, jak se Van Slyke pohybuje po sklepe. Pak slyšel zapadnout závoru a cinknout kovový visací zámek. Pak zámek s cvaknutím zapadl. Po několika minutách absolutního ticha se David postavil. Rozhlédl se po své cele. Jediným zdrojem světla byla holá žárovka u stropu. Sklep měl stěny z velkých žulových kvádrů. U jedné zdi byly velké plechovky s ovocem, které bylo prakticky vysušené a svařštělé. Na opačné straně byly až ke stropu police plné skleniček se zavařeninami. David šel ke dveřím a přiložil k nim ucho. Nic neslyšel. Když se podíval na dveře zblízka, uviděl na nich čerstvé škrábance. Vypadalo to, jako by se nedávno někdo zoufale snažil odtud dostat ven. David věděl, že nemá šanci, ale musel to zkusit: opřel se ramenem o dveře a vši silou se do nich opřel. Dveře se ani nepohnuly. Když tento pokus selhal, David vykročil prozkoumat sklep. Vtom světlo zhaslo a on se ocitl v naprosté tmě.

Sherwood zazvonil na sekretářku a zeptal se jí, na jakou hodinu byla domluvena schůzka s Davidem Wilsonem. "Na tři hodiny," řekla Sharon. "Kolik je teď?" zeptal se Sherwood. Díval se na své kapesní hodinky, které vytáhl z vesty. "Tři patnáct," řekla Sharon. "To jsem si myslel. Ani se neozval?" "Ne, pane."

"Pokud se objeví, řekněte mu, že se musí znovu objednat," řekl Sherwood. "A přineste mi dokumentaci na dnešní schůzku výkonné nemocniční rady."

Sherwood vypnul komunikační systém. Rozčillovalo ho, že David Wilson si dovolil nepřijít na schůzku, kterou si vyžádal. Pro Sherwooda to bylo nepochopitelné, protože přesnost byla jednou z jeho nejdůležitějších hodnot. Sherwood zvedl sluchátko a vytočil číslo Harolda Traynora. Než se vydá na večerní schůzku rady, chtěl se ujistit, že nebyla zrušena. Stalo se mu to jednou v roce 1981 a on na to stále nemohl zapomenout.

"V šest večer," řekl Traynor. "Přesně podle plánu. Nechceš se tam se mnou projít? Bude hezký večer a do příštího roku už jich takových moc nebude."

"Sejdeme se před bankou," souhlasil Sherwood. "Zdá se mi, že máš dobrou náladu."

"Měl jsem příjemný den," řekl Traynor. "Před chvílí jsem mluvil se svým rivalem Jebem Wiggensem. Vzdal to. Poskytne nám ty peníze na kryté parkoviště. Měli bychom mít písemné schválení do konce měsíce."

276

Sherwood se usmál. To byly opravdu dobré zprávy. "Mám připravit smlouvu?" zeptal se.

"Samozřejmě," řekl Traynor. "Musíme si s tím pospíšet. Budu volat stavební firmě, jestli je ještě šance začít s betonováním, než bude zima."

Do kanceláře vešla Sharon a podávala Sherwoodovi materiál na večerní schůzi.

"Mám ještě další dobré zprávy," řekl Traynor. "Ráno mi volala Beatonová a oznámila mi, že náklady za minulý měsíc vypadají o něco lépe, než jsme čekali. Říjen nedopadl tak zle, jak jsme předpovídali."

"Tehle měsíc jen samé dobré zprávy," pochválil si Sherwood.

"No, to bych zatím netvrdil," brzdil ho Traynor. "Beatonová mi taky před chvílí volala, že se Van Slyke neukázal v práci."

"Ani nezavola?" ptal se Sherwood.

"Ne," řekl Traynor. "On nemá telefon takže na tom ani není nic divného. Myslím, že za ním budu muset po schůzi zajet. Problém je, že do jeho domu hrozně nerad chodím. Nepůsobí na mě dobře."

Stejně nečekaně, jako zhaslo, se světlo na stropě zase rozsvítilo. V dálce slyšel David Van Slykeovy kroky, které se blížily po schodech dolů, a mezi nimi bylo slyšet cinkavý zvuk kovu narážejícího na kov. Pak uslyšel rachot něčeho, co dopadlo na udusanou podlahu.

Po další Van Slykeově cestě nahoru a dolů slyšel David, jak na zem dopadlo něco hodně těžkého. Po třetí cestě se ozvala stejná dunivá rána, kterou David stejně dobře cítil jako slyšel. Bylo to téměř jako pád těla na udusanou hlinu a David se při té představě otřásl.

Využil světla a prohlédl si sklep, jestli z něj nevede ještě jedna cesta ven.

Jak mohl předpokládat, nevedla.

Najednou uslyšel odemykání zámku na dveřích a vytažení závory. Narovnal se a čekal. Dveře do sklepa se rozletěly.

David se nadechl, když uviděl Van Slykea. Vypadal ještě rozrušenější než dřív. Tmavé nepoddajné vlasy už neměl rozčuchané, ale prakticky mu stály na hlavě, jako by na ně působila nějaká elektrická síla.

Zornice měl stále rozšířené a po obličeji mu stékal pot. Sundal si zelenou pracovní košili a měl na sobě jen špinavé tričko, které mu plandalo přes kalhoty.

David si uvědomil, jak je mohutný a svalnatý, a zamítl možnost, že by se ho pokusil přeprat. Všiml si také, že Van Slyke má na pravém předloktí vytetované orla držícího americkou vlajku. Tenká jizva, dlouhá asi pět palců, ten obraz rušila. David pochopil, že Van Slyke je pravděpodobně Hodgesův vrah.

"Ven!" zařval Van Slyke a doprovázel to ještě řadou nadávek. Mával při tom pistolí a Davidovi při tom pohledu běhal mráz po zádech. Děsila ho představa, že Van Slyke zase vystřelí.

David poslechl rozkaz a rychle vyšel ze sklepa. Šel bokem a stále Van Slykea sledoval. Ten mu pokynul, aby pokračoval směrem ke kotli.

277

"Zastav," přikázal Van Slyke, když David ušel asi dvacet stop. Ukázal na podlahu.

"Budeš kopat," zařval. "Přesně tam, kde stojíš."

David se bál zaváhat, byť jen na minutu. Sehnul se a zvedl krumpáč.

Uvažoval, že by ho mohl použít jako zbraň, ale Van Slyke ustoupil mimo dosah, jako by mu četl myšlenky. Pistoli držel stále namířenou a ač se mu trásla ruka, mířil prakticky trvale na Davida. David si netroufal nic riskovat.

David se rozhlédl a uviděl na podlaze pytle s cementem a s pískem. Ten zvuk, který před chvílí slyšel, byly nepochybně ty pytle, dopadající na podlahu.

David se rozmáchl krumpáčem. K jeho překvapení se zabořil sotva dva palce do pevně udusané země. David kopl ještě několikrát, ale podařilo se mu vykopat jen malou jamku. Odložil krumpáč a vzal si lopatu, aby vykopanou hlinu odstranil. Nepochyboval o tom, co po něm Van Slyke chce: kopal si vlastní hrob. Uvažoval, jestli Calhoun zažil totéž. David si uvědomil, že jedinou jeho nadějí je si začít s Van Slykem povídat. "Kolik toho mám vykopat?" zeptal se a zase vyměnil lopatu za krumpáč.

"Velkou díru," řekl Van Slyke. "Jako je díra v koblize. Chci ji celou."

Chci, aby mi matka dala celou koblíhu."

David polkl. Psychiatrie nebyla nikdy jeho silnou stránkou, ale bylo mu jasné, že je svědkem toho, čemu se říká "volné asociace", symptom akutní schizofrenie.

"Matka ti dávala hodně koblih?" zeptal se David. Nevěděl, co by měl říkat, ale zoufale se snažil, aby Van Slyke mluvil. Van Slyke se podíval na Davida, jako by se divil, že tam je. "Moje matka spáchala sebevraždu," řekl. "Zabila se." Pak Davida vyděsil hlasitým smíchem.

David si v duchu odškrtl další příznak akutní schizofrenie. Vzpomněl si, že se mu říká "neadekvátní reakce". David si vzpomněl na další podstatný nález ve Van Slykeově psychiatrickém vyšetření: paranoia.

"Kopej rychle!" zařval najednou Van Slyke, jako by se probral z jakéhosi kratičkého tranzu.

David začal kopat rychleji, ale nevzdal se snahy s Van Slykem mluvit.

Zeptal se ho, jak se cítí. Na co myslí. Ale na žádnou ze svých otázek nedostal odpověď. Bylo to, jako by Van Slyke byl něčím zcela zaneprázdněn. Dokonce i jeho tvář byla bez výrazu.

"Slyšíš nějaké hlasy?" zeptal se David a zkoušel jiný přístup. Několikrát kopl krumpáčem. Když Van Slyke opět neodpověděl, přestal a podíval se na něj. Jeho výraz se změnil: jeho původně prázdný výraz teď vyjadřoval naprosté překvapení. Oči se mu zúžily a znovu se roztřásl.

David přestal kopat a pozoroval ho. Změna v jeho výrazu byla ohromná. "Co ty hlasy říkají?" zeptal se David.

"Nic!" zařval Van Slyke.

278

"Jsou to stejné hlasy, jako ty, co jsi slyšel u námořnictva?" ptal se David.

Van Slykeovi poklesla ramena. Podíval se na Davida s naprostým překvapením. Byl v šoku.

"Co víš o námořnictvu?" zeptal se. "A jak víš o těch hlasech?"

David poznal v jeho hlase paranoidní představy a měl radost. Pomalu se dostával tomu muži pod kůži.

"Vím toho o tobě hodně," řekl David. "Vím, co jsi dělal. Ale chci ti pomoci. Nejsem jako ti ostatní. Proto jsem tady.

Jsem lékař. Záleží mi na tobě."

Van Slyke mlčel. Zíral na Davida a ten pokračoval.

"Vypadáš velmi rozrušeně," řekl. "Je to kvůli těm pacientům?"

Van Slyke vydechl, jako by ho někdo udeřil. "O jakých pacientech to mluvíš?" zeptal se.

David polkl. V ústech měl sucho. Věděl, že riskuje. Slyšel v duchu Angelino varování. Ale teď neměl na vybranou. Musel hrát.

"O těch, cos jim pomáhal zemřít," řekl David.

"Byli by zemřeli stejně," zařval Van Slyke.

David ucítil mrazení v zádech. Takže to byl Van Slyke!

"Já jsem je nezabil," mluvil dál Van Slyke. "To oni je zabili. Oni zmáčkli knoflík, ne já."

"Jak to myslíš?" nechápal David.

"Byly to radiové vlny," řekl Van Slyke.

David přikývl a pokusil se usmát navzdory té úzkosti, kterou prožíval.

Bylo mu jasné, že se jedná o halucinace paranoidního schizofrenika. "A ty radiové vlny ti říkají, co máš dělat?" zeptal se David.

Van Slykeův výraz se opět změnil. Teď se díval on na Davida, jako by se David zbláznil. "Samozřejmě že ne," řekl káravě. Pak se ale vrátil jeho vztek. "Jak víš o tom námořnictvu?"

"Už jsem ti řekl, vím toho o tobě hodně," opakoval David. "A chci ti pomoci. Proto jsem tady. Ale nemůžu ti pomoci, dokud nebudu vědět všechno. Chtěl bych vědět, kdo to jsou 'oni'. Jsou to ty hlasy, které slyšíš?"

"Říkal jsi, že toho víš o mně hodně," řekl opatrně Van Slyke.

"Ano, vím," řekl David. "Ale nevím, kdo ti nařizuje, abys někoho zabil, ani jak to děláš. Myslím, že ti to říkají ty hlasy, je to tak?"

"Drž hubu a kopej!" zařval Van Slyke. Zamířil pistoli nalevo od Davida a vystřelil. Sřela se zaryla do dveří od sklepa a ty se s vrzáním zhouply v pantech.

David se rychle vrátil ke kopání. Van Slykeova mánie ho děsila. Po několika dalších lopatách si David troufl znovu promluvit. Chtěl na Van Slykea zapůsobit množstvím informací, které měl.

"Vím, že tě za to platí," řekl. "Dokonce vím, že jsi ukládal peníze do bank v Albany a v Bostonu. Jenom nevím, kdo tě platí. Kdo to je, Wernere?"

Van Slyke odpověděl záupněm. David zvedl oči od výkopu právě včas,

279

aby viděl, jak se Van Slyke drží za hlavu a bolestně se šklebí. Přikrýval si uši, jakoby se bránil nějakým bolestivým zvukům.

"Ty hlasy jsou stále silnější, vid'?" zeptal se David. Obával se, že ho Van Slyke neuslyší, když má uši zakryté rukama, a tak tu otázku skoro křičel.

Van Slyke přikývl. Oči začal divoce pátrat po sklepech, jako by hledal, kudy uniknout. Zatímco se Van Slyke rozhlížel, David stiskl lopatu a měřil vzdálenost, která ho oddělovala od Van Slykea. Uvažoval, zda by ho mohl udeřit a pokud ano, zda by to stačilo, aby mu tím vyrazil i pistoli z ruky.

Ale ať měl jakoukoli šanci tu chvíli, co se mu Van Slyke nevěnoval, netrvala dlouho. Van Slyke se trochu uklidnil a zase se podíval na Davida.

"Kdo to je, kdo s tebou mluví?" pokračoval David ve vyptávání.

"Počítače a rádiové vlny, stejně jako to bylo u námořnictva," ječel Van Slyke.

"Ale ty už nejsi u námořnictva," řekl David. "Nejsi v ponorce někde v Pacifiku. Jsi v Bartletu, ve Vermontu, ve svém vlastním domě. Tady nejsou žádné počítače ani rádiové vlny."

"Jak tohle všechno víš?" dožadoval se Van Slyke a jeho strach se opět měnil ve zlost.

"Chci ti pomoci," řekl David. "Vidím, že jsi rozrušený a že se trápíš.

Musíš se cítit vinný. Vím, že jsi zabil doktora Hodgese."

Van Slyke otevřel úžasem pusy. David se lekl, jestli nezašel příliš daleko. Uvědomil si, že ve Van Slykeovi probudil výrazné paranoidní pocity. Doufal, že se Van Slykeův vztek neobrátil proti němu, jak se obávala Angela. David věděl, že se musí vrátit k otázce, kdo Van Slykea platí. Jenom nevěděl jak.

"Zaplatili ti za to, že jsi zabil Hodgese?" zeptal se.

Van Slyke se jízlivě zasmál. "Teď je vidět, co vlastně víš," řekl "S Hodgesem neměli nic společného. Udělal jsem to proto, že se Hodges obrátil proti mně, tvrdil, že jsem přepadl nějaké ženské na parkovišti u nemocnice. Ale to není pravda. Tvrdil, že to všem řekne, pokud neodejdu z nemocnice dobrovolně. Ale já mu ukázal."

Van Slykeova tvář byla opět zcela bez výrazu. Než se ho mohl David zeptat, jestli zase slyší nějaké hlasy, Van Slyke zavrtěl hlavou. Pak to vypadalo, jako by se probouzel z hlubokého spánku. Promnul si oči, podíval se překvapeně na Davida, jako by o něm vůbec nevěděl. Ale jeho zmatenost se opět změnila v zuřivost. Zvedl pistoli a namířil ji Davidovi přímo mezi oči.

"Řekl jsem ti, že máš kopat!" zavrčel.

David rychle poslechl. Byl téměř přesvědčen, že ho Van Slyke zastřelí.

Když se nic neozvalo, David se snažil rozhodnout, co bude dělat dál. Van Slyke sice zneklidněl, ale buď to bylo ještě málo, nebo ho David zaváděl špatným směrem.

"S tím, kdo tě platí, jsem už mluvil," řekl David po chvíli mlčenlivého kopání. "Proto toho vím tolik. Všechno mi řekl, takže je jedno, když ty mi už nic neřekneš."280

"To ne!" zařval Van Slyke.

"Ale jo," řekl David. "A taky mi ještě řekl něco, co bys měl vědět. Řekl mi, že pokud Phil Calhoun pojme nějaké podezření, budeš muset za všechno nést odpovědnost."

"Jak víš o Philu Calhounovi?" ptal se Van Slyke. Zase se roztřásl.

"Říkal jsem ti, že vím, co se děje," řekl David. "Celá záležitost se provalí. A hned jak se tvůj mecenáš dozví o Philu Calhounovi, všechno tím skončí. Jemu na tobě vůbec nezáleží, Wernere. Jsi pro něj nula. Ale mně na tobě záleží. Vím, jak se trápíš. Dovol mi, abych ti pomohl. Nenech se používat jako figurka. Nic pro něj neznamenáš. Chce ti jen ublížit. Všichni si jen přejí, abys trpěl."

"Drž hubu!" zařval Van Slyke.

"Ten člověk, který tě zneužívá, o tobě řekl mnoha lidem. Ne jen mně. A všichni se náramně baví tím, že za všechno poneseš zodpovědnost."

"Drž hubu!" zařval znovu Van Slyke. Skočil po Davidovi a přitiskl mu hlaveň pistole na čelo.

David ztuhl a sledoval pistoli. Pustil lopatu a ta spadla na zem.

"Vlez zpátky do sklepa," zařval Van Slyke. Hlaveň pistole držel stále na Davidově čele.

David s hrůzou čekal, že Van Slyke každou chvíli stiskne spoušť. Byl neklidný a panikařil.

Van Slyke dotlačil Davida do sklepa. Pak teprve odtáhl pistoli od jeho hlavy. Než mohl David zopakovat, že chce Van Slykeovi pomoci, těžké dřevěné dveře se mu přibouchly před nosem.

David slyšel, jak Van Slyke pobíhá po sklepech a naráží do věcí. Pak slyšel dupání nahoru po schodech. Pak bouchly dveře. Zhaslo světlo.

David se ani nepohnul a usilovně poslouchal. Zasluchl nastartovat auto a pak ten zvuk slábl. Potom bylo ticho a David slyšel jen bušení svého vlastního srdce.

David stál dál bez pohnutí ve tmě a uvažoval nad tím, co způsobil. Van Slyke vyrazil z domu v akutním záchvatu manické fáze psychózy. David nevěděl, kam má Van Slyke namířeno, ani co má v úmyslu, ale určitě z toho nekoukalo nic dobrého.

David cítil, jak se mu do očí derou slzy. Nepochybně se mu podařilo vyprovokovat paranoidní psychózu toho muže, ale s jiným výsledkem, než jaký si přál. Chtěl se s Van Slykem spřátelit a přimět ho, aby mu vyprávěl o svých problémech. Chtěl se také přitom osvobodit z toho sklepení. Místo toho byl stále uvězněn a šílenec unikl někam do města. Jedinou útěchou pro Davida bylo, že Angela a Nikki jsou v bezpečí v Amherstu.

Zoufale se snažil ovládat své emoce a logicky uvažovat o svém osudu.

Přemýšlel, jestli má nějakou šanci uniknout. Čím víc uvažoval o těch kamenných zdech, které ho obklopovaly, tím víc na něj dopadala klaustrofobie.

David se přestal ovládat, rozvzlykal se a marně útočil na mohutné

281

dřevěné dveře do sklepa. Opakovaně do nich vrážel ramenem a volal o pomoc.

Po čase se mu podařilo se trochu ovládnout. Nechal toho nesmyslného snažení a bušení do dveří. Přestal vzlykat. Vzpomněl si na modré Volvo a Calhounův vůz, stojící na ulici. V nich byla jeho jediná naděje.

Rezignovaně a se strachem z budoucnosti si sedl na udusanou zem a čekal, až se Van Slyke vrátí.

282

Pondělí

1. listopadu později

Angela spala déle než čekala. Když se kolem půl páté probudila, překvapilo ji, že se David ještě nevrátil, ani nezavolal. Začala si dělat starosti, ale pak je zahнала. Ale když čas plynul a blížila se pátá, její obavy se vracely a každou minutou rostly.

Nakonec Angela zavolala do Národní banky Green Mountain. Ze záznamníku se dozvěděla, že úřední hodiny jsou od devíti do čtyř třiceti.

Angela s obavami zavěsila. Divila se, proč David nezavolal ze svého přenosného telefonu. Obvykle to dělával. Určitě musí vědět, že si začne dělat starosti, když bude mít zpoždění.

Pak Angela zavolala do Všeobecné nemocnice v Bartletu. Požádala o spojení na informace a zeptala se na Davida.

Dozvěděla se, že doktora Wilsona celý den nikdo neviděl.

Nakonec zkusila Angela zavolat do jejich domu v Bartletu. Jiná možnost ji už nenapadala. Nechala telefon dlouho vyzvánět a pak to vzdala.

Když potřeťi neúspěšně pokládala sluchátko, uvažovala, jestli se David nakonec nerozhodl pokračovat v pátrání. Ta možnost jí jen přidělala starosti.

Angela šla do kuchyně a požádala tchyni, aby jí půjčila auto.

"Samozřejmě," řekla Jeannie. "Kam jedeš?"

"Zpátky do Bartletu," řekla Angela. "Něco jsem doma zapomněla."

"Já chci jet taky," řekla Nikki.

"Ty bys měla zůstat tady," řekla Angela.

"Bojím se tu zůstat sama," rozplakala se Nikki.

Angelu to zaskočilo. Byla by raději, kdyby Nikki zůstala s babičkou, ale neměla čas se s ní dohadovat. Taky nemohla tchyni vysvětlovat, proč by bylo lepší, aby s ní Nikki nejezdila. Tak vzala Nikki s sebou.

Bylo téměř šest, když Angela s Nikki přijely do Bartletu. Ještě se nesetmělo, ale některá auta už jezdila s rozsvícenými světlý.

Angela měla jen hrubý plán, co dělat, a ten spočíval především v pátrání po Volvu. Nejdřív se chtěla podívat v okolí banky. Když k ní přijela, viděla Bartona Sherwooda a Harolda Traynora, kteří kráčeli směrem k parku.

Angela zajela k okraji silnice a vyskočila ven. Nikki nechala čekat v autě.

"Promiňte," řekla, když dohnala oba muže.

Sherwood i Traynor se otočili.

"Nerada vás obtěžuji," řekla Angela, "ale hledám manžela."

Nemám ponětí, kde váš manžel může být," odpověděl Sherwood našťvaně. "Nepřišel dnes odpoledne na schůzku. Ani nezavolal."

"To je mi líto," řekla Angela.

Sherwood se dotkl kšiltu čepice a pokračoval s Traynorem v cestě.

Angela běžela zpátky k autu. Teď už byla přesvědčená, že se něco stalo.

"Kde je táta?" zeptala se Nikki.

"To bych taky ráda věděla," řekla Angela. Otočila se o sto osmdesát stupňů uprostřed Main Street, až zaskřípaly pneumatiky.

283

Nikki se chytila palubní desky, aby našla rovnováhu. Tušila, že je matka rozrušená, teď si však byla jistá.

"Všechno bude zase v pořádku," řekla Angela Nikki.

Angela se rozjela k jejich domu a doufala, že najde Volvo zaparkované u zadního vchodu. David tam mohl zajet. Když ale odbočila do vjezdu, byla zklamaná. Volvo tam nestálo.

Angela dupla na brzdu. Rychle se podívala na dům, aby se přesvědčila, že vypadá přesně tak, jak jej opustili, ale chtěla si být jistá.

"Zůstaň v autě," řekla Nikki. "Budu hned zpátky."

Vešla dovnitř a volala Davida, ale nikdo jí neodpověděl. Rychle proběhla celý dům, zkontrolovala postel v ložnici. Byla nedotčená. Cestou ze schodů si všimla brokovnice. Vzala ji a zkontrolovala, zda je nabitá. Byly v ní čtyři náboje. S brokovnicí v ruce vešla Angela do obývacího pokoje a vytáhla telefonní seznam. Vyhledala si adresy Devonshirea, Forbse, Mauriceové, Van Slykea a Ullhafa a zapsala si je na papír. S brokovnicí a seznamem v ruce se vrátila do auta.

"Mami, jezdíš jako blázen," řekla Nikki, když Angela vyjela na silnici tak, že za ní zůstal otisk pneumatiky.

Angela trochu zpomalila. Řekla Nikki, aby se uklidnila. Problém byl v tom, že Angela byla strašně nervózní a Nikki to vycítila.

Na první adrese byl obchod. Angela odbočila na parkoviště vedle něj a zastavila.

Nikki se podívala na obchod, pak zpátky na matku. "Co tu děláme?" zeptala se.

"To ještě nevím," řekla Angela. "Dívej se, jestli tu neuvidíš Volvo."

"Není tady," řekla Nikki.

"To taky vidím," řekla Angela. Zařadila rychlost a vyrazila směrem k další adrese. Bylo to bydliště Forbse. Když se blížily k domu, Angela zpomalila. V domě svítila světla, ale kolem domu nebylo Volvo vidět.

Angela zklamaně dupla na plyn a vyrazily pryč.

"Jezdiš děsně, mamí," řekla Nikki.

"Promiň," omlouvala se Angela a trochu ubrala plyn. Uvědomila si, že svírá volant tak pevně, že jí zbělely prsty.

Další dům, ke kterému přijely, byl Mauriceové. Angela zpomalila a hned si všimla, že je dům zavřený a bez známek života. Jela dál.

O pár minut později, když odbočila do ulice, ve které bydlel Van Slyke, uviděla Volvo. Nikki ho také hned postřehla.

Svítila naděje. Angela zastavila hned za ním, vypla motor a vyskočila z auta.

Když se přiblížila k jejich autu, uviděla před ním i Calhounův vůz.

Všimla si oschlého kelímku s kávou, podle kterého to vypadalo, že tam vůz stojí už několik dní.

Angela se rohlédla přes ulici a podívala se na Van Slykeův dům. Byla v něm naprostá tma, což jen zvyšovalo Angelin strach.

Doběhla zpátky k autu a vzala si brokovnici. Nikki začala vystupovat z auta, ale Angela na ni křikla, aby zůstala sedět.

Její tón přesvědčil Nikki, že není čas na dohadování.

284

S puškou v ruce běžela Angela přes ulici. Když vyběhla po schodech ke dveřím, napadlo ji, zda by neměla jít rovnou na policii. Dělo se něco mimořádného, o tom nebylo pochyb. Ale jakou pomoc mohla od policie očekávat? Navíc se bála, že by mohla něco zmeškat.

Zkusila zazvonit, ale zvonek zřejmě nefungoval. Zabušila na dveře.

Když se jí nedostalo žádné odpovědi, zkusila vzít za kliku. Dveře byly odemčené. Otevřela a opatrně vešla dovnitř.

Pak, jak jen nejhlasitěji uměla, zavolala Davidovo jméno.

David slyšel Angelin výkřik. Narovnal se ze své zhroucené polohy, kterou zaujal vedle plechovky s vysušenými jablky. Ten zvuk ale přicházel z takové dálky a byl tak slabý, že si nebyl jist, zda byl skutečný. Napadlo ho, že má halucinace. Pak ten výkřik uslyšel znovu.

Tentokrát věděl, že se mu to nezdá, a byl si jist, že je to Angela.

Vyskočil v té naprosté tmě na obě nohy a zavolal Angelino jméno. Měl pocit, že se zvuk udusil v tom zavřeném sklepním prostoru. David se slepě pohyboval po sklepech, až narazil do dveří. Zkusil znovu zavolat, ale pochopil, že by ho Angela mohla slyšet jediné tehdy, kdyby sešla dolů.

Hmatl po policích, až našel sklenici se zavařeninou a vrátil se s ní ke dveřím. Zkusil jí bušit do dveří, ale ten zvuk nebyl zdaleka tak silný, jak doufal.

Pak uslyšel něco, co považoval za Angeliny kroky, kdesi nad sebou.

Změnil taktiku a mrštil sklenicí se zavařeninou směrem do stropu. Prikryl si hlavu a oči, než se sklenice roztržila na kousky. Podle hmatu se snažil dostat zpět k policím a zkusil na ně vylézt, aby mohl bušit přímo do stropu.

Zabušil jen jednou. Pak se police uvolnila a spadla spolu se všemi zavařeninami i s Davidem.

Angela byla vyděšená a ztrácela odvahu. Rychle proběhla přízemí domu, rozsvítila všechna světla, která našla. Nenašla žádný důkaz toho, že by tam David nebo Calhoun byli, s výjimkou nedopalku doutníku v kuchyni, který byl nejspíš Calhounův.

Angela se chystala vyběhnout do prvního patra, pak si vzpomněla na Nikki. S obavou vyběhla ven. Nikki měla strach, ale byla v pořádku.

Angela ji ujistila, že už to nebude dlouho trvat. Nikki ji prosila, aby si pospíšila. Bála se venku sama.

Angela běžela zpátky do domu a po schodech nahoru. Brokovnici držela oběma rukama. Když vyběhla nahoru, zastavila se. Zdálo se jí, jako by něco zaslechla, ale pokud ano, už se to neozvalo. Pokračovala dál.

První patro bylo ještě špinavější než přízemí. Mělo zvláštní zatuchlý pach, jako by tam po řadu let nikdo ani nevšlechl.

Nad schody se Angela zastavila a několikrát zavolala Davidovo jméno. Po každém jejím zavolání bylo jen ticho.

Angela se už chystala sejít dolů, když si něčeho všimla na malém stolku

285

vedle schodiště. Byla to gumová ještěřka maska. Byla to tatáž maska, kterou měl na sobě muž, který je včera večer přepadl!

Angela se roztrásla a rozeběhla se po schodech dolů. V polovině cesty se zastavila a poslouchala. Opět měla dojem, že něco slyší. Bylo to jako vzdálené bouchání.

Angela se rozhodla zjistit, odkud ten zvuk přichází. Pod schody se opět zastavila. Měla dojem, že ten zvuk přichází od kuchyně. Běžela tam. Zvuk jednoznačně zesílil. Klekla si a dala ucho k podlaze. Slyšela bušení ještě výrazněji.

Vykřikla Davidovo jméno. S uchem u podlahy zaslechla slabě odpověď.

Vstala a běžela ke dveřím do sklepa.

Našla vypínač a běžela po schodech dolů, brokovnici stále v ruce. Slyšela už Davidův hlas zřetelněji, ale pořád ještě tlumeně.

Když byla dole ve sklepe, zavolala znovu. Když uslyšela jeho odpověď, vytryskly jí slzy. Prodrala se vším haraburdím a došla na konec sklepa.

Před ní byly dvojce dveře. David bušil na dveře tak silně, že Angela hned poznala, za kterými je. Ale byl v tom háček: na dveřích byl visací zámek.

Angela křikla na Davida, že ho dostane ven. Opřela pušku o zeď a rozhlížela se po nějakém vhodném nářadí. Pak si všimla krumpáče.

Několika údery zasáhla zámek, ale bez efektu. Zkusila to jinak. Nasadila krumpáč pod petlici jako páčidlo a vši silou se do něj opřela. Podařilo se jí uvolnit šrouby a petlice povolila. Pak otevřela dveře.

David vyběhl a objal ji.

"Zaplat' pámbu, že jsi přišla!" řekl. "Van Slyke je úplně za vším. Zabil ty pacienty a zabil Hodgese. Právě teď je v psychotickém stavu někde ve městě a má zbraň. Musíme odtud vypadnout."

"Jdeme," řekla Angela. Chytila brokovnici. Společně běželi ke schodům.

Než vyšli nahoru, David položil Angele ruku na paži. Ukázal na cementový obdélník vedle jámy, kterou začal odpoledne kopat. "Obávám se, že támhle je Calhoun," řekl.

Angela zalapala po dechu.

"Pojd'" řekl David a postrčil ji kupředu.

Cestou po schodech David řekl: "Nezjistil jsem, kdo Van Slykea platil.

Ale je jasné, jak to probíhalo. Taky vlastně nevím, jak je zabíjel."

"Van Slyke je ten, kdo byl včera u nás," řekla Angela. "Našla jsem tu ještěří masku tady nahoře."

Když David s Angelou vyšli do kuchyně, rozlilo se jim po zděšených tvářích světlo reflektorů. Van Slyke se vrátil.

"Proboha!" zašeptal David. "On se vrátil."

"Všude jsem rozsvítila," řekla Angela. "Pochopí, že se něco děje."

Angela vrazila Davidovi pušku do rukou. Sevřel ji zpocenými dlaněmi.

Slyšeli bouchnout dvířka od vozu a pak těžké kroky na štěrkou příjezdové cesty.

David naznačil Angele, aby se schovala za dveře do sklepa. Pak šel za ní a nechal dveře pootevřené. škvírou viděl do kuchyně.

286

Kroky došly až k zadnímu vchodu, pak se zastavily. Několik děsivých minut se neozval žádný zvuk. Angela ani David téměř nedýchali. Napadlo je, že Van Slyke uvažuje nad těmi rozsvícenými světly.

Pak, k jejich velkému překvapení, se kroky začaly zase vzdalovat. Poslouchali tak dlouho, dokud nebylo opět naprosté ticho.

"Kam šel?" zašeptala Angela.

"To bych taky rád věděl," řekl David. "Nelíbí se mi, že nevím, kde je."

Zná to tady lépe než my. Může nás zezadu překvapit."

Angela se otočila a podívala se dolů na schody. Při představě, že by se Van Slyke mohl z ničeho nic objevit, jí naskočila husí kůže.

Pár minut ještě zůstali za dveřmi a napínali uši, zda nezaslechnou nějaké zvuky. Konečně David otevřel dveře. Unaveně vešel zpět do kuchyně a naznačil Angele, aby ho následovala.

"Třeba to nebyl Van Slyke," zašeptala Angela.

"Musel to být on," tvrdil David.

"Musíme rychle vypadnout," řekla Angela. "Bojím se, že když se dlouho nebudu vracet, Nikki vyleze z auta."

"Cože?" divil se David. "Nikki je tady?"

"Nemohla jsem ji nechat u tvé matky," vysvětlovala Angela. "Trvala na tom, že pojede se mnou; nemohla jsem se s ní dohadovat. A už vůbec nebyl čas něco vysvětlovat tvé matce."

"Proboha!" lekl se David. "Co když si jí Van Slyke všimnul?"

"Myslíš, že ji mohl vidět?"

David ukázal Angele, aby šla za ním. Vyšli dveřmi, které vedly na dvůr.

Otevírali je tak tiše, jak jen to šlo. Venku už byla úplná tma. Asi dvacet stop od nich stálo Van Slykeovo auto, ale jeho nebylo nikde vidět.

David naznačil Angele, aby zůstala stát na místě, a sám vyběhl k Van Slykeovu autu, pušku v ruce. Podíval se oknem dovnitř, zda se tam Van Slyke neskrývá, ale nikdo tam nebyl. David mávl na Angelu, aby se k němu přidala.

"Radši obejdeme tu šterkovou cestu. To je moc slyšet. Půjďme po trávě," řekl David. "Kde jsi nechala auto?"

"Hned za tebou," řekla Angela.

David šel první, Angela ho následovala. Když vyšli na ulici, jejich nejhorší obavy se staly skutečností. Ve světle pouliční lampy, která stála vedle Calhounova vozu, viděli Van Slykeův obrys na místě řidiče v Cherokee, které patřilo Davidově matce. Nikki seděla vedle něj.

"To ne!" vykřikla Angela a bez rozmyslu vyrazila vpřed.

David ji zastavil. Podívali se na sebe s hrůzou v očích.

"Něco musíme udělat," přesvědčovala ho Angela.

"Musíme hlavně uvažovat," řekl David. Podíval se na auto. Byl napjatý jak struna.

"Myslíš, že má zbraň?" zeptala se Angela.

"Vím, že má pistoli," oznámil David.

"Třeba by bylo lepší přivolat pomoc," navrhovala Angela.
"To by trvalo moc dlouho," odporoval David. "Navíc, Robertson a jeho

287

skvadra by stejně nevěděli, co si v téhle situaci počít - pokud by to vůbec vzali vážně. Budeme si muset nějak poradit sami. Musíme od něj dostat Nikki tak daleko, abychom mohli použít pušku, pokud to bude nutné."

Několik nekonečných minut jen tiše zírali na auto.

"Dej mi klíče," řekl po chvíli David. "Mohl třeba zamknout dveře."

"Nechala jsem je v autě," řekla Angela.

"To snad ne" vykřikl David. "Může klidně s Nikki ujet".

"Proboha!" zašeptala Angela.

"Je to čím dál tím horší," řekl David. "Ale všimla sis, že za celou tu dobu, co tu stojíme, se Van Slyke ani nepohnul?

Když jsem ho viděl naposledy, byl v trvalém pohybu, nebyl schopen zůstat ani vteřinu v klidu."

"Chápu, co máš na mysli," řekla Angela. "Vypadá to skoro, jako by si povídali."

"Pokud se Van Slyke nedívá, mohli bychom se proplížit za auto" navrhoval David. "Pak bys ty šla z jedné strany a já z druhé. Přední dveře bychom otevřeli oba najednou. Ty vytáhneš Nikki a já namířím na Van Slykea brokovnicí."

"Propána!" zaúpěla Angela. "Nemyslíš, že je to dost riskantní?"

"Tak vymysli něco lepšího," řekl David. "Musíme ji odtamtud dostat než s ní někam odjede."

"Tak jo," řekla Angela neochotně.

Silnici přešli hodně daleko za autem a pomalu se k němu zezadu přibližovali. Šli příkře a doufali, že zůstanou nezpozorováni. Konečně dorazili až k zadní části Cherokee a skrčili se v jeho stínu.

"Já se nejdřív podívám, jestli jsou dveře odemčené," řekl David.

Angela přikývla a vzala si pušku.

David se proplížil podél boku auta až k zadním dveřím. Pomalu se zdvihl a zjistil, že žádné dveře nejsou zamčené.

"Aspoň něco hraje v náš prospěch," zašeptala Angela, když se David vrátil a oznámil jí tu příznivou novinu.

"Dobře," zašeptal David. "Jsi připravená."

Angela chytila Davida za ruku. "Počkej!" řekla. "Čím víc o tom plánu přemýšlím, tím míň se mi líbí. Myslím, že bychom neměli jít každý z jedné strany. Měli bychom jít oba na tu stranu, kde je Nikki. Ty otevřeš dveře a já ji vytáhnu ven."

David o tom chvíli přemýšlel, pak přikývl. Nejdůležitější bylo dostat Nikki ven z auta a z dosahu Van Slykea. Angelin plán dával větší pravděpodobnost, že se to podaří. Další otázka byla, jak zvládnout Van Slykea, až bude Nikki v bezpečí.

"Dobře," šeptl David. "Až vydám pokyn, uděláme to."

Angela přikývla.

David si vzal od Angely brokovnici a držel ji v levé ruce. Obešel Angelu, aby se dostal na pravou stranu auta. Pomalu se plížil dopředu a pušku si tiskl k hrudi. Když byl na úrovni zadních dveří, otočil se, aby se ujistil, že je Angela přímo za ním. Byla.

David se připravil vyskočit. Než mohl dát Angele znamení, přední

288

dveře se otevřely a Nikki se vyklonila ven a otočila se. Lekla se, když uviděla Davidův obličej tak blízko.

"Lidi, co to děláte?" zeptala se.

David se vrhl dopředu a dveře otevřel dokořán. Nikki ztratila rovnováhu a vypadla ven z auta. Angela přiskočila, chytila Nikki a odtáhla ji na travu. Nikki křičela leknutím a bolestí.

David namířil pušku na Van Slykea. Byl připraven stisknout spoušť, bude-li to třeba. Ale Van Slyke neměl pistoli.

Nepokusil se utéct. Téměř se ani nepohnul. Jenom se na Davida podíval. Měl naprosto nepřítomný výraz.

David se pomalu přiblížil. Van Slyke zůstal klidně sedět, ruce v klíně.

Vůbec nevypadal na neklidného psychotika jako před hodinou.

"Co se děje?" křičela Nikki. "Proč se mnou tak cloumáte? Praštila jsem se do nohy!"

"To mě mrzí," omlouvala se Angela. "Měla jsem o tebe strach. Ten muž, co vedle tebe seděl, je tentýž muž, co byl včera u nás doma v té ještěřící masce."

"To nemůže být on," odporovala Nikki a utírala si slzy. "Pan Van Slyke mi řekl, že si se mnou bude povídat, než se vrátíš."

"O čem jste si povídali?" zeptala se Angela.

"Vyprávěl mi o sobě, co dělal, když byl tak starý, jako jsem já," řekla Nikki. "Jak to bylo krásné."

Dětství pana Van Slykea nebylo vůbec krásné," řekl David. Pořád Van Slykea nespouštěl z očí, ale ten se stále nehýbal.

Namířil pušku na Van Slykeovu hrud' a naklonil se blíž. Van Slyke na něj stále nepřítomně zíral.

"Jsi v pořádku?" zeptal se David.

"Jsem," řekl Van Slyke klidným tónem. "Otec mě bral často do kina.

Kdykoli jsem chtěl."

"Nehýbej se," přikázal mu David. Pušku držel stále namířenou na něj a obešel vůz z druhé strany. Otevřel dveře vedle řidiče. Van Slyke se nepohnul, ale sledoval Davida očima.

"Kde je pistole?" zeptal se David.

"Pistole, vesele, do pole," řekl Van Slyke.
David ho chytil za ruku a vytáhl ho z auta. Angela křičela na Davida, aby byl opatrný. Slyšela, co Van Slyke řekl. Upozornila Davida, že je stále mimo, jeho projev je pod vlivem akutní psychózy.
David Van Slykea otočil čelem k autu. Prohledal ho, aby se ujistil, že nemá žádnou zbraň. Pistoli nenašel.
"Cos udělal s tou pistolí?" ptal se David.
"Už ji nepotřebuju," odpověděl Van Slyke.
David se zadíval do Van Slykeovy klidné tváře. Zornice už neměl rozšířené: ta změna byla velmi nápadná.
"Co se děje, Van Slykeu?" zeptal se David.
"Děje?" zopakoval Van Slyke. "Děje, spěje, směje."
"Van Slykeu!" křikl na něj David. "Co se ti stalo? Kdes byl? Co je s těmi hlasy, které jsi slyšel? Slyšíš je ještě?"

OSUDNÁ LÉČBA289

"Ztrácíš čas," řekla Angela. Přišla s Nikki k autu. "Říkám ti, že je úplně mimo. Ve své psychóze se není schopen normálně bavit."
"Žádné hlasy," řekl Van Slyke. "Umlčel jsem je."
"Myslím, že bychom měli zavolat policii," řekla Angela. "Tím nemyslím ty místní blbce. Mám na mysli státní policii. Přenosný telefon máš v autě?"
"Jak jsi umlčel ty hlasy?" zeptal se David Van Slykea.
"Postaral jsem se o ně," odpověděl Van Slyke.
"Co tím myslíš, že ses o ně postaral?" zeptal se David a trochu se bál vědět, co tím Van Slyke myslel.
"Už mě nebudou moct používat jako figurku," řekl Van Slyke.
"Koho tím myslíš?" zeptal se David.
"Radu," řekl Van Slyke. "Celou jejich radu."
"Davide!" přerušila je netrpělivě Angela. "Co bude s tou policií? Chci dostat Nikki odtud pryč. On stejně říká nesmysly."
"Tím si nejsem tak jistý," uvažoval David.
"No, a co asi myslí tou radou?"
"Předpokládám, že má na mysli nemocniční radu," řekl David.
"Radu, sadu, vnaďu," vmísil se Van Slyke a usmál se. Poprvé od té chvíle, co ho našli v autě, se jeho výraz změnil.
"Davide, ten člověk mluví z cesty," řekla Angela. "Trváš opravdu na tom se s ním bavit?"
"Máš na mysli nemocniční radu?" zeptal se David.
"Ano," odpověděl Van Slyke.
"Dobrá, všechno bude zase v pořádku, uklidňoval ho David. Ale snažil se tím spíš uklidnit sám sebe.
"Zastřelil jsi někoho?" zeptal se David.
Van Slyke se zasmál. "Ne, nikoho jsem nezastřelil. Jenom jsem dal zdroj na stůl v konferenční místnosti."
"Co proboha myslí tím 'zdrojem'?" zeptala se Angela.
"Nemám ponětí," řekl David.
"Zdroj, spoj, voj," řekl Van Slyke a smál se.
David byl zmatený. Chytil Van Slykea za košili a zatřásl jím. Znovu se ho zeptal, co to vlastně udělal.
"Dal jsem zdroj na stůl hned vedle modelu krytého parkoviště," řekl Van Slyke. "A jsem moc rád, že jsem to udělal.
Nebudu nikomu dělat vola.
Jenom jsem se při tom taky spálil."
"Kde?" zeptal se David.
"Na rukou," řekl Van Slyke a ukázal Davidovi ruce.
"Jsou popálené?" ptala se Angela.
"Nezdá se mi," řekl David. "Jen trochu zarudlé, ale jinak vypadají normálně."
"Mluví nesmysly," řekla Angela. "Třeba má halucinace."
David bezmyšlenkovitě přikývl. V hlavě se mu najednou něco vynořilo.
"Jsem unavený," řekl Van Slyke. "Chci domů za maminkou a tatínkem."
David ho pustil. Van Slyke přešel ulici a vešel do dvora. Angela zírala

290

v úžasu na Davida. Nečekala, že Van Slykea pustí. "Co to děláš?" zeptala se. "Neměli bychom zavolat policii?"
David znovu kývl. Zíral za Van Slykem a v hlavě se mu všechno pomalu řadilo do děsivého obrazu: pacienti, jejich příznaky, jejich smrt.
"Van Slyke je hrozný případ," řekla Angela. "Teď se chová, jako by prodělal šokovou terapii."
"Nasedni do auta," řekl David.
"Co se děje?" zeptala se Angela. Davidův tón se jí nelíbil.
"Prostě vlez do auta!" zařval David. "Rychle!" Sedl si za volant matčina Cherokee.
A co Van Slyke?" zeptala se Angela.
"Na toho teď nemáme čas! Ten nikam neuteče. Dělej, rychle!"
Angela strčila Nikki dozadu do auta a sedla si vedle Davida. David už nastartoval. Než Angela dověřela dveře, David už

couval. Pak se rychle v ulici otočil a vyrazil vpřed.

"Co se zas děje?" žasla Nikki.

"Kam jedeme?" ptala se Angela.

"Do nemocnice," řekl David.

Řídiš stejně hrozně jako máma," napomenula Nikki otce.

"Proč do nemocnice?" divila se Angela. Natáhla ruku dozadu a pohladila Nikki.

"Už jsem to pochopil," řekl David. "A mám takovou děsnou předtuchu."

"O čem to, proboha, mluvíš?" nechápala Angela.

Myslím, že už vím, co měl Van Slyke na mysli, když mluvil o 'zdroji'."

"Považovala jsem to za psychotický blábol schizofrenika," řekla Angela. "Plácal nesmysly. Říkal zdroj, spoj, voj. Byl to jen slovní salát."

"Možná, že říkal i nesmysly, řekl David. "Ale myslím, že neříkal nesmysly, když mluvil o zdroji. A určitě neříkal nesmysly, když říkal, že ten zdroj položil na konferenční stůl vedle modelu krytého parkoviště. To je příliš konkrétní."

"A o čem myslíš, že to mluvil?" zeptala se Angela.

"Myslím, že to má něco společného se zářením," řekl David. "To měl asi i Van Slyke na mysli, když tvrdil, že se spálil na rukou."

"Prosím tě! Mluvíš stejně bláznivě jako on," kárala ho Angela. "Vzpomeň si, že Van Slyke měl paranoidní představy o záření na nukleární ponorce. To, že mluví o záření, bude mít spíš něco společného s exacerbací jeho schizofrenie než s čímkoli jiným."

Kéž bys měla pravdu," řekl David. "Ale dělá mi to starosti. Van Slyke má od námořnictva nukleární výcvik. Umí řídit lodd' s nukleárním reaktorem. Nukleární reaktor znamená záření. Je vyškolený jaderný technik, takže o záření něco ví a dovede si představit, co takový zdroj dokáže způsobit."

"No, to, co teď říkáš, má smysl," připustila Angela. "Ale mluvit o zdroji a nějaký mít jsou dvě trochu odlišné věci.

Nemůžeš jen tak jít a někde sebrat radioaktivní materiál. Je přísně sledovaný. Od toho je Státní regulační nukleární komise."

291

"Ve sklepe nemocnice je starý radioterapeutický přístroj," řekl David.

"Je to kobalt 60, který chce Traynor prodat někam do Jižní Ameriky. Je v něm starý zdroj."

"To se mi nelíbí," přiznala Angela.

"Mně taky ne," souhlasil David. "A uvažuj o tom, jaké příznaky měli mí pacienti. Mohly to být příznaky nemoci z ozáření, hlavně pokud by byla dávka záření dostatečně velká. Je to děsivá možnost, ale odpovídá to. Až dosud mě záření vůbec nenapadlo jako možnost."

"Záření mě nenapadlo, ani když jsem dělala pitvu Mary Ann Schillerové," přiznala Angela. "Když o tom teď přemýšlím, možné to je. O radiaci neuvažuješ, pokud není v anamnéze uvedená expozice. Patologické změny, které bys viděl, jsou zcela nespecifické."

Přesně to mám na mysli," řekl David. "Dokonce i ty sestry s chřipkovými příznaky mohly mít následky malé dávky záření. A dokonce. . ."

"Proboha, to ne!" vykřikla Angela, které hned došlo, co má David na mysli.

David přikývl. "Přesně tak," řekl. "A dokonce i Nikki."

"Co 'i Nikki'?" ozvalo se zezadu. Nevnímala konverzaci rodičů až do chvíle, kdy zaslechla své jméno.

Angela se otočila. "Jen jsme říkali, že jsi měla stejné chřipkové příznaky jako některé sestry," řekla.

"A táta," dodala Nikki.

"Jo, i já," přikývl David.

Zajeli na nemocniční parkoviště a zastavili.

"Jaký máš plán?" zeptala se Angela.

"Potřebujeme dozimetr," řekl David. "Nějaký určitě bude v radioterapeutickém centru. Seženu sanitáře, aby nám otevřel. Jdi zatím s Nikki do haly a počkejte na mě."

David našel Ronnieho, jednoho ze sanitářů, kterého občas vídal. Ronnie byl ochoten pomoci komukoli z lékařů, hlavně když mohl na chvíli přerušit vytírání chodby v přízemí. David se nezmiňoval o tom, že byl vyhozen z OPV a že nemá právo na vstup do nemocnice.

S Ronniem v těsném závěsu šel David do haly a našel Angelu. Nikki objevila televizi a spokojeně u ní zůstala sedět.

David jí jen přikázal, že nesmí z haly odejít. Nikki to ráda slíbila.

Angela s Davidem šli do radioterapeutického centra. Trvalo jim sotva patnáct minut, než našli dozimetr.

Když byli zpátky v hlavní budově, šli zase za Ronniem. Několik minut mu trvalo, než našel klíč od místnosti, ve které byl uložen starý kobaltový zářič.

"Skoro nikdo tam nechodí," vysvětloval, když tam Wilsonovy pouštěl.

Byly to vlastně tři místnosti: první, která sloužila jako čekárna, druhá jako ordinace a třetí jako vlastní ozařovna.

David šel přímo dozadu do ozařovny. V místnosti nebylo nic, jen starý zářič. Přístroj vypadal podobně jako rentgen se stolem, na který bylo možné uložit pacienta.

292

David položil dozimetr na stůl a zapnul ho. Ručička dozimetru se sotva pohnula. Záření, které naměřil na stole pod zářičem, se nelišilo od záření naměřeného v okolí.

"Kde je uložen vlastní zdroj?" zeptala se Angela.

"Předpokládám, že je v místě, kde se setkává tohle ozařovací rameno a podpůrný sloupek," řekl David.

David zvedl dozimetr k místu, kde očekával maximální záření. Ručička se prakticky nevychýlila.

"To, že jsme tu nic nenaměřili," řekla Angela, "ještě nemusí nic znamenat. Určitě je zářič dobře odcloněn."

David souhlasně kývl. Obešel přístroj a přiložil dozimetr zezadu k přístroji. Opět nic.

"No né," řekla Angela. "Davide, pojď se na něco podívat."

David šel k Angele, která stála vedle ozařovacího ramene. Ukazovala na desku, která byla upevněna čtyřmi šrouby. Byly povolené.

David si přinesl z čekárny židli. Postavil ji pod rameno. Stoupl si na ni, aby na panel dosáhl. Odšrouboval všechny šrouby, sundal desku a všechno podal Ronniemu.

Za deskou objevil okrouhlý kovový kryt, připevněný osmi zástrčkami.

Angela mu podala dozimetr. Vsunul ho do otvoru a sledoval, zda naměří nějakou radiaci. Ručička se opět téměř nevychýlila.

David odsunul dozimetr a vzal za jednu ze zástrček. Byla volná. Zkontroloval všech osm. Všechny byly povolené. Začal je otevírat.

"Myslíš, že je vhodné, abys tohle zkoušel?" ptala se Angela. Bála se radiace, přestože dozimetr nic neukázal, a nevěřila Davidovým praktickým schopnostem.

"Musíme si být jisti," řekl David, když otevřel poslední zástrčku. Nadzdvihl těžký kovový kryt a podal ho Ronniemu.

Pak nahlédl do úzkého cylindrického otvoru, který měl asi čtyři a půl palce v průměru. Vypadalo to jako hlaveň velkého děla. Bez baterky toho moc neviděl.

"Tady by měl být uložený zdroj," řekl David. "Tím jsem si jistý. Myslím, že by ta dutina neměla být prázdná."

Aby se ujistil na sto procent, vsunul David dozimetr do dutiny. Ručička se nepohnula.

David slezl ze židle. "Zdroj tu není," řekl. "Je pryč."

"Co budeme dělat?" zeptala se Angela.

"Kolik je hodin?" zeptal se David.

Sedm patnáct," odpověděl Ronnie.

"Vezmeme si olovené zástěry z radiologie," řekl David. "Pak se něco pokusíme udělat."

Nechali starý přístroj a vyrazili přímo do radiodiagnostického centra.

Nepotřebovali od Ronnieho klíče. Bylo tam otevřeno pro případ akutních rentgenů, ale David Ronieho požádal, aby jim pomohl odnést olovené zástěry. Ronnie nechápal, co se děje, ale tušil, že je to něco důležitého.

Snažil se pomáhat, co mohl.

Rentgenový laborant se tvářil podezíravě, když ho David požádal

293

o olovené zástěry, ale když ho David ujistil, že je potřebuje jen vedle do nemocnice, usoudil, že mu je může půjčit. Navíc byl zvyklý lékařům neodmítnout. Dal Davidovi, Angele a Ronniemu devět olovených zástěr a ještě pár olovených rukavic. David měl navíc u sebe dozimetr.

Všichni tři šli s tou zátěží zpátky do nemocnice. Personál, pacienti i návštěvy, které potkávali, se na ně dívali s údivem, ale nikdo nic neřikal a nesnažil se je zastavit.

"Dobře," řekl David, když došli ke dveřím do konferenční místnosti.

Popadal dech. "Položte to všechno sem," řekl a odložil všechny zástěry, které nesl, na zem vedle dveří. Angela a Ronnie udělali totéž.

David zkusil znovu zapnout dozimetr. Ručička se okamžitě vychýlila daleko doprava. "Ježíši Kriste!" vykřikl David.

"Lepší důkaz než je tohle si nemůžeme přát." Poděkoval Ronniemu a poslal ho pryč. Potom vysvětlil Angele, co chce udělat. David si oblékl olovené rukavice a zvedl tři zástěry. Jednu držel v rukou, dvě si přehodil přes rameno. Angela vzala další čtyři do náruče.

David otevřel dveře a vešel do konferenční místnosti; Angela ho těsně následovala. Traynor, kterého přerušili v polovině věty, se na Davida zlostně podíval. Jeho posluchači - Sherwood, Beatonová, Cantor, Caldwell, Arnsworth a Robeson - se otočili ke dveřím a mračili se na vetřelce.

Všichni si začali mezi sebou tiše povídat. Traynor uhodil kladívkem o stůl a žádal si klid.

David se rozhlédl po konferenčním stole a hned našel zdroj. Byl to válec asi tak stopu dlouhý a o průměru, který odpovídal otvoru v ozařovacím rameni, které si před chvílí prohlížel. Na jeho obvodu bylo několik teflonových kruhů, na vrcholu byla spona. Válec byl postaven hned vedle modelu krytého parkoviště přesně tak, jak to Van Slyke popsál.

David se vrhl po válci, na rukou rukavice a olovenou zástěru.

"Stůjte!" zařval na něj Traynor.

Než mohl David chytit válec, Caldwell vyskočil a chytil ho kolem hrudníku.

"Do háje, co to vyvádíte?" ptal se Caldwell.

"Snažím se vás všechny zachránit, pokud ještě není pozdě," řekl David.

"Pusťte ho," křičela Angela.

"O čem to mluvíte?" dožadoval se vysvětlení Traynor.

David ukázal hlavou na válec. "Obávám se, že schůzujete kolem kobaltového zářiče."

Cantor vyskočil, až se za ním převrhla židle. "Já to viděl," vykřikl.
"Přemýšlel jsem, co to asi je." Pak už nic neříkal a zmizel z místnosti.
Caldwell zůstal stát jako opařený a Davida pustil. David hned skočil ke stolu a chytil válec olověnými rukavicemi. Pak ho zabalil do jedné ze zástěr. Pak celý ten balík obalil další olověnou zástěrou a pak ještě jednou. Pak mu Angela podala další zástěry a David pokračoval v obalování.
Angela vyšla před dveře pro zbývající zástěry. David chtěl válec zabalit co největším množstvím olověných vrstev. Zatímco David balil válec, Angela vytáhla dozimetr.
294

"Nevěřím vám," vykřikl Traynor a přerušil tím mrazivé ticho, které po Davidově sdělení nastalo. Ale jeho tón nebyl příliš přesvědčivý. Cantorův úprk ho zviklal.
"Teď není čas na dohadování," řekl David. "Všichni odtud rychle zmizte. Všichni jste byli vystaveni ohromnému ozáření. Radím vám, abyste zavolali své lékaře."
Traynor a všichni ostatní se po sobě nervózně rozhlíželi. Najednou vypukla panika a nejdřív dva, pak všichni zbývající členové rady včetně Traynora se vrhli ke dveřím.
David zabalil válec do poslední zástěry a vzal si dozimetr. Zapnul ho a ke svému zklamání zjistil, že stále ještě ukazuje velkou dávku záření.
"Musíme vypadnout," řekl. "To je všechno, co ještě můžeme udělat."
Válec, zabalený do vrstvy olověných zástěr, nechali ležet na stole.
Utíkali z konferenční místnosti a zavírali za sebou ve spěchu dveře. David znovu zapnul dozimetr. Jak očekával, dávka záření konečně rapidně klesla. "Pokud nikdo nepůjde do konferenční místnosti, nikomu by se už dnes večer nemělo nic stát," řekl.
David s Angelou šli do haly vyzvednout Nikki. Než vešli do haly, David se zastavil.
"Myslíš, že Nikki bude ještě pár minut v pořádku?" zeptal se.
U televize nebude nic potřebovat třeba celý týden," řekla Angela.
"Proč?"
"Myslím, že vím, jak byli ozáření ti pacienti," řekl David. Vedl Angelu do nemocničních pokojů.
Za další půl hodinu vyzvedli Nikki v hale a šli na parkoviště. Cherokee dojeli zpátky k Van Slykeovi, aby si David mohl vyzvednout Volvo.
"Myslíš, že je nějaká pravděpodobnost, že by ještě dneska někomu ublížil?" zeptal se David.

"Ne," řekla Angela.
"Já si to taky myslím," souhlasil David. "Vůbec se mi už do toho domu nechce vkročit. Pojedeme k našim. Mám toho dost."
David vystoupil z Cherokee.
Pojeď za tebou," řekl.
"Zavolej matce," řekla Angela. "Jsem si jistá, že je bez sebe strachy."
David nasedl do Volva a nastartoval. Podíval se na Calhounův vůz, který stál před ním, a smutně potřásl hlavou.
Jakmile vyjeli na hlavní silnici, David zvedl telefon. Dříve než matce zavolał státní policii. Když dostal k telefonu strážníka, který měl službu, vysvětlil mu, že chce oznámit závažnou záležitost, včetně vraždy a letální dávky radiace ve Všeobecné nemocnici v Bartletu. . .

295

Závěr o čtyři měsíce později

Když David přijížděl ke skromnému domku na Glenwood Avenue v Leonu v New Jersey, věděl, že má zpoždění. Vyskočil z auta a vyběhl rychle po předním schodišti.
"Viš, kolik je hodin?" přivítala ho poněkud nervózní Angela. Šla za Davidem do ložnice. "Měl jsi být doma do jedné a už jsou dvě. Když jsem tu mohla být včas já, myslím, žeš tu mohl být taky včas."
"Promiň," řekl David a rychle se převlékal. "Měl jsem jednoho pacienta, který mi zabral víc času," vzdychl. "Aspoň mám možnost se věnovat pacientovi tak dlouho, jak já uznám za vhodné."
"To je všechno báječné," řekla Angela. "Ale máme domluvený přesný termín. A ty sis ten čas dokonce sám vybral." Kde je Nikki?" zeptal se David.
"Nikki je na verandě," řekla Angela. "Šla tam asi před hodinou, dívá se na '60 minut'."
David si vzal čistou košili a zapínal si knoflíčky.
"Nezlob se," řekla Angela. "Asi z té televize mám trochu strach. Myslíš, že tam máme opravdu jít?"
"Jsem z toho taky nervózní," řekl David, když si vybíral kravatu.
"Pokud to chceš zrušit, jsem pro."
"No, s našimi nadřizenými jsme se už dohodli," uvažovala Angela.
"A všichni nás ujistí, ují že nám to nemůže ublížit," řekl David. "A navíc si myslíme, že by to veřejnost měla vědět." Angela o tom chvíli přemýšlela. "Dobrá," řekla konečně. "Půjdeme tam."
David si uvázal kravatu, učesal se a oblékl si sako. Angela se ještě šla podívat do zrcadla. Když byli oba připraveni, sešli dolů ze schodů a vyšli na verandu. Na slunci přimhouřili oči.

Přestože byla Angela i David značně nervózní, Ed Bradley je rychle uklidnil. Začal s nimi hovořit klidně, nechal je si rozmyslet odpovědi.

Věděl, že bude mít možnost pořad sestříhat jako obvykle. Začal otázkou, co dělají nyní.

"Pokračuji postgraduálním studiem soudního lékařství," řekla Angela.

"Já pracuji ve Zdravotnickém presbyteriánském zařízení," řekl David.

"Máme smlouvy s několika organizacemi HMO."

"Jste oba se svojí prací spokojeni?" zeptal se Bradley.

"Ano, jsme," odpověděl za oba David.

"Jsme rádi, že jsme si zase mohli uspořádat životy podle svých představ," dodala Angela. "Jednu chvíli jsme žili opravdu ze dne na den."

"Pokud vím, máte za sebou ošklivou zkušenost z Bartletu ve Vermontu," řekl Bradley.

David i Angela znervózňeli.

"Byl to zlý sen," řekla Angela.

"Jak to všechno začalo?" vyptával se klidně Bradley.

David s Angelou se na sebe podívali; zvažovali, kdo má začít vyprávět.

296

"Začněte třeba vy, Davide," vyzval Bradley.

"Z mého pohledu to všechno začalo tím, že někteří z mých pacientů nečekaně zemřeli," řekl David. "Všichni měli v anamnéze závažné onemocnění, jako třeba rakovinu."

David se podíval na Angelu.

"Pro mě to začalo sexuálníím obtěžováním od mého bezprostředního nadřízeného," řekla Angela. "Potom jsme našli v našem domě mrtvolu zavražděného muže, zazděnou pod schodištěm do sklepa. Jmenoval se doktor Dennis Hodges. Po řadu let byl správcem nemocnice."

Svémi inteligentními dotazy se Ed Bradley pomalu dozvěděl celou tu ošklivou historii.

"Byla ta nečekaná úmrtí vašich nemocných nějakým druhem eutanazie?" zeptal se Davida.

"To jsme si mysleli na začátku," řekl David. "Ale ti lidé byli vlastně zavražděni ne z nějakého zvráceného soucitu, ale proto, aby se snížily výdaje nemocnice. Nemocní s potenciálně terminálním onemocněním potřebují nemocniční služby často a tyto služby mohou být velmi náročné. To se dá přeložit tak, že se jedná o velké finanční náklady. Aby se tyto náklady snížily nebo vyloučily, byli zlikvidováni přímo ti pacienti."

"Jinými slovy, motivace celé té záležitosti byla čistě ekonomická," řekl Bradley.

"Přesně tak" přisvědčil David. "Nemocnice přicházela o peníze a snažila se udělat něco pro to, aby se nedostala do pasiva. Toto bylo jejich řešení."

Proč přicházela nemocnice o peníze?" zeptal se Bradley.

"Nemocnice byla nucena přistoupit na systém proplácení paušálu na hlavu," vysvětloval David. "To znamená zajišťovat hospitalizaci pro převažující pojišťovnu v oblasti za paušální platbu za pojištění na měsíc.

Bohužel, nemocnice odhadla své výdaje příliš nízko. Peníze, které přicházely, nekryly výdaje."

"Proč nemocnice na takovou smlouvu vůbec přistoupila?" zeptal se Bradley.

"Jak už jsem řekl, byla k tomu vlastně přinucena," řekl David. "Byl to důsledek té nové soutěživosti ve zdravotnictví. Ale ta soutěživost není skutečná. Podmínky diktuje pojišťovna. Nemocnice na to musela přistoupit, pokud chtěla získat smlouvu. Vlastně neměla na vybranou."

Bradley přikývl a nahlédl do svých poznámek. Pak se opět podíval na Angelu a Davida. "Současný správce nemocnice tvrdí, že vaše výpověď je, podle jeho slov, 'naprostý nesmysl'."

"To jsme slyšeli," přikývl David.

"Tentýž člověk také prohlásil, že pokud byli někteří pacienti zavražděni, byl to čin jediného šíleného individua."

"To jsme také slyšeli," řekl David.

"Vás tím ale nepřesvědčil, že ne?"

"To opravdu ne."

"Jak ti pacienti zemřeli?" zeptal se Bradley.

OSUDNÁ LÉČBA297

"Za příznaků nemoci z ozáření," řekla Angela. "Dostali obrovskou dávku gama záření z kobaltového zdroje."

"Je to tentýž prvek, který se tak úspěšně používá k léčení některých nádorů?" zeptal se Bradley.

"Ano, ve velmi pečlivě odměřených dávkách na cílené místo," řekla Angela. "Davidovi pacienti dostali nekontrolovanou celotělovou expozici."

"Jak to mohl někdo provádět?" ptal se Bradley.

"Na ortopedickém lůžku byla připevněna olovem krytá krabice," řekla Angela. "Do té krabice byl pod lůžko uložen zdroj záření. Krabice měla okno, ovládané dálkovým vysílačem na principu otvírání garážových dveří.

Když se okno otevřelo, pacient dostal přes lůžko dávku záření. Stejně tak byly ozářeny některé sestry, které o ty pacienty pečovaly."

"Vy jste oba to lůžko viděli?" vyptával se Bradley.

David i Angela přikývli.

"Hned po tom, co jsme našli zdroj a zakryli ho, jak jen to nejlépe šlo," vysvětloval David, "jsem se snažil přijít na to, jak mohli být ti nemocní ozáření. Vzpomněl jsem si, že většina z mých pacientů ležela na lůžku, které špatně fungovalo. Nakonec byli přeloženi na ortopedické lůžko. A tak jsme rovnou z konferenční místnosti šli najít nějaké speciálně upravené lůžko. Našli jsme je v údržbě."
"A teď tvrdíte, že ta postel byla zlikvidována," řekl Bradley.
"Ten večer jsme ji viděli naposled," řekla Angela.
"Jak je to možné?"
"Ti lidé, kteří ji používali, se jí zbavili," řekl David.
"A vy se domníváte, že za všechno je zodpovědná výkonná rada nemocnice?" zeptal se Bradley.
"Někteří z ní určitě," přisvědčil David. "Bezpochyby její předseda, vedoucí nemocniční správy a vedoucí personálního oddělení. Myslíme si, že to vymyslel právě vedoucí personálního oddělení. On jediný měl všechny předpoklady vymyslet takový ďábelský, ale účinný plán. Kdyby ho nezačali používat tak často, nikdo by na to nepřišel."
"Bohužel se žádný z těch jmenovaných nemůže obhajovat," řekl Bradley. "Pokud jsem dobře informován, všichni zemřeli následkem těžké nemoci z ozáření, ačkoli jim byla věnována maximální péče."
"Bohužel je to tak," přisvědčil David.
"Když byli tak těžce ozáření, jak mohli ještě zlikvidovat to lůžko?" zeptal se Bradley.
"Pokud není dávka záření tak velká, aby byla okamžitě letální, je různě dlouhá doba latence, než se příznaky nemoci z ozáření projeví. V jejich případě měli dostatek času na to, aby to lůžko zničili."
"Je nějaká možnost, jak toto vaše tvrzení dokázat?" ptal se Bradley.
"Oba jsme to lůžko viděli," řekl David.
"Nic jiného?"
"Našli jsme zdroj záření," přidala se Angela.
"Ten jste našli," řekl Bradley, "to je pravda. Ale byl na stole v konferenční místnosti a ne kdekoli v blízkosti pacientů."

298

"Werner Van Slyke se nám oběma přiznal," řekl David.
"Werner Van Slyke je ten, koho jste označili jako osobu zodpovědnou za provedení celého plánu?" zeptal se Bradley.
"Přesně tak," souhlasil David. "Byl vyškolen jako nukleární technik u námořnictva, takže uměl s radioaktivním materiálem zacházet."
"Je to ten schizofrenik Werner Van Slyke, který je v současné době hospitalizován pro závažné projevy nemoci z ozáření?" vyptával se Bradley. "Ten Werner Van Slyke, který má projevy těžké psychózy od té noci, kdy došlo k ozáření celé výkonné rady, který odmítá s kýmkoli hovořit a který velmi pravděpodobně na následky ozáření zemře?"
"Ano, to je on," připustil David.
"Není nutné zdůrazňovat, že to asi nebude ideální svědek," řekl Bradley. "Máte ještě nějaký jiný důkaz?"
"Ošetřoval jsem několik sester s mírnými projevy nemoci z ozáření," řekl David. "Všechny se staraly o mé pacienty."
"Vy jste se ale tenkrát domníval, že mají chřipku," podotkl Bradley. "A není žádná možnost, jak dneska dokázat, že tomu tak nebylo."
"To je pravda," připustil David.
Bradley se obrátil na Angelu. "Pokud vím, provedla jste pitvu jedné ze zemřelých patientek vašeho manžela," řekl. Angela přikývla.
"Měla jste po pitvě podezření na nemoc z ozáření?" zeptal se. "A pokud ne, proč?"
"Neměla jsem to podezření. Ta pacientka zemřela dříve, než se u ní mohly vyvinout příznaky, které by pro ozáření svědčily. Dostala takovou dávku záření, že to poškodilo její centrální nervový systém na molekulární úrovni. Kdyby byla dostala menší dávku záření, byly by se u ní vyvinuly například vředy v zažívacím traktu. Pak bych byla asi v diferenciální diagnostice o záření uvažovala."
"Takže ani jeden z vás nemá žádné pádné důkazy," řekl Bradley.
"Obávám se, že je to tak" připustil neochotně David.
"Proč nikoho z vás nepožádali o svědectví?" zeptal se Bradley.
"Došlo k nějakým sporům," řekla Angela, "ale všechny se rychle vyřešily bez soudu. Nebylo vzneseno žádné obvinění."
"S tím obviněním, které jste vznesli vy, je velmi pozoruhodné, že nebyla podána žádná žaloba," divil se Ed Bradley.
"Jak je to možné?"
Angela s Davidem se na sebe podívali. David promluvil: "V zásadě si myslíme, že jsou k tomu dva důvody: první je, že se každý bojí. Kdyby to opravdu vyšlo na světlo, asi by se zavřela nemocnice a to by pro společnost v Bartletu mělo katastrofální následky. Nemocnice získává pro město spoustu peněz, zaměstnává obrovské množství lidí a zajišťuje pro široké okolí zdravotní péči. Druhý důvod je, že vlastně v tomto případě byli všichni viníci potrestáni. O to se postaral Van Slyke, když postavil ten kobaltový zářič na konferenční stůl."
"To by mohlo vysvětlit, proč to nemělo žádnou místní odezvu," souhlasil Bradley, "ale co na státní úrovni? Co generální prokurátor?"

OSUDNÁ LÉČBA299

"V celonárodním významu tahle epizoda ukazuje, kam směřuje reforma zdravotnictví," řekla Angela. "Pokud se tenhle

případ dostane na veřejnost, mohli by lidé začít vážně uvažovat, kam to spějeme. Dobré ekonomické úvahy se nemusí vždy krýt s dobrými medicínskými úvahami. Péče o pacienta musí nutně utrpět, pokud se bude vedení zdravotnických zařízení příliš soustředit na ekonomické myšlení. Naše zkušenost ze Všeobecné nemocnice v Bartletu je extrémním případem toho, co se stane, když se byrokrati dostanou k moci ve zdravotnictví. Stalo se to. Může se to stát znovu."

"Říká se, že na tom můžete vydělat," řekl Bradley.

David s Angelou se na sebe nervózně podívali.

"Nabídlí nám spoustu peněz za scénář pro televizní hru," připustil David.

"Přistoupíte na tu nabídku?" zeptal se Bradley.

"Ještě jsme se nerozhodli," řekl David.

"Láká vás to?"

"Samozřejmě že nás to láká," přiznala Angela. "Máme moře dluhů ještě z dob studia, vlastníme dům, který se nám v Bartletu ve Vermontu nepodařilo prodat. Navíc má naše dcera chronické onemocnění, které může vyžadovat zvláštní péči."

Ed Bradley se na Nikki usmál a ta mu úsměv oplátila. "Slyšel jsem, že ses v té záležitosti projevila jako hrdinka," řekl.

"Vystřelila jsem z brokovnice na muže, který ubližoval mámě," řekla Nikki, "ale místo něj jsem trefila okno."

Bradley se zasmál. "Tak já se radši k tvé matce nebudu moc přibližovat," řekl.

Všichni se tomu zasmáli.

"Jsem si jistý," pokračoval Bradley vážnějším tónem, "že existují lidé, kteří si myslí, že jste si všechno vymysleli proto, abyste získali peníze za televizní scénář a abyste se pomstili té nemocnici a pojišťovně, která vás vyhodila."

"Věřím, že ti, kteří si nepřejí, aby vyšla najevo pravda, udělají vše pro to, aby nás zdiskreditovali. Ale nemá přece smysl vinit posla za špatné zprávy," řekla Angela.

"Co těch několik případů přepadení a znásilnění na nemocničním parkovišti?" zeptal se Bradley. "To bylo také součástí plánu?"

"Ne, to ne," řekla Angela. "Jednu chvíli jsme si mysleli, že ano. Totéž si myslel ten soukromý detektiv, který přišel o život, když celou tu záležitost s námi vyšetřoval. Ale nebylo to tak. Zjistilo se, že se jednalo o Clydea Devonshirea, zdravotního bratra z pohotovostního příjmu. Testování na DNK prokázalo, že je zodpovědný nejméně za dva z těch případů."

"Poučili jste se nějak z této zkušenosti?" zeptal se Bradley.

David i Angela řekli prakticky současně ano. Angela pokračovala:

"Uvědomila jsem si, že o jakékoli zdravotnické reformě by měli rozhodovat lékaři a pacienti. Jen oni znají nejlépe možnosti jakéhokoli snížení

300

nákladů a mohou zaujmout nejsprávnější stanovisko. Pacienti jsou velmi zranitelní."

"Já jsem si uvědomil," řekl David, "že je příliš nebezpečné nechat ekonomy a administrativní pracovníky zasahovat do vztahu mezi lékařem a pacientem."

"Působí to na mě tím dojmem, že vy dva, oba lékaři, jste proti reformě ve zdravotnictví."

"Právě naopak," řekla Angela. "My si myslíme, že reforma ve zdravotnictví je nezbytně nutná!"

"Opravdu," přisvědčil David. "Ale na druhou stranu máme obavy."

Nechceme, aby to skončilo takovou osudnou léčbou, jako v tom starém vtipu, který říká: 'operace se zdařila, pacient zemřel'. Ten starý systém preferoval nadměrné množství výkonů tím, že podle nich řídil ekonomické odměňování. Chirurg byl naplácán odměňován podle toho, jak často operoval. Čím víc appendixů nebo mandlí odoperoval, tím měl větší plat.

Nechceme, aby se situace obrátila tak, aby se odměňování řídilo podle toho, kdo udělá výkonů nejméně. V mnoha zdravotnických zařízeních jsou lékaři podpláceni bonusem za to, že omezují hospitalizaci na minimum nebo že nepoužívají určité finančně náročné způsoby léčby."

"Volba a způsob léčby by se měly řídit výhradně potřebami pacienta," dodala Angela.

"Přesně tak," souhlasil David.

"Stop," řekl Bradley.

Kameramané se narovnali za svými přístroji a protáhli se.

"To bylo fantastické," hodnotil Bradley "Máme dostatek materiálu a ten závěr je skvělý. Váš projev byl bezvadný. Měl bych daleko jednodušší práci, kdyby se každý uměl vyjadřovat tak jako vy."

"To je od vás milé," řekla Angela.

"Chtěl bych se vás ještě zeptat, jestli si myslíte, že v tom měla prsty celá výkonná rada," dodal Bradley.

"Nejspíš většina," řekl David. "Všichni měli co získat, kdyby nemocnice prosperovala, a co ztratit, kdyby nemocnici zavřeli. Zájem členů výboru nebyl tak altruistický, jak by si mnozí rádi představovali, právě například doktor Cantor, personální ředitel. Jeho radiodiagnostické centrum by krachlo, kdyby se zavřela nemocnice."

"Kruci!" řekl Bradley, když ještě prolistoval své poznámky. "Zapomněl jsem se vás zeptat na Sama Flemminga a Toma Baringera." Zavolal na kameramany, že by chtěl ještě pokračovat.

David a Angela byli zmateni. Ta jména jim nic neříkala.

Jakmile kameramané dali signál, že jsou připraveni, Ed Bradley se obrátil na Davida a Angelu a zeptal se je na ty dva muže. Oba odpověděli, že ta jména neznají.

"Oba zemřeli ve Všeobecné nemocnici v Bartletu za naprosto stejných příznaků jako Davidovi pacienti," řekl Bradley.

"Byli to pacienti doktora Portlanda."

"V tom případě o nich nemůžeme nic vědět," řekl David. "To zname-

301

ná, že zemřeli ještě před tím, než jsme do nemocnice nastoupili. Doktor Portland se zabil krátce předtím, než jsme se nastěhovali do Bartletu."

"Chtěl jsem se vás zeptat, zda i tito lidé mohli zemřít na následky nemoci z ozáření stejně jako vaši pacienti."

"Predpokládám, že pokud zemřeli se stejnými příznaky jako ti ostatní, je to možné," soudil David.

"To je zajímavé," řekl Bradley. "Ani jeden z nich totiž neměl žádné smrtelné onemocnění ani jakékoli jiné onemocnění než úraz, pro který byli přijati. Ale oba měli milionovou pojistku ve prospěch nemocnice."

"Není divu, že doktor Portland trpěl depresemi," řekla Angela.

"Chtěl by se někdo z vás k tomu vyjádřit?" zeptal se Ed Bradley.

"Pokud byli ozáření, pak motiv byl v jejich případě ještě průhledněji ekonomický než v těch ostatních případech," řekl David. "A náš názor by to jen potvrdilo."

"Pokud by byla těla exhumována," zeptal se Bradley, "bylo by možné jednoznačně prokázat, zda ti nemocní opravdu zemřeli na následky nemoci z ozáření?"

"Obávám se, že nikoli," řekla Angela. "Jediné, co by bylo možné konstatovat, by bylo, že jejich pozůstatky jsou radioaktivní."

"Poslední otázka," řekl Bradley. "Jste teď šťastni?"

"Obávám se, že tuto otázku jsme si ještě netroufli sami sobě položit," řekl David. "Bezesporu jsme šťastnější než jsme byli před několika měsíci a jsme rádi, že máme práci. Jsme také rádi, že Nikki je v tak dobrém zdravotním stavu."

"Po tom všem, co máme za sebou, nám bude nějaký čas trvat, než se s tím úplně vyrovnáme," řekla Angela.

Já si myslím, že jsme šťastní," promluvila Nikki. "Budu mít bratříčka.

Budeme mít miminko."

Bradley zdvihl obočí. "Je to pravda?" zeptal se.

"Je to Boží vůle," řekl David.

Angela se jen usmála.